

Gazi

GECEKONDULARDAN GELİYOR HALK

ÖNSÖZ

12 Mart 1995 akşamındaki kontrgerilla saldırısıyla Türkiye, Gazi'yi konuşmaya başladı. Kahvehanelerin taranması, Halil Dede'nin öldürülmesi, saldırganların "kurt" işareti yapmaları, polisin katillerle işbirliği konuşuluyordu.

Ama aynı akşam değişti konuşmalar.

Artık asıl konuşulan, saldırı değil, Gazi halkının bu saldırıya verdiği karşılıktı.

Gazi'nin yoksul emekçi halkı ayaklanarak cevap verdi bu saldırıya.

Ve Gazi ayaklanması, o günden bu güne sözlerin "Gazi'den sonra..." diye başladığı bir dönüm noktası oldu.

Ayaklanmanın üzerinden bir yıl geçti. Ayaklanma sırasında, ve bu bir yıl boyunca, izlenen politikalar herkesin yerini, konumunu bir anlamda yeniden belirledi. Ayaklanma ve devamındaki 1 yıl bu anlamda denilebilir ki, devlet açısından da, sol açısından da ülkemiz devriminin belirleyici süreçlerinden biri oldu

12 Mart'ta Gazi'nin emekçi halkına saldıranlar bir öfke, bir tepki bekliyorlardı kuşkusuz. Ama bekledikleri bu kadar değildi.

Devlet şaşkındı.

Sol, faşist saldırılara dur demek gerektiğini, direnmek gerektiğini hep söylüyordu zaten. Ama emekçi halkın bunu ne kadar yapabileceğine dair çok da iyimser değildi.

Sol da şaşkındı.

Gazi mahallesinin ve ardından Ümraniye 1 Mayıs mahallesinin, Nurtepe'nin, Okmeydanı'nın, Alibeyköy, Armutlu emekçilerinin, devletin polisi, askeri, panzeri üzerine onlarca şehit pahasına, dindirilemeyen bir öfke ile yürümesi, halkın faşizme nefretinin, özgürlük tutkusunun ve savaşma ruhunun çarpıcı bir göstergesi oldu.

Faşizmin oyunu bozuldu. Gazi emekçi halkı ve İstanbul, halklarımızın kurtuluşu için ödenen bedellerin, silahlı-silahsız her koşulda çatışarak, direnerek toprağa düşenlerin çağrılarının yüreklerinde ve bilinçlerinde nasıl bir yankı bıraktığını gösterdi; ayağa kalktı. Şimdi yangın olan, İstanbul'un gecekondualarında, zindanlarında, kuşatılmış üslerde tek tek yakılan ateşlerdi. Ateş Gazi'yle büyüdü, büyüdü, büyüdü...Bütün Türkiye olup, Kürdistan olup ülke sınırlarını aştı.

Halka inanmayanların inançsızlıklarını sarstı Gazi.

Gazi, kendi yoksul ve öfkeli ve savaşçı gerçeğini, halka yabancılaşanların burnunun dibine, seyrettiği TV ekranı kadar yakınına getirdi.

Kimse bu gerçeği görmezden gelemezdi.

13 Mart'tan başlanarak Gazi üzerine çok şeyler söylendi.

Düşmanın söyledikleri belliydi.
Alevi-Sünni çatışması dedi; tutmadı.
Provokatörlerin kışkırtması dedi; olmadı.
Alevisi, Sünnisiyle, genci, yaşlısı, kadını, erkeğiyle, işçisi, öğrencisi, esnafıyla direnen, barikatlarda savaşan ve şehit olan Gazi halkı bunlara cevaptı.
Sol'da ise ne söylendiği belirsizleşecek kadar çok şey söy-lendi.
Herkes ayaklanmanın bir yerinden kendine "kanıt"lar aradı, buldu.
Gazi'den bir gün önce, 11 Mart'ta neler söylüyor, neler düşünüyor, nasıl "tahliller" yapıyor olduklarını çoğu es geçti.

Hemen herkes "öncü"lük iddiasında bulundu. Hasbelkader o gün orada bir "tarafarı" bulunandan, ayaklanmanın yakınında bile bulunmayanlara kadar uzandı bu iddia. Orada bulunmayan da "ideolojik öncü"ydü...

Barikatlarda olanlar kimin ne olduğunu, ne olmadığını biliyorlardı elbette. Ama öncülüklerini barikatlarda olmayanlar, Gazi'de olmayanlar nezdinde "kanıtlayabilirlerdi" belki.

TİKB çevresinin "el çabukluğu marifet" sanıp çıkardığı Gazi kitabı tam da böylesi bir düşünce ve ruh halinin bir örneğiydi. Herkesten önce bir kitap çıkarır ve ayaklanmayı "kendi önderliği"yle yazarsa, herkesin de "ha, demek böyle olmuş" diye düşüneneğini varsaydılar herhalde. Çünkü başka türlü, böyle bir kitap ve Gazi'nin böyle bir anlatımı mümkün değildir.

Tabii bunun dışında da herkes Gazi'den dersler çıkarılması gerektiğini ya da çıkardığı dersleri yazdı.

Bunun sürmekte olan bir savaş olduğunu es geçmişlerdi bu kez de. Çok uzak tarihlerden ve sanki başka bir diyardan söz edip dersler çıkarır gibiydiler. Soyutlukları şuradan belliydi ki, onlar dergilerinde sayfalarca ve tabii bilgiççe Gazi tahlilleri, Gazi dersleri yazarlarken, Gazi Nurtepe'de, Okmeydanı'nda Yenibosna'da bir biçimiyle sürüyordu ve onlar bu direnişlerin de dışındaydılar.

Gazi'de yoktular, yaşananın dışındaydılar ve "dersler" yazmayı sürdürüyorlardı.

Gazi'yi yazmak bizim açımızdan zorunluluktur. Elbette bizim de söylediklerimiz var, söyleyeceklerimiz olacak. Ve Gazi için herkesten fazla şey söyleyebilecek durumda olduğumuz da aşikardır. Ama yine ayaklanmanın kendisi çok şey söylemiş ve söylemeye devam etmektedir.

Bu noktada devrimci bir yaklaşım için iki nokta öne çıkıyor; birincisi, Gazi'de yaşananı doğru yazmak, doğru yansıtmak; ikincisi Gazi'nin ne söylediğini ve söylemekte olduğunu doğru yorumlamak...İkinci nokta adı üzerinde "yorum"lamaya ilişkindir, bu nedenle tartışmaya açıktır; ne yazık ki bu geçen sürede birinci noktada da sağlıklı bir yaklaşımın olmadığı görüldü. Yaşanılan yazılmadı çoğu kez, yazılan yaşanılanın yerine geçirilmeye çalışıldı.

Yaşanılan yazılmalı, bir yorum yapılacaksa eğer, bunun üzerine yapılmalıydı. Bu kitap bir yerde, böyle bir ihtiyacın ürünüdür. Gazi üzerine yazan çeşitli kesimlerin tarihin yazımında içine girdikleri çarpıtma, tahrifat ve benmerkezci tavırlarından dolayı yazma zorunluluğu duyduk.

Kitapla, dergiyle, sözle, eylemle Gazi'nin hem tahlili hem propagandası yapılmalıdır. Gazi, halklarımızın kurtuluş savaşı için büyük bir deneyimdir. Gazi, emekçi halklarımıza büyük bir moral olmuş, yılgın kesimlerin bile ruhlarında kıpırdanma yaratmış bir ayaklanmadır. Gazi, her türlü araçla halkın yüreğine, bilincine taşınmalıdır. Ama Gazi'yle ilgili olarak kendilerine bir misyon yaratmak için gerçeği değiştirme ve abartı üzerine geliştirilen propaganda devrimci bir propaganda değildir. Misyon, ayaklanmada yer almış olmaktadır. Bunun mütevaziliği içinde kalmak, onları gelişmeleri çarpıtıp kendi merkezlerinde abartılı bir anlatımla yansıtmaktan daha fazla büyütecektir.

Özellikle TİKB ve MLKP çevresinin yazdığı "Gazi Tarihi"nde tahrifat ve benmerkezçilik o düzeydedir ki, adeta "başkalarına" rağmen ayaklanmayı yönetmiş, akıllar vermiş büyük uzmanlar havalarındadırlar. Her ikisi de sağı-solu grupçulukla, rekabetçilikle suçlamaktadırlar. Ama her satırları grupçuluğa, rekabetçiliğe bir örnek oluşturmaktadır nerdeyse.

TİKB çevresinin yayınladığı ve birkaç kişinin "ben"li anlatımları üzerine kurulu Gazi Kitabı ortadayken, tam seçimlerin arifesinde de MLKP çevresinin kitabı yayınlandı. TİKB'nin yaklaşımıyla MLKP'nin yaklaşımı arasında bir fark yoktu; her ikisi de "ben yaptım, ben yönettim, en zeki, en doğru, en tutarlı, en savaşı bendim" havasındadırlar. Her ikisine göre de, hemen her durumda diğerleri "bilahare" gelmiş, "destek" olmuşlardır. Herkese, herşeyi onlar söylemiş, onlar önermiştir. "Görev bölüşümü" diye bir şey vardır, büyük bir tevazuyla bunu kabul ederler, ama hiç kimse, onlar hariç görevini yapmamış, onlar üstlenmişlerdir her işi...Kişisel anlatımlarda bile mütevaziliğin esamesi yoktur. Kendi yazdıkları kendilerinin de garibine gitmiş olacak ki, arada bir kaç yere "birlikte yönettik" gibilerden ifadeler sıkıştırmışlar ama onu yazarken bile "birlikte yönettik ama..." deyip bir "öncülük" eki daha yapmayı ihmal etmemişlerdir. Her ikisinin de aynı "an"a ilişkin "mutlak önderlik" iddiasında bulunan satırları ilginçtir; saldırının hemen sonrası, karakola yürünmesi, Cemevi önündeki şu yada bu tavır... insiyatif tartışmasız kendilerindedir hep. Ayaklanmanın hareketliliği içinde şu ya da bu anı yakalayarak, ya da böyle bir an yoksa bile "yaratarak", herkesin gittiği bir tek onların kaldığı anlatılmaktadır pek çok yerde. Aynı iki kitaptaki aynı anı anlatan aynı sözcükleri aktarmak ilginç olabilir kuşkusuz, ama böyle bir polemige girmek gereksizdir. Ama bütün bunlar belirttiğimiz gibi Gazi'yi yazma zorunluluğunu doğurmuştur.

Herkes bir şeyler söylemiştir ve elbette söylemeye devam edecektir. Ayaklanmayı yaratanların, Cephenin barikat savaşçılarının hatta diğer gruplardan insanların, ve de Gazi'li emekçilerin anlatımları da çok şey söylemektedir. Bu kitapta söyleneceklerin çoğunu bu yüzden onlara bırakıyoruz.

Gazi ayaklanması tarih değil, yaşanandır.

Daha çok Gazi'ler yaşayıp göreceğiz. Daha doğru bir deyişle de, çok çeşitli biçimlerde yaşıyor ve görüyoruz.

Gazi'yi anlamak ve ders çıkarmak, önce bunu görmektir.

Birçok legal-illegal örgüt, birçok legal sosyalist parti, "sol", "devrimci" sıfatlar taşıyan DİSK, Memur Sendikaları gibi örgütlenmeler, Gazi ayaklanması gibi gelişmelere hazır olmadıklarını göstermişlerdir. Ülke ve halk tahlillerinde zaten Gazi'lere yer yoktur. Örgütsel olarak hazır değildirler ayaklanmalara. Ve ruh halleriyle uzaktırlar Gazi'lerden... Bu yüzden katılmamışlardır ayaklanmaya. Parti, sendika binalarından, demokratik kurumları aracılığıyla bolca "kınama" açıklamaları yapmışlardır. Adım atmamışlardır Gazi'ye; es kaza gelen olmuşsa, gelen de "sağduyu" çağırısı yapmak için gelmiştir.

Ama aynı kesimler, seçimlerde oy hesabıyla "ayaklanma", "şehitler" diyerek Gazi'ye koşmuşlardır. Utanç verici bir ikiyüzlülükle oy istemişlerdir Gazi halkından. Ayaklanma günlerinde neden orada olmadıklarını açıklamadan, bunun hesabını vermeden ayaklanmanın ve şehitlerin istismarını yapmaya kalkışmışlardır.

Bunların arasında hiç görmek istemediğimiz bir kesim de yer almıştır. Atılımcılar da Gazi'yi seçimlerde kullanarak oy hesabı yapmışlardır. Seçimlerde reformistlere angaje olup Hüseyin Ocak'ı meclise sokmak için adeta çırpınan tavırlarına ek olarak, Gazi kitabını da ilginç bir zamanlamayla tam da bu süreçte çıkarmaları, Gazi barikatlarının, Gazi şehitlerinin oya dönüştürülmesi çabasıdır. BSP, SİP, DY, HADEP vb. ne kadar Gazi'yle ilişkisi olmayan, hatta bunlardan bazılarının yaptığı gibi, Gazi'yi provakasyon diye niteleyen kesimlerin ayaklanmanın şehitlerini sömürme ve oya dönüştürme çabalarına MLKP ortak olmamalıydı. Ayaklanmanın hemen ertesinde oligarşiyle aynı ağızdan "bilinçsiz gençlik" demagojisiyle ayaklanmayı ve Gazi'nin gençlerini küçümseyen, aşağılayan "tahliller" yapanlarla aynı safta Gazi istismarına ortaklık etmek herkes ve her şey bir yana önce Gazi ayaklanmasının kendisine yapılan bir haksızlık ve saygısızlıktır.

Evet, ayaklanmalara hazır değildirler, ama parsacılıkta hazır ve nazırdırlar. Hazır olmadıklarından bu gelişmeyi de anlayamamış, bir kısmı ayaklanma mı, direniş mi ikileminde takılıp kalmış, ayaklanmanın içinde olmak destek vermek anlamında alabildiğine geri bir çizgi izlemiş, hatta kimileri de engelleyici bir tutum almışlardır.

Oysa devrimciler, Marksist-Leninistler, halk ayaklanmalarını, direnişlerini geliştirmek, düşmana daha çok saldırmak, daha çok darbeler vurmak ve daha çok ayaklanmalar yaratmak göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu görevi açık ve net olarak Parti ve Cephe kavramıştır.

Hemen Gazi'yi izleyen günlerde gelişen Nurtepe, Okmeydanı, Armutlu direnişleri Parti'nin ve emekçi halk kitlelerinin bunu kavramasıdır.

Hatta, siyasi iktidarı hedeflemeyen halk kitleleri Elbistan, Kastamonu, Çatalca vb. yerlerde Gazi ayaklanmasından gerekli mesajı aldıklarını göstermişlerdir.

Gazi'nin dersi, mesajı budur.

Gazi, halkın kendi gücünü görmesi ve göstermesidir.

Gazi, Halk Kurtuluş Savaşçılarının Kızıldere'den Çiftelavuzlar'a, Bağcılar'dan Okmeydanı'na kadar devrimci üslerinde mayalandırıp gelenekleştirdikleri direniş, çatışma ve savaş ruhunun yoksul emekçi halka mal olduğunun görülmesidir.

Halk bu direniş ve çatışma ruhuyla barikatlarda ölümü yenerken "kitleler hazır mı değil mi?" tartışması yapanlar, kitle ayaklanmalarıyla barışçıl kitle gösterilerini birbirine karıştıranlar bunları görmek zorundadır.

"Kitleler silahtan, savaştan, illegalite den... tedirginlik duyuyorlar" deyip duranlar, bu teorilerle yasalçılığa, icazetçiliğe kılıf uydurmaya çalışanlar Gazi'yi görmek; görmek ve açık olmak zorundadırlar.

Görmemek körlük değil, Gazi'lere karşı durmaktır.

Gazi'ler çoğalacaktır.

Karşısında durmaya çalışanların şansı fazla değildir.

Aslolan Gazi'li emekçiler gibi, Gazi'li DHKC'liler gibi, Gazi'ye koşan DHKC'liler gibi, asla "öncülük, kuyrukçuluk" kaygıları duymadan barikatların örgütlenmesine girişen devrimciler gibi, olanca mütevaziliğiyle savaşmak, aynı mütevazilikle şehit olabilmeyi göze almaktır.

Boş öncülük iddiaları, halkı, savaşı, devrimi geliştirmesiz.

Kitaplar çıkarıp, şehit DHKC'lilerin Cepheci kimliğini gizlemek kimseyi geliştirmesiz.

Gazi'nin ayaklanan, öfkeleri ve bilinçleri büyük gençlerini küçümsemek kimseyi büyütmez.

Cephe'nin ayaklanmadaki yerini yok saymak, küçültmek, kimsenin yerini büyütmez.

Çok ilginç değerlendirme, yorum ve ele alışlara tanık olduk bu sürede. Karakola yapılan ikinci yürüyüşü DHKC'nin "kendi başına karar alıp uyguladığını", Gazi Ayaklanmasının bir yerde odağı, doruğu olan bu yürüyüşün yanlış, hesapsız olduğunu eleştiri diye Cephelilerin "teşhiri" diye yazanlar, aynı kitabın başka yerlerinde bu ikinci yürüyüşü anlatırken, "kitleleri karakola doğru yürütüyoruz" diyorlar. Ne "öncülük" iddiasından vazgeçiliyor, ne yapılan tam kavranıyor.

Ayaklanmanın ne olup olmadığı tam kavranmamıştır gerçekte. Sırf DHKC insiyatiline karşı çıkılacak diye ayaklanmayı ayaklanma yapan bir yürüyüşü "mahkum" etmek, hala "ayaklanma mı direniş mi" diye tartışmak, hala bunu herhangi bir protesto olarak görmek, göstermek, hala Gazi'ye dudak kıvrırmak, onu hala "münferit" görmek... hepsi bunun sonucudur.

Gazi, üzerinde çokça teori yapılan emekçi halkın birliğidir. Gazi, yıllardır konuşulan "birlik" sorununun devrimci çözümüdür. Solun eylem içindeki, barikatlardaki birliğidir. Ve bu yanı Gazi'nin değerini kat be kat artıran bir yandır. Ne ayaklanmanın ne de bu yanın üzerine gölge düşürülmemelidir. Böyle bir gölge ancak devrimci, özgür Gazi'yi karartmaya çalışanlara yarar.

Türkiye Solu'nun olgunlaşmasında bir adımdır Gazi. Halk gerçeği açısından, savaş gerçeği açısından, halkla ilişkiler, solun birbiriyle ilişkileri, uzlaşmacılara tavır vb. hemen her noktada yarını biçimlendirecek ipuçları sunmuştur. Olgunlaşmak büyük düşündürmektir, mütevaziliktir. Önümüzdeki süreçte devrimci bir noktada varolma, büyüme, halkın savaşını geliştirme iddiasında olanlar görmek durumundadır ki;

Devrim ve herkes çoğalan, çoğaltılan Gazi'lerle büyüyecektir.

Ayaklanmanın üzerinden 1 yıl geçti. Devrimciler ayaklanmanın ilk günlerinden itibaren

Gazi'yi anlamanın, kavramanın pratikteki şaşmaz ölçüsünün Gazi'leri büyütme ve çoğaltma olduğunu söylediler. Yaşanan 1 yıl herkesi bu ölçü içerisinde bir yerlere oturttu.

Gazi'yi çoğaltmaya, yaymaya çalışanlar sınıf mücadelesi içerisinde halkın cephesindeki gelişen, büyüyen güçler oldular. Gazi'nin dışında olanlar ve Gazi'yi kavramamakta, Gazi'lerden uzak durmakta ısrar edenler, halkın mücadelesi içerisinde küçülen, eriyen yanı temsil ettiler.

12 Mart 1995'ten bu yana uzanan sürecin „Gazi'den sonra" diye tanımlanmasının yanlış olmadığı görüldü. Çünkü Gazi Ayaklanması herşeyden önce kitle mücadelesi üzerinde doğrudan bir etkide bulundu. Devrimci Hareketin önderliğinde ya da halkın kendiliğinden tepkileriyle gelişen halk hareketinde bu iz, bu etki açıkça görüldü. Bu etki en bariz olarak da kendiliğinden hareketlerde bile halkın devlete yönelmesinde ve kitle hareketinin radikalleşmesinde ifadesini buldu.

İstanbul'un çeşitli semtlerindeki, Anadolu'nun kasabalarındaki halk hareketlenini yaratan dolaysız etkenlerden biri de Gazi'dir.

Kitle hareketinde onbinlerin biraraya gelmesinin, 90'ların Türkiye'sinde heran mümkün olabildiğini ve bunun dinamiklerini gösteren Gazi, bu yanıyla da toplumsal muhalefetin önünü açan bir misyon yüklenmiştir.

Kısacası, kitle mücadelesi Gazi'yle birlikte ve onun öğreticiliğinde Gazi'den bugüne muhteva olarak ilerleyen bir seyir izledi.

Ne var ki, bu süreci sürekli gelişen, büyüyen bir kitle hareketi olarak tanımlamak da doğru değildir. Süreç kendiliğinden yanları da içermekle birlikte, esas olarak devrimcilerin Gazi'yi kavraması ve halk kitlelerine bu temelde gidebilmelerine bağlı olarak gelişen bir seyir izlemiştir. Bu müdahalenin yetersiz kaldığı noktada başta Gazi olmak üzere kitle hareketi çeşitli bölgeler ve alanlar somutunda pekala gerilemeler de yaşayabilmiştir.

Gazi Ayaklanmasının ardından solun bir kısmı ayaklanmayı "örnek" göstererek kendi karikatürize ettikleri bir Öncü Savaşı anlayışına ve silahlı mücadeleye karşı saldırıya geçerken, aynı sol devrimcilerin yıllardır içinde oldukları, dışediş mücadele ettikleri varoşları da keşfediyordu.

Gazi üzerine, ayaklanmanın ertesinde yazdıkları hemen her yazıda varoşların taşıdığı devrimci dinamiklere, potansiyele yönelik tespitler yapmışlardır. Ama geçen bir yıl, bunların tespit olmayı da pek aşamadığını göstermiştir.

Ülkemizin başta da büyük kentlerin gecekondu bölgelerinde güç olamayan, örgütlene-meyen devrimci bir hareketin güçlü, yaygın bir halk hareketini yaratma şansı da yoktur, bu çok açıktır. Ama bunu tespit etmek, gecekonduarda güç olmak için yeterli değildir. Gecekonduarda güç olmak bir halk hareketi niteliğini taşımaya bağlıdır. Halkın acısını, öfkesini, hoşnutsuzluğunu, yoksulluğunu paylaşmadan küçük burjuvaca ahkam kesmelerle kimse gecekonduarda kendisine hayat hakkı bulamaz. Devrime şablonlarla bakanlar gecekonduaların devrimci dinamiği ile bütünleşemez. Bu bir yılda çeşitli grupların sayısız girişimine, gecekonduarda üç-beş ilişkiye sahip olmak için adeta yırtınmalarına rağmen aldıkları sonuç bütün bunların açık bir göstergesidir.

Devrimimizin dinamikleri halkın olduğu her yerdedir; dağda, ovada, köyde, kentte, fabrikada, okulda, devlet dairesinde her yerde... Ama tüm bunların her birinin kendine özgü yanlarını görmeyen, bulup çıkaramayan ve bunların içinde her alanın siyasal ve askeri özelliklerini ayırtırmayan ve yine tüm bunların dışında işçisi, memuru, öğrencisiyle geniş bir emekçi kesimin birlikte olduğu gecekonduaların yaşadığı yoksulluğu, sefaleti, adaletsizliği ve bunun sonucunda buralarda oluşan derin hoşnutsuzluğu ve derin öfkeyi tespit edemeyenlerin tüm temel-tali güçler, temel-tali alanlar formülasyonları kitabı kalmaya mahkumdur.

Bu bir yıl Gazi açısından dolu dolu ve hareketliydi yine. Gazi devlet terörünün yine "önce-likli" bölgeleri arasındaydı. Yoğun gözaltılar ve direnişler yaşandı... Gazi halkı, devrimci hareketin maddi, manevi katkı ve yol göstericiliğiyle Ayaklanma'da şehit verdiği evlatları için bir Şehitlik yaptı. Gazi halkının yüreğinde ayaklanmanın sürdüğünü gösteren bir törenle açıldı şehitlik... Legalistler, reformistler seçim döneminde şehitlerin istismarıyla akın ettiler Gazi'ye. Gazi Halkı şehitlerinin istismarına izin vermedi...

Gazi'de kavga sürüyor. Ülkede kavga sürüyor. Oligarşi Gazi'de ve ülke genelinde vahşice, pervasızca saldırmaya devam ediyor. Çünkü tekellerin varoşlardan duyduğu korku büyüyor. Gazi, oligarşinin varoşlardan duyduğu korkunun doruğuydu, doruklar çoğalmakta; kentleri kuşatan gecekonducuların her biri yeni bir Gazi olmaya adaydır. Oligarşi bunu görüyor ve engellemeye çalışıyor. Devrimciler de bunu görmek, bilmek ve ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmek durumundadırlar.

Yüzlerce şehit, binlerce tutsak verilecek belki. Ama bu başarılmak zorundadır.

Oligarşinin korkusunu büyütüp, halkın iktidarına uzanan mesafeyi kısaltmak, oligarşinin korkusunun ve halkın savaşının doruğundaki Gazi'leri çoğaltmakla mümkün olacaktır.

Öldükçe çoğalıyoruz. Yasa bu.

Gazi'liler şehitler verdikçe çoğaldılar barikatta.

Canlarını, mallarını, sevgilerini, özlemlerini, acılarını, öfkelerini, herşeylerini koydular barikatlara.

İlmik ilmik dokudular ayaklanmayı.

Gazi'yi yeniden yarattılar.

Bu kitabın yazarı onlardır.

Ayaklanma, Gazi'nin Türkiye halklarına ithafıdır.

Gazi'nin şehitleri, yeniden yaratılışın, ayağa kalkışın mimarlarıdır. Gazi'nin Türkiye halklarına ithafının sözcüsü, temsilcileridirler.

Boşuna ölmediler.

Her yeni Gazi, ayaklanan halkımız, ayaklanan vatanımız onların bayrağını taşıyacak.

Parti ve Cephe onları yaşatacak.

BÖLÜM 1

KATLIAM, ÖFKE, AYAKLANMA

ARTIK YETER!
ARTIK
ÖFKEMİZ
İSYANIMIZDIR

12 Mart 1995 Pazar, Yer Gazi Mahallesi

Gün akşama yeni dönmüş. Yoksul gecekonduvarın üzerine çöken karanlığı bir taksinin farları aydınlatıyor. Gazi Mezarlığından hızla İsmetpaşa caddesine doğru inen taksiden açılan ateş sessizliği yırtıyor. Silah sesleri, dört kahvehane ve bir pastanenin kırılan cam seslerine karışıyor. O sırada TV'den maç seyreden veya sohbet etmekte olan insanların üstüne kurşun yağıyor. Ölüm, 67 yaşındaki Halil Dede'yi çayını yudumladığı sandalyesinde buluyor.

Silah sesleri susuyor. Şimdi sadece taksinin homurtusu ve yaralıların bağışları var gecede. Bir de silah sesleri ortalığı kaplamışken, ana caddeden sakın sakın yukarı doğru

çıkan resmi ekip otosunun motor sesi. Ekip otosunun girdiği sokağa hemen arkasından taksi dalıyor. Ekip otosu kılavuzluk yapıyor. Belki de görevi güvenlik almak. Taksi, Kıbrıs Caddesi'nin ucunda kaybolup ait olduğu karanlığa geri dönerken, arkasında bir ölü, onlarca yaralı, kan ve acı bırakıyor. Bir de üç gün içinde Gazi mahallesini savaş alanına dönüştürecek olan, halkın birikmiş öfkesinin patlama anını...

Gazi'nin yoksul emekçi halkı, o gece, saat 21.00'e gelirken İsmetpaşa caddesinde bulunan Dostlar, Cihan, Yavuz, Kardeşler ve Doğu kahvehaneleri ile Sarıcioğlu Pastanesine çalıntı (*) bir taksiden açılan ateşle yeni bir katliama tanık oldular. Kontrgerilla tarafından planlanıp uygulanan saldırıda faşist katiller, Cemevi'nde yatıp kalkan 67 yaşındaki Halil Kaya'yı katlettiler. Pek çok insan bu saldırıdan yaralı olarak kurtuldu. Türkiye sınıflar mücadelesi tarihine Gazi Ayaklanması diye geçecek olan olaylar böyle başladı.

Saldırının ardından halk bir anda sokakları doldurdu, ağızlarından dökülenler aynıydı; "Faşistlerin saldırısı", "Organize", "Polis kılını kıpırdatmamış", "Yakalayamamışlar", "Kontrgerilla"...

Evet, Türkiye halkları uzun yıllardır yaşadıklarından çok şey öğrenmişti. Yaşadığı onca deney, bu tür saldırıların kimler tarafından düzenlendiğini göstermişti onlara. Belleklerinde Maraş, Çorum, Sivas henüz taptaze. Yıllardır devrimcilerin attığı "Katliamları Unutmadık, Unutturmayacağız" sloganının anlamı daha açık şimdi. Halk hep bir ağızdan "Kontrgerilla" diyor, "Devlet" diyor.

Devletin gerçek yüzünü Gazi halkı yıllardır yakından tanıyordu. Ne zaman kafasını kaldırsa Çevik Kuvvet'i copları ve panzerleriyle karşısına dikilen bu devletti. Devrimci mücadeleye gönderdiği onlarca evladını katleden bu devletti. Onların cenaze törenlerine dahi saygı göstermeyip, tahammülsüzce saldıran bu devletti. Polisleri ve mahalleye yerleştirmeye çalıştığı sivil faşistleri aracılığıyla halk üzerinde terör estiren bu devletti. Ve bir kez daha kalleşçe saldırmıştı halka.

Hem de açıktan, hem de katliamı üstlenircesine.

Sokağa dökülen insanlar, birbirine saldırıdan yarım saat önce polisin kahvelerde yaptığı aramayı ve kimlik kontrolünü anlatıyordu. Bir başka görgü tanığı da resmi ekip otosunun kahveleri tarayan taksiyi gördüğünü ama müdahale etmediğini söylüyordu.

Saldıran devletti, ölen halktı...Direnen de halk olacaktı.

Saat 22.00'ye yaklaşırken sokaklarda yüzlerce insan vardı. Olayı duyan herkes fırlamıştı evden. Ne olduğunu, kimlerin yaralandığını öğrenme merakı, kahveler bölgesine gelindiğinde yerini müthiş bir öfkeye bırakıyordu. Doğu Kahvehanesinden içeri bakanlar, kimsesiz Halil Dede'nin kurşunlanmış bedenini gördüklerinde yüreklerindeki acı ve hınç bir kat daha artıyordu. Halil Dede'nin ve yaralanan insanların kanı yerde gölcükler oluşturmuştu. Kırık camlar, devrilmiş sandalyeler, masalar, kurşunlarla delik deşik olmuş soba ve saldırıdan sağ kurtulan insanların yüzlerindeki ifade, Gazi emekçilerine az önce orada yaşananları çok iyi özetliyordu. Devlet halka saldırmış, kalleşçe pusuya düşürmüştü. Bu namussuzluk karşısında, yıllardır ezilen ama onurundan vazgeçmeyen Gazi halkı sessiz kalamazdı. Kontrgerilla merkezlerindeki hesap Gazi'ye uymayacaktı...

Artık Yeter!

Faşizme ve emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesinde, Devrimci Sol'un, DHKP-C'nin yüzlerce şehit verdiği İstanbul'un ve İstanbul'un Gazi'sinin yoksul ama şanlı bir tarihe sahip emekçi halkı, kanla sulanmış kutsal topraklarda yatan şehitlerinin başında teslim bayrağı çekemezdi... Gazi'nin yiğit halkı şehitlerini utandırmadı, sinmedi, boyun eğmedi ve Gazi'nin üstüne isyan bayrağını çekti.

Gazi'nin emekçileri, devrimimiz için canlarını veren kahraman şehitlerimizin anası, babası, kardeşi, akrabası, dostu, arkadaşı, yoldaşlarıydılar. Faşizm karşısında başeğmeyenleri, zulmün kuşatmasında direniş destanları yaratanları tanıyorlardı. Onlara güvenmiş, onlardan öğrenmişlerdi. Kendilerinden ve devrimcilerden başka güvenebilecek kimleri vardı ki zaten. O zaman, devrimcilerle birlikte ayakları üstünde doğrulmayı bilecektiler.

"Ayağa kalk, kalk İstanbul,
At üzerindeki yorgunluğu

Direnişin mevzisinden
Sabahat'ın sesi geliyor
Kürt kızının sesi
Aslanların sesi
Ve diyorlar ki; Yeter
Yeter Artık!
Ayağa Kalk!
Kavgaya ve savaşa gir İstanbul!"

Gazi halkı bu sözleri tanıyordu. Bu çağrının sahiplerini, 17 Nisan direnişini, Çiftnehavuzlar'da dalgalanan bayrağı ve Sabo'yu kazımıştı hafızasına. Bir orduyla bir apartman dairesini kuşatan faşist devletin üç devrimci karşısında nasıl rezil olduğunu ve bu devletin gerçekte ne kadar güçsüz olduğunu hatırlıyordu. Halka ve devrimcilere çevrilmiş faşist namlulara karşı nasıl direnildiğini de biliyordu...

İşte şimdi aynı faşist namlular bu kez Gazi'ye doğrultulmuştu...

Yapılması gereken çok açıktı. Bundan böyle Gazi konuşacaktı, öfke konuşacaktı, ayaklanma konuşacaktı.

Ve ayağa kalktı halk. Artık yeter dedi... Yeter! Bitsin bu zulüm dedi, yaktı ilk ateşi Mart'ın soğuşunda, Gazi mahallesinin orta yerine. Sardı Gazi'nin ateşi İstanbul'u... Tutuştu bütün bir kent... Tutuştu Türkiye...

Kahvelerin önünde toplanmaya devam eden halk, sokaklardan, caddelerden gelen slogan seslerini duydu ve hemen kattı sesini; "Kahrolsun Faşizm", "Katil Devlet", "Katil Polis", "Halkız, Haklıyız Kazanacağız"...

Zulmün Üzerine, Karakola!

Saatler 22.30'a geldiğinde, dağınık olan halk, sloganlarla birlikte derlenip toparlandı ve karakola doğru yürümeye başladı.

Karakola doğru yürüyenler bin kişilik bir kitle değil, bir öfke seli adeta. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi savaşçı ve taraftarlarıyla, çeşitli gruplardan devrimcilerle birlikte çocuk, kadın, yaşlı, genç tüm halk aynı duygularla hareketlenmiş, yürüyor. Sadece son saldırı değil, yüzyıllardır biriken öfke, dipten gelen dalga açığa çıkıyor. Öfkenin öbür yanında tutku var; Zulüm ve sömürüden kurtuluşun, özgürlüğün tutkusu. Halkın hedefi, zulüm düzeninin simgesi haline gelmiş olan Gazi Karakolu...

Sloganlarla yürüyen halkın Karakol önüne geldiğinde sayısı 2 bini bulmuştu. Parti-Cepheliler bir yandan kalabalığı disipline etmeye çalışırken, diğer yandan da "Kortej Oluşturalım" çağrısı yapıyordu. Halkın öfkesi kabaran deniz dalgaları gibi ve önlerindeki polisten hesap soruyor. Halkı yatıştırmaya çalışan Cemevi yöneticilerini dinleyen yok. Hep birlikte atılan sloganlardan başka bir şey duyulmuyor: "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Katliamın Hesabını Soracağız", "Kahrolsun Faşizm", "Katil Polis", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Gazi Faşizme Mezar Olacak"...

Atılan sloganlar savaşanlara daha büyük bir güç veriyor. Sloganlarla birlikte marşlar da söyleniyor. "Şu Dersim'in Dağları" türküsü Gazi'nin savaşçılarına dağlardaki özgürlük rüzgarını taşıyor. Zafer işaretleri ve sıkılı yumruklar hep aynı hedefe dönük. Halkın coşkusu biraz daha yükselince işkence merkezi karakol yerle bir oluverecek.

Gazi karakolunda görevli işkenceciler belki de ömürleri boyunca böyle bir korkuyu yaşamamıştı. Kurdukları cılız barikatın ardında tir tir titiyorlardı. Halkın öfkesinin ve adalet arayışının yol açtığı korkuydu bu. Suçlu olduklarını onlar da biliyordu. Şu öfkeli kalabalığın içinde olup da polisin zulmünden nasibini almamış kimse var mıydı acaba? Karşılarında kimbilir kaç kez gösterilerde ateş açtıkları Gazi halkı vardı. Halkın içinde gençler vardı; defalarca işkence yaptıkları, tehdit ettikleri. Analar vardı; evlatları polisler tarafından katledilen. Küçük çocuklar vardı; kimbilir kaç kez korkutmuşlardı onları da. Haraca bağlamaya çalıştıkları esnaflar, sarkıntılık ettikleri genç kızlar, polisin hakaretlerine uğramış yaşlı insanlar. Daha birkaç ay önce işkencede katlettikleri emekçi Bayram Duran'ın arkadaşları, komşuları. Ve daha bu akşam kahveleri kursunlananlar, Halil Dede'lerini şehit verenler...

Saatler 24'ü Geçiyor.

Bu sırada Karakol polislerinin imdadına panzerler desteğinde Çevik Kuvvet yetişiyor. Onlar da aynı şeyi yapıyorlar ve halkı tarıyorlar... İşte faşizm bu.

Halkı dağıtmaya, kurşunlar da yetmiyor. Yüzlerce el taşlara uzanıyor. Kurşun sesleri yoğunlaşıyor. Kurşun yağmuru taş yağmuruyla karşılanıyor. Halk kaçmıyor, bir karışıklık var ama bu panik değil. Herkes o anda yapılması gereken en doğru şeyin ne olduğunu hesaplama çalışıyor ama ille de taş atıyor. Panikte olan polis.

Panzerin Önüne Dikilen Gençlik,
Halkın Faşizme Meydan Okuyuşu.

Panzer su sıkarak öne çıkıyor. Kimse gerilemiyor. Panzerin püskürttüğü tazyikli suyun karşısında gençler göğüslerini açmış dimdik duruyorlar. Gencin biri ilerleyen panzerin tam karşısında elleriyle "Gel, gel" işareti yapıyor... Bu, halkın faşizme meydan okuyuşu...

Halk, barikatlar kurarak geri çekilmeye başlıyor. Bir yandan da karakol civarına kümelenmiş olan faşistlere ait işyerleri DHKC savaşıllarının insiyatifinde halkla birlikte tahrip ediliyor. Bir kahvehane, yine faşistlerin yuvalandıkları taksi durağı ve çeşitli dükkanlar bu öfkeden kurtulamıyor. Halk düşmanlarının otoları da nasibini alıyor. Bir çoğu parçalanıyor, ters çevriliyor. Turan ALBAYRAK isimli faşiste ait oto anahtarcısı birkaç dakikada yerle bir ediliyor. Öfke kalıbına sığmıyor. Sahipleri faşist olan Topçular İnşaat'a ait olan dozerler de birbiri ardına ateşe veriliyor.

Sonrasında, burjuva basının şaşkınlıkla aktardığı olay; tahrip edilen hiçbir dükkandan hiçbir eşya alınmıyor. Hayret ediyor burjuvazinin sözcüleri. Kendi yağmacı zihniyetleriyle halkın onurunu birbirine karıştırdıkları için, sanki çok ilginç bir olaymış gibi yansıtıyorlar.

Devrimcilerin öncülüğünde halk, katliamdan doğrudan devleti sorumlu tuttuğunu gösteriyor. Ayaklanma, karakola yürüyüş, faşist odakların dağıtılması ve kurulan barikatlar devletin suni ayrılıklar yaratarak bölüp parçalama taktiğinin başarılı olamayacağını gösteriyor. Halk, düşmanlarını tanıyor...

DHKP-C'lilerin, halkın kararlılığı ve direniş ruhu panzeri hedefliyor. Panzerin bulunduğu yer, Arafat tepesindeki şeytan taşlama yeri gibi. Yalnızca taş atılmıyor. Direnişçi halk eline ne geçerse panzere fırlatıyor. Artık taş tuğla, soba, toprak, şişe, ayakkabı her şey bir silah... Bu arada halkın bir kısmı da Cemevi'nin önünde birikiyor. Sayıları durmadan artan bu kalabalık da aşağıya inmiş olsa direnişin gücü daha da artacak. Ama durumu fazla etkilemiyor yine de. Karakol civarındakiler kahramanca dövüşüyor. Öyle ki bir ara panzer panikliyor, bir elektrik direğine bindiriyor.

Çatışmalar sürerken burjuva basın da olay yerine gelmiş durumda. Fotoğraf çekmek isteyen muhabirler halk tarafından engelleniyor. Pek çoğunun kaset filmlerine el konuyor. Bu tavrın ne kadar yerinde olduğu burjuva basın ve televizyonların olayı veriş biçimleriyle kanıtlanıyor. Hepsini birden halkı suçlu ilan etme yarışına giriyor, devleti ve kontrgerillayı aklamaya çalışıyorlar. Halk onca kargaşanın ortasında dostu düşmandan ayırmayı da biliyor. Örneğin, fotoğraf makineli birine yönelen öfke, Kurtuluş Gazetesi'nin Muhabir Kartı görüldüğünde "tamam"a, sevince dönüşüyor.

Parti-Cephe'nin Direniş ve Savaş Ruhu Barikatlarda

Polisler su sıkmaya ve yanaşabildikleri insanları coplamaya devam ediyorlar. Yere düşenlerden gözaltına alınanlar oluyor. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Savaşılları çatışmaların en önünde oradan oraya koşturuyorlar. Sloganlarıyla kitle disiplinini sağlamlaya çalışıyorlar. Militan ruhlarıyla kitleye örnek oluyor, güven veriyorlar. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin halk savaşılları kimliğiyle kan-ter içinde kavga ateşini körükliyorlar... Bu halk Kızıldere'lerden akıp gelen bir direniş ve çatışma geleneğine sahip. Oligarşi, onu geriye itiyor, bastırıyor ama o ruh yeniden ortaya çıkıyor. Çünkü, o geleneğin sürdürücüleri hep yanibaşlarında oldular, yeni direnişlerle, çatışmalarla beslediler geleneği. Yüzlerce şehit vermişler ama geleneğin zincirini yoksul emekçi halka uzatmışlardı. İşte bu

gelenek, panzerlere, silahlara göğüs geren genç insanlarımızda yaşıyor şimdi. Bu direniş ve savaş ruhu DHKP nezdinde, Partimiz nezdinde gelenekselleşmiş, en yeni sempatizanına kadar malolmuştur. Bu nedenle Parti-Cephe kadroları, taraftarları bir faşist saldırının olduğu, halkın direnişinin söz konusu olduğu her yerde hiçbir emir-talimat almadan ne yapacaklarını biliyorlar. Parti-Cephe talimatları resmi olarak eline ulaştığında da aynı ruh ve düşüncede olduğunu görecekler nasıl olsa. Bu, Parti ile kadroları ve taraftarları arasındaki güven bağının da temelidir zaten. Bu güvenle savaşıyor ve yönetiyorlar barikatta.

En gençleri bile bu tarihsel ayaklanmanın omuzlarına yüklediği sorumluluğun bilincinde yükseltiyor direniş bayrağını. İçlerinden biri elinden yaralanmış, üstü başı kan revan içinde slogan atmaya, çatışmaya devam ediyor. Karşılaştığı Kurtuluş muhabirine "arkadaşları görürseniz söyleyin, elime buz koyup hemen geliyorum" diyor. Çatışma dışında kalacağı dakikalara yanıyor adeta.

Polis, silahlarını ateşleyerek ve panzerin açtığı yoldan geçerek Nalbur Durağına kadar çıkıyor. Bu sefer, hem ateş ederek, hem de coplarla saldırıyorlar halka. Silah sesleri, sloganlar, yere düşenlerin haykırıları ve öfkesi...

Halk düşmanları bir kez daha yükleniyorlar ve tam duruma hakim olmaya başladıklarını düşündükleri sırada, ara sokaklara çekilmiş olan halk, yeniden taş ve tuğla yağdırmaya başlıyor katillerin üzerine. 3 bine yakın insan adım adım geriletıyor polisleri. Kaçarcasına, ölüm korkusuyla geri dönen Çevik Kuvvet tekrar karakolun önüne yığılıyor.

Direnışçiler hemen harekete geçerek, geri çekilirken oluşturmaya çalıştıkları barikatları sağlamlaştırmaya başladılar. Daha önce ters çevirdikleri bir arabayı yolun ortasına çekerek molotofla tutuşturdular. İsmetpaşa caddesi ile Gazi karakolu arasındaki bölüm artık direnişçilerin elinde. Sağdan soldan sökülen kalaslar, demir çerçeveler ve faşistlerin dükkanlarından el konulan uygun malzemelerle barikatlar güçlendiriliyor. Yanan arabaların da bulunduğu barikata Parti-Cephelilerin yaratıcılığı ile tüpler konuluyor. Köşe durağına da büyük bir barikat kuruluyor ve ateşe veriliyor. Düşman bulduğu boşluklardan saldırmayı deniyor. Parti-Cephe'lilerin karşılık vermesi üzerine kaçmak zorunda kalıyor.

Gazi'nin Çocuk Generalleri

Birazdan barikattaki tüplerden biri bomba gibi patlıyor. Polisler panik halinde, şuursuzca ateş etmeye devam ediyorlar. Tüpün patlaması özellikle çocuklarda bayram sevinci yaratıyor. Atılan sloganlar çocukların neşeli bağırılarına, 'hey' lerine karışıyor. Abilerinin salladığı molotoflarla çocukların fırlattığı taşlar birlikte dövüyor düşman cephesini. Gazi'nin çocukları barikatlarla tanışıyor. Günü geldiğinde mavzer atacak olan bugünün minicik elleri Filistinli kardeşleri gibi sarılıyorlar taşlara. Onlar da Gazi'nin "Çocuk Generalleri".

"Bunlar engerekler ve çıyanlardır

Bunlar aşımıza, ekmeğimize göz koyanlardır...

Tanı bunları

Tanı da büyü..."

Gazi'nin çocukları düşmanlarını tanıyarak büyüyorlar. Abilerine, ablalarına işkence yapanları, geceleri evlerini basanları tanıyorlar. Bir gece kahvehanelerini tarayanları, sonra yürüyen mahalle halkına ateş açanları, üzerlerine panzer sürenleri tanıyorlar. Büyüyecek ve hiç unutmayacaklar. Faşizmin zulmü yeni Halk Kurtuluş Savaşçıları yaratıyor. Faşizmin zulmüne direnenler çocuklarına kavganın onurunu belletiyor.

Namus için, adalet için dövüşmeyi; acılar karşısında yıkılmamayı öğreniyor çocuklar. İnsan olmanın erdemlerini öğreniyorlar. Çocukluklarını dahi yaşayamadan onları yaşam mücadelesiyle, katliamlarla tanıştıranları unutmayacaklar.

Gece 02.00 sıralarında direnişçiler yeni barikatlar kurarak Cemevi'ne doğru çekilmeye başlıyorlar. Barikatları Kurtuluş Cephesi Savaşçıları ve taraftarları başka bir sol grubun insanlarıyla birlikte kuruyor. Karakola giden yol üzerinde son barikatta 50 kadar direnişçi kalıyor.

Cemevi'nin çevresi ve içi tıklım tıklım. Gazi'nin kalbi bu küçük dernek binasının önünde

atıyor. Binlerce Gazili çamurlu sokaklardan akın akın gelerek doldurmuşlar binanın önünü. Sloganlar sloganlara karışıyor.

"Haykır Acını Ey Halk
Başegme Haykır!
Bir Yol Kavşağındasın ve Ancak
Yaraların Haykırışla Onarılır"

Bir anda "Hüseyin Kocadağ" lafı geliyor bir yerlerden. Ardından "Kontrgerilla Defol", "Bağcılar'ın Sorumlusu", "Devrimcilerin Katili", "Hesap Soracağız" haykırışları. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi taraftarları gözlerine inanamıyorlar. Daha önce Bağcılar'da, Sultançiftliği'nde Halk Kurtuluş Savaşçılarına yönelik infaz operasyonlarını bizzat yönetmiş olan ve daha birkaç saat önceki katliamın gerçek sorumlularından biri durumundaki bu faşist Emniyet Müdür Yardımcısı ile Dernek yöneticileri aynı masaya oturmuş konuşuyorlar... Çok kısa bir süre sonra Hüseyin Kocadağ, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi taraftarları tarafından hakettiği şekilde dernekten kovuluyor...

İnsanlar gruplar oluşturmuş, kendi aralarında akşamki olayları tartışıyor, devleti lanetliyor. Kontrgerilla saldırısı sırasında kahvede bulunanlardan DHKC sempatizanı bir genç, faşizme öfkelerini dile getirdikten sonra ekliyor: "Kahvede öleceğime sokakta ölürüm"

Emekçi Akıyor Gaziye: "GAZİ YALNIZ DEĞİLDİR"

Birdenbire duyulan slogan sesleriyle başlar aynı yöne çevriliyor. Farklı mahallelerden gelen binlerce insan tek ses olmuş bağıyor: "Gazi Halkı Yalnız Değildir", "Gazi Faşizme Mezar Olacak"... Okmeydanı Halkı... Nurtepe Halkı... Alibeyköy Halkı... Armutlu halkı... Gültepe Halkı... birbiri peşi sıra çıkıp geliyorlar Gazi'ye. İkitelli'den, Ümraniye'den insanlar... Cemevinin önünde tanıdık-tanımadık insanlar birbirleriyle sarmaş dolaş. Emeğin İstanbul'u Gazi halkıyla omuz omuza. Öfke öfkeye karışıyor, coşku coşkuya. İnsanların yüzünde faşizme karşı nefret ve kardeşçe dayanışma duyguları aynı anda beliriyor. Her milliyetten, dinden, mezhepten insan var burada. Ve burada her milliyetten, dinden, mezhepten yoksul emekçi halkın birliği örülüyor ilmik ilmik. Bu birliğin, sevgi ve dostluğun mayasında faşizme karşı duyulan kin var. Faşizme karşı savaşta sırtını bir başkasına dayayabilmenin güveni var. Faşizmi ezecek olan da işte bu güç.

Herkes Cemevi'nin önünde. "Parti-Cephe Saflarına" sesiyle bir kez daha dikkat kesiliyor kitle. Derneğin megafonundan bir ses geliyor.

"Gazi Halkı, Gazi Halkı... Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Adına konuşuyorum..."

Bir an için sessizleşiyor Cemevi'nin önü.

"Bugün faşizmin halklarımıza açtığı savaşta bir saldırıya daha tanık olduk. Halka yönelik bu saldırının sorumlusu, Kontrgerilladır. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi olarak diyoruz ki, Gazi halkı yalnız değildir. Bu saldırının hesabını soracağız. Yaşasın Parti-Cephe, Yaşasın Devrimci Halk Güçleri"

Konuşmanın ardından kopan alkış sesleri sloganlarla kesiliyor:

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi"

"Hesabı Parti-Cephe Soracak"

"Yaşasın Devrimci Halk Güçleri"

"Faşistlerden Hesap Sorduk, Soracağız"

Parti-Cepheliler caddeye koca bir ateş yakıp marşlar söylüyorlar. Ateş, direnen halkın üzerine giydirilen bir gelinliği andırıyor. Aşağıdaki işkenceci faşist yuvasına kadar inen yolda taşlar... Faşistlerin hala duman tüten dükkanları... Ters çevrilmiş arabalar... Işıkları sönmüş evler... Barikatlar ve ateş...

Saat 04.00 civarı... Derneğin önünde bulunan direnişçiler cenazeleri, gözaltına alınan arkadaşlarını ve yaralı insanları konuşuyor. Bir taraftan da birkaç saat sonra doğacak günü karşılamının hazırlıkları yapılıyor.

Saat 04.30'da belli bir hareketlenme oluyor. Uzaktan beyaz ve güçlü bir nokta görülüyor.

Hemen arkasında ise sayıları yirmiye yakın döner mavi ışıklar. Kana doymayan katiller yine geliyor. Belli ki aşağıdan izledikleri görüntüleri hazmedemediler. İstanbul'un binlerce emekçiyle Gazi'ye akmasını kaldıramadılar. Biliyorlar ki, böyle giderse gerçekleştirdikleri katliam, kendilerini vuran silaha dönüşecek. Yeniden kan dökerek sonuç alabileceklerini umuyorlar.

Panzer ve ekip otolarının taşıdıkları katillerle birlikte, binlerce insanın toplandığı Cemevi'ne doğru yolculukları devam ederken, aynı dakikalarda Gaziosmanpaşa Kaymakamlığı'nda da bir toplantı gerçekleştiriliyordu. Toplantıda CHP Gaziosmanpaşa milletvekili Mehmet Seviçen, Alevi Dernekleri Yöneticileri ile İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve diğer yetkililer varlar.

Toplantıya katılan Gazi Mahallesi Hacı Bektaş Kültürünü Tanıtma Derneği avukatı Muharrem Sarıgül, ayaklanmanın sona ermesinden sonra bu toplantıya ilişkin basına şu açıklamayı yapacaktı: "...Aramızda bir heyet oluşturduk. Kaymakamlığa gidip valiyle görüştük ve infialin önlenmesi için cenazenin bir an önce verilmesini istedik. Vali ve Emniyet Müdürü uygun gördü..."

İşte faşizm buydu: İkiyüzlülük, demagoji ve faşist terör.

Cellatlar dernek önündeki halka yaklaşıyor. Kurtuluş Cephesi Savaşçıları barikatlarda. Giderek yaklaşan beyaz noktanın bir panzerin projektörü olduğu anlaşılıyor. Barikatlar, çevreden getirilen desteklerle sağlamlaştırılıyor. Devrimciler ve halk direnişe hazır. Öfke ve cüret gerili yay gibi. DHKC'li bir savaşçı ilk taşı atıyor. Onu diğer Cepheliler izliyor. DHKC atılğanlığı bir kez daha kendini gösteriyor. Cüret yayından boşalıp akıyor düşmanın üzerine. Taş yağmuru patlama sesleriyle devam ediyor. Aynı anda patlayan yüzlerce silahın sesi duyuluyor.

Gazi Ayaklanması İlk Şehidini Veriyor

Mehmet GÜNDÜZ, Derneğin önündeki kum tepesinin kenarında boylu boyunca yatıyor. Alnına isabet eden tek kurşunla Gazi Ayaklanmasının ilk şehidi oluyor. O gece katillerin gasp ettiği taksinin şoförü Mesut EFE ve Halil Dede'den sonra kontrgerillanın aldığı üçüncü can...

"Alnındaki yaradan boşaldı belki bütün kanın
Fakat nehirlerin akıyor
Dağların rüzgarlı..."

Gazi, yine ortasında kavganın.

Barikatların önünde polise taş atanlar... Yanındaki düşen... Yine taş atan... Yukarıdan koşan direnişçi, Erzurumlu Mehmet GÜNDÜZ'ün ölümsüzlüğünü duyuruyor bağıarak. Mehmet GÜNDÜZ, kanını akıttı Gazi topraklarına. Direnişin bir onuru da o oldu... Onlarca yaralı var. Etraf ayağa kalkıp, direnişe devam etmek isteyenlerle dolu.

"Halkımdan özür dilediğimi yazın...Yanımda düşeni umursamadım... Babam derdi ki, sana taş atana sen ekmek atma... Öyle yaptım, ben de taş attım..." diyor bir direnişçi. Ölüm barikatlarda sıradanlaşıyor. Korkunun zerresi yok. Aynı şeyi polisler için söylemek mümkün değil. Hem saldırıyor hem de korkuyorlar. Çatışmaları izleyen bir burjuva basın muhabiri, saldırganların korkusuna tanıklık ediyor: "Gazi mahallesinde bulunan Nevzat Ayaz Polikliniğine telefon etmek için girdiğimizde resmi üniformasıyla gizlenen bir polis memuruyla karşılaşıyoruz. Bembeyaz bir yüzle ne yapacağını şaşırılmış bekliyor. Polis çaresiz... Kliniği terkedemiyor..."

En önde DHKC savaşçıları ve taraftarları. Yüzlerce otomatik silaha karşı tek silahları taşları. Cephelilere diğer devrimciler, direnişçiler de katılıyor. Zulüm bir kez daha geri adım atıyor. Görmeyenlerin inanamayacağı olaylar bunlar. Ama işte halkın gücü bu; direnişin gücü, ayaklanmanın, zafere inancın gücü. Halk tarihini böyle yazıyor. Halk, onurunu böyle koruyor. Bu küçük zaferler birleşecek ve artık "panzerler üzerimize kalkamayacak". Artık; "namert eller bir bir kırılacak"

Saldırı püskürtülüyor. Düşman, kuyrukları bacaklarının arasında defolup gidiyor.
Yeniden sessizlik.

Halktan iki genç şimdi en öndeler, kıpırtısız öyle duruyorlar. Uzaktan 5-6 tane mavi ışık İsmetpaşa caddesinin başından yukarılara doğru kıvrılıyor. Öndeki gençlerden biri yüzünü dönüyor ve ağır adımlarla Derneğin önüne geliyor. Çatışmadan uzak kalmayı tercih eden bir gruba sesleniyor: "Gelin neredesiniz, evlatlarınız ölüyor. Onursuzca birkaç yıl daha yaşamaktansa onurluca bir kaç saat yaşayalım." İşte yaşananların bir başka özetini de bu sözcük oluşturuyor: "Onurluca".

13 Mart Sabahı... Güneş doğuyor... Güneş doğuyor ve Gazi'nin caddeleri, sokakları insanlarla dolu. İnsanların kulaklarında üç-dört saat önceki siren sesleri. Gözlerinde şehit düşen, direnen, taş atan insanlar. Barikatlardan ve dağıtılan faşist yuvalardan dumanlar tütüyor hala. Gazi, o geceyi uykusuz geçirdi ama yorgun değil. Kavgada atan yürekler yorulmuyor ve Gazi kavgayı sürdürmek için yeni bir yiğitlik gününe hazır. Soluk alamayacak düşman.

O gün, neler yaşanacağını kestirmek hiç zor değil. Ölen ve direnen bir halk en meşru hakkını kullanacak. Kendisini katledenlerden hesap sorma hakkını. Gerçek bu kadar yalın aslında. Ne faşist devlet yetkililerinin, ne sözde sosyal demokratların, ne de Alevi cemaatinin sözde ileri gelenlerinin daha sonra yapacakları açıklamalar bu yalın gerçeği yok edemiyor. Halkın haklı isyanı 13 Mart 1995'e damgasını vuracak...

Hedefte Yine Zulmün Karakolu Var

Yaşanan faşist saldırılar ve sabaha karşı Cemevi önündeki kitlenin taranması, daha geniş halk kesimlerinde yankı buluyor. Sokaklardaki kalabalık giderek artıyor. Öfke dalga dalga yayılıyor. Önce kahvehanelere yapılan faşist saldırı, ardından dün gece polisin açtığı ateşle vurulup yaralananlar ve ölümler konuşuluyor. Öfkenin hedefi belli: Öncelikle Gazi mahallesi Polis karakolu. Emekçiler daha bir kaç ay önce gözaltına alınıp da Gazi karakolu'nda işkenceyle katledilen Bayram DURAN'ı unutmadı. "Bu işkence ve katiller yuvasını dağıtacağız" sözleri duyuluyor.

Karakola giden cadde üzerinde 3 bin kişi toplanırken bin kişilik bir grup da Cemevi önünde birikiyor. DHKC'liler cadde üzerindeki kitlenin düzenini sağlamaya çalışıyor. Karakola yapılacak yürüyüş için herkes birbirinin önüne geçmeye çalışıyor. Karakolu hedefleyen kalabalık giderek artıyor.

Polis, panzerleri önüne alıp ardarda kalabalık şekilde dizilerek karakola inen caddeye barikat kurmuş durumda. Panik içinde, halkın coşkun akan selini nasıl durduracaklarını düşünüyorlar. "İşkence ve Katiller Yuvasını" korumaya almışlar.

Ve yürüyüş başlıyor.

Hıncahınç dolu cadde sloganlarla iniyor:

"Gazi, Faşistlere Mezar Olacak!"

"Faşizme Karşı Omuz Omuza!"

"Halkız Haklıyız Kazanacağız!"

"Yaşasın Halkın Adaleti!"

"Mahir Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş!"

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi!"

Bir gece önce şehitler vermiş bir halk yürüyor. Yas tutmuyor, düşmanın üstüne yürüyor.

"Umutsuzluk yasak

Yılgın türküler söylemek de

YÜRÜYOR umudun ordusu

Umutsuzluğu kurşuna dizerek"

Yürüyüş sürerken, bir gece önce atlanmış olan faşistlere ait dükkanlar tahrip ediliyor, talan yok. Devrimciler bu yöndeki bir kaç küçük girişimi engellemeye çalışıyor. Bu şanlı ayaklanmaya istemeden de olsa en küçük bir leke düşmemeli.

Kalabalık halk seli emin adımlarla yürüyor. Sloganlar kortejin önünden arkasına dalga dalga gidip geliyor. Her slogan işkencecilerin beyninde bir balyoz gibi patlıyor. Ayaklanmış gelen halk, polis barikatına dayandığında polisin korkusu ve telaşı suratlarından okunuyor.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi öncülüğünde ayaklanan halk, önünü kesen polis engeli-

ni taş ve sopalarla aşmaya çalışıyor. Savunmasız yakaladıkları işçi, memuru acımasızca döverken aslan kesilen polis, üzerine gelen taş ve tahta parçaları karşısında korkudan ne yapacağını şaşırılmış halde. Kolay değil tabii. Bu kez savunmasız değil karşındakiler. Ve tepeden tırnağa öfkeye kesilmiş kalabalığı getiren Parti-Cepheliler en önde... Halk umut olarak gördüğü devrimci evlatlarıyla bütünleşmiş durumda.

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi!", "Yaşasın Devrimci Halk Güçleri!" sloganları yükseldikçe içine düştüğü korku ve çaresizlik, polisin "halka düşman" yüzünü bir kez daha açıkça ortaya çıkarıyor...

Halk slogan atmaya ve polisi taşlamaya devam ediyor. Panzerleri ve kalkanları polisi kısmen koruyor taş yağmurundan. Kortejden bir grup ayrılarak ara sokaklara giriyor. Karakolu oradan kuşatmayı deneyecekler. Karakolun çaprazında yer alan pastane ile okul bahçesi arasına geldiklerinde bu kez aradan taşlamaya devam ediyorlar. Polis de gücünün bir kısmını bölerek kalkanlı koruma eşliğinde o tarafa yöneliyor. Direnişçilerin attığı taşlardan adeta gökyüzü görünmüyor. Polis, bir anda saldırırsa o taraftaki kitleyi püskürtbileceğini sanıyor ve "allah allah" sesleriyle atağa kalkıyor. Ama öyle yağma yok. Postanenin köşesinden dalış yapan polisin oraya girmesiyle gerisin geriye kaçması bir oluyor. DHKC savaşımları ve taraftarları ellerinde taşları, sopalarıyla polise öyle bir yükleniyorlar ki, hep halkı kovalamaya alışmış olan Çevik Kuvvet polisleri birbirlerini ezercesine kaçıyorlar.

Halk, düşmanlarını kovalıyor. Bir DHKC'li elindeki koca odunu hışımla indiriyor arkadaki katillerden birinin kafasına. Diğer arkadaşları veriyorlar taşı... Yere düşen polisler bir yandan bellerinden tabancalarını çekmeye çalışıyor, bir yandan da alçak sürünmeyle biran önce taşların menzili dışına çıkmaya çalışıyorlar. Sırtüstü sürünmeye çalışanlar, hatta sırt dönüp yatıp ölü taklidi yapmaya kalkanlar bile var. Kaçarken arkada kalan ve hala yerlerde sürünenlere diğer polisler bağıyor: "Kaç ulan kaç..." İşte Menzir'in 'kahraman' polisleri, böyle çaresizler işte, bir o kadar da kallesiz... Yine sergiliyorlar kallesizliklerini. Bir anda patlıyor silahlar. Kurşun yağdırıyorlar, ellerinde taşlardan başka silahı olmayanların üzerine. Kendini bir evin arkasına atan başlıyor tetik çekmeye. Şarjörler birbiri ardına boşalıyor. Sivilin biri elinde otomatik tüfek tarıyor halkı. İnsanlar postane sokağına çekiliyor. Polislerin bir kısmı sokağı tam cepheden gören bir eve mevzilenmişler. Nişan alıp alıp ateş ediyorlar. Silah sesleri slogan seslerine karışıyor. Aynı anda caddede kalmış olan korteje de yayılım ateşi açılıyor. Sloganlar daha da gürleşiyor. "Katil Polis!", "Ölmek Var Dönmek Yok!", "Barikatı Aştık Aşacağız". Arka arkaya vuruluyor insanlar. Ama halk gerilemiyor. Postanenin orada da devam ediyor ateş. Direnişçiler kuşatmaya devam ediyor. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi direnişçileri yine en önde. Onlardan biri, SEZGİN ENGİN bu sırada vuruluyor. Henüz 17'sinde. Düşüyor. Halkı için. Vatan için...

Bu Ölüm Yakışıyor Ona

Yoldaşları ve siper arkadaşları çekip alıyorlar yaralı bedenini kurşunların altından. Az önce bir yaralının elinden alıp düşmana fırlatmaya hazırlandığı taş sınımsız avucunda duruyor hala. Hep Cephe'nin Silahlı Propaganda Birlikleri'nin bir savaşçısı olmak isteyen bu onurlu genç, ayaklanmanın en önünde, kahramanca savaşarak "soluk aldırıyor faşistlere". Sonradan öğreniliyor ki, yaralı olarak kaldırıldığı hastanede müdahale edilmeden uzunca bir süre bekletiliyor ve o, damarından çekilip gitmekte olan kanının son damlalarıyla üstündeki çarşafa "DHKP-C" yazmaya çalışıyor. Bu ölüm ona yakışıyor... O Gazi'nin sokaklarından, Çiftehavuzlara, Malatya, Dersim, Karadeniz'e, Toroslar'a, Bağcılar'a, ülkenin dört bir yanında savaşarak şehit düşen yoldaşlarının yanına, Parti-Cephe bayrağı olup dalgalanmaya gidiyor.

Sezgin, hastanede bütün gücüyle yaşama ve umudun adına sarılmışken Gazi'de ayaklanma en hareketli saatlerini yaşıyor. Daha sonra izlenimlerini aktaracak olan herkesin dediği gibi "bu en büyük çatışma..."

Üniformalı ve resmi katillerin paniği ve ateşi devam ediyor. Hem PTT tarafındaki kitle, hem de caddedeki kitle düşmanlık ve korku ile yağdırılan kurşunlarla karşı karşıya. Slogan sesleri... silah sesleri... Taşların panzerde, polis kalkanlarında, kasklarında, asfaltta çıkardığı sesler... Bu bir meydan savaşı. İki ordu savaşıyor. Biri tükenmişliğin, soysuzluğun,

korkaklığın, kalleşliğin, halk düşmanlığının ordusu... Diğeri gelişip güçlenenin, yiğitliğin, mertliğin, halkın ordusu. Dişe diş sürüyor kavgaya. Farklı mahallelerden gelip bu savaş anına yetişebilen DHKC'liler kalabalığı yara yara en öne, yoldaşlarının yanına, savaşın en ön cephesine ulaşmaya çalışıyorlar. Birçoğu başarıyor. Bunu başaramayanlar buldukları kitlenin coşkusuna coşku, cüretine cüret katıyorlar. Onlar 1989 1 Mayıs şehidi Mehmet'in yoldaşları. Kavgayı ondan öğrendiler. Yüreğini taş bilip düşmana fırlatmayı ondan öğrendiler. Onlar, teslim olmama, çatışma geleneğinin yılmaz savunucuları, Devrimci Sol'cuların mirasçıları. Onlar, DHKC'li...

Savaş sürüyor. Silah sesleri aralıksız ve giderek artıyor. Polisler halkı katletmekte birbirleriyle yarışıyorlar. Amirlerinden alacakları "aferin"i düşünüyorlar. Kimbilir belki de, ne kadar çok insan öldürürlerse kendilerinin o kadar çok yaşayabileceklerini sanıyorlar. Oysa düşen her canın yerine, hemen o an, yüzler, binler doğuyor. Görmek istemiyorlar. Faşist katillerin çürümüş beyinleri ve yürekleri bunu görmek istemiyor. Sıktıkları her merminin kendi tükenişleri olduğunu çok geçmeden anlayacaklar, anlıyorlar...

Ölüm Gazi'ye Yeniliyor

Savaş sürüyor. Silah sesleri aralıksız ve giderek artıyor.

Bir kadın düşüyor yere. Tek kurşun. Çenesinden girip ensesinden çıkıyor. Damarları parçalanıyor; ama yüreği sapasağlam. Yüreği kavgada atmaya devam ediyor... Fadime BİNGÖL bu. Taniyan herkesin Fatması, Fatma Abla'sı. Yaşamının son yirmi yılında neyi var, neyi yoksa halkının onurlu mücadelesine adanmış yiğit bir Gazi kadını, bir DHKC taraftarı... Yaralananlar, düşenler artıyor. Yaralılar direnişçiler tarafından ara sokaklara çekiliyor, bir kısmı arabalarla hastanelere gönderiliyor. En öndeki DHKC'lilerin ardından kitle yürüyor. Kimsinin kurşunlara, yaralanan insanlara, ölümlere aldırdığı yok. İşte ölümlü böyle yeniyor halk.

Yürüyor insanlar. Yeni şehitlerle düşmandan sorulacak hesap kabarmış. Sloganlar şimdi daha gür. "Ölmek Var, Dönmek Yok", "Mahir Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş"... Yeri göğü inleten adımlarla akan Gazi halkı, İstanbul'un diğer bölgelerinden kopup gelen devrimcilerle, emekçilerle kolkola, omuz omuza yürüyor. Şimdi hedef daha yakın. Karakola sadece metreler var. Polis korkudan mahvolmuş durumda. Adım adım geriliyor. Panzer su sıkıyor. Ateş sesleri devam ediyor. Ama hepsi boşuna.

Katliamın sorumlusu devlet, halkın ayaklanması karşısında yeni bir manevraya başvuruyor. Polis barikatının önüne bu kez askerler çıkarılıyor. 66. Zırhlı Tugay'a bağlı bir tabur Gazi mahallesine gelmiş durumda. Belki, halkın polisi hedef alan tepkisinin askere karşı olmayacağı düşünülmüş. Yine de yürüyüş seli askerleri yararak polis panzerlerine gelip dayanıyor. Göğüs göğüse bir mücadele başlıyor. Faşizme boyun eğmeyen halk yüklenmeye devam ediyor. Sopalarla, demirlerle vuruluyor panzere. Bir direnişçi askerden kaptığı G-3 tüfeğiyle vuruyor panzere. Panzerin üstüne çıkan üst rütbeli subaylar, Cemevi yöneticileri halkın öfkesini dindirmeye çalışıyorlar. Onları dinleyen yok. Sloganlar dinmek bilmiyor. Binlerce insanda hedefe ulaşmanın sabırsızlığı... Asker barikatının arkasındaki polisler sinmiş, olacakları bekliyor.

Ve Ayaklanma;

Panzeri Zapteden Üç DHKC'lide Sembolüne Kavuşuyor

Bir anda üç genç fırlayıp panzerin üstüne çıkıyor. Panzer zaptediliyor. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin sıra neferleri bunlar. Yumruklarıyla, zafer işaretleriyle yüzlerce askere, polise meydan okuyorlar. DHKC'li bir direnişçi montunun önünü açıp haykırıyor katillere; "Cesaretiniz Varsa Vurun.." Askerlere dönüp konuşuyor. Sonra elindeki kalas parçasını sinmiş bekleyen polis sürüsüne fırlatıyor. Onların cüreti kitledeki coşkuyu artırıyor. Coşku, panzerin hemen önünde açılan pankartla doruğa tirmanıyor. Pankart, durduğu yerde bir daire çiziyor herkes görsün diye. Pankartta yazılı olanlar herşeyi anlatmaya yetiyor: "Faşistler: Asıl Hesabı Halkın Adaleti Soracak -DHKC" Sloganlar arka arkaya patlıyor: "Yaşasın Halkın Adaleti", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi", "Yaşasın Önderimiz

Dursun Karataş"...

"Cüret, cüret, daha fazla cüret" diyenlerdi panzeri zaptedenler. 12 Eylül zulmünün önüne, ölüme yatırdıkları bedenleriyle dikilen Ölüm Oruçcularının geleneğindendiler. Bağcılar'da, düşmanın kurşunlarının ve ölümün üzerine tilili çekerek yürüyen Devrimci Sol savaşıçılarının yoldaşlarıydılar. Öncünün '90'dan bu yana sürdürdüğü silahlı savaşla, yüreklerine devrim ateşini düşürdüğü Cephecilerdi onlar.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin neferleriyle birlikte başka anti-faşist gençler de inip çıkıyor panzerin üzerine ve Gazi ayaklanması tarihe bir görüntü daha bırakıyor: Panzerin üzerinde üç genç ve ellerinde çekiç ve sopa... Bir de gözlerinde kavganın ateşi. Panzerin kitleye su sıkma mekanizmasına vuruyorlar. Parçalamaya çalışıyorlar. Yerinden sökemeseler de büyük ölçüde tahrip ediyorlar. Panzer bir daha basınçlı su sıkmaya çalışıldığında su adeta bir süzgeçten çıkıyor. Panzer sadece kendi kendisini yıkayabiliyor artık. Görüntü komik aslında. Ve o an her türlü duygunun üstüne çıkmış olan öfke ve hınç olmasa, kimbilir belki binlerce direnişçi de koyverecek kahkahayı. Ama onun yerine slogan ve zafer işaretleriyle selamlıyor herkes bu küçük zaferi kazananları. Ve bu üç savaşıçının panzerle birlikte oluşturdukları sahne tarihin onurlu sayfalarında unutulmaz sembollerden biri olarak yerini alıyor.

Burası Tienenman Değil, Burası Gazi!

Bir ara Zülfü Livaneli beliriyor. Askerlerin arasından geçip panzerin yakınından halka seslenmeye çalışıyor. Sükunet telkin ediyor. Halkı sakin olmaya çağırıyor. Bu tavriyla da ülkemizde aydın geçinenlerin halktan ve halkın duygularını, tepkilerini anlamaktan, onlar gibi düşünmekten ne kadar uzak olduklarını kanıtlıyor. Çünkü halk o an faşizmden hesap sormak istiyor. Bizim "aydın"ımız ise, öfkenin önüne geçmeye çalışıyor. Çünkü o, öfke duymuyor; öfke duymasını gerektirecek bir şey yok. Katledilen o değil. Birazdan devletin kendine verdiği görevi tamamlayacak, rahat, sefil ve onursuz yaşamına geri dönecek. Rahatının kaçmasını istemiyor. Dolar olarak aldığı maaşını düşünüyor. Ve en önemlisi, faşizmden korkuyor. Halkla birlikte barikat arkasında savaşacak, halk düşmanlarına taş atacak yürek yok onda. Bunu itiraf da edemiyor. İtiraf ederse aydınlığına, demokratlığına "halel" gelecek. Bu yüzden "sakin olun" diyor. Nasıl olsa herşeyin en doğrusunu o biliyor! Daha konuşmasına yeni başlıyor ki, "Yuh" sesleri ve protestolar yükseliyor: "Neden gidip katiller sürüsünden hesap sormuyorsun? Neden bizi durdurmak istiyorsun?... Zulüm düzeninin papazlığına soyunanlar zalimlerin işini kolaylaştırır, bunu bilmiyor musun?" DHKC'liler ve halk, bu ikiyüzlü şöhreti soru yağmuruna tutuyor.

...Tienenman değil burası Zülfü. Burası Gazi. Emperyalizmin desteğiyle değil, yoksulların öfkesiyle dikiliyorlar burada panzerin karşısına. Cephenin yüreklerinde yaktığı devrim ateşiyle zapt ediyorlar burada panzeri. Sen ki, ve senin gibiler ki, Tienenman'da tankın karşısına geçen gence, Moskova'da ABD'nin desteğiyle tankın üzerine çıkan Yeltsin'e alkışlar yağdırıyorsunuz. Şimdi niye "sukunet" telkin ediyorsunuz? Tienenman'a değil, Gazi'ye dönün yüzünüzü. Kendi halkınızdır burada direnen. Bu halk ki, zulme kinlidir. Kendisine yabancılaşan aydınına öfkeli, tepkilidir...

Bu öfke susturuyor Livaneli'yi. Susup, kayboluyor ortadan. Daha sonra Cemevi'ne gittiğinde de aynı tepkiyle karşılaşıyor... Halkı sukunete çağırın herkes yuhalanıyor.

Zülfü Livaneli'nin sukunet çağrısına halk tepki gösterirken aynı çağrıya katılanlar yok değil. Bazı reformist sol çevreler ile bazı Cemevi yöneticileri, Alevi halkın sözde ileri gelenleri, sanki tek işleri "ortalığı yatıştırmak"mış gibi davranıyorlar. İşçi polis şefi ve general ağzıyla konuşmaya kadar vardırıdılar. İnsan sevgisinden, kardeşlikten bahsettiler. Oysa Alevi kültürünün temeli olan insan sevgisi zalimleri değil, halkı sevmeyi öğretir. Kardeşlik derken, halka ateş açan polislerle, onların şefleriyle kardeşliği değil, tüm milliyetlerden ve inançlardan insanların, emekçilerin kardeşliğini anlatır. Halka zulmedenlerle, ateş açanlarla uzlaşmanın, halkın tepkisini yatıştırmaya çalışmanın kardeşlik ve insan sevgisiyle bir ilgisi yoktu, olamazdı...

Alevilerin yolu Baba İshak'ların, Pir Sultan'ların yoluydu. Ve onlar zalimleriyle uzlaşmadıkları için Baba İshak ve Pir Sultan'dılar. Ve buradaki halk Pir Sultan'ların halkıydı. Karizmatik şöhretlere, Cemevi'nin sözde ileri gelenlerine, uzlaştırmacı sol maskelilere rağmen, Gazi halkı kendisine emek verenlerin, dün ve bugün şimdi ölümü en önde

göğüsleyerek önderlik edenlerin yanındaydı...

Asker-Polis Komplosu

Uzlaştırmacılara rağmen kendini polisten farklı göstermeye çalışan askere tepki giderek yükseliyor. "12 Eylül'ü unutmadık", "Kürdistan'da köyleri yakan bu ordu değil mi?", "Sivas'ta canlar yakılırken asker neredeydi?", "Hepiniz aynısınız, bu faşist devlet emrettiğinde burada da halkı katletmekten çekinmezsiniz" haykırıışları üzerine halkı kandırmaya çalışan subaylar ne diyeceklerini şaşırıyorlar. Bir general "Şimdi dağılırsanız, polisi çekeceğim" diyor. Bunu demesinin üzerinden çok geçmeden de, panzere hareket etmesi emrini veriyor. Panzerler ileri atılıyor, insanları çığnemeye başlıyor. Asker aradan çekiliyor. Devletin katliam planı işlemeye devam ediyor. Askerin ve polisin duruma göre bir plan dahilinde devreye sokulduğu çok açık. "Halkı polisten koruyan asker" yalanı gün gibi ortada. Ordunun gerçek yüzü de işte bu.

Önceki akşam kahvehanede taranarak katledilen Halil KAYA ve gece Cemevi önünde şehit düşen Mehmet GÜNDÜZ'ün cenazeleri geldiğinde halk içinde cenazeleri kaldırmak için bir hareketlenme oluyor. Direnişin biraz gevşeyeceğini hesap eden polis, cenazeleri fırsat bilerek, bir kez daha saldırıyor. Amaç, kalabalığı dağıtmak. Kalabalığa dalan üç panzer bir anda taş, sopa ve demir çubuk yağmuruna tutuluyor. Aynı anda halk düşmanı korkaklar yine tabancalarını, tüfeklerini halkın üzerine doğrultuyor ve ateş etmeye başlıyorlar. Bir kez daha mermi yağıyor halkın üzerine ve bir kez daha mermilere karşı taş... "Bizim de silahımız olmalı" diyor halktan bir direnişçi.

Polisler panzerin açtığı yoldan ilerleyerek vahşice saldırıyorlar insanlara; kurşun yağmuru dinmek bilmiyor. Caddede ve ara sokaklarda çatışma tüm hızıyla sürüyor. Ara sokaklara girmeye çalışan sivil ve resmi polisler püskürtülüyor. Panzerler hemen kurulmaya başlanan barikatlar nedeniyle rahat ilerleyemiyorlar. Ara sokaklara dalarak, tekrar caddeye çıkmaya çalışıyorlar.

Gazi'deki ayaklanmayı devrim şehitleri körüklüyor. Gazi'nin yiğit evlatları yine en öndeler. İşte DEVRİMCİ SOL'un komutanlarından İbrahim YALÇIN, üzerine çevrili namlulara aldırmadan savaşıyor. Maksut POLAT, üzerinde vınlayan mermilere inat, varması gereken yere koşuyor, işte Tuncay GEYİK, Ali Rıza KARAGÖZ, Yüksel GÜNEYSEL, Mehmet Devrim EROĞLU, Veysel BEYSÜREN, Ali ÖZBAKIR... ve diğerleri. Hepsi de barikattalar. Sezgin ENGİN, Fadime BİNGÖL, barikatlardalar hala. Atılğanlık ve cüretkarlığın, ölümüne fedakarlığın adı onlar. Ve dişe diş kavgada ölümsüzleşmenin destanını yazıyorlar. Gazi halkının yiğit evlatlarının onuru, öfkesi, gelecek umudu savaşıyor şimdi barikatlarda.

"Vur ulan köpek dölü
Vurduğun her bir ölü
Canlar çiçek açar
Her çiçekte bir tohum
Her tohumda vurduğun
Bin yiğit doğar yaşar"

Ateş devam ediyor. Vurulup yere düşenler, hemen kollarından tutulup çekiliyor. Geride kalanlar ise, sanki hiçbirşey olmamış gibi bir taş daha fırlatmak için fırsat kolluyorlar. Gözlerde korkunun esamesi yok.

"Bu oyunu görmüştük" diye yazdı daha sonra gazeteler. Haykırıyoruz. "Hey beyler! Siz daha böylesini görmediniz!"

"Görün nasıl
Ayaklanır da umut
Yürür üstünüze!
Korku nasıl da boğar sizleri
Görün!
Görün ve korkun bizden"

Yoldaş Eli... Siper Yoldaşlığı

Ara sokaktan çıkan bir panzer tekrar caddeyi zorluyor. Bunu gören Devrimci halk Kurtuluş Cephesi'nden bir direnişçi elindeki molotofun fitilini tutuşturuyor ve atıyor. Panzerin tekerlekleri isabet alıyor. Ancak şişeye yalnızca benzin konulmuş. Panzerin tekerlekleri alevi söndürüyor. Direnişçi içinden sitem ediyor molotofu hazırlayanlara: "Şunun içine biraz yanık yağ katsaydınız ya!" Molotofu atan DHKC'li barikatın diğer yanından sakın sakın uzaklaşıyor. Biraz da barikatın verdiği güvenden olacak onca hengameye rağmen hızlı bile yürümüyor. Kafasını çevirdiğinde süratle üzerine gelen panzeri fark ediyor, panzer barikatı aşmış önüne de bir gardrobu katmış geliyor. Son bir hamleyle kenara çekilmeye çalışıyor, ama çok geç. Gardrobla birlikte sürüklenmeye başlıyor. Kendisi bıraksa, panzerin tekerlekleri arasında kalabilir. Bu yüzden dolaba tutunuyor. Tam gücü tükeneceği esnada caddenin kenarından bir el uzanıyor: yoldaş eli. Tutunuyor ele ve kendini caddenin kenarına atıyor. İşte siper yoldaşlığı bu. Uzanan o elin kendi canı yok orada, yoldaşının canı var. "Kendini feda etme" tüm soyut sözlerden kurtulup çıplak anlamına kavuşuyor orada. Yoldaşlık bu işte. Yoldaşlık sözcüğünü hak etmek bu... Birlik sözlerinin, birlikte savaşmanın anlamı uzanan o yoldaş elinde özetleniyor.

O kısacık sürede buna benzer onlarca olay yaşanıyor. Kurşunla veya cop darbeleriyle yere düşenler, düştüğü yerden kalkamayanlar... kalkıp eline geçirdiği ilk şeyi arkadan azgınca saldıran polislerle fırlatanlar...

"Bu meydanda cengimiz var
Er olan meydana gelsin
Faşistlere hıncımız var..."

Bu dakikalarda, çatışmanın en kızgın olduğu anlarda Cemevine getirilen iki cenazenin kaldırılması için halk yukarıya çağırılıyor.

Yanlış bir zamanlama... Bu, polise karşı gücün azalmasına yolaçıyor. Ama yine de terkedilmiyor mevzi. Panik ve telaş yok. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi savaşçıları ayaklanmayı yaygınlaştırıp süreklileştirmek için tüm güçleriyle çalışıyorlar. Çatışma alanını en son terkedener onlar. Direnişçilerden biri 1 Mayıs 77'yi ve kontrgerillanın katliamını hatırlıyor. O gün de, yaşanan tüm paniğe ve kargaşaya rağmen, alanı en son ve disiplinli bir şekilde terkedener DEV-GENÇ'liler olmuştu. Gurur duyuyor geleneklerinden. THKP-C'den DEVRİMCİ SOL'a, DEVRİMCİ SOL'dan DHKP-C'ye uzanan geleneklerimiz, Parti-Cephe'nin öncülüğünde Gazi ayaklanmasına yol gösteriyor. Cepheliler düzenli bir şekilde geri çekilirken yol boyunca barikatlar kuruluyor. Banklar, sandalyeler, masalar, tahtalar, telefon klübeleri, lastikler, otobüs durakları... ne bulunursa yığılıyor barikatlara. Barikatlar ateşe veriliyor. Bir yandan da faşistlere ait yuvalar DHKC'liler tarafından tahrip ediliyor.

"Adalet İstiyoruz... Yalnızca Adalet"

Polis geri çekilen direnişçilerin peşinden gelmeye çalışıyor. Elinden geleni yapıp ayaklanmayı bastırmak amacı. Panzerin biri Cemevi'ne çıkan caddeye tam yönelmişken Cephelilerin kararlılığıyla karşılaşıyor. Cephe savaşçıları patlatıyor molotof-ları. Tutuşan panzer ateş açarak ilerliyor. Taşlar yağıyor üzerine, geri kaçıyor.

Barikatlar alev alev yanıyor. Her taraf dumana kesiyor. Saldırıyı sürdüremeyen düşman, kendine bu korkuyu yaratan direnişten hırsını daha da alçaklaşarak alıyor. Sokak aralarında insanları kurşunluyor. Kafasından kurşunlanan bir direnişçiyi ambulansa taşıyan genç TV kameralarına haykırıyor: "Adalet istiyoruz, adalet. Yalnızca adalet..." Sesinde büyük bir öfke var. Adaleti devletin sağlayamayacağını biliyor. Kimin sağlayacağını da...

Polis alçaklığını sürdürüyor. İki polis, yaralı bir bayanı yerde sürükleyerek götürüyorlar. Hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen direnişçinin kafası yerdeki taşlara ve kaldırılma çarpıyor. Arkadan birkaç polis daha yetişiyor; her tarafı kana ve çamura bulanmış direnişçinin neresine gelirse vuruyorlar tekmeleri, copları; özellikle kafasına ve göğsüne iniyor tekmeler. Götürüp bir çöp bidonunun kenarına fırlatıyorlar. Direnişçi adeta cansız uzanıyor yerde. Kaldırıp hastaneye götürmeye çalışanlara polis kurşun yağdırıyor. Yeni yaralananlar oluyor. Yaralılar alınamıyor. Polis, silahsız halka namertçe ateş etmeye devam ediyor.

Bir barikatı aşan panzer, İsmet Paşa caddesine dalıyor. Hızla bir ileri bir geri caddeyi boydan boya geçiyor. Cemevi önündeki kalabalığın ortasına dalıyor. Ateş açarak caddede gidip gelmeyi sürdürüyor. Akli sıra gözdağı veriyor halka. Ama boşuna. Çocuğundan yaşlısına, kadın-erkek herkes sarılıyor taşlara. Panzer cadde boyunca tek bir metreyi bile bir taş, bir tuğla, bir molotof yemeden geçemiyor. Halkın çektiği "Yuh" sesleri sloganlarla devam ediyor: "Katil Polis", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız..." Bu sırada son çatışmada panzerden inerken vurularak şehit düşen Hasan GÜRGEN'in cenazesi, Cemevi'nin önündeki alana getiriliyor. Şehidi taşıyanların birer elleri havada zafer işareti yapıyor. Halkın gözünde sadece ve sadece öfke ve kin var, ve dilinde sloganlar; "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!".

İki İstanbul

Saat 16.00. acze düşen devlet, Zübeyde Hanım, Anadolu ve Gazi mahallelerinde sokağa çıkma yasağı ilan ediyor. Sokaklara askerler dağılıyor. Devletin "gücü" gösterilmeye çalışılıyor. Ama barikatların ardında devletin gücü de, yasaları da geçersiz. Halk, Halil Dede ve Mehmet GÜNDÜZ'ün cenazelerini kaldırıyor.

Akşam... hastanelere gönderilen yaralı sayısının 150 civarında, şehit düşenlerin ise 20'nin üzerinde olduğu söyleniyor. Bilinen isimlerin dışında, son durumu bilinmeyen ağır yaralıların ya da hiç haber alınamayanların durumu şehit ve yaralıların sayısını belirsizleştiriyor.

Pankartların başında ateş yakılarak, marş ve türkü söylenerek karşılanan gece boyunca polis ayaklanmanın gücünü kabullenmiş durumda. Barikatların arkasına sızma girişimleri molotoflu Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi taraftarlarının öfkesine çarpıyor. Gazi Mahallesi ışıl ışıl...

Gün Salı'ya dönüyor... ayaklanmanın gücü karşısında Faşizm çaresiz.

İki İstanbul var şimdi. Özgür İstanbul ve diğeri. Faşist devletin, İstanbul Valiliğinin yasaları geçerli değil özgür İstanbul'da. Sokağa çıkma yasağı yok burada. Halk barikalarda kendi yasalarını kendi yapıyor.

Pazartesi akşamı kurulmuş olan komite görevini sürdürüyor. DHKC savaşçıları halkla konuşuyor. Ayaklanma süreci tartışılıyor. Herkesin gözünde bir gün önce yaşanan büyük katliamın öfkesi okunuyor. Anaların kararlılığı coşku yaratıyor. Bir ana "gençler bırakın, öne biz geçelim" diyor.

Komite halk ile konuşarak direnişin taleplerini belirliyor:

- 1- Asker ve polis çekilecek, sokağa çıkma yasağı kaldırılacak.
- 2- Gözaltındakiler serbest bırakılacak.
- 3- Cenazeler Gazi mezarlığına defnedilmek üzere halka teslim edilecek.
- 4- Dışarıdan gelen halk engellenmeyecek.

Bu arada Gazi'de çakılan kavga kıvılcımının İstanbul başta olmak üzere, dalga dalga yayılması coşkuyu daha da artırıyor. Ülkenin her yanından gelen kitlesel gösteri ya da DHKC savaşçılarınca gerçekleştirilen faşist odaklara yönelik devrimci şiddet eylemlerinin haberleri, Cemevi önünde toplanmış olan binlerce insana duyuruldukça, yaşanan sevinç sloganlara dönüşüyor. Şehitlerin acısını hala gözlerinde taşıyan halktan bir insanın sırtına vuran genç bir savaşçı bilgelikle adeta an'ı özetliyor: "Aldırma ölüme, çünkü ölüm duygusunun aşıldığı tek yer kavga yeridir..."

Polis sürüsünün şeflerinden Vali Hayri KOZAKÇIOĞLU, "Halk evlerine çekildi, geriye 200 kişilik bir grup kaldı" diyerek yeni bir saldırı düşüncesini açık ediyor. Devrimcilerle halkı birbirinden ayrı göstererek, devrimcileri hedef yapmak istiyor.

Cemevi yöneticileri de valinin söylediklerini destekler tarzda açıklamalar yapıyorlar medyaya, adeta düşmanı saldırıya davet ediyorlar. Ama bu çabalar boşuna. Gazi halkı devrimcilerle ve direnişiyle bütünleşmiş durumda. İnsanlar sokaklarda. Barikatların bir tarafından devlet, diğer tarafından her milliyetten, mezhepten emekçi halk ve devrimciler var. 2000'in üzerinde insan geceyi bir kez daha marşlar ve türkülerle barikatların ardında

ateşler yakarak karşılıyor.

Gece... bir polis panzeri, direnişin nabzını yoklamak için küçük çaplı bir saldırı girişiminde bulunuyor ve anında cevabını alıyor.

Barikatların en önünde DHKC savaşıları var. Komitedeki görev dağılımında barikatların sorumluluğu ve kitlenin güvenliğinin sağlanması gibi ayaklanma için hayati öneme sahip görevleri DHKC alıyor ve halkın ayaklanmaya katılımını Cepheliler düzenliyor. Komitede yer alan diğer gruplar basınla görüşme, iaşe dağıtımı, gelişmeleri halka duyurma gibi diğer işlerle ilgileniyorlar... Tabii yer yer içiçe de geçiyor yapılan işler, herkes, herşeye koşturuyor... Aslında nerede iş, nerede görev varsa DHKC'liler oradalar. Diğer grupların aldığı görevlerde eksiklikler, aksaklıklar, yetersizlikler olduğunda, bunu sorun yapmadan orada da bitiveriyorlar. Aksaklıklar oluyor da. Çünkü gruplardan kimileri bir emekçi, bir savaşçı sabırla üzerine aldığı işi yapmak yerine, en iyi reklamı nerede, nasıl yaparımın peşinde. DHKC'liler, Partilerinin esas sorun, devrimi, savaşı geliştirmektir, halkı örgütlemektir perspektifinin yol göstericiliğinde ayaklanmanın emekçileri ve yöneticisi olmaktan, iş yapmaktan başka birşey düşünmüyorlar. Öyle ki, bu savaşta propagandanın da bir yeri olduğunu ihmal edecek kadar dalıyorlar işe. Ama ayaklanma omuzlarında büyüyor. Aslolan da bu.

Saatler ilerliyor. Halk barikatların arkasına geçerek Cemevi'nin önüne gelmeye devam ediyor. Bu arada, İsmetpaşa caddesine çıkan yollardaki barikalarda DHKC savaşıları halkın içinden seçtikleri kişilerle üst araması yapıp gelen geçeni denetliyorlar.

Günüşiğinde Cemevi'nin sol tarafında mezarlığa doğru yol üzerinde ona yakın irili ufaklı barikat seçiliyor. Barikatların en sonucusu caddeyi tamamen kaplamış durumda. Yüksekliği 2,5-3 metre civarında. Göğe doğru yükselen dumanlar, barikalarda yanan lastiklerden geliyor. Cemevi'nin sağ tarafından aşağı doğru caddede yine benzer görüntüler var. Bu tarafta da barikat çok güçlü. Bir başka barikat da Doğu Kiraathanesi'nin önünde. Caddeye çıkan ara sokaklarda yirmiye yakın barikat var. Tüm bu bölgeye düşmanın giriş-çıkışı yasak. O an Cemevi çevresindeki alan "Özgür Vatan Toprağı"... Güvenlikten sorumlu DHKC savaşıları oradan oraya koşturup, barikalara yönelecek herhangi bir saldırı için barikatları kontrol ediyorlar.

Yol üzerindeki dükkanların hepsi kepenk kapatmış. Hemen aşağıda insanlar torbalarla bir bodrumdan çıkıyorlar. Ekmek ve erzak dağıtımı buradan yapılıyor. İaşe dağıtımı bir başka grubun sorumluluğunda ama fiilen DHKC'liler de omuzluyor bu görevi... Kadın, erkeği, yaşlısı-genci, çoluğu-çocuğu halk sokakta... Bu görüntülere dalıp gitmiş olan bir savaşçının aklına sokağa çıkma yaşağı geliyor, gülüyor...

Cemevi yöneticileri kitleyi dağılmaya ikna etmek için çaba sarf ediyor. Pazarlık sürdürdükleri Generaller karşısında el-pençe duruyorlar. "Paşalar söz veriyor. Eğer barikatları kaldırırsak cenazelerimizi hemen vereceklermiş" diyerek kitlenin öfkesini söndürmeye çalışıyorlar. Bu tavırlarıyla zulmü güçlendiriyorlar. Ama halk ve devrimciler geri adım atmakta kararlı. Düşmanın söylediklerini yapmanın, verilen onca şehide en büyük saygısızlık anlamına geldiğinin bilincindedir. Halk Komitesi, taleplerden taviz verilmeyeceğini, kararlı olduklarını açıklıyor. Ardından bir savaşçı terastan halka DHKC Haber Bülteni'ni okuyor:

"DHKC: FAŞİZMİN KATLİAMINA
AYAKLANMAYLA CEVAP VERDİK"

"SAVAŞI YÜKSELTİYORUZ"

EMEKÇİ HALKIMIZ,

12 Mart 1995 gecesi yoksul emekçi halkımızın oturduğu vatanımızın bir parçası yine kana bulandı. Onlarca insanımız katledildi. İşyerlerimiz bombalandı.

Saldıran kimdi?

Önce kimliği halkı katletmek ve iktidarın uşağı olmakla özdeşleşmiş MHP'li vb. sivil faşistler saldırıp yıkıyor, katlediyor; ardisıra hükümet binlerce polis ve askerini, MIT'ini, Siyasi polisini bu bölgelere yığarak saldırıya tepki gösteren silahsız-savunmasız halka çocuk, kadın, yaşlı demeden üzerlerine ateş ediyor ve ölü sayısını onlara çıkarıyordu.

Kanımız akmaya devam ederken faşist hükümetin cumhurbaşkanı, başbakanı, bakanlar kurulu hep bir ağızdan devrimcileri suçlayarak, halkı katletmeye devam ederek "devlete güvenin" diyorlardı.

Halkı katletmeye devam ediyorlardı. Onlarca panzer, binlerce asker ve polis, yürüyen masum halkın üzerine ateş etmeye devam ediyor, öldürüyor, cesetlerimizin üzerine basarak bölgelere giriş-çıkışı yasaklıyor, sokağa çıkma yasağı ilan ediyor, ev ev arayarak devrimci avına başlıyorlardı.

Cephe açıklmasının küpürü

Bu oyun bildik tanıdık bir oyundu. Sivil faşistler veya kontrgerilla saldıracak ardısira resmi devlet güçleri tarafsızlık ve halkın güvenliği adına kışkırtıcı arayacak, devrimcileri tutuklayacak, halkı sindirmek için katliam dahil herşeyi yapacaktır. Bu oyunu 12 Eylül öncesi denediler. Binlerce insanımızı katlettiler. Halkı sindirme amaçlarını gerçekleştiremeyince, 12 Eylül Cuntasına başvurdular. Şimdi aynı taktik yeniden deneniyor. Bu kez resmi devlet güçlerinin büyük çoğunluğu, hükümet bütçesinin önemli bir bölümü halkımızın kurtuluş mücadelesini engellemek için seferber edildi. Bütün dünyanın gözleri önünde, onbinlere varan işkenceler, katliamlar, tutuklamalar, sürgünler, yakılan köyler şeklinde görülen dünyanın en vahşi faşist devletinin bu uygulamalarına rağmen, halkımızın özgürlük savaşı durdurulamamıştır. Faşist iktidarlar her katliam ve vahşetten sonra biraz daha çökmüş, biraz daha halka yabancılaşmış, sağlam hiç bir yanları kalmayacak şekilde çürümüş ve halkın direnişi, savaşı karşısında çaresizleşmiştir.

Düzen partileri halka saldırdıkça çürüdüler. Düzeni savunacak güçler aradılar. Bu nedenle faşist ideolojiyi en iyi savunan ve halkı katletmekte deney sahibi MHP vb. faşist örgütlerle yakın işbirliğine girerek anlaştılar. Bu anlaşmanın mimarları Genelkurmay ve Tansu ÇİLLER hükümetidir.

Faşizmin planı açıktır.

Faşizm, artık hiçbir yöntemle halkın mücadelesini durduramamaktadır. Bu nedenle sivil faşistler veya diğer kontrgerilla örgütleriyle ilerici, demokrat, devrimci potansiyelin yoğun olduğu halk kesimlerine saldırarak, provakasyonlar düzenleyerek halkı Alevi-Sünni, Kürt-Türk, Türk-Arap gibi ayrımlarla suni saflaşmalara sürüklemek istemektedir.

Suni saflaşmalar, artık kaybedeceğini anlayan bir iktidarın taktiğidir. Hangi yöntemle olursa olsun, saflaşmayı sağlamak ve iç savaşı kazanıp iktidarını sürdürmek istemektedir.

Nitekim son yıllarda ortaya çıkartılan ve sürekli gündemde tutulan Alevi inançta olan halkımıza yapılan saldırılar ve sürdürülen Alevilik edebiyatından amaçlanan budur.

Amaç, halkımızın kurtuluş mücadelesini dinler, mezhepler, milliyetler temelinde bölmek, parçalamak ve güçsüz düşürmektir. Saldırı Alevilere değil, tüm emekçi halkımızdır.

ARTIK ÇOK GEÇTİR, HALKIMIZ BÖLÜNMEYECEK KURTULUŞA YÜRÜYECEKTİR.

Artık, kimin ne yapmak istediği açıktır. Faşizm, kurtuluş savaşımızı engellemek için en etkili ve sonuç alıcı silahın halkı suni ayrımlarla bölüp, birbirine kırdırıp, güçsüz düşürmek olduğunu bilmektedir. Bu oyunu Osmanlı'dan bu yana uygulamış, başarılı da olmuştur.

Eğer, biz emekçi halklar olarak Kürtler, Çerkezler, Türkler, Araplar, Gürcüler, Lazlar, Aleviler, Sünniler faşizmin bu oyununa karşı hep birlikte saf tutar, birlikte direnir, birlikte savaşırsak hiç bir katliam ve halkın mücadelesini bölme taktiği başarılı olamaz.

Her kim ki bilerek veya bilmeyerek dinler ve milliyetler temelinde faaliyet gösteriyor, faşizme karşı halkın birlikte mücadelesini düşünmüyorsa, o faşizme hizmet ediyor demektir.

FAŞİZMİN GAZİ HALKINA SALDIRISI VE KATLIAMI TERS TEPMİŞ VE HALKIN AYAKLANMASINA DÖNÜŞMÜŞTÜR

Faşist hükümet ve kontrgerilla güçleri bu katliamla özeld Gazi emekçi halkına, genelde İstanbul ve tüm Türkiye emekçi halkına gözdağı vermek istemiştir.

Sindirmek istemiştir.

Kurtuluşunuzu istemeyin, isterseniz katlederiz demek istemiştir.

HALKIN CEVABI AYAKLANMA OLMUŞTUR.

Faşizme ve emperyalizme karşı sŸrdŸrdŸğŸmŸz kurtuluş mŸcadelesinde onlarca Şehit verdiğimiz İstanbul ve Ÿzelde de Gazi'nin yoksul, ama Şanlı bir tarihe sahip emekçi halkı, Şehitlerine verdikleri sŸzleri unutarak, o kanla sulanmiŐ kutsal topraklarda yatan Şehitlerinin Ÿzerlerine basarak teslim bayrağı çekemezlerdi. Yiğit Gazi halkının mŸcadele bayrağını kaldırmamasıyla, çocuk, kadın, yaşlı onbinlerce insan faşizmi yenmek için ŸzgŸrlŸk ve kurtuluş için ayaklandılar. Gazi halkı kıvılcımı çakmıŐ, yangın tŸm İstanbul'u, hatta TŸrkiye'yi sarıyordu.

FAŞİZMİN OYUNU BOZULMUŐTUR

Emekçi, gecekondulu halkı, ilericiler, demokratlar, aydınlar; Alevi, SŸnni, KŸrt, TŸrk demeden faşizme karşı birleŐmiŐlerdir. HŸkŸmet Alevilik, SŸnnilik demagojisiyle suni saflaşmayı sŸrdŸrmeye çalışırken, halk birlikte yŸrŸyor bu oyunu bozuyordu.

Katliamla kurtuluş savaşından vazgeçirilmek istenen halk, faşizmin gerçek yŸzŸnŸ daha iyi gŸrerek daha bŸyŸk bilinç ve bŸyŸk bir Ÿfkeyle doğrudan dŸŐman hedeflerine yŸnelmi. Bu, halkın, hŸkŸmetin bŸtŸn demagojilerine karşın gerçek dŸŐmanın kim olduğunu gŸrme-siydi.

TŸRK, KŸRT, TŸM MİLLİYETLERDEN, DİN VE MEZHEPLERDEN HALKIMIZ

Yiğit Gazi halkının başlattığı ve adeta İstanbul ayaklanmasına dŸnŸŐen bu savaş, halkımızın ŸzgŸrlŸk ve kurtuluş savaşının Ÿnemli bir halkasıdır.

Devrimci Halk Kurtuluş Savaşçıları olarak, bu savaşı sonuna kadar sŸrdŸrmeye kararlıyız. Sizlere verdiğimiz sŸzden asla dŸnmeyeceğiz. Faşizmi yenip zaferi kazanana kadar sizlerle birlikte savaşacak ve Devrimci Halk İktidarını kuracağız. Vatan topraklarımız Şehitlerimizin kanıyla sulanmıŐtır. Ve sulanmaya devam ediyor. Bu, ŸzgŸrlŸk ateşinin bŸyŸmesidir. Gazi ayaklanması, akan kanımızın boşa gitmediğini gŸstermiŐtir. DŸŐmanın tŸm maskeleri dŸŐmŸŐ, çıplak gerçek artık gŸrŸnmektedir. Zafer çok uzak değildir.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, sizlere bugŸnden yarına ucuz ve kolay kazanılacak bir yaşam vadetmiyor. Herşeyi, en kŸçŸk bir ŸzgŸrlŸėŸ, en kŸçŸk bir hakkı savaŐmadan alamayacağımızı sŸylŸyoruz.

Savaş, sadece Devrimci Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesi'nin Ÿye ve savaşçılarıyla kazanılamaz.

Savaş, tŸm işçilerin, kŸylŸlerin, emekçilerin, esnafın, kadınlarındır. Savaş, halka karşı kullanılan yoksul halk çocuğu askerlerindir.

Savaş, yokedilmek istenen, imha edilmek, ulusal kimliğiyle yaşamak hakkı tanınmak istenmeyen KŸrt halkınındır.

Ezilen, sŸmŸrŸlen ama diğer milliyetlerden halklara karşı kullanılmak istenen ulusal onuru yok sayılan TŸrk halkınındır.

Savaş, dini inançlarından dolayı baskı altında tutulan tŸm milliyetlerden halklarındır.

Bu savaş, halklarımızın birbirleriyle değil, devletle savaŐıdır.

HALKIMIZ,

Bizim gŸcŸmŸz, vatanımıza olan bağlılığımız, ŸzgŸrlŸėe olan tutkumuz, onurlu ve namuslu yaşama isteğimizdedir.

TŸrk ve KŸrt halklarımızın tarihi zalime ve zulme baŐeėmemenin tarihidir. Őeyh Bedrettin'lerin, Pir Sultan'ların, Baba İŐhak'ların, Seyit Rıza'ların, Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbo'ların, Sinan'ların, Mazlum'ların isyan, direniş ve ihtilal tarihleridir.

İHTİLALİ SŸRDŸRECEĐİZ.

İhtilalden başka hiçbir kurtuluş yolu yoktur.

Kurtuluşun yolu, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin yoludur.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi savaşçıları her yerde, fabrikada, tarlada, mahallede, işyerinde, okullarda ŸncŸ gŸçtŸr.

SavaŐandır,

Direnendir,
Yönetendir,
Örgütleyendir.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, milliyet ve din ayrımı yapmaz, Türk, Kürt, Alevi, Sünni sömürülen, ezilen, faşist saldırılara uğrayan, milli ve dini baskı altında tutulan, namuslu, dürüst, emeğiyle yaşamak isteyen bütün halkın faşizme karşı birleşik savaşını örgütler.

Faşizme karşı savaşmak, namusluca yaşamak isteyen, iktidarın uşağı ve halklarımızın katili olmak istemeyen, vatanını ve özgürlüğünü düşünen herkesin namus borcu haline gelmiştir.

Saldıran, katleden, işkence yapan, köylerimizi yakan faşizmdir. Faşist saldırılara karşı savaşmak, dünyanın en meşru ve haklı görevidir. Bu meşru hakkımızı kullanmalıyız.

Örgütlenmeliyiz.

Faşizme Karşı Mücadele ve Savunma Komiteleri kur! Her türlü olanakla silahlan!

Ailenizde, sokağınızda, mahallenizde, fabrikada, köyde, okulda halkın olduğu her yerde örgütlen!

Bizi yoketmek isteyenlere karşı savaş!

Bu savaşın silahı herşeydir. Gerektiğinde bir avuç toprak, taş, sopa, benzin herşey bir silahtır.

Düşman; savaşımızı, birliğimizi, kararlılığımızı engellemek isteyen herkestir.

Bütün devlet kurumları, faşist odaklar, iktidar politikalarına onay veren bütün milletvekilleri ve bürokratlar, resmi ve sivil devlet güçleri, ajan ve muhbirler, sermaye güçleri düşman hedefleridir.

Yaşadığımız her yerden muhbirleri, ajanları, faşist odakları imha et ve hayat hakkı tanıma!

Gazi ayaklanması Türkiye Devrim tarihimizin önemli bir adımıdır. Gazi Ayaklanması, Gazi'yle başlayıp biten bir ayaklanma değildir. Gazi Ayaklanması, tüm İstanbul'u içine alarak büyümüş, gelişmiştir. Tüm halklarımıza faşizmin vahşetini ve halkın gücünü göstermiştir. Bu yanı sıra Gazi ayaklanması, Kürt-Türk halklarımızın nabzının birleştiği ve düşmana yöneldiği andır. Gazi, İstanbul'dur. Gazi, Türkiye'dir, Kürdistan'dır.

FAŞİZMİN BASKI VE ZULMÜ ALTINDA

YAŞAMAK İSTEMEYEN HALKIMIZ

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi olarak diyoruz ki,

Faşizme karşı daha örgütlü ve tüm ülkeye yayılmış iktidarı almayı hedefleyen kurtuluş savaşına daha yüksek bir bilinçle, bütün olanaklarınızla, herşeyinizle katılın. Yüzlerce Gazi ayaklanması yaratalım. Halk savaşını geliştirelim ve bizi yoketmek isteyenleri yenelim.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, emperyalizme, faşizme, sömürü ve zulme karşı olan, faşizme karşı savaşmak isteyen tüm emekçilerin, yurtseverlerin cephesidir.

Savaşı yayalım.

Cephemizi güçlendirelim.

YAŞASIN GAZİ AYAKLANMAMIZ!

FAŞİZMİ YENECEK KURTULUŞU KAZANACAĞIZ!"

....

DHKC'nin çağrısı halkta büyük bir coşku yaratıyor. Alkışlar, sloganlarla bütünleşmiş durumda. Halk, "Parti-Cephe Hesap soracak" sloganını hep bir ağızdan coşku ile haykırıyor. DHKC Bülteninin savaş çağrısı, halkın kararlılığını, coşkusunu, düşmana olan öfkesini, devrime, devrimci halk iktidarına olan inancını bir kat daha artırıyor. Sloganlar dört bir yanda yankılanıyor. "Parti-Cephe Hesap Soracak!"...

Aynı saatlerde, Yeni Alibeyköy mezarlığı bir babanın feryadına tanık oluyor. Ayaklanmanın genç şehitlerinden Fevzi TUNÇ'un cenazesi, polisin tehditleri ve ailesine yaptığı baskı nedeniyle Gazi'de değil, Alibeyköy'de kaldırılıyor. Cenaze mezarlığa girerken Fevzi'nin babası haykırıyor: "Fevzi... Fevzi... Adalet bu mudur? Silahsız insana kurşun sıkılır mı?... Oy...Oy... Böyle adalet olur mu?... Fevzi... Fevzi" Fevzi de silahlara, panzerlere karşı taşla, sloganla direnenlerden ve kurşunlanarak katlediliyor. Gözü yaşlı baba, işte bunu kabullenemiyor... Sorulacak hesaba bu babanın acısı da ekleniyor.

Gazi Cemevi'nin önünde DHKC Bülteni okunduktan sonra halk daha coşkulu, kararlı. DHKC savaşçıları, halkla içiçe slogan atıyorlar. "Katliamın Hesabını Sorduk Soracağız", "Katliamın Sorumlusu Kontrgerilla", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Yaşasın Gazi Ayaklanmamız", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi"... Ve faşizmi lanetleyen, ona karşı mücadeleyi anlatan sloganlar...

Direnen, Savaşan Gazi, Şehitlerini Kucaklıyor

Ve beklenen anons geliyor; "Cenazelerimiz Yolda..." İşte direniş, işte zafer. Gazi halkı şehitlerini utandırmadı... Pankartlarla doluyor bir anda heryer. Halk yüzünü mezarlığa dönmüş durumda. İsmetpaşa caddesinin başında 6 cenaze arabası bekliyor. Tam bu sırada Cemevi'nin çatısından 3 kalasla gerili devasa bir pankartın indirildiği görülüyor. DHKC'lilerin taşıdığı pankart, kitlenin en önüne hakettiği yere yürüyor. Şimdi en öndeler. Kalaslar geliyor. Devasa pankartın yazıları artık okunuyor:

"Saldıran Devlet, Direnen Gazi Halkıdır. DHKP-C"

Pankart, yolu tamamen kaplamış durumda. Tahminen boyu 10, yüksekliği 4 metre kadar olan bir pankart bu. Sağ tarafta pankartın güvenliğini almaya çalışan ve halkı düzenli biçimde mevzilendiren DHKC savaşçıları var. Aşağıdaki kitlenin sayısı da yaklaşık 20 bin. Bu arada barikatlar, kepçelerle açılarak cenaze arabalarına yol veriliyor.

Yürüyüş başlıyor. Biraz önce yer yer kesik olan güvenlik zinciri şimdi daha sağlam. Yürüyen kortejin yanlarında halkın elele tutarak oluşturduğu bu zincirin içerisinde anaları, babaları, çocukları, herkes var. Sabahlara kadar barikat başında halkını bekleyen savaşçıları şimdi halk koruyor.

Kitlenin mezarlığa ulaşmasına az bir mesafe kala Parti-Cephe'nin pankartı mezarlık girişinin karşısına yerleştiriliyor. Bu haliyle pankart, mezarlığa giren halkı selamlayan bir temsilci gibi... Şehitler mezarlığa dört saattir hiç durmayan slogan sesleriyle giriyorlar. Cenazeler arabadan alınıyor. Sloganlar sertleşiyor: "Şehitlerimiz Ölümsüzdür", "Katil Polis", "Hesap soracağız"...

6 şehidin mezarlığın farklı yerlerinde toprağa verilmesi halkı biraz dağıtmış durumda. Ama yürekler aynı öfkeyle atıyor. Sloganlar zılgıtlara karışıyor... Anaların zılgıtları ve ağıtları geliyor. Evlatlarını toprağa verenler öfkeli...Yağmur yağıyor... Toprak bereketli... Analar yeni savaşçılara gebe...

Mezar taşlarının arasından geçiliyor. Daha önceden yüreklere gömülmüş olan Devrimci Sol şehitleri gelenlerle kucaklaşıyor. İbrahim Yalçın... Behiye Canik... Veysel Beysüren... Maksut Polat... Mehmet... Yüksel... ve şimdi de Sezgin Engin... Sezgin, 17 yaşında... Liseli... Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin şehidi... Anası mezarının başında ağıtlar yakıyor... Halk ağıdı saygıyla izliyor... Mezara atılan topraklar... Sezgin taş atıyor, savaşıyor...

"Sezginler Ölümsüzdür", "Sezgin'ler Savaşıyor" diyor yoldaşları.

Ve saygı duruşu... Akın Var Güneşe Akın... Güneşin Zaptı Yakın... Ölenler Dövüşerek Öldüler... Vaktimiz Yok Onların Matemini Tutmaya...

Tekrar atılan sloganlar ve okunan marşlar...

Hazırlanan bir pankart Sezgin'in üzerine örtülüyor... "Sezgin Engin Yoldaş Ölümsüzdür" yazılı pankartın sol üst köşesinde DHKP amblemi var.

"Yaşasın Gazi Ayaklanmamız", "Parti-Cephe Hesap Soracak" sloganları hiç kesilmiyor. Ayaklanmamızın şehitleri sloganlarla, marşlarla ölümsüzlüğe uğurlanıyor.

Mezarlığın giriş tarafından iki genç geliyor. Elllerinde DHKP-C pankartlarıyla... Pankartlar mezarlığa asılıyor...

Akşama doğru herkesin dağıldığının düşünüldüğü bir anda "Okmeydanı Halkı Geliyor" sözleriyle halk yeniden hareketleniyor. Az önce cenazeye katılan DHKC'liler sloganlar ve zafer işaretleriyle karşıılıyorlar gelenleri. Sol yumruklar havada, şehitler bu kez Okmeydanı halkıyla birlikte anılıyor.

Anma "Anıları Mücadelemizde Yaşayacaktır" sözleriyle bitiriliyor.

Konuşacak hali kalmayanlar şimdi sanki bu an için sakladıkları enerjileriyle sloganlar atıyorlar.

"Yaşasın Gazi Ayaklanmamız"

"Halkız Savaşacağız, Kurtuluşumuzu Kazanacağız"

"Saldıran Devlet, Ölen ve Direnen Halktır"

„Faşizmi Yenecek Kurtuluşu Kazanacağız"

"Faşizme Karşı Ayaklan"

"İstanbul'u Teslim Alamazsınız"

"Direniş, Cesaret, Savaş,

Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş"

"Yaşasın DHKP-C"

"Yaşasın Parti-Cephezimiz"

GÜN İŐİYOR, PARTİ-CEPHELİLER

NÖBETLER HALA... YENİ GAZİLER İÇİN!

Okmeydanı halkı ve İstanbul'un çeşitli yerlerinden gelenler yavaş yavaş gidiyorlar. Sokaklar boşalmaya yüz tutmuş. Cemevi önündeki Parti-Cephe'liler az önce TV'den duydukları Ümraniye'deki katliamı konuşuyorlar. Sabaha kadar orada beklemeye karar veriyorlar. Saatler ilerliyor, gün ışıyor... Yeni gün başlıyor... İstanbul, yeni direnişlere, yeni ayaklanmalara gebe!..Yarın tüm ülke Gazilere gebe!..

AYAKLANMANIN İÇİNDEN

TARİHİN
YAZILDIĞI YERDE
SÖZ
DÖVÜŞENLERİNDİR

Barikatların Hem Emekçisi, Hem Önderi Olan
BARİKAT SAVAŞÇILARI ANLATIYOR

Gazi'yle etle tırnak gibiydiler onlar.

Kendilerini yaşamlarıyla, zamanlarıyla, Gazi halkına birşeyler vermeye, Gazi halkından birşeyler öğrenmeye ve ülkenin dört bir yanında sürdürülen Halk Kurtuluş Savaşımızın Gazi Cephesindeki savaşçıları olmaya adanmışlardı.

Parti'den öğreniyor, emekçilere öğretiyorlardı...

Yetersizliklerine, kiminin genç yaşına rağmen devrimi örgütlemekte görevleri. Gazi'nin gecekondularında doğup büyümüşlerdi ya da devrim için Gazi'deydiler.

Katliam olduğunda an bu andır işte dediler; halkın savaşçısı olduğumuzu ortaya koymanın, Partimizin iyi bir öğrencisi olduğumuzu ortaya koymanın zamanıdır dediler.

Halka saldırmıştı faşist devlet. Halkın cevabı olmalıydı. Cevap, kendileriydі.

Düşünmeksizin öne atıldılar.

Partiden, Cepheden talimat alacak zaman yoktu. Ama verilmiş tüm talimatlar direnmek için, savaşmak için değil miydi zaten.

Tereddütsüz Gazi emekçi halkının faşizme karşı isyanının örgütleyicisi, savaşçısı oldular.

"HEDEF KARAKOL"

12 Mart pazar akşamı 20.30-21.00 civarı üç arkadaş ana caddeye çıkmıştık. Silah sesleri geldi. Dikkat kesildik. Silah sesleri yaklaşıyordu. Cemevi'nin önünde ticari bir taksi durdu. Bir fitilin tutuşturulduğunu gördük. Cemevi'ne fırlattılar ama patlama olmadı. Ticari arabada, bizim seçebildiğimiz kadarıyla önde bir erkek, arkada bir bayan vardı. Yüzleri belli değildi. Ticari taksi kıraathanelere ateş açtı. Resmi polis ekibi, kahve tarandığı sırada ana cadde tarafından geliyordu. Hiçbir müdahalede bulunmadı. Ekip arabası gitti, arkasından ticari taksi aynı sokağa saptı. Ardından arabadan bir kez daha bu kez havaya ateş açıldı. Ticari araba Kıbrıs caddesi tarafından gitti.

Herkes sokağa çıkmıştı. insanları toparladık. Bizim insanlarımız da kahveler tarandığı sırada oradaymış. Kahvelerin önüne vardığımızda onlarla karşılaştık. Karakola doğru yürüyüş başladı. DHKP-C'liler olarak en öndeydik. "Halkız, Haklıyız Kazanacağız", "Devlet Besliyor Faşistler Vuruyor", "Katil Polis", "Katil Devlet", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!," "Hedef Karakol" sloganları atıldı. Dört yol civarında Zara Taksi, Karaimamlar, Turan'ın Yeri vb. faşistlere ait işyeri bizim denetimimizde tahrip edildi.

Karakolun önüne geldiğimizde Cemevi yöneticileri kitleyi yatıştırmaya çalışıyordu. Muhtarın tavrı da benzer şekildeydi. Yaklaşık iki saat, karakolun önünde slogan attık. Saat 24.00 civarı Çevik Kuvvet geldi. 00.30 sularında kitleye ateş açıldı. Panzer de su sıkarak kitlenin üzerine yürüdü. Halkla birlikte, polise sürekli taş atıyorduk. Polis saldırınca küçük kaçışmalar yaşandı. Bizim insanlarımız gerilemedi. Sürekli toparlayıcı olmaya çalıştık. Geri çekilmeye başladığımızda barikat kurmaya başladık. Bir arabayı ters çevirerek barikata koyduk ve molotoflayarak tutuşturduk. Barikata 6-7 tane tüp attık. Sürekli de molotof atıyorduk. Molotoflardan biri panzere isabet etti. Arabaya attığımız tüplerden birinin patlaması polisi oldukça korkuttu. Panzerin biri panikleyip elektrik direğine çarptı. Barikatların kurulması, arabanın molotoflanması, tüp patlaması, bunlar hep DHKP-C'lilerin inisiyatifinde gerçekleşti.

(...)

Köşe Durağında büyük bir barikat oluşturup, ateş yaktık. Cemevi'nin önüne kalabalık bir kitle toplanmıştı. Gece, ikiye kadar bizden ve polisten karşılıklı zorlamalar oldu. Polisi kesinlikle yavaştırmıyorduk. 02.30-03.00 civarı Cemevi'ne çekildik. Oraya çıkana kadar da barikat-

lar oluşturduk. Bu sıra kimi sol gruplardan insanlar da çatışmalarda yer aldılar. Ancak insan sayısı olarak çok azdılar. Ama kimileri dergilerinde böyle yazmadılar. Olayları yaşamayan biri dergilerini okuyarak herşeyi onların yaptığını sanır. "Pes doğrusu" diyoruz. Kendini abartma ancak bu kadar olur. Ne diyelim, insan biraz utanır. Şu sıralar yasal parti kurmakla meşgul bir grubun insanları olayları kahvede izlemekle yetindiler. Bu arada "kitleyi kırdırırız" diye tartışıp kitleyi bölmeye çalışanlar da çıkıyordu.

(...)

O gece yol ortasında ateş yakıp halay çektik, türküler söyledik. Bir sivil otonun yaklaştığını gördük, diğer gruplarla da konuştuk. Halktan insanlara ait olabilir falan denildi. Sonuçta sivil polis otosu çıktı. Hemen arabayı taşlamaya başladık. Polis inip arabayı bırakarak kaçtı. Bize ve arabaya polisler ateş ettiler. Otoyu yaktık. Yeniden halaylar çekip, sloganlar attık. Parti-Cephe sloganları atıldı: "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi", "Asıl Hesabı Parti-Cephe Soracak", "Yaşasın Devrimci Halk Güçleri"...

04.30'da panzerden halkın üzerine ateş açıldı. Mehmet GÜNDÜZ Cemevi'nin önünde vuruluyor. Ben görmedim. Ancak babamın önünde vuruluyor. Kurşun nasıl geldi belli değil. Gözüne veya alınına isabet eden tek kurşunla şehit düşüyor. Mehmet yoldaşı dispansere götürüne kadar yolda kaybediyoruz. Tekrar barikatlar oluşturduk.

(...)

**"FAŞİZME KARŞI MÜCADELE ETMEK İSTEYEN,
SAMİMİ OLAN HERKESLE
BİRŞEYLER YAPILABİLİR"**

Adına "Halk Komitesi" dediğimiz birliktelik, ayaklanmanın ikinci günü Pazartesi'nden itibaren önerdiğimiz bir girişimdir. Pazartesi sabahı çeşitli gruplara "Gelin güçlerimizi birleştirelim" şeklinde birlik çağrımız vardır. Buna karşın somut bir cevap alamamıştır. Zaten bu diyalogtan birkaç saat sonra bir birlik yaratmanın tartışmasını sürdürmek, ayaklanmaya ihanet anlamına gelecek birşey olurdu. Çünkü, bir ordu savaşa çıkmadan önce taktiğini alır. Savaş başladıktan sonra savaşı durdurup mola alınmaz. Böyle yapıldığında yokolma tehlikesiyle karşı karşıya kalırız. Biz, birlik çağrımızdan sonraki saatler içerisinde artık son hazırlıklarımızı bitirmiştik. Sokak çatışmaları başladığında DHKP-C savaşçıları yer yer farklı siyasi gruplarla omuz omuza çarpışmışlardır.

"Halk Komitesi" Pazartesi akşamı ile Salı sabahı arasında oluştu. Bu süre içinde bir takım tartışmalar da yaşandı. Bazen tartışılan şeyin ne olduğu da belirsizleşti. Ancak biz yine de ortak hareket etme anlayışında ısrar ettik. Oportünizm, gerçekten küçük hesaplar peşindeydi. Sırf, "ben vardım" diyebilmek için reklamcılık peşindeydiler. DHKP-C savaşçıları barikat başında beklerken, onlar insanların savaş alanından uzaklaştırıp pankart yazmaya göndermişlerdir. Bizim savaş içinde "ismimiz duyulsun" diye bir kaygımız olmadı. Çünkü Gazi halkı nezdinde herşey çok açıktı. Gazi halkı devrimcileri çok iyi tanıyor. Kimin ne yaptığını biliyor, reklamcılık savaşta varlık gösteremeyenlerin pratiği oldu.

Daha sonra herkesin daha başından beri anlaşmış olduğu 4 maddelik talepler ortaya çıktı. Doğal olarak birlik Salı sabahından itibaren fiilen hayata geçmiş oldu. Pekçok siyasi grubun birlik içerisinde veya bu birlikle bir diyalogu olmuştur. Ancak bunların yine de pekçoğu birlik konusundaki tarihlerini tekerrür etmişlerdir. Biz, faşizme karşı mücadele etmek isteyen, samimi olan herkesle birşeyler yapılabilir anlayışıyla ve siyasi sorumluluğumuzla davrandık.

Komite ilk oluştuğunda üç siyaset vardı. DHKP-C, MLKP-K, TİKB... TKP-ML iki grup olarak girdi. Daha sonra TKP-ML'nin iki kanadı çekildi. Ardından tek grup olarak geldiler. TKP/Kıvılcım (Direniş dergisi Okurları) ve Cemevi temsilcisi de komiteye alındı. Bu arada TDKP de komiteye girdi. Çarşamba günü Cephe bültenimizin kitleye okunması sırasında TDKP'liler engel olmaya kalktılar. Gerekli yanıtı bizden ve halktan aldılar. "Biz sizin taşeronunuz olamayız" dediler. Biz böyle bir yaklaşımın gereksizliğini vurgulayıp ikna etmeye çalıştık. Ama yine de komiteden çekildiler. Cemevi'nin temsilcisi komitenin faaliyetlerini aşırı buldu. "Bu devleti bu kadar küçümsemeyin" diyordu. Biz de "önemli olan bizim

gücümüzü nereden aldığımızdır, halk bize bakıyor. Bizim söyleyeceklerimiz belirleyicidir" dedik.

Bir de şu konuya da değinip geçelim. Komiteye girmek için üç kişi geldi. Halktan insanlar olduklarını söylediler. Daha sonra Odak dergisi çevresinden olduklarını öğrendik. Komiteye almadık.

Komite içinde görev dağılımı tartışmalarına başlarken, biz fiilen yaptığımız görevi aldık. Barikatların sorumluluğunu, kitlenin güvenliğini, ayaklanmanın genel disiplini ve kitlenin ayaklanmaya katılımı görevlerini biz istedik. Bu işi yapmak bir yönüyle güç sorunuydu. Görev dağılımını kağıt üzerinde yapmak kolaydır. Önemli olan görevleri pratikte hayata geçirmektir. Dışımızdaki solun bu konuda başarılı bir sınav verdiğini söylemek oldukça zor.

(...)

Bizim için barikatlar bir savaş alanında içinde olduğumuz siperlerimizdi. Barikatın önünde yanan ateş o barikatı dünyanın en sağlam siperi haline getiriyordu. Çünkü, yanan ateşin alevleri kurşunları yutan bir isyandı. Geceleri ne kadar soğuk olsa da barikatlar sıcaktı. Söylenen bir türkü, bir marş, sohbetler ve sloganlarımız ortamı hep sıcak tuttu. Bir ananın getirdiği bir parça ekmek ve sıcak bir çay halkımızın bize güvenmesi ve yardımlaşmasıydı.

Barikatlar ayaklanmanın önemli bir yeriydi. DHKP-C savaşçıları barikatlarda halkla içiçe oldular. Halka mücadelenin çeşitli yönlerini anlattılar.

Çarşamba günü sabaha karşı Cemevi'nin yukarısında barikatların olduğu yerde, işbirlikçi bir berberin dükkanı yoldaşlarımız tarafından tahrip edildi. Yine çarşamba günü şehitlerimizden naaşları gelmeden önce barikatları kontrole çıktığımızda mezarlık tarafındaki son ve büyük barikatımızda bir takım sorunların yaşandığı haberini aldık. Buraya gittiğimizde Cemevi yöneticilerinden birkaç kişinin rütbeli bir askerle diyalog içinde olduklarını gördük. Askerin barikatlara yaklaşması nedeniyle sorun çıkıyor, uzlaşmacı Cemevi yöneticileri ortamı yumuşatmaya çalışıyorlardı. Biz geldikten sonra tavır aldık ve sonra asker geri çekildi.

(...)

Yemek dağıtımı fiilen halktan gönüllüler ve DHKP-C taraftarları tarafından yapıldı. İhtiyacı olan yerlere yiyecek götürüldü.

(...)

Son gün devlet büyük bir çaresizlik ve telaş içindeydi. Gazi'de onlarca insanı katletmesine rağmen, devlet yenilmişti. Cemevi'ne barikatların kaldırılması için askeri yetkililerce haberler yollandı. Zaten Cemevi yöneticilerinin de isteği buydu; barikatların kaldırılması. Ancak onların hesabını bozan devrimci otoritenin varlığı sözkonusuydu. Barikatlar onların "kaldırılınsın" demesiyle kalkacak değildi. Cemevi yöneticileri çoğunlukla muhatap kabul edilmek için sinsî, ikiyüzlü, uzlaşmacı bir politika yürüttü ancak onlara böyle bir şans verilmedi. Sadece bir aracı, haber taşıyıcı oldular.

Devletin cenazelerimizi vermekten başka bir çaresi yoktu ve cenazelerimiz geldi. İradi olarak barikatların açılmasına izin verdik. Cemevi'nde yapılan dini törenden sonra cenazeler mezarlığa götürüldü. Şehitlerimize yakışır şekilde defnedildiler.

PANZERDE POLİS PİŞİRMEK!..

... Karakola yürüyüşü başlattık. GOP Emniyet Müdür Yardımcısı gelmiş, halkı sakinleştirmeye çalışıyordu. Elindeki telsizi adama vurmaya başladık. Sonra telsizini fırlattık. Müthiş korktu ve kaçtı. Orada toplanmış olan insanlara, katilin devlet olduğunu, polislerin olduğunu anlattık. Sivil faşistlerin bulunduğu bölgeleri gösterip, "Bakın, belki halay çekiyor, göbek atıyorlardır. Sevinçlerini yanlarına mı bırakacağız, sevinmelerine izin mi vereceğiz" dedik...

"Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarını atıyorduk. Faşistlere ait dükkanları tahrip ederek karakola yönelmiştik. DHKC'liler en öndeydi.

Köşe durağına geldiğimizde polisler, psikolojik üstünlüğü belki ele geçiririz diye saldırmayı denediler. 4-5 tane resmi oto siren çala çala hızla üstümüze geldi. Arabaların açılan kapılarından, pencerelerinden uzun menzilli silahlarla polisler sarkmıştı. Yeni yeni kalabalıklaşan halkı bu şekilde dağıtabileceklerini, ikinci Sivas gibi meseleyi unutturabileceklerini hesaplıyorlardı. Tam terör estiriyorlardı yani. Bizim saldıracağımızı hiç ummuyor-

lardı. Gerekirse yeni şehitler veririz deyip otolara ve polislere hücum ettik. Bizde taş vardı, onlarda bir sürü silah. Ama yine de kararlılığımız karşısında gerisin geri kaçtılar. Öylesine paniklemişlerdi ki, birbirlerine çarparak kendi otolarını kendileri tahrip ediyorlardı.

(...)

O gece ilk çatışma Köşe Durağında başladı. Saat 22.30 gibiydi. Polisler bu ilk çatışmada henüz silah kullanmamışlardı. Onlar kullanmamışlardı ama sivil faşistlerin evlerden açtığı ateş sonucu bir arkadaşımız yaralandı. Ateşin nereden açıldığı belli. Hepsini isimleriyle biliyoruz. Vurulan arkadaşımıza isabet eden kurşun, Köşe Durağından geçerken tahrip edilen fırının arka tarafından, balkondan atıldı. Diğerlerini de biliyoruz... Arkadaşın yarası çok önemli değildi. Mermi kalçasına isabet etmişti. Kanlar içinde halkın arasına düştü.

Arkadaşın kanlar içindeki hali halk için epey etkili oldu. Halk, kahvelerde gördüğü kanın dehşetini tekrar gördü. Bunu görmeleri kafalarındaki tereddütlü mantığı sildi attı. Halkın içindeki ikircikli insanlar da çok sarsıldılar. Birçoğu için sanki bir dönüm noktasıydı. Şöyle demeye, hatta bağırıma başlayanlar oldu: "Biz sesimizi çıkarmazsak, bunlar bizi sokak ortasında değil, evimizde de vuracak..." Evet, bedeller, hatta şehitler verilmesi gerekiyorsa verilecekti. Ama bunlar sokaklarda çatışılarak verilmeliydi. Halk da bu mantıkla sokaklara çıktı. Düşmanlarını bu mantıkla püskürttü. O tek mermi öfkeyi iyice taşırmıştı. Köşe Durağında bu kez polislerin de silah kullanması oldu. Öfke daha da arttı. Uzun menzilli silahlarla halkın yürüdüğü caddenin duvarlarına sektirerek ateş ediyorlardı. Bu, insanları tam anlamıyla çileden çıkardı. Herkeste çok büyük kararlılık vardı. Herkes şunu söylüyordu, "Yürüyeceğiz ve Karakolu Alacağız..."

(...)

Şimdi, yine ilk gece, bir yandan halk düşmanlarıyla çatışıyorduk, bir yandan da şöyle düşünüyorduk, birbirimize diyorduk ki: Biz oligarşiyi geriletip kendi faşist yuvasına kapattığımızda buraya biz kendi bayrağımızı dikeceğiz. Parti-Cephe'li insanlarda bir bayrak arayışı vardı. Bayrak ayarlamaya çalışıyorlardı. Yani Parti-Cephe'lilerin ruh hali böyleydi. Zaptetme ruhu vardı, yani panzeri zaptetmeliyiz diyorduk. Panzeri ele geçirmeli veya etkisiz hale getirmeliyiz diyorduk. Veya panzere elektrik verelim içindekileri pişirelim diyorduk. Düşüncemiz buydu: Panzerde polis Pişirmek... Müthiş coşkuluymdu kitle. Halk bu coşkuyu, bu kararlılığı gördüğünden bizim arkamızdaydı.

(...)

Karakol önündeki ilk çatışma sürerken, polis panzerlerinden üzerimize durmadan su sıkılıyordu. Arabalarla kurup tutuşturduğumuz barikata da su sıkılıyordu. Biz de barikatı alevlendirmeye çalışıyorduk. O sırada şöyle bir olay oldu. Biz alevi güçlendirip panzeri uzaklaştırmak için arayış içindeyken, 9-10 yaşlarındaki bir kız çocuğu elinde bir tüple çıkageldi. Oradaki bir tüp arabasından almış, "Abi, bunu alın, bir işe yarayacak" dedi. O an çatışmayla o kadar meşguldük ki, şaşırmadık bile. Oysa yaşadığımız halkın yaratıcılığı üzerine bir kitaba bedel bir olaydı. "Yok"ların, "Olmaz"ların, nasıl "Var"lara, "Olur"lara dönüşebileceğinin küçük ama çok çarpıcı bir örneğiydi. Elinden alıp hemen alevlere atmak istedik. O, kendisi atmak için ısrar etti. "Ne olur ben atmak istiyorum" dedi. Biz, "olmaz canım" diyerek izin vermedik. Yanan arabaya yaklaşması tehlikeli olabilirdi. Tüpü atıp, bir süre bekledik, bir şey olmadı. Tam tüp konusunda karamsarlığa kapıldığımız anda patlama oldu. Bizim tarafımızdan sevinç çığlıkları yükseldi. Düşman ise korkmuş, bir geri adım daha atmıştı. Kaçmıştı. Hemen 6-7 tüp daha attık alevlere. Artık düşman barikata yaklaşmıyordu.

Oligarşinin geri adım atması, orada bizlerin kararlı tavrı, gençliğin inatçı oluşu, oligarşiyi, panzerleri ve silahlarıyla bir hiç haline getirmesi, komik duruma düşürmesi, halkımızın gözünde belki de 12 Eylül süreçlerinden kalma bir özlemdi. Biz coşkumuzla bir yönüyle bu özleme de cevap veriyorduk. İşte halkın gençleri. O çok güçlü sandıkları katillerle göğüs göğüse çarpışıyordu yine. Bu, büyük güven yarattı. İnsanları sarstı. Panzerin ilk saldırısında oradan uzaklaşmış olan halk, beşe katlandı. Bizim o halimizi görenler, çoluğu, çocuğuyla sokaklara döküldü. "Bu insanlar böyle yiğitçe çarpışırken bizim saklanmamız, gizlenmemiz namussuzluktur" deyip bize katılanlar çok fazlaydı.

(...)

"SAVAŞMAK GEREKTİĞİNİ BİLİYORDUK,
ÖLÜMDEN KORKMUYORDUK"

(...)

Sonraki gün, Pazartesi geldiğimde Cemevi'nin önünde ve aşağısında oldukça kalabalık bir kitle vardı. Pankartlar açılmıştı, sloganlar atılıyordu. Halk, oldukça moralliydi.

Cemevi'nin dedesi halka konuşma yapmak istedi. O da dinlenilmiyordu. Halk, aynı yalanların tekrarlanacağını biliyordu. Ve bu yalanlar yetmiyormuş gibi evlerine operasyon yapılacağını biliyordu. (...)

Komutan inerek polise vur emri verdi. Ondan sonra üzerimize doğru ateş açıldı ve coplarla saldırıldı. Biz ara sokaklara doğru dağıldık. Yukarıdan helikopter sesleri geliyordu. Ancak göremiyorduk. Nereden geldiğini bilemediğimiz sis bombaları atılmıştı.

Daha sonra Cemevi'nin oraya tekrar gittik. Orada diğer siyasi grupların pankartı açılmıştı. Bu grupların tavırlarına sinirlenerek "aşağıda insanlar savaşırken siz burada pankart açıyor-sunuz, aşağıda savaşmanız gerekmiyor mu?" dedim. O sırada yaralı bir insan geçti. "İşte görüyorsunuz! O insan aşağıda cesurca savaşırken siz burada reklam peşindesiniz" dedim. Söylediklerimi haklı buldular ve kitleye aşağı inilmesi gerektiğini söylediler.

(...)

O akşam halk sabahladı. Gece saat 02.00-03.00 sıralarında panzerler ara sokaklarda dolaşarak kitlenin psikolojisini ölçmeye çalışıyorlardı. Panzerleri görünce ayaklanıyorduk. Sloganlar atarak düşmana ne kadar güçlü ve inançlı olduğumuzu gösteriyorduk. Gazi mahallesinde faşistler uzun zamandır çalışma yapma zemini için fırsatlar kolluyorlardı. İlk önce orada birimler oluşturulmuştu. Gazi Taksi, Camileri Kalkındırma Dernekleri gibi oluşumlarla faşistler yerleşmeye çalışıyorlardı. Orada mücadele eden insanlar, halkı faşistlere karşı mücadeleye, savaşa çağırıyor, suskun duruldukça Gazi'nin faşist yuvası olan ikinci bir Karagümrük'e dönüşeceğini ve halkın ezileceğini söylüyorlardı. Halk bilinçliydi ve bu çağrılara cevap verdi. Gazi'de faşist bir yuvalanmaya izin vermedik.

(...)

Ara sokaklara dağıldığımızda bizi çembere aldıklarında öldürülebilirdik. Ama bu hiç önemli değildi bizim için. Hatta maskeleri düşecek ve gerçek yüzleri ortaya çıkacaktı. Nitekim öyle de oldu. Orada onlarca insanın katledilmesi bütün dünyayı ayağa kaldıracaktı. Yarınlarımıza daha güzel bir dünya bırakabilmek için savaşmak gerektiğini biliyorduk, ölümden korkmuyorduk.

Gazi'de devrimci insanlar olmasaydı, ikinci bir Maraş katliamı olacaktı. Ama oradaki devrimci insanların sayesinde Gazi kurtarılmıştır. Devrimciler, demokratlar Gazi'yi ayakta tutmuştur. Bundan sonra da mücadele içinde çalışmalarımızı sürdürmek ve daha güçlü örgütlenmeler yaratmak düşüncesindeyiz.

"SİLAHINI ÜZERİME DOĞRULTMUŞTU,
DİNLEMEDİM..."

(...)

13 Mart Pazartesi... Bizim insanlarımız devamlı hareket halindeydi. Sağa-sola koşturuyor kitleyi düzenlemeye çalışıyorlardı. DHKC olarak en öndeydik. Zaten ayaklanmanın başından itibaren bu böyleydi. Sonuna kadar bizim insiyatifimiz hakimdi. Diğer sol gruplar daha çok bizi izliyorlardı. Bu durum özellikle çatışma alanlarında ve güvenlik ve barikat gibi işlerin düzenlenmesinde daha çok belirginleşiyordu.

(...)

Halktan bir kadın eliyle işaret edip bir inşaatı gösterdi. Ve inşaatta yaralıları olduğunu söyledi. Ben o an tek başıyım, oraya yönelmişim ki, ilerden bir asker dur çekip, geri çekilmemi istedi. Silahını da üzerime doğrultmuştu. Dinlemedim, inşaatın olduğu sokağa daldım. İnşaata girdim. Bir genç kız ve erkek, ikisi de başlarından ağır yaralanmışlardı. Çok kan kaybediyorlardı. Az önce beni çağıran kadın da gelmişti. Birlikte yaralıları Cemevi'ne doğru çıkarmaya başladık. Aslında diğer taraftan gidip hastaneye yetiştirmeleri gerekiyordu ama orası tutulmuştu. Yukarı doğru biraz çıkmıştık ki, aşağıya doğru giden bir başka kadınla karşılaştık. Kadın bana "biz bu hanımla birlikte onları aşağı taraftan hastaneye götürürüz" dedi. Yaralı arkadaşları onlara teslim edip fırladım.

Cadde üzerindeki barikatlar daha tam kurulmamıştı. Mezarlık tarafındaki barikatı aşan bir panzer hızla caddeye daldı. Taş ve sopa yağmuru altında ateş açarak aşağıya kadar indi. Hemen ilk gördüğüm yoldaşlarla mezarlık tarafındaki barikatı sağlamlaştırmaya çıktık. Bizimkiler Doğu Kıraathanesinin önüne de büyük bir barikat kuruyorlardı. Yirmiye yakın sokağın en az 15-16 tanesine barikatlar kurduk. Cadde üzerinde İkinci Nalbur Durağının orada da lastikli büyük bir barikat vardı.

Mezarlık tarafındaki barikatı güçlendirmeye çıktığımızda burada bulunan otobüs durağını sökmeye çalıştık. Durağın yanında bilet satan adam tepki gösterdi. Çünkü kulübesine zarar gelmesinden korkuyordu. İnkna edemeyince nasıl olsa birşey buluruz deyip durağı sökmekten vazgeçtik. Büyük bir iş makinesini yola çekmeye çalıştık. Ama o kadar ağırdı ki, yerinden bile oynatamadık. Bir romörk bulup onu yola koyduk. Kerestecinin birinden kalaslar aldık, onları da yola dizdik. Bu sırada bir kamyonun içinde kocaman kütükler gördük üstelik kamyon doluydu. Arkadaşlara söyledik. Kısa bir süre sonra kamyon şoförü ile birlikte getirilip kütükler yola döküldü. Bunlar çok işimize yaradı.

Doğu Kıraathanesi önündeki ve mezarlık tarafındaki son barikat en güçlü barikatlarımız oldular.

Cemevi'ne geldik. DHKC adına bir yoldaş konuşma yaptı. Büyük bir alkış koptu. Bizim sloganlarımız atılırken, diğer gruplar slogan yarışına girmeye kalktılar.

(...)

Akşam Cemevi'nin önünde marşlarımızı söylüyorduk. Ardından halay çektik. Coşku çok büyüktü. Sanırsın devrim olmuş. Öylesine coşkuluyduk. Gece 24.00 civarı üst katları tamamlanmamış bir apartmanın tepesinde elinde kleş olan bir faşistin gezdiği söylendi. İnşaat, Topçular'ındı. Parti-Cephe'liler 10 kişi gittik. Tüp patlatmayı düşündük. Evde çocuk falan vardır diye vazgeçtik. 2-3 yoldaşı orada bırakıp geri döndük.

Ertesi gün Cemevinin önüne bazı CHP'li milletvekilleri geldiler. Ben içlerinden sadece İbrahim Gürsoy'u tıkanıyordum. Bunlarla tartışmaya başladık. Bir kişi İbrahim Gürsoy'a şişe salladı, değmedi. Bu arada tartaklanıyordu. Biri kafasına demirle vurmak istedi. Meclis otu-

rumlarında külhanbeyi gibi kavga eden bu sözde sosyal demokrat arkasına dahi bakmadan koşar adım kaçıyordu. Halkı kandırmak o kadar kolay değil artık ve bir takım bedeller istiyor.

(...)

Ben, barikatların halk tarafına girenleri arayan ekiplerden birindeydim. Bu görevi DHKC olarak biz üstlenmiştik. Çok titiz davranıyorduk.

(...)

Cenazelerimizi çarşamba günü gömdükten sonra Cemevi'ne dönerken, askerler de mezarlık durağına yığılmışlardı. Diğer bölgelerden gelen yoldaşlarımızı ve dostlarımızı arabalara bindirip gönderdik. Cemevi'nin önünde beklerken askerlere, faşist sloganlar attırmaya başladılar. Biz de hemen sloganlarımızla yanıt verdik. "Yaşasın Parti-Cephemiz", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş".

"BARİKATIN ARKASINDA ŞEHİT ANALARI VARDI, TÜM GAZİ HALKI VARDI..."

Ben Okmeydanı'ndan geldim. Gündüz direnişinden sonra sokağa çıkma yasağı ile birlikte barikatlar kurulmuştu. Ne var ki bu barikatlar sağlam değildi. Panzer gelse kolaylıkla üzerinden geçerdi. Duraklar söküldü. Kereste deposu basıldı. Bunlarla barikatlar sağlamlaştırıldı. Elimize ne geçtiyse, tahta, kiremit, taş, tuğla... faşistlerin dükkanlarından aldığımız malzemeleri ise barikatların en önüne koyduk. Halkımız evlerinden barikata konulabilecek ne varsa getirdi. Mal kaygısı olmadan evlerden tüpleri getirdiler. Çocuk beşiklerini kırmış getirmişlerdi. Kadınlar oklavaları ile gelmişti.

Aşağıdaki ve yan sokaklardaki barikatlardan sonra Cemevi'nin oraya da barikat kurduk. Yalnız herhangi bir yaralanma, bir sağlık problemine karşılık sadece biraz yukarıdaki dispenserin yanındaki sokağı ambulans için açık bıraktık. O gece oradan bir panzer girmeye çalıştı. Saldırımız karşısında geri kaçtı. Sonra bu sokağı da kapattık. Ayrıca, aşağıdaki bir sokağın barikadı gelişigüzel. Yığınak yolun ortasına yapılmış yan tarafları boştu. Panzer gece ateş ederek buradan da girmeye çalıştı. Karşı koymamız karşısında kaçtı. Biz de bu yolu

baştan başa kapatacak bir barikat yaptık.

(...)

Canlar Derneği Başkanı erzak getirdiğini söyleyerek Cemevi'nin arkasından barikatın bulunduğu yere araç soktu. Bu gedikten yararlanarak sivil araçlar oraya girdi. İnsanların can güvenliğini, oraya getirdikleri kitlelerinin can güvenliğini düşünmüyorlardı. Zaten "yürüyelim" diye ajite çekmelerine rağmen yürüyüş sırasında polisin saldıracağını anladıklarında pankartları kapatıp kaçan yine onlardı. En "olumlu" konuşan ama en olumsuz davranan yine onlardı. Örneğin bugünlerde yasal parti kurma hazırlığı yapan DY'ci çevreye mensup biri ajite çekiyor, akşam olunca da arabasına binip gidiyordu. Cemevi yöneticileri ise genel olarak odadan dışarı çıkmıyorlardı.

Sokağa çıkma yasağı konulduğunda başta diğer mahallelerden gelen insanlar olmak üzere Gazi halkının yüzde 70'i buna uymadı.

(...)

Sabahın 5'inde, 6'sında insanlar yemek yapıp barikatlara getiriyorlardı. Hiçbir zorlama yoktu. Herşeyi gönüllü yapıyorlardı. Sürekli yiyecek gönderiyorlardı. Sigaradan suya kadar. Halkımız hiç tanımadığı ama direndiğini bildiği insanlara sürekli kendinden birşeyler veriyordu. Yiyecek vb. ihtiyaçların alınması ve dağıtılması için de çeşitli ekipler oluşturmuştuk.

(...)

Tabii ki aramızda sünni arkadaşlar vardı. Onlarla bu konuda bazan Alevilik-Sünnilik üzerine esprili konuşmalarımız oluyordu. Alevi-Sünni çatışması yok, Sünni insanlar bize ekmek getirdiler. Kadınlar barikat kurmamıza yardımcı oldular. Hatta bir kadını kocası eve göndermek istiyordu. Kadın, "beni eve gönderemezsin" dedi ve gitmedi.

Bu direnişte Alevi-Sünni diye bir ayrım yapmak, devletin halkı suni olarak bölme politikasına hizmet etmekten başka bir işe yaramaz. Sünni kökenli insanlar 24 saat bir takım şeyleri paylaştığımız insanlar. Bu bakımdan da ben böyle bir ifadeyi kullanmaya dahi utanıyorum. Barikatı biz bu insanlarla birlikte ördük. STFA'nın yukarıdaki şantiyesinden künkleri birlikte taşıdık. Sünni aileler bizlere çuval çuval yiyecekler getirdiler. Adam marketinden bizlere ekmek arası koymuş getirdi. Çünkü Alevi-Sünni ayrımı yok.

(...)

Savunmaya yönelik malzemelerden lastik vardı. Tüp ve molotof vardı.

Yalnız çoğu doğru düzgün yanmıyordu. Alelacele hazırlanmıştı. Deterjanından yağına, benzinine kadar birçok eksikleri vardı.

Molotof için benzin verecek insanlar vardı. Yukarıda bir tanker vardı, oradan aldık. Yine bir işyeri sahibi gelip, bize istersek benzin getirebileceğini belirtti.

(...)

Barikatın arkasında sadece gençler yoktu. Her yaş grubu ve her meslekten insanlar vardı. Zaman zaman Cemevi'nin dedeleri de barikatın önündeydi. Ailelerimiz vardı. Şehit anaları vardı. Son şehitlerimizden Hasan GÜRGEN'in ailesi vardı. Memurlar vardı. PTT memurları üniformalarıyla oradaydılar. Hatta bunları önce polis zannettik. Otobüs şoförleri vardı. Birçok malzemenin hazırlanmasında bize yardım ettiler. Ayrıca, eski tüfek devrimciler de vardı. Ancak panzerlerin saldırısından sonra bunlar fazla dayanamadı.

(...)

Televizyon vardı ama ağalar (Cemevi yöneticileri) seyrediyordu. Bu bakımdan dışarıda olay nasıl gözüküyordu tam bilemiyorduk. Ayrıca telefon da onların elindeydi. Bütün konuşmaları onlar yapıyordu. Ne konuşuyorlar, ne tür yanıtlar veriyorlardı bunu da biliyoruz. Burada önce 200 kişi, sonra 63, sonra 35 kişi var, bunları alırsanız sorun çözümlenir diyerek, devlet yetkililerini çağırmışlar. Bunu dikkate alan polis, panzerlerle saldırı girişiminde bulundu ancak püskürtüldü.

"VATAN İŞTE BURASI"

12 Mart gecesi idi. Kahvenin oradan sesler geliyor. Koşuyor üzerinde kocaman DHKP-C yazan duvarı geçiyorum. Birden kalabalığın ortasındayım. "Ne oluyor abi" diyorum. Sesim slogan sesinden duyulmuyor. "Kahrolsun Faşizm". Birden Mehmet'i görüyorum. Aradan sıyrılıp, kolundan yakalıyorum. Anlatıyor: Gözümün önünden kahveler geçiyor. Kulaklarım uğulduyor, inanamıyorum. Yok olmaz. Niye olmasın ki, Sivas'ta, Maraş'ta yapmadılar mı? Mehmet kurtuluyor elimden, acelesi var. Hep birlikte simitçi Bayram'ın sağ girip ölü çıktığı karakola gidiyoruz. Ayağımın altı ateş. Sanki karakol kaçacakmış gibi. Rüzgar gibi giriyoruz sokağa, onlar yaptı biliyorum. Gözümün önünden 6 yıl öncesinin basılmış bir köy sabahı geçiyor. Onlar bunlar biliyorum. Saldırıyorlar. Nasıl da eminler kaçacağımızdan. Kaçacak mıyım? Anam yükümüzü denk yapıyor, alnında çatkısı, sessiz. Babamın gözleri yerde korkuyor, korktuğundan utanıyor. Anam yüzüme bakıyor "gitme" diyor, "Seni vururlarsa ben ne ederim". Ayaklarım duruyor. Demin bağırın kızı görüyorum. Taş fırlatıyor. Bir taş da ben alıyorum savuruyorum. Sonra bir daha, bir daha...

Öfkem kalabalıklaşıyor. Kalabalık arttıkça artıyor. Ter içinde oradan oraya koştururken Mehmet'le karşılaşmış duruyorum. Yüzünde derin bir ciddiyet, coşku, öfke. Görmek gerek. Ben anlatamıyorum, yaşıtız, köylümdü. Ama sanki on yaş büyümüş gibi. Yaşlı başlı insanlar bile sözünü dinliyor saygıyla. Önceleri biraz tutuk ellerim, anamın sesi gidip geliyor, yine de gitmiyorum eve. Ters çevirdiğimiz arabanın üzerine tüp koyup patlatıyoruz. Araba lastikleri yakıyoruz. Onlar da durmuyor çakal sürüsü gibi dört bir yandan akıyorlar. Aktıkça da küçülüyorlar. Burada herkes akın akın koşuyor. Biz daha hızlı büyüyoruz. Gece sabaha kadar barikat kuruyoruz. Kereste depoları, yarım inşaatlar, nereden ne bulursak yıgıyoruz yolun ortasına. Binali Dayı, lisede "paralı eğitime hayır" demek için imza toplayan kızını döven Binali Dayı, kırk yıllık yapı ustası hepimizden genç, sabaha kadar durmuyor. Bir sigara içimi arada "yeğen" diyor. "Bu yaşa geldim, jandarmasından, polisinden, patronundan kim varsa hep kaçtım. Ağırırma gider bir fiske yersem, yememek için kaçtım önleri sıra. Güya fiske yemedim. Tepemde yumruğu hiç eksik etmediler. Yolu yok yeğen, kaçacak bir karış yer kalmadı ki kaçayım. Gördün, düşman olsa böyle saldırsa, it döller. Dedim ulan Binali, toprağına girseler, silah alır çıkarsın karşlarına, farkı ne? Topraksın toprak, vatansa işte burası"... sonrası susuyor, atıyor yarım sigarasını. Başımı kaldırıyorum, karanlıkta cadde ateşler içinde. 1-2 yıl önceydi. Yol ortasında vurdukları bir devrimcinin -adı İbo'ydu galibanasına tüm cadde yine yakılmıştı... Soğuk adamın içine işliyor. Şafakla birlikte biraz tatlı bir yorgunluk çöküyor. Eve uğramadık, şimdi telaşlanmışlardır. Çisil çisil bir yağmur ve yaktığımız arabanın üzerinden buharlar yükseliyor. Panzerlerin ve askerlerin ardına sığınmış, mavi bir karpuz tarlası dalgalanıyor. Biz habire artıyoruz. Duyan gelmiş. Sanki tüm İstanbul burada. Öfkemizin bir ucundan da onlar tutuyor. Ara yoldan arkadaşlar çıkıyor. Elleri bidonlar, gece boyu molotof yaptılar, tüm mahalleli neler taşıyor, silah olsun diye, aklın durur. Ter, hınç, sevda akıyor ellerimizden. "Vatan işte burası."

"Hayırdır emmioğlu, bu ne dalgınlık?" Dönüyorum, Mehmet. "Gelsinler, derslerini alacaklar. Halka saldıracak o... çocukları". Sonra birşeyler akıyor sanki, hiç bir şey önünde duramaz. Cenazelerle ilgilenmeye gidiyor. Sonra ben, bin yılı bir günde yaşadım. Kurşunlar benim paramla alınmış, değdikleri yerde ölüm açtıran kurşunlar çöktü üstümüze. Bir adım gerilemedik. Satılık uşaklar canlarının derdinde çelik yelekleriyle, taramalarıyla birbirlerini ezerek kaçtılar taşlarımızdan. Yok taşlarımızdan değil, haklılığımızdan, adaletimizden. Gözümün önünde kaldırımlara vura vura o gencecik kızı öldürdüler. Yağmur yağdı

yaralılarımızın üzerine. Televizyonlar yalan söyledi. Bizi hiç yaşamamış gibi, böcek gibi öldürüp, kristal bardaklarda kanımızı içenler yalan söylediler. Derken haberler geldi. Komiteden arkadaşlardan. Ben sandım yüreğim duracak. Durmadı, daha deli aktı kanım. Mehmet'im şehitlik ne yaraşmış yüzüne. Mehmet'lerim, şehitlik ne yaraşmış yüzlerimize.

Silah mı? Tırnaklarım var. Güç mü? Güç benim işte. İllegal örgüt diyor radyodaki yapış yapış ses. Kahpeliği, şerefsizliği, namussuzluğu yasa edenlerin yasası değil, bizim yasamız. Yasa bunlarsa ben yüzbinler kere yasadışıyım. Anamı görüyorum, aniden, yaralıları taşıyor evlerine. Sanki yarım kalmış bir sözden başlıyor konuşmaya. "Yollamıyoruz hastaneye falan. Yollayalım da oradan işkenceye götürsünler. Elleriyle vursunlar değil mi?" Beni orada öylece bırakıp gidiyor.

Şimdi nerede miyim? Cemevi'nin önündeyim. Direnişin safında gözlerim namludur zalime, iğne ucu kadar ışığı olmayan. Ben şimdi Karadeniz'de dalgayım, kırılmaz. Ege'de, Toroslarda bir sedir ağacıyım. Köklerimle sarmışım toprağı, sökülmez. Ben şimdi bir karanlık şehirde bin Gaziyim kaynayıp kabaran. Ben bir köyde, tutuşturulmuş bin köyde zulmün ateşini kavuran ateşim. Atölyelerde işlenen, tezgahlarda dokunan bayrağım. Ben vatanın dört köşesinde onurum, namusum, adaletim. Ben, halkım, savaşağım, kurtuluşumu kazanacağım.

İstanbul'un Kondularından Emirsiz, Talimatsız,
Aynı Gece, Aynı Gün Gazi'ye Akan
DHKP-C SAVAŞÇILARI VE
TARAFTARLARI ANLATIYOR

Pek çoğu Gazi'deki olayları televizyon haberlerinden öğrendiler. Ya da buldukları Mahalle Komitesi'nden bir yoldaşlarından duydular.

O an, yaşananın, bu vahşet ve terör ülkesinde bile sıradan olmadığını kavradılar.

Saldırı büyüktü. Oynanmak istenen oyun büyüktü. Halkın cevabı da büyük olmalıydı.

Halk kimdi? Halk, kendileriydi.

Gazi'de ayaklanmaya önderlik eden yoldaşları gibi, Partiden, Cepheden talimat, karar gelmesini beklemediler.

Parti, Cephe o an kendileriydi.

Buldukları ilk vasıtayla hemen ulaşıp yanlarına katabildikleri insanlarla Gazi'nin yolunu tuttular.

Partinin, Cepenin talimatlarının da böyle olacağını biliyorlardı.

Partiyle aralarındaki güven bağının temelinde de bu vardı. Parti; savaş, halk, devrim demekti bir yerde. Parti-Cepheli, bundan dolayı Savaş için, Halk için, Devrim için yapılacak bir şey varsa, ayrıca talimat beklemezdi.

Bir solukta ulaştılar Gazi'ye. Barikatların kucağına attılar kendilerini. Barikatlara güç

verdiler. Parti-Cephe'nin ayaklanmadaki önder-yönetici misyonuna güç verdiler. Gazi halkına moral oldu, coşku oldular.

Parti, halkın iktidarı için vardı.

İktidar, savaşın ucundaydı.

Parti-Cepheli savaş neredeyse oradaydı.

Küçükarmutlu'dan...

"BİZİM ÖFKEMİZ BİLE BİR SİLAHTI..."

Evde oturmuş televizyon seyrediyordum. Televizyonun alt yazısında Gazi Mahallesinde dört kahvehanenin tarandığını ve bir kişinin öldüğünü yazıyordu. Aynı zamanda bu kahvehanelerde Alevi vatandaşların yoğun olduğu geçen yazılar arasındaydı. Olayın ne olduğunu öğrenmek için haberleri bekledik. Haberlerde devrimcilerin slogan attığını ve karakola yürüdüğünü gördük. Bu katliamın kontrgerilla tarafından yapıldığını düşündük. Olaydaki kitleselliği görünce mutlaka bizim arkadaşlar oradadır diyorduk. Birden kapı çalındı. Arkadaş kapıyı açtı. Gelenler mahalle komitesinden arkadaşlardı. Gazi mahallesine gitmek için insanları topluyorlardı. Tek tek bütün evleri gezip halkı çağırıyorlardı. Birçok insan geldi.

Saat gece 01.00-01.30 gibi tepede toplandık. Bizden önce dört minibüs hareket etmişti. Biz, 40-50 kişi kadar vardık. Önce bir kamyonetle bu insanları gönderdik. Daha sonra gelenler ve biz bir minibüs daha bulduk ve bu minibüsle Gazi mahallesine hareket ettik. Biraz geç kalmıştık. Bu nedenle olay yerine ulaşamayabilirdik. Biz, ne olursa olsun oraya gitmek istiyorduk. Yol boyunca dikkatimizi çeken birşey vardı. Devriye olarak gezen polis arabaları tek tük idi. Birçoğu sokakların bir köşesine sinmiş, kendilerini koruma telaşındaydılar. Nihayet Gazi mahallesine gelmiştik. Karakolun bulunduğu caddeden içeri girmek istedik. Fakat buradan Gazi mahallesine girmek mümkün değildi. Geri döndük ve şu an tam olarak çıkaramadığım bir yerden (Çiftlik tarafından olabilir) Gazi mahallesine girdik. Cemevi'nin bulunduğu cadde çok hareketli idi.

Bazıları da yeni geliyordu. Arabadan indik ve Cemevi'ne 200 metre kala "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla" sloganlarıyla biz de halka karıştık. Bu arada bazı siyasetler yazılamalar yapıyordu. Zaten ayaklanma boyunca bizim eksik kaldığımız nokta (en önde savaşan biz olmamıza rağmen) kendi propagandamızı yapmamamız idi.

Orada oturan insanları bulup olayın nasıl meydana geldiğini ve nasıl müdahale edilmeye çalışıldığını öğrenmeye çalıştık. Sloganlar hiç durmadan devam ediyordu. Bir yandan "Haklıyız Kazanacağız", "Dersim'de Doğan Güneş" marşlarını söylüyorduk.

Yağmur çiselemeye başladı. Biz ise ateşlerin etrafında halay çekiyorduk. Bazı yaşlı insanlar bizim halay çekmemizi anlayamıyordu. Çünkü ortada cenaze vardı. Ağlanması gerekirken gençler, halay çekiyor, marşlar söylüyorlardı. Onlarla konuşuyoruz. Bizim halay çekmemizin bizim direnişimizin bir parçası olduğunu anlatıyoruz, anlamaya çalışıyorlar. Yağmur hızlanmaya başlamıştı. İnsanların büyük bölümü evlerine kalın birşeyler almaya gidiyor. Dışarıdaki insanlar yağmurdan korunmak için Cemevi'nin kapalı bulunan ve hala inşaat halinde bulunan bölümüne geçtiler. İnsanların azalmasını fırsat bilen polis Cemevi'ne yaklaşmaya başladı. O gece karakola yapılan yürüyüşten sonra geri çekilirken kurulan barikatlar polis tarafından dağıtılmıştı. Barikatları güçlü kurup başına da güvenlik koysaymışız, polis bu kadar rahat gelmeyebilirdi.

Saldırımı Beklemek Yok, Bu Kez Biz Saldırıyoruz.

Hemen yerden taş topladık ve polisten önce saldırıya başladık. Bizimle birlikte bir kaç kişi daha. Ve daha sonra biz DHKC'liler kitlenin içerisindeki en cesaretli ve atılgan kişilerle beraber elimizdeki taş ve sopalarla polis konvoyuna saldırdık. Hep faşistlerin, polisin saldırısı beklenecek değildi ya. Şu an için saldırıp saldırmamaları da o kadar önemli değildi aslında. Çünkü faşizm halka karşı sürekli saldırı halindeydi. Hep saldırıyı bekleme, hep savunmayı düşünme zamanı çoktan geçmişti. Biz saldırmalıydık. Gücümüzle, cesaretimizle, silahlı, silahsız... O anda orası eski çağ savaşlarını andırıyordu. Polis, belki silah olarak biz-

den güçlüydü ama mermisi bittiği an yapacak hiçbirşeyi yoktu. Aynı zamanda yüreksiz, inançsız ve korkaktı. Bizim taşlarımızdan arkasına bile bakmadan kaçtılar. Bir çok oto nereye kaçtığını bilmeden gidiyordu. Bir sivil polis arabası dönüş yapamadı, bizim daha çok yaklaştığımızı gören polisler otoyu bırakarak kaçmaya başladılar. O arabayı sopalarla tahrip ettik. Bir yandan da "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarını atmaya başladık.

Bizimle beraber polise saldırmayan insanlar, yukarıda küçük küçük barikatlar kurmaya başladılar. Yukarıdaki insanları ısrarla çağırılmamıza rağmen gelmiyorlardı. Biz geri çekildikçe polis daha fazla ateş açıyordu. İnsanlar saklanacak yerler aramaya başladılar. Atılan taşlar polise ulaşmıyordu. Ama atmaya da devam ediyorduk. Bu arada kumun üzerinde biri yere yığıldı. O anda olay yerinde şehit düştü. Onunla birlikte dört kişi daha hastaneye kaldırıldı. Silah sesleri susmuş, polisi püskürtmüştük.

O anda hiç kendi telaşıma düşmedim. Savaşı yaşamıştım. Birçok insandan '80 öncesi yaşanan sokak çatışmalarını dinlemiştim. Ama ilk kez bunu yaşıyordum. İşte düşman karşımda. Yapacak tek şey var, direnmek, saldırmak, savaşmak! Şehitlerimizi marşlarla sloganlarla gömmek.

Hava aydınlanmaya başladı. Sırılsıklam olmuştuk, fakat kavganın sıcaklığı insanın üşümesini engelliyordu. Sabahleyin daha da kitleselleşmeye başladık. Çocuklar, gençler, kadınlar, yaşlılar hepsi sokaklardaydı. Bu arada faşistlerin olduğu bilinen birçok dükkan bizlerle birlikte halk tarafından tahrip edildi. Bunlar bizim denetimimizde oldu. Cemevi'nin önünde Gazi mahallesinden tanıdık bir arkadaşına rastladım. İki kişi ve arkadaş evlerine gidip hem haberleri seyrettik hem de yemek yedik. Ayaklanma boyunca halkın bu yöndeki katkıları hiç bitmedi. İnsanlar yaralıların tedavisi için evlerini açtılar. Direnişçilerin yemek vb. ihtiyacını karşıladılar. Direnişçilere çay ve sigara taşındı.

Televizyonların olayları nasıl yansıttıklarını merak ediyorduk. Haberlerde "kışkırtıcılar", "provokatörler" olayı bu duruma getirdiler diyorlardı. Televizyon kameraları gerçekleri yansıtmıyordu. Halkın Gazi mahallesinde yaşadığı bir savaş vardı. Bu barikatları halk ve devrimciler birlikte kurduk. Bu barikatların bir yanında halk diğer yanında devlet vardı. Ve saldıran devlet, katliam yapan devlet, direnen halk ve devrimcilerdi. Haberleri dinledikçe tepki duymamak elde değildi. Biraz evin sahibi anayla sohbet etmeye başladık. Bize Alevi olup olmadığını sordu. Yanımdaki arkadaş Alevi idi. Ben de Sünni olduğumu söyledim. Sen niye geldin dedi. Biz ona burada bir Alevi-Sünni çatışması olmadığını, halka karşı devlet ve sivil faşist işbirliğiyle bir saldırının olduğunu ve Alevi-Sünni bütün halkın buna karşı ses getirmesi gerektiğini anlattık ve ikna ettik. Bu ana bize "haklısınız, doğru yapıyorsunuz" diyordu. "Ama siz ne yapabilirsiniz, devletin silahı var ve o sizden güçlü" diyor ve çocuğunun devrimci olmasını istemiyordu. Ona oğlunun devrimci olmasa da bir gün devletin kurşununun rast geleceğini anlattık. Devletin kendinden olmayan herkese saldırdığını anlattık ve oğlunun devrimci olmasının ona onur vermesi gerektiğini söyledik. Biz daha sonra çıktık ve Cemevi'ne doğru yürümeye başladık. Yolda bir sürü insan Cemevi'ne doğru gidiyordu. Cemevi caddesine geldiğimizde çok büyük bir kalabalık vardı. Yaklaşık 6-7 bin kişi. Karakola yürüyüş başladığında halk toplanmaya başladı. "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarını atarak yürüyorduk. Herkesin elinde taş, sopa; kadın ve çocuk herkes hesap sormaya gidiyordu. Polisler aramızda çok az bir mesafe kaldı. Halk, yürümeye devam edince, polis insanları taramaya başladı. Biz slogan atıyor, polisi yuhalıyorduk. İnsanların bir kısmı başka yerlerden polise saldırıyordu. Polis, ortaya sıkıştı ve halkı taramaya başladı. Polis ateş açıyor, halk buna taşla, sloganla cevap veriyordu. Onlar korkuyordu. Onca silahları, zırhlı araçları olmasına rağmen bizim sloganlarımızdan kaçıyorlardı. Bu arada 50 metre yukarıda kalan PTT'nin bir aracı molotof ve taşla imha edildi. Aynı anda bölgede bulunan ATV'nin arabası da imha edildi.

Polisi tamamen kuşatmaya çalışıyorduk. Okulun arka tarafından dolandığımızda yine polisler karşı karşıya geldik. Kalkanlarını siper etmişlerdi kendilerine. Daha doğrusu birbirlerinin arkasına saklanıyorlardı. Biz de PTT araçlarını siper olarak kullanmayı düşündük. PTT minibüsünün biri kaçmaya çalışınca arka tarafına bir molotof ve tüp atıldı. Şoför kaçtı.

Masabaşı Devrimcileri Görün Bu Anı

Polisler birara cesaretlerini toplayıp postanenin oradaki sokaklardan saldırmayı denediler. Aynı anda püskürttük. Bu sefer sadece taşlarımızdan değil, sopalarımızdan da nasiplerini aldılar. Epey pişman olmuşlardı, bu saldırılardan. Bir kaçışları vardı, gerçekten de çok komikti. Hemen ardından bizi taramaya başladılar. Özellikle bir tanesi bizim bulunduğumuz sokağın tam karşısındaki evden sürekli ateş ediyordu. Bu gecekondu okulun hemen yan tarafındaydı ve insanları katletmek için çok uygun bir mevziydi. Polis bu arada, en atak olarak gördüğü insanlara nişan alarak ateş ediyordu. Yanımızda bulunan Cumhuriyet muhabiri onun tam cepheden ateş ederken fotoğrafını çekince ona nişan alarak ateş etti. Vuramadı. Oraya atılan her taştan korkuyor, kendini saklıyordu. Oradaki okulun bahçesinde bir Atatürk heykeli var. Bu heykelin arkasında 14-15 yaşında bir genç, polisi taşıyordu. Bu genç, heykelin arkasından çıkar çıkmaz ayağından vuruldu. Bütün polisler bizim bulunduğumuz yeri sürekli ateş altında tutuyordu. Bu yüzden o gencin yanına gidemiyorduk. Bu genç, o anda yere yatmayıp tekrar kalktı, tekrar zafer işareti yaparak polise taş attı. O anda düşündüm, onca geçmişlerine rağmen masabaşlarında, masabaşı devrimciliğinden kurtulamayanlar bunu görmeliydi. Halkımızın nasıl savaştığını görmeleri lazımdı.

Çatışma devam ediyor. Yaralılar ve şehit düşenleri taşıyorduk. Bunları genelde kucakta taşıyorduk. Çünkü etrafta fazla araç yoktu. Olanların kimisi de gelmedi. Gelmeyenlerin araçları tahrip ediliyordu.

Bu çatışma esnasında karşı yoldan Su Deposu tarafından, büyük bir kalabalık kitle pankart açmış, Gazi mahallesine desteğe geliyorlardı. Bu kitle, Pir Sultan Abdal Derneği pankartı arkasında buraya gelmişti. Önlerinde megafonlu bir kamyonet vardı. Bu kamyonetin üzerindeki kişiler kitleyi bizim bulunduğumuz yerin yaklaşık 200 metre yukarısında durdurdu. Ve kamyonundan "Alevi vatandaşlarımız" diye başlayan bir konuşma yapmaya başladılar. Biz ise onlara aşağıda çatışmaların ve ondan fazla şehidimizin olduğunu söyleyerek çatışmanın bulunduğu yere çağırdık. İnsanlar bizimle birlikte çatışmaların bulunduğu 200 metre aşağıdaki yere geldiler. Biz hala polisi taşıyorduk.

Bir ara çatışmalar biraz durur gibi oldu. Biz, birkaç kişi insanları çağırmaya yukarı çıktık. Cemevi'nin karşısında binanın çatısında MLKP-K'lı bir grup pankart açmış slogan atıyordu. Çok garipti, halk çatışıyor, onlarca şehit veriyor, buna rağmen kendine devrimci diyen insanlar bir binanın üstüne çıkmış slogan atıyorlardı.

Cemevi'nin önünde çok kalabalık bir halk kitleleri vardı. Bu insanları çatışmanın olduğu bölgeye indirmeye çalıştık. Hepsi gelmese de bir kısmı bizimle çatışmaların bulunduğu yere geldiler. Bu arada jandarma da olay yerine geldi. Jandarma çok kalabalıktı. Jandarma halk ile polisin arasına bir barikat kurdu. Halkın önünde biz DHKC'liler ve pankartımız vardı. Jandarma komutanı "Evlerinize dağılırsanız polis geri çekilecek" diyor. Yanında bulunan Emniyet Müdür Yardımcısı (Mehmet Çağlar olabilir) ve Cemevi yöneticisi de Jandarma Komutanını destekliyordu. Jandarmanın amacı direnişi kırmaktı. Oligarşi, askeri bu şekilde kullanarak direnişi bitirmek istedi. Fakat amacına ulaşamadı. Çünkü, Gazi mahallesinde devlet bir katliam gerçekleştirmişti. Halkın evlatları şehit düştü. Bu yüzden tepkileri kırmak kolay değildi. Bu tepkileri kıramadılar da. "Asker Sivas'ta Neredeydi", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları atılıyor, taşlar savruluyordu.

Bedenlerimiz Silahtır Bizim

Önümüzde iki tane panzer barikatı vardı. Bu panzerler su fişkırtarak, insanları dağıtmaya çalışıyordu. Bunu durdurmak gerekti. Yanımızda molotof yoktu. Molotoflar Cemevi'nin önünde unutulmuştu. Yine de çaresiz değiliz tabii. Molotof olmayabilir ama herşey bir silahtır bizim için. Hiçbirşey de olmayabilir bazan, bedenlerimiz silahtır. Elimizle, kolumuzla, kendimiz bir silahız. Üç arkadaş bunları kanıtlarcasına çekiç, bıçakla panzerin üstüne çıktılar, çekiçle panzerin su püskürtme mekanizması kırılmaya çalışılırken, bıçakla suyu püskürtmeye yarayan kablo kesildi. Bu arada panzer ileri-geri git-gel yapıp insanların üzerine saldırdı. Panzerin üzerinde bulunan bir kişi o arada aşağıya inemedi. Aşağı iner inmez panzer arkadaş çarptı. Bu kişi, o anki tarama sonucu vuruldu. Yerden taş aldım atmaya başladım. Panzerden ve ara sokaklardan çok yoğun bir ateş başladı. İnsanlar eline ne geçerse (taş, sopa, tuğla vb) panzere fırlatıyordu. Herşey bizim için bir silahtı. Az yukarıda bir kişi

ayağından yaralanmış, başka bir kişi onu taşımaya çalışıyordu. Hemen yardıma gittim. Arkadaşı o bölgeden çıkardık. Daha sonra başka arkadaşlar onu eve götürmek için aldılar. Sokaklarda şehitler ve yaralılar taşınıyordu. Tekrar çatışmanın bulunduğu caddeye döndüm. Tekrar barikatlar kurulmaya başlandı. Polis nerede insan görse ateş ediyordu. (...) Çatışmalar yavaş yavaş durgunlaşmaya başlıyordu. Ancak polis barikatları geçmeyi göze alamıyordu. Barikatların insiyatifi bizdeydi. Bu arada bir panzer ara sokaktan çıktı. Çıkar çıkmaz taşlar, sopalar yağmaya başladı. Panzer ara sokağa tekrar giremedi. Caddede barikat vardı. Nereye ateş ettiğini bilmeden her yeri tarıyordu. Bir süre sonra barikatın yanından kaldırırma çıktı ve kaçmayı başardı.

Çatışma alanını en son biz terkttik. İnsanlar tekrar Cemevi'nin önünde birikti. Çatışmalar bitmiş, yaralılar hastaneye taşınıyordu. Bazan küçük küçük çatışmalar oluyordu. Bunlar sokak aralarında panzere saldırı şeklinde geliyordu. Bu olaylardan sonra İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu sokağa çıkma yasağı ilan etti. Ama bu yasağ, sadece Valinin açıklamasında kaldı. Halk, yine sokakta, barikatların arkasındaydı. Vali, "eğer Cemevi'nin önündeki topluluk dağılırsa halkın cenazelerini Gazi mezarlığında defnedebileceğini" söylüyordu. Eğer dağılsaydık, tekrar toparlanmak ve cenazelerimizi sloganlarla, marşlarla kaldırma olanağımız ortadan kalkacaktı. Bu yüzden dağılmamak ve direnişini sürdürmek gerekiyordu.

(...)

Biz yine Cemevi'nin önünde sloganlarımızla, marşlarımızla cenazelerimizi bekliyorduk. Arasında belli gelişmelerle ya da orada yapılması gerekenlerle ilgili DHKP-C adına halka açıklamalar, konuşmalar yapıyorduk. Bunlar büyük bir coşku ve sloganlarla karşılanıyordu.

(...)

Cenazelerimizi sloganlarla, marşlarla uğurladık. Cenazeler defnedilirken birçok siyasi görüşün insanları pankartlarını asmanın telaşını yaşıyorlardı. Cenazeler defnedildikten sonra tekrar Cemevi bölgesine toplu bir şekilde döndük. Biz mahallemize döner dönmez eve gitmeden hemen kahvehaneye girdik ve haberleri izledik. Aynı zamanda da insanları bilgilendirdik. Televizyon yine devrimcileri suçluyordu. "Dış mihrak", "provakatör" olarak nitelendiriyordu. Fakat katliamı yapan, gerçek provakatör olan devletten kimse söz etmiyordu. Katliamın başlamasına neden olan faşistlerden hiç söz edilmiyordu. Daha sonra kendi aramızda direnişle ilgili sohbetler yaptık.

Barikat Savaşında Düşman ve Halk

Daha sonra tekrar Gazi mahallesine gittik. Gazi mahallesinin girişleri tutulmuş, fakat herhangi bir kontrol yoktu. Karakolun önündeki yoldan Cemevi'ne geldik. Cemevi'nin camında kaybolanların listesi vardı. O gün tekrar esnafları gezdik ve kepenk kapatma eylemi yapıldı. Aşağı yukarı gidilen her esnaf dükkanlarını kapadı. Ayaklanmanın içinde olsun veya olmasın tüm Gazi halkı yaşananların farkındaydı. Kendi safını daha net görüyor ve birşeyler yapmanın gereğini anlıyordu.

Tekrar Cemevi bölgesine döndük. Yavaş yavaş akşam oluyordu. Yolun karşısında bir kalabalık belirdi. Bunlar siyah bir naylon pankartla gelen Demokrasi Platformu idi. En önünde işçi ve halk düşmanı, devletin uşığı Bayram Meral vardı. Onu görür görmez hemen bağırmağa başladık. "Halk Düşmanı, Hangi Yüzle Geldin Buraya, Hakkın Yok, Defol, Uşaklık Yaptığın Devletin Kapısına". Bayram Meral, böyle bir şeyi herhalde beklemiyordu. Suratı kıpkırmızı oldu. Hiçbirşey olmamış gibi Cemevi'ne girdi. Bu arada diğer arkadaşlar da bağırmağa başladılar. Bazı kişiler Bayram Meral'i savunuyor, bize yanlış yapıyorsunuz diyorlardı. Bunların bazıları da Kervan dergisi çalışanlarıydı. Bizim arkadaşlar, Bayram Meral'i yuhalarken, Kervan'cılardan bir bayan, arkadaşına dönerek "Serseri, manyak" gibi laflar etti. Gazi mahallesinden birbirlerini tanıyorlardı. Biz birkaç kişi ve Kervan'cılar daha sonra Cemevi'nin yan tarafında bir boşlukta biraraya geldik ve bu konuda tartışmaya başladık. Onlar, Bayram Meral için "onu işçiler seçti, o buraya tüm işçileri temsilen geldi. Ona söylediğiniz sözler işçilere söylenmiş sayılır" diyorlar. Biz, Bayram Meral'in Sendika ağısı olduğunu, işçilerin hakkını değil, devleti savunduğunu ve amacının tepkileri düzen içinde eritmek olduğunu, o yüzden bizim dostumuz değil, düşmanımız olduğunu ve Gazi mahallesine gelmeye hakkı olmadığını söyledik. Bunun üzerine Kervan'cı orta yaşlarda bir bayan,

bize siz hangi görüşü savunuyorsunuz dedi. Biz, Parti-Cepheliyiz dedik. Bize, "siz ateşli gençlersiniz. Devrimciliğe kalırsa biz sizden daha çok devrimciyiz" dedi. Bunun üzerine biz, "Siz, çatışmada var mıydınız, halk onlarca şehit verirken siz neredeydiniz, Bayram Meral'in kuyrukçuluğunu mu yapıyordunuz?" dedik. Buna cevap veremedi ve "sizinle de konuşulmuyor" deyip kaçtı gitti. Bu sırada Bayram Meral, halka kapalı olarak görüştüğü Cemevi'nden çıktı ve bir açıklama yapmaya kalktı. Aldığı cevap yuhalamalar ve protestolar oldu. Onca şehitlerin verildiği bir çatışmadan sonra Bayram Meral ve onun gibi emekçi düşmanlarının oraya gelerek sözde kınama demeçleri verip ve aynı zamanda "provakatör" demeyi unutmayan bu insanların, Gazi mahallesine girmeye hakları yoktu. Yuhalamalarımız arasında Bayram Meral tekrar arabasına binip uşaklık yaptığı devletin kapısına döndü ve Kervancılar da arkasından. Barikatlarda her şey çok açıldı. Halk, savaşa katılan, destekleyen, dayanışma içinde olan herkeste. Düşmansa, hangi sıfatla olursa olsun bu anda savaşı engellemek isteyenlerdi.

Biz, Gazi mahallesinde bir savaş yaşadık. Eksiklerimiz de olsa, bu savaştan galip çıkmıştık. Devleti korku sarmıştı. Yaptıkları katliam bir ayaklanmaya neden olmuştu. Devlet ve oportünizm, halkın nasıl savaştığını gördü. Gerekliğinde taş, sopa, molotof herşey bir silaha dönüşmüştü. İnsan, hedefini doğru seçtikten sonra en etkisiz bir madde bile, hatta bir slogan bile bir silah gibi patlıyor. Zaten oligarşi bundan korkuyordu.

Bizim bundan sonra yapmamız gereken Gazi mahallesindeki ve diğer bölgelerdeki halkı, faşizme karşı mücadelede biraraya getirebilmektir. Halkımız, devletin kontra yüzünü bir kez daha gördü. Biz, bu potansiyeli ve tepkileri devrime kazandırmalıyız. İnsanları iktidar bilinciyle donatmalıyız. Gazi mahallesindeki tepki bizim yıllardır verdiğimiz mücadelenin ve çalışmaların bir ürünüdür. Şimdiden yapacağımız sabırlı çalışmalar ise yarınki çatışmalarda, savaşlarda büyük bir rol oynayacaktır.

Okmeydanı'ndan...

"BİR DHKP-C'Lİ PANZERİN KARŞISINDA
KIMILDAMADAN DURUYORDU"

Biz, 13 Mart sabahı Okmeydanı Halkı pankartıyla Gazi mahallesine doğru yürüyüşe geçtik. Çok kalabalıktık. İnsanlarda çok büyük bir öfke vardı. Yolda polis bir kaç kere engel olmaya çalıştı. Yürüyüş kolunu dağıtmak istiyorlardı. Ancak hem devrimciler hem de kitle o kadar kararlıydı ki, bunu başarabilmeleri mümkün değildi. Bırakalım kitleyi engellemeyi, özellikle sivil polisler DHKP-C'lilerin attığı dayaktan kurtulamıyorlardı. Yeşilpınar'a geldiğimizde halkın öfkesi Ülkü Ocaklarına yöneldi. Bina tamamen tahrip edildi. İçeri girenler ellerine ne geçerse aşağı atıyorlardı. Öfke o kadar yoğundu ki, insanlardan biri farkında olmadan koca bir tüp gazını neredeyse aşağı atıyordu. Son anda uyarıldı da istenmeyen bir

durum doğmadı.

Gazi'ye girdiğimizde görüntü Beyrut sokaklarını andırıyordu. Her yer tam bir savaş alanı görünümündeydi. Biz, DHKP-C'liler olarak karakol tarafında yöneldik. DY'liler ve MLKP-K'lılar kitleyi bölerek bir kısım insanı Cemevi tarafına götürdüler. Böyle bir şey yanlıştı tabii ki.

(...)

Silah sesleri üzerine Cemevi önündeki kitle de aşağıya olay yerine inmeye başladı. Bu sırada panzerler halkın arasına daldı. DHKP-C'liler en önde panzere taş atıyorlardı. Hızla barikatlar kuruluyor, varolanlar güçlendiriliyordu. Kadını, erkeği, yaşlısı, genci, çocuğuyla halk savaşıyordu. Anlatılması gerçekten de çok zor görüntülerdi onlar. Ama insanların cüreti gerçekten de çok üst boyuttaydı.

Panzer araya daldığında bir DHKP-C'li son sürat üzerine gelen panzerin karşısında kıvıldamadan dimdik duruyordu. Panzer manevra yapmak zorunda kaldı. Gerçekten çok etkileyici bir sahneydi. Müthiş bir coşkuyla ilk bulduğum taştan başlayarak ben de panzere fırlatmaya başladım.

Nurtepe'den...

"BURAYA ÖLÜMÜNE GELDİK,
KİMSE BİZİ GERİ DÖNDÜREMEZ"

Gazi mahallesinde kahvehanelerin tarandığını televizyon haberlerinden duyduk. Bunun emekçi halka bir saldırı olduğu ve devlet tarafından gerçekleştirildiği çok açıktı. Çünkü, bugüne kadar böyle çok saldırı oldu. Biz de artık çok düşünmeden bu tür eylemlerin kim tarafından gerçekleştirildiğini biliyoruz. Olayı duyar duymaz ilk olarak şunu söyledik: "Şimdi sokağa dökülme zamanı." Biz bunları söylerken dışarıdan sesler gelmeye başladı.

(...)

Yürüyüş esnasında polisle karşılaştığımızda, kimse durmadı. Polis ise ne yapacağını şaşırmişti. Hepsini kovaladık. DHKC'den devrimcilerin polisleri dövmesi ve polislerin kaçması kitlenin coşkusunu daha da artırdı.

Binlerce kişiyle TEM otoyolunu trafiğe kapattık. Bütün Nurtepe sloganlarımızla inliyordu. En çok atılan sloganlar: "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Pir Sultanlar Geliyor" ve "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor" sloganlarıydı.

Gazi'ye geldiğimizde alkışlarla karşılandık. Gazi, tam bir savaş alanını andırıyordu. Dükkanlar tahrip edilmişti. Etrafta tek tek ateşler yanıyordu. Biz sloganlar atarak dolaşırken bir kamyonun altında yatan bir gösterici bulduk. Polis çok fena dövüp oraya atmıştı. Sabah 5'e kadar Gazi halkıyla birlikte olup tekrar bölgemize döndük.

İkinci gün, saat 11.00 civarında yeniden toplanarak yürüyüşe geçtik.

(...)

İnsanlarda varolan öfke çok yoğundu. Ve herkes faşizmden hesap sormak istiyordu. Gazi'ye yaklaştığımızda polisler "Başka yoldan gidin" dediler. Neymiş, oradan ambulans geçiyormuş da yaralıları taşımak gerekmiş de... Sanki halkı çok düşünüyorlarmış gibi, iğrenç bir şekilde ikiyüzlülük yapıyorlardı. Dinlemedik tabi. Arada ufak tefek tereddüt sergileyenler çıktıysa da genelde bir kararlılık vardı. "Buraya ölümüne geldik, kimse bizi geri döndüremez" dedik. Parti-Cephe sloganlarımızı atarak, kendi istediğimiz biçimde Gazi'ye girdik.

(...)

Çatışmalardan sonra, biz öğleden sonra mahalleye geri döndük.

Gazi olayları boyunca, Parti-Cephe sloganları dalga dalga yayıldı ve kitleler tarafından benimsendi. DHKC'nin etkisi çok fazlaydı. Ayaklanmanın öncüsü bence DHKC'ydi.

Ümraniye'den...

"DAHA HIZLI,
DAHA HIZLI YÜRÜMELİYİZ ARKADAŞLAR"

Gazi mahallesinde yaşanan olayları öğrenir öğrenmez iki arkadaş zaman kaybetmeden Ümraniye 1 Mayıs mahallesinden arabayla Gazi mahallesine geldik. Gazi'nin girişindeki köprüde polisler bekliyordu. Kimseyi Gazi'ye almıyorlardı. İnsanların Gazi mahallesine girmeleri engelleniyordu. Saat 23.30 gibiydi. Bizim polisle uzun tartışmamız sonuçsuz kalınca, Gaziosmanpaşa'daki CHP ilçe binasına gitmeye karar verdik. CHP ilçe binasına geldiğimizde orada onlarca insanın beklediğini gördük. İlkimiz Gazi'den geldiğimizi sanarak olaylarla ilgili durmadan sorular soruyorlardı. Biz kendilerine yaşadığımız olayı anlatınca, tekrar televizyondaki gelişmeleri izlemeye devam ettiler. Zaman geçtikçe ilçe binası insanlarla dolmaya başlıyordu. Gelen insanların hepsinin kafasında olayın başlamasıyla ilgili netlik vardı, (Devletin oyunu, Kontrgerillanın saldırısı vb.) ve ayrıca CHP il yöneticilerine veryansın ediyorlardı. Onları bu olayların sorumluları arasında görüyorlardı. Binaya yeni gelen bir arkadaşın oradaki insanlara "Arkadaşlar, burada ahlayıp vahlamanın anlamı yok, orada insanlar ölüyor, çatışma sürekli büyüyor, gelin hep birlikte olay yerine gidelim" demesi üzerine 50-60 kişilik bir grup Gazi'ye gitmeye karar verdik. Gazi köprüsüne geldiğimizde oraya bizden önce geniş bir kalabalığın gelmiş olduğunu gördük. Bu durum bizi daha çok cesaretlendirdi. Zaman geçtikçe köprünün önü kitleleşiyordu. Polisle devam eden sert tartışmalar sonuç vermeyince Gazi'ye doğru büyük bir kitleyle yürümeye başladık. Önceleri polis engellemeye çalıştı, baktı ki sonuç alamıyor engellemeyi bıraktı.

"Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Gazi'nin Sorumlusu Devlettir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla Gazi'ye doğru yürüyorduk artık. Gazi'ye yaklaştıkça kitlede heyecan, kin, nefret ve coşku iyice pekişiyor. "Daha hızlı, daha hızlı yürüelim arkadaşlar" diyor herkes ve koşmalar başlıyor. Gazi sokaklarına girdiğimizde kendimizi bir anda savaş içinde bulduk.

Barikatlar kuruluyor, ateşler yakılıyor, inşaatlardan sopalar toplanıyor. Kısacası, Gazi halkı intifadada...

Cemevi'nin etrafında toplanan insanlara Cemevi'nin megafonundan seslenen bir arkadaş, yapılan saldırının sorumlularının kontrgerilla ve devlet olduğunu, bunlara karşı mücadele etmemiz gerektiğini anlattıktan sonra, kendisinin DHKC adına konuşma yaptığını, yapılan alçakca saldırının hesabının mutlaka ama mutlaka sorulacağını anlatıyor.

Sabaha karşı arabası ve ehliyeti olanlara anons edildi. Yaralıların acilen hastaneye götürülmesi gerekiyordu. Hemen koşuyoruz anonsun yapıldığı yere doğru. Arabayla iki yaralıyı alarak GOP Özel Hastanesine geliyoruz. (Yaralıların durumu ağır) Hastanenin

önünde polis geniş "önlemler" almış, önce bizim hastaneye girmemizi engellemeye çalışıyorlar. Daha sonra bizim bağırmalarımız ve hastaneden çıkan doktor ve hemşirelerin müdahalesiyle yaralıları hastaneye bırakıyoruz.

Polisler "bu hastanede yer yok, başka hastanelere bırakın" gibi telkinlerde bulunuyorlar. Halk, polise müdahale ediyor. O anda yaşlı bir teyze polisler bağırarak, "köpek, hem vur, hem de yalan söyle, niye yer yok?" diyor. Biz yaralıları hastaneye bırakıp kapıdan çıktığımızda bütün insanlar yanımıza gelerek gelişmeleri, Gazi'deki son durumu öğrenmeye çalışıyorlar. Biz kısa bir anlatım yaptıktan sonra kitle içinden gelmek isteyen üç kişiyi de alarak Gazi'ye geri döndük. Gazi'nin üzerinde sürekli polis helikopterleri dolaşüyor. Halk helikopterleri taşıyor. Onlar da korkularından yüksekte kalmayı yeğliyorlar.

"Oğlum Sizin Bayrağınız Yok Mu, Verin Taşıyayım"

Çatışma yükseldikçe, yaralılar arttıkça halkın ve özellikle de yaşlı insanların yoldaşları sahiplenmesi de artıyor. Yoldaşlara "Yavrularım, siz geri durun, biz önden gidelim, siz arkamızdan gelin" vb. gibi sözler söylüyorlar. Hele yaşlı bir amcanın yoldaşlardan birinin koluna yapışarak, "Oğlum sizin bayrağınız yok mu, verin taşıyayım, ben de sizdenim" demesi...

Yaralanan insanlarımız, genellikle hastaneye gitmek istemiyorlardı. Kimisi hemen oracıkta tedavisini yapıyor, (bez veya anaların başındaki poşilerle) yaralarını sarıyor, kimisi de en yakındaki eve gidiyor, tedavisini yaparak geri geliyordu. Bu davranış biçimi kitlenin yoldaşlara daha çok yakınlaşmasını sağlıyordu. Yoldaşlara daha çok güveniyorlardı.

Pazartesi öğleden sonra, Ecevit makam arabasıyla olay yerine geldi ve dernek yöneticileriyle Cemevi'ne gitmek istedi. Kitle, Ecevit'i görür görmez "Faşist Ecevit Gazi'den Defol" vb. sloganlarla, Ecevit'i Gazi'den kovdu. Ecevit, makam arabasıyla kaçarken, kitle taş ve sopalarla vurmaya başladı. O anda Ecevit, arabasıyla kaçarken kitleyi ezmek istercesine olay yerinden polislerin arasına kaçtı.

Yaralıları GOP Hastanesine götürüyoruz. Kapıdaki sivil polisler bizi almak istemiyorlar. Oradaki insanlar polislerin üzerine yürüyünce, polisler "biz size iyilik yapmak istiyoruz, yardımcı olmaya çalışıyoruz" diyorlar. Yaralıyı Hastaneye bırakıp çıktığımızda, CHP İstanbul Milletvekili İbrahim Gürsoy yanımıza geliyor. Bizden Gazi'de yaşanan olayları anlatmamızı istiyor. Oradaki insanların tepkisiyle karşılaşılıyor. İnsanlar, "Buradan öğreneceğine olay yerine gidip ölümleri önleyin, sen utanmıyor musun?" diyorlar.

Bu konuşmalardan sonra yaşlı bir amca yanımıza gelip ısrarlı bir şekilde bizi evine götürmek istedi. Biz amcanın evine gittik. İş yaparken de bir yandan da bizden gelişmeleri anlatmamızı istiyorlar. (Yoksul Maraşlı bir aile) Biz de oradaki durumu özet olarak anlatıyoruz. Yemeğimizi yiyip çıkıyoruz. Yaşlı teyze ağlayarak "kendinize iyi bakın, bu köpekler acımadan herkesi öldürüyorlar. N'olur yavrularım" diye nasihat veriyor bize.

Kan Hırsızları !

Hastaneye götürülen yaralılar için kan isteniyor. GOP Özel Hastanesinin önünde biriken halk, diğer hastanedeki yaralıların tedavisine yardımcı olmak için, kendi aralarında gruplar halinde görev dağılımı yapıyorlar. GOP Özel Hastanesi, Samatya, Cerrahpaşa hastanelerinde kan vermek için insanlar sıraya giriyor, nöbet tutmaya başlıyorlar. Yaralı direnişçilerin çeşitli ihtiyaçları olması, polisin saldırması ya da durumlarının ağırlaşması ihtimallerine karşı nöbet tutmak gerekiyordu gerçekten. Ama daha sonra nöbetin bir başka sebepten, daha da gerekli olacağını öğrenecektik.

Hırsızlar dolaşıyordu hastanelerin etrafında... Ama bilinen hırsızlar değildi bunlar, bilinen şeyler peşinde de değillerdi.

Samatya hastanesinde halktan pekçok insan kan verdikten belli bir süre sonra sivil ve resmi polisler gelmeye başladı ve gelir gelmez de niyetleri anlaşıldı. Verdiğimiz kanlara el koymaya çalışıyorlardı. Oradaki insanlar bu duruma müdahale etmeye çalışıyor. Polisler ise ahlaksızca, yüzüzce "bu kana bizim arkadaşlarımızın daha çok ihtiyacı var, niye arkadaşlarımız için kan bağışında bulunmuyorsunuz" diyerek kanlara zorla el koyuyorlar. Hem halkın kanını döküyor, hem de kan hırsızlığı yapıyorlardı. Dünyanın herhangi bir yerinde görülmüş müydü acaba böylesi. Ama ne döktükleri kan onları kurtarabilir, ne de

çaldıkları kan... Bu kan halkın kanı, bir damlası bile ondurmaz onları. Uyuşmaz bu kan işkencecilerin vücutlarıyla. Katiller, katil ve hırsızlar. Herkesin hıncı, öfkesi bir kez daha tepesine çıkıyor...

Hastaneye son gidişimizde orada yatan tüm yaralıları dolaşip tek tek durumlarını sorduğumuzda, hastanede bulunan halktan insanlar; "Biz buradayız ya, bize güvenin" diyerek tepkilerini ve sahiplenme duygularını anlatmaya çalıştılar.

Hastaneye yaralıları özel araçların dışında ambulanslarla da taşıyorlardı. Hastanenin önünde bekleyen polisler onlara tehdit savurarak bu hastaneye gelmemelerini söylemişler, onlar da doğrudan daha çok Samatya ve Cerrahpaşa'ya götürüyordu yaralıları.

Yine bir ara, Gaziosmanpaşa Özel Hastanesinde kan vermek için bekliyorduk. CHP ilçe binasına Kamer GENÇ, Ziya HALİS, Mustafa TİMİSİ ve CHP'nin diğer üst düzey kadroları gelmişti. Gazi mahallesi olayları hakkında bilgi alıp Kaymakamlığa, oradan da Gazi mahallesine gidecekler. Yanımdaki insanlar onlar hakkında konuşuyorlar. (Geldiklerini konuşmalarından öğreniyoruz.) Kimisi küfrediyor, kimisi de sitemde bulunuyor.

"Hangi yüzle geliyor bu ahlaksızlar. Olayın üzerinden 24 saat geçtikten sonra gelmişler. Bunlar şerefsiz..." vb. konuşmalar oluyor.

Nurtepe'den...

"YAŞLI BİR ANA
'YAŞASIN DHKP-C' SLOGANI ATIYORDU..."

Nurtepe'de oturuyorum. Gazi'deki kahve tarama olayını televizyondan öğrendim. Bizim (DHKC)'lilerin çabasıyla kitle toplandı. Gazi'ye doğru yürümeye başladık. 1500 kişi kadardık. Gazi girişinde durdurulduk. Cemevi yöneticileri durmamızı, yürümek için polisten haber gelmesini beklememizi söylediler. Diğer siyasetler sessizdi. Bizden bir insan slogan atıp, insiyatif koyarak kitleyi Gazi'ye doğru yürütmeye başladı. Gazi'ye girişte bizim sloganlarla karşılandık.

(...)

Sabaha karşı polisler panzer eşliğinde gelip kitleye ateş açtı. Bir kişi şehit oldu. Özellikle

DHKC'liler yiğitçe döğüşüyorlardı.

Orada unutamayacağım bir sahne gördüm. Cemevi önündeki kum tepesinin üzerinde yaşlı bir ana "Yaşasın DHKP-C" sloganı atıyordu. Adeta kitlenin insiyatifini ele geçirmişti.

Çocuk, Genç, Yaşlı, Kadın, Erkek, İşçi, Esnaf
HALK ANLATIYOR

Kelimenin her anlamıyla bir halk ayaklanmasıydı Gazi.

Gazi'liler, yüreğiyle, bileğiyle, taşıyla, ekmeği, katığıyla analık, dostluk, arkadaşlık duygusuyla, emekçi mütevazılığıyla barikatlardaydı. Kimi bedenini koydu barikatlara, kimi yoksul evinden getirdiği bir tüpü.

İstanbul'un yoksul gecekondularından bazen tek başına, bazen gruplar halinde gelen emekçiler de vardı barikatlarda. Kaderde, kıvançta, tasada, isyanda ortak bir halktılar.

Barikatların en önünde Gazi'nin yoksul, öfkeli gençliği vardı ve onlar olacaktı elbette. Onlar gençtiler ama hayatı, dostu ve düşmanı tanıyacak kadar da büyüktüler. Büyüklerinden büyük oldular hem de.

Ötesinde ise genç, yaşlı, kadın, erkek, herkes bir yerindeydi ayaklanmanın. Yaratıcılıkları sınırsızdı. Yeri geldi kurmayca düşünceleriyle yön verdiler ayaklanmaya. Zekalarıyla silahlar icat ettiler.

Ayaklanmayı işte şimdi onlar anlatıyor.

Ayrı ayrı konuşuldu hepsiyle. Ama birşey vardı ki, hepsinde ortak:

Gün uzlaşma günü değil; görüyor, yaşıyor, söylüyorlar.

Uzlaşmacılara, ister Alevi ileri geleni, ister "solcu", öfke dolular.

Hemen hepsi silahlanmalıyız diyorlar. Silah ve savaş... Hayatın inkar edilemez gerçeği olmuş. Evet, silahlanmalıyız. Türkiye emekçi halkları silahlanmalı. Halk kendi seferberliğini ilan etmeli bunun için.

Ayaklanmanın tüm gerçeği onların anlatımlarında var.

"SALDIRI GAZİ MAHALLESİNİN İLERİCİ,
DEMOKRAT YAPISINAYDI"

İsmail TÜMEN (Dostlar Kiraathanesi Sahibi):

'Ben olay sırasında tam üst kattaydım. Tabii Gazi mahallesinin ilerici, demokrat yapısından dolayı böyle bir saldırı yapıldı. Bu saldırının öncesi olan süreçte ise, bu bölgede, bu caddede, ülkücüler sürekli olarak 15 günde bir, ayda bir konvoyla geçip gösteri yapıyorlardı. Kurt işareti yapıyorlardı. Açık açık kurşun sıkıyorlardı. Bu saldırı ise hedefli bir saldırı.

Otomatik silahlarla ve araba seyir halindeyken oluyor."

"Saldıran Faşistler ve Kontrgerilladır"

Kekil (.....):

'Bunu Türkeşçiler yaptı. Aşağıda halka saldıran polisin bir yandan kurt işareti yaptığını görüyorduk. Ayrıca gece saldırdıktan sonra kaçanlar da köpek işareti yapmışlar. Onlara karşı gençlikte ağırlıklı bir tepki var. Katliamı solcuların üzerine atmaya yönelik demagojilerden kimse etkilenmiyor. Sizin de gördüğünüz gibi halk bunu faşistlerin ve onlardan hiç de ayrı olmayan kontrgerillanın yaptığı konusunda hemfikir."

"Kesinlikle Önceden Planlı"

Güleser KIRMIZIKAYA:

"Bu kesinlikle önceden planlı. Çünkü 15-20 gün önce benim arkadaşımın yakınları mahalleden gözaltına alınmışlardı. Gözaltı sırasında polisin biri onlara karşı 'siz gülün bakalım, yakında İsmetpaşa caddesi kan gölüne çevrilecek, o zaman göreceksiniz' demiş. Ve bu olayda polisin saldırıyı yapanlarla işbirliğinde olduğu kesin..."

30 Yaşında Konfeksiyon İşçisi Bir Kadın Anlatıyor:

"ONLAR DEVLETSE BİZ DE HALKIZ"

Kahvelerin tarandığını bir akrabamızı telefonla haber verdi. Sonra televizyondan dinledim. Attık kendimizi dışarı. Zaten insanlar da Cemevi'nin önünde toplanmıştı. Daha önce böyle olaylara katılmadım. Ama bu olay çok ani oldu. Olaylar bize yönelik bir saldırıydı. Yani bizim insanlarımız ölmüş, kahvelerimiz taranmış, artık durmak olmuyor. Gün bugün diyoruz. Hala ölüm aklımıza bile gelmiyor. Herşeyden önce bizden insanlar ölmüş. Biz de aslında aynı şekilde karşılık vermeliydik. Elimizde taş, sopa ne geçerse biz de onlara saldırmalıydık. O an insanın aklına bunlar geliyor. Olayların ertesi günü biz bütün ailece katıldık... Barikatlar kurulmuştu, ateşler yakılmıştı Cemevi'nin önünde. O an Sultançiftliği tarafından kalabalık bir kitle kol kola girerek sloganlarla bize doğru geliyordu. Biz de slogan attık. Alkış ve ısıklarla karşıladık onları. Bundan önce Cemevi'nin önünde konuşmalar yapılıyordu. Olaylardan sorumlu olan karakol ve devletti. Konuşmalar bunun üzerine yapılıyordu.

Hep birlikte karakola doğru slogan atarak yürümeye başladık. Dörtüyle geldiğimizde saat 11.00 sıralarıydı. Biraz sonra polisler tarafından silah sesleri geldi. Dörtüyle ve Nalbur durağı arasında ateş açıldı. O an Fadime Bingöl polikliniğin önünde, kaldırımında vuruldu. Bu esnada çok insanlar yaralandı. Buna rağmen insanlar dağılmadı. Çünkü karakola çok kızgındık. Karakolun daha önce de yaptıkları vardı tabii. Son olayda da ne kadar pislik oldukları ortaya çıktı. Olaylar olduğundan yarım saat önce polis kahvelerde arama yapıyor, bundan sonrada kahveler taranıyor... Olaylardan sonra da polis geç geliyor. Halil Dede'nin cenazesi saatlerce ortada kalıyor...

Çatışmalar olurken benim gördüğüm şeydi. Herkes tek yürekti. Belki bu olayları hiç görmeyenler vardı çoğunlukla. Ama o gün bunları düşünen yok. Yanımızda ölenler de oldu mesela, yaralanan da oldu. Bizim korkumuz gençlerimizin ölmesiydi. Başka bir korkumuz yoktu. Onun dışında coşkuluyduk. Özellikle arkasına toplandığımız barikatlarda coşku büyüktü.

Herkes devleti, yasayı filan bir kenara bırakmıştı. Mesela sokağa çıkma yasağını dinlemedik. Dinlese bu bize yakışmazdı. Onlar devletse biz de halkız...

"Cemevi Yöneticileri de Gerçekleri Görmeli"

Halk çok kararlıydı. Cemevi yöneticilerini kimse dinlemedi. Onlar halkı teskin etmek için

mikrofona çıktıklarında gençler onları indiriyordu. Ortada cenazeler var, yaralı insanlar var. O saatten sonra Cemevi'ni kim dinler. Çünkü biz herşeyimizle polise saldırmak istiyoruz. Onları bu halleriyle kabul etmiyoruz. Ayrıca Cemevi yöneticilerini Alevi temsilcisi olarak filan görmüyoruz. Bence onlar gerçekleri görmeliler. Belki de görüyorlar, korkuyorlar, ondan siniyorlar. Ama böyle olmaz ki. Polis halkın üstüne ateş açıyor, daha kaybedecek neyimiz kalmış ki! Ha bir de şunu diyeyim. Gazeteler dedi ki, polis havaya ateş açtı. Yani bu kadar halk kendi kendini mi öldürdü? Neyse, yani demek istediğim bu devlet bize olmuş tam bir düşman. Onun için öyle Cemevindekiler gibi yapmamak lazım. Onlara karşı direnmek lazım, savaşmak lazım. Bizim silahımız yoktu, yani tabancamız, tüfeğimiz yoktu. Biz de taş ve sopaları silah yaptık. Silahımız olsaydı daha iyi olurdu tabii...

Halkın tepkisi daha fazla poliseydi. Onlar da araya asker soktular. Aslında ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Bugün Kürdistan'da onlarca insan öldürülüyor, köyler yakılıyor, işkence yapılıyor. Bunları yapan asker... Ben bunları görebiliyorum. Benim tahsilim fazla yok. Ama bakıyorum memleketin okumuş adamları sanki bunları bilmiyor. Mesela çatışmalar olurken Zülfü Livaneli geldi, ismini bilmediğim bazı başka adamlar geldiler, milletvekilleriymiş galiba. Onlar da başladılar "sakin olun" demeye. Konuşturmamak tabii. Yaptıkları halkın yararına birşey değil ki. Yararlı birşey yapacaklarsa gelip halkın yanında yer alırlardı. Devletin askerinin polisinin içinden bize nutuk çekmezlerdi.

Bizden yana olan bir tek devrimcilerdi. Özellikle de DHKP-C'lilerdi. Eskiden Devrimci Sol'du. Şimdi parti oldu, adı da DHKP-C oldu. Onlar en öndeydi. Sloganlarıyla, sopalarıyla öncülük ediyorlardı. Onların yaptığı yiğitlikti. Çünkü canlarını ortaya koyuyorlardı. Kendilerini halka siper etmişlerdi. Tabii bu olaylarda devrimcilerin görevi oldukça önemliydi... Hükümet dedi ki, devrimciler halkı kıskırttı. Bu yüzden olaylar çıktı. Bu da yalan. Yani şöyle, devrimciler öndeydi, bu doğru. Ama halk da yerinde durmuyordu ki, hedefimiz belliydi. Hem halk çocuk mu ki, devrimciler gelsin kandırsın bizi. Buna kim inanır. Bir de utanmadan dediler ki, kahveleri DHKP-C taramış olabilir. Bu da yalan. DHKP-C'liler böyle birşey yapmaz. Nasıl yapsın? Burada oturanlar onların aileleri. İnsan ailesini öldürür mü? Biz şimdiye kadar biliyoruz ki DHKP-C'liler halka kötülük yapanları öldürüyor, başkasını değil. Devlet kafamızı bulandırmaya çalışıyor başka birşey değil. Hem Sezgin de DHKP-C'liymiş, onu çatışmada polis öldürdü.

"Bence Adaleti Devrimciler Yapar"

Devrimciler bizim için ölüyor. Şehit olan devrimcilerden tanıdıklarımız var. Hepsini tanımasam da en azından ailelerini tanıyorum. Onların bizim için ölmeleri bizi etkiliyor. Onları devlet öldürüyor. Niye? Devrim yapmak istiyorlar diye. Çünkü devrim halka özgürlük getirecek. İnsan gibi yaşayacağız. Bunu devlet istemiyor tabii ki. Çünkü o halktan yana değil. Zenginlerden yana. Bu yüzden halk mücadele etmesin istiyorlar, birbirlerine düşman olsun istiyorlar. Zaten böyle televizyonda Aleviler-Sunniler birbirine girdi demeleri bundan. Bizim Sunni olan birçok komşumuz var... Aramızda herhangi bir sorunumuz yok. Kaldı ki olaylar sırasında bizim karşımıza tek bir Sunni çıkmadı. Bize saldıran polisti, yani devletti. Devlet şimdi kalkmış Alevileri kandırmaya çalışıyor. Yok size şöyle hak vereceğim diyor, böyle hak vereceğim diyor. Bunlar yalan şeyler. Biz onlardan birşey istemiyoruz. Hem madem ki hak verecek bize, neden katliam yapıyor? Maraş, Çorum, Sivas'ta bize devletin yaptıklarını unutmamak. Bunları yaparken de hep faşistleri kullanıyor, bu yüzden de öfkemiz onlara da büyük. Halk, Gazi'de faşistlerin dükkanlarını bu sebeple dağıttı. Onları mahallemizde istemiyoruz. Onların devletin uşağı olduğunu biliyoruz. Hem de çok pislik insanlar. Dükkanlarını dağıtmak az bile, çünkü onlar bizim canlarımıza kurşun sıkıyorlar. Onların anladığı, bana göre onlara şiddet yapmaktır. Ayaklanmadan sonra faşistler Gazi'den kaçtı, bir tane bile faşist ortalıkta yok. Bir hafta açmadılar dükkanları, kapalıydı. Bunlara hep böyle yapmak lazım. Ama bunun için de silah gerekir herhalde. Onların çoğu silahlı. Silahı da devletten alıyorlar. Yani bu bakımdan aynı değiliz. Bizim de silahımız olmalı. Bana kalırsa olaylarda bu kadar şehit vermemiz, silahımız olmadığı içindir. Silahımız olsaydı bu kadar şehit vermezdik. Daha başka olurdu. Zaten canımızı ortaya koymuştuk.

En azından bundan sonra birşeyler yapmak gerekir. Yani hesap sormak. Biz duyduk ki, güya devlet bir heyet kurmuş inceleme yapıyor. Polislerin bir de amirlerin ifadelerini

almışlar. Sanki köpek köpeği ısırır mı? Bunlar göz boyamadır. Kimse inanmasın, böyle şeyler bizim kanımızı geri vermez. Bence adaleti devrimciler yapar. Yani hesap başka türlü sorulur. Ben bu bakımdan devrimcilere güveniyorum. Çünkü onlar bizim insanlarımız. Tabii ki onlara güvенеceğiz. Devrimcilere kapım her zaman açık.

Bağcılar Yenimahalle'den Gazi'ye Gelen
22 Yaşındaki Konfeksiyon İşçisi Anlatıyor

"HALK SAVAŞANIN KİM OLDUĞUNU
İYİ BİLİYOR"

Gazi olayını televizyondan öğrendim. O an çok öfkelen dim. Öfkemi dışarıya çıkıp, birazcık da olsa boşaltmak yani savaşmak istiyordum. Gazi'ye gittiğimde herkes Cemevi'nin önünde toplanıyordu. "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "Katil Devlet" sloganları atılıyordu. O an herkes saldırıya geçmek için hazırlanıyor ve saldırmak istiyordu. O anda polisi göremedim yoktu.

Gazi'de bir Ülkü Ocağına taşlarla, sopalarla saldırdık. O an sadece halk ve DHKP-C'liler vardı. Diğer örgütlerin hemen hemen hepsi gitmişti... Okmeydanı'na giderken bir belediye otobüsünün içinde polisler vardı. Halk ve DHKP-C'liler taş ve sopalarla polislere saldırdı. Polisler silah çekip üzerimize ateş ettiler. Halk bir an paniğe kapıldı. Ama önde DHKP-C'liler vardı. Hemen kitleyi toparladılar. Ölen, yaralanan olduğunu görmedim. "Katil Polis" diye slogan attık.

Okmeydanı'ndan belirli bir yürüyüşten sonra belediye otobüsleri kitleye yanaştı. Tüm örgütler pankart yarışında. Sonra otobüslere binip uzaklaştılar. Bu kitleyi azalttı. Yalnızca DHKP-C'liler ve Okmeydanı halkı vardı. Belirli bir zaman sonra DHKP-C'nin mahalle birimlerinden gelen insanlar da gitti. Ben de gittim. Ama Okmeydanı halkı, "Okmeydanı halkı" pankartları ellerinde yürüyorlardı.

Ben DHKP-C'yi daha önce tanıyordum. Ama şimdi onlara daha fazla güven duyuyorum. Kendileri en önde savaştı ve kurşunların önünde hep onlar vardı. Biz savaşmayı ve direnmeyi onlardan gördük. Fakat diğer örgütler ise onlar savaşırken, kendi örgütlerinin adını duvarlara yazmak ve pankart asmakla zaman geçiriyorlardı. Oradaki halk savaşın kim olduğunu gayet iyi biliyor.

14 Yaşındaki Bir Konfeksiyon İşçisi Anlatıyor:

"BENCE SİLAHIMIZ DA OLMALIYDI"

13 Mart pazartesi günü işe gitmiştim. Saat 10.00 civarı sesler duydum, yürüyenlerin yanına gittim, onlara katıldım. Karakola yürümeye başladık. Polisler barikat kurmuşlardı. Halk taş atmaya başladı. Binalardan gizlice resim çekiyorlardı. O ateş sırasında Fadime ablayı vurdular. PTT bahçesinin tarafındaydı. Hastaneye gitmeden yarıyolda ölmüş. Bize de ateş etmeye devam ettiler. Benim yanımda bir arkadaş vardı, başından kurşun sıyırdı. Eve gittim, daha sonra tekrar olaya girdim. Panzerler üzerimize yürüdü. Dört yolda ara sokağa geçtim. Helikopterlerden ateş etmeye başladılar. Arkadaşın evine girdim...

Sat 14.30 gibi Cemevi'nin oraya barikat kurduk. Molotof atıldı. Halkın üzerine bir daha yürüdü panzerler, bir daha yürüdü. Mezarlığa gelirken bir kızın üzerinden panzer geçti. Aynı panzer ikinci kez yine geçti. Halk panzeri taşıladı. Önüne çöp tenekeleri koydu. Ben de taş

attım. Bence silahımız olmalıydı...

23 Yaşındaki Bir Konfeksiyon İşçisi Anlatıyor:

"KANLAR YÜZÜME SIÇRADI..."

Ben taranan kahvehanelerin arasında kalan bir birahane de otuyordum. Hemen yakınımızda silah sesleri gelince hepimiz kendimizi yere attık. Silah sesleri kesilince tekrar kalkıp dışarıya çıkınca bu kez de Doğu Kırathanesi'nin taranması sesleri geldi. Orada Halil Dede'yi vurmuşlar. Ayrıca yaralı da varmış. Bizim yakınımızdaki kahvelerde de yaralılar vardı. Ortalık karıştı. Yaralıları hastaneye taşımak için telaş vardı. Bir taraftan da polis ortada görünmüyordu. Her zaman kahveleri basan, başımızdan eksik olmayan polis bu sefer 25 dakika geçtiği halde gelmemişti. Araçların da karakola doğru kaçtığını söylediler. Belli ki bu tarama polisin işi, ya da saldırıyı kesin bildiği belli. Ben saldırıyı MHP'lilerin de bildiğini düşünüyorum. Çünkü onların Köşe durağına takıldığı birkaç yer gündüz kapalı olduğu için dikkatimi çekmişti.

Maç olduğu için kahvelerde çok adam vardı. Bir anda bütün kahveler boşalınca bir de çevreden insanlar geldi. Hemen hemen 1500-2000 kişi oldu. Kahvelerden karakola yürüyüş başladı. İlk anda karakolun önüne bir kaç polis ve ekip otosu barikat gibi birşey yaptı. Halk bunları kovaladı. Karakola sığınmışlardı. Taşlar atılıyordu.

Benim eşim hamile olduğu için onu da merak ediyordum. Doğum zamanı gelmişti. Hem dolanıyordum, hem de eve gitmek istiyordum. 24.00 sularında Cemevi'ne gittim. Cemevciler, dağılım, yarın cenazeleri kaldıracağız diyordu. Yuhalanıyordular. Ben de içimden "Yuh be!" dedim. Bir ara eve gittim. Sonra dayanamadık, abimle tekrar çıktık. Geri geldikten biraz sonra panzerlerle polis saldırmış, herhalde iki kişi ölmüş. Bunu ertesi sabah gittiğimde öğrendim.

Pazartesi sabahı Cemevine geldiğimde çok kalabalıktı. Halk yürüyüşe geçtiğinde ben de katıldım. Gece polisin saldırması öfkeyi büyütmişti. Karakolu basmaktan bahseden gençler vardı. Bir ara panzerler geri çekildi. Su sıkıldılar. Taş, sopa, ne olursa atanlar vardı. Bir anda ateş açıldı. Fadime Bingöl yanımda vuruldu. Kafasına kurşun geldi. Kanlar yüzüme sıçradı. Ben şok oldum, hemen hastaneye kaldırmak için birileri kucağına aldığımda ben kendimden geçtim, olduğum yere çöktüm. Fadime Bingöl, ara sokaktan gelip yeni katılmıştı korteje. Silah sesleri çok yoğundu. Kulakları sağır ediyordu. Ama halk sadece ölülerini ve yaralılarını toplayıp çatışmaya devam ediyordu. Geri çekilme olmuyordu. Epey uzun sürdü. Ben kendi adıma biraz korkuyordum. Vurulmak istemiyordum. Sürekli yaralananlar oluyordu. Sonradan anlattığına göre, bir arkadaşım, yere düşen bir bayana yardım etmek istiyor. Yere düşüyor. Sonra polisler yakalıyor. Ellerinden kaçırıyorlar. Kovalamaca oluyor. Foto Yusuf'un orda (pastanenin karşısı) bir çukurluk yer var, arkadaşımınla birlikte dört beş kişi oraya atılıyorlar. Tam kapana kısılp kalıyorlar. Üst üste bir vaziyetteyken polis üzerlerine yakın mesafeden ateş açıyor. Orada bulunanların hepsi yaralanıyor. En altta kaldığı için arkadaşım yara

almıyor. Polis en üsttekinin kafasına yaklaşıp sıkıyor. Orada bir kişi ölüyor...

Saat 1.00 sıralarında ben eve doğru gitmeye çalıştım. Çatışmalar hala devam ediyordu. Ara sokaklardaki insanlara, gruplara polis helikopterinden ateş ediliyordu. Yanımdaki bir taksiye üst üste kurşunlar geldi. Cemevi'nin oradan kardeşimi alıp eve gittik. Cemevi'nde o sırada daha çok yaşlı insanlar ve kadınlar vardı. Gençler bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı. Yaralı getiriyorlardı.

Eve gittikten sonra eşimin doğum işleri için çıktık. Cenazelere katılamadım.

Bir işçi Anlatıyor:

"EĞER ALEVİ SUNNİ ÇATIŞMASIYSA
ATAKÖY'DE LEVENT'TE NİYE OLMUYOR?"

Ülkemizde emekçilere yönelik gerek devlet güçleri tarafından, gerekse de sivil faşist dediğimiz MHP'liler tarafından yoğun bir saldırı var. Bu saldırıların nedeni, hakkını istemek için seslerini yükselten emekçileri sindirmek. Gazi mahallesi ilk değil. Son da olmayacak. İnsanların baskıya, sömürüye boyun eğmesini istiyorlar. Bunun karşısında emekçi kesime örgütlenmek düşüyor.

(...)

Olayı Alevi Sunni çatışması olarak göstermeye çalışıyorlar. Kesinlikle Alevi Sunni çatışması diye birşey yok. Eğer Alevi Sunni çatışması ise Bakırköy, Ataköy, Levent gibi sermaye sahiplerinin olduğu yerlerde niye olmuyor?

Ya da bir emniyet amirinin kendisi Tuncelili ve Alevidir, kendisi emniyet teşkilatına emir veren bir mekanizmanın içindedir. Bu saldırı neden ona yönelmiyor?

Gazi mahallesinde sadece Aleviler oturmuyor. Bu olay yaşandığında Alevisi Sunnisi sokağa döküldü. Şehit olanlar arasında Sunniler de var. Bu insanların mezhepleri farklı olabilir ama çok büyük ortak özellikleri var. Bu da hepsinin emekçi olmasıdır. Ben Alevi değilim. Ama ezilen kesimin yanındayım. Çünkü ben de emekçiyim.

(...)

Ben olayı televizyon ve basından izleyebildim. Mahalledeki halkın polise büyük tepkisi vardı. Polisler vatandaşlardan alınan vergilerle geçiniyorlar. Halkın güvenliğini sağlamak gibi bir görevleri var. Ama ilginç bir tezatlık var. Kahve tarama olayında bir ölü çıkıyor, ardından polis güya halkı sakinleştirmek için mahalleye geliyor, ölü sayısı 29'a çıkıyor. Bu nasıl sakinleştirmek? Ondan sonra halkı teröristlikle suçluyorlar.

Ev Kadınları Anlatıyor:

"GENÇ FİDANLAR BARİKAT KURDU,
BİZ ONLARA DESTEK VERDİK"

G. A. : Biz sokağa çıkma yaşağını dinlemedik. Sürekli sokaklardaydık. Sürekli barikatların oraya gidip geliyorduk. Barikatın önünde ise daha çok gençler vardı. En çok onlar mücadele etti.

Hayatımda hiç böyle bir barikat direnişi görmedim. Barikatları çok güzel kurduk. Kerestecilerin depolarını boşalttık. İnsanlar evlerinden malzemeler getirdi. Hatta kereste sahibi kamyonla kendi kerestelerini getirip barikata boşalttı. Genç fidanlar barikat kurdu, biz de onlara destek verdik.

H. K. : Barikatla birlikte sopaları da hazırladık. Yaşlı bir ana gelerek bana yukarıda

mezarlığın orada, sokaga çıkma yasağı konulduktan sonra sivil bir taksinin bulunduğunu, onu bir kontrol etmemizi söyledi. Gidip baktığımızda bordo renkli, son model bir aracın mezarlık tarafında beklediğini gördüm. Önce boş zannettim. Yanına yaklaştığımda içinde insanların yatar gibi oturduklarını ve ellerinde bir kamera olduğunu gördüm. Çekim yapıyorlardı. Bu olay geceyarısına doğru oldu. Gidip kerestecileri bularak mezarlıktan gelen yola büyük bir barikat kurduk. Yukarıdan bir saldırıya karşı insanların can güvenliklerini sağladık. Her ihtimale karşı kimlik kontrolleri ve aramalar yapıldı. Benim üzerim bile arandı... Cemevi'ne sürekli yiyecek yardımı geldi. Bazı büyüklerin olumsuz tutumu dışında herşey çok iyiydi. Cemevi'nden 3-4 kişi, "burada ikiyüz kişi kaldı, bunları alırsanız cenazelerimizi rahat kaldırırsınız" diye işbirliği yapıyorlardı.

Boş buldukça ateşler yakıp halaylar çekiyor ve marşlar söylüyorduk. Genç direnişçi arkadaşlarımızın çeşitli malzemelerinin hazırlanmasına yardımcı olduk. Pankart hazırlanması için ben kendim dört çarşaf verdim. Yazı için badana boyası istediler. Onu da verdim.

E. A. : Cemevi yetkilileri direnişten korkuyorlardı. 'Biz sizin gibi ölmek istemiyoruz' diyorlardı. Oysa Gazi için tehlike geçmiş değildi. Ben bugün ellerinde kola kutularıyla buralarda MHP'lilerin dolaştığını gördüm. Çirkin bir el işareti yaparak 'size göstereceğiz' dediler. Gazi halkı yeni bir katliamla yüzyüze gelebilir.

Ben Cemevi'ne yakın oturuyorum. Müthiş bir direnişti. Pazartesi günü ilk cenaze geldiğinde sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Arkasından barikatlar çekildi. Devrimciler soğukkanlılıkla barikatları kurdular. 'Evlere gitmeyelim, korkmayalım' dediler.

Mahallede evden çıkmayan kadınlara kızdım. 'Onlar bizim için canlarını ortaya koyuyorlar' dedim. 'Katılalım' çağrısı yaptım.

Barikatları kurarken iki panzer geldi. İnsanlar panzerleri taşıdı. Bir yandan marşlar söylendi, bir yandan barikatlar oluşturuldu. Ateşler yakıldı. Kereste ağaçlarıyla gece sokaklar tutuldu.

Cenazeler gelmeden önce devrimciler boş inşaatlarda pankartlarını, molotoflarını hazırladılar. Barikatın dışında evlerden yemekler pişirilip getirildi. Yakılan ateşlerle direnişçiler ellerini ısıtıp ısıtıp işlerinin başına geri döndüler. Direnişçilere 'gelin eve gidelim, biraz dinlenin, çay için' dediğimde 'abla sana yakıştıramadık, biz buraya oturmaya, dinlenmeye değil direnmeye geldik' dediler.

Barikatlar kurulmasaydı burada daha çok insan ölürdü. Dışarıdan gelen halkın da buraya çok emeği geçti.

Saadet ŞAHİN : Devlet diyor ki 'bu işi PKK yaptı, Dev-Sol yaptı', 'pankart yazdılar, pankart astılar' diyor. Bu devletin olanları saptırma politikasıdır. Bizim büyüklerimiz bundan etkilenmedi. Ben doğru bulmuyorum. 'Bu halkın sorunudur' diyerek Cemevi yöneticilerini doğruya çekmeye çalıştım. Cemevi'ndeki bazı insanlarda şöyle bir anlayış var; "Eğer gençler bu işe karışırsa devlet bizi suçlar, sorun Alevi sorunu değil, devrim sorunu olur" diyorlar. Bence bu yanlış bir düşüncedir. Ne var ki, Cemevi'nde yer alanlar gerçekten bilinçsizler. Bu açıdan çok dar çerçeveli düşünüyorlar. Cemevini de bu bilinçsizlik içinde kurdular. Tabii ben tek başına onları suçlamıyorum. Kendimi de suçluyorum. Çünkü onlara bir bilinç götürmedik. Eğer sorun onların düşündüğü gibi bir Alevi sorunu olsa kahvehaneyi değil, Cemevi'ni tararlardı. Bu açıdan sorun devrimcilerin sorunudur. Devrimci gençlere bu açıdan yardımcı olmalıyız. Saldırının ilk gecesinde panzer geldiğinde devrimci gençlerin üzerine ışıklarını tek tek tuttu, sonra ateş etti, mahalleden çıktım, bağırdım, "Gelin, gençleri halka oluşturarak aramıza alalım, hepimiz katılalım" dedim, "bu hepimizin sorunudur, onlar bizi savunuyor" dedim. Bazıları tepki gösterdi. Oysa biliyoruz ki, devrimciler önde olmasaydı, barikat kurmasaydı faşistler evlerimize kadar girerdi. Cemevi yetkilileri bunu anlamalıdır.

41 Yaşındaki Bir Ev Kadını Anlatıyor:

"BİR TEK YÜZ YAŞINDAKİ KAYNANAM
EVDE KALDI"

12 Mart akşamı kardeşimin evinde misafirdim. Saat sekiz sıralarında silah sesleri geldi. Ben kalktım evimize gittim. Seslerin ne olduğunu anlayamamıştım ama içimde tuhaf bir sıkıntı vardı. Sıkıntıyla kızımı sigara almaya bakkala gönderdim. Kızım geldiğinde "anne, kahveler taranmış, ölü varmış" dedi. O sırada dışarıdan da slogan sesleri gelmeye başladı. Halk, "Katil Polis", "Katil Devlet" diye bağıyordu. Hemen biz de dışarı çıkıp protestolara katıldık. Bütün ev halkı sokaktaydık, bir tek yüz yaşındaki kaynanamı evde bıraktım.

Kahvelerin taranmasında devletin parmağı olduğu halk tarafından hemen anlaşıldı. Çünkü, çevreden çok sayıda insan anında polisi aramasına rağmen polis müdahale etmiyor, herhangi bir önlem almıyor. Karakol taranan kahvelerin uzağında değil. Hatta anlatıldığına göre katliamı yapanların bindikleri taksi bir ekip otosuyla bile karşılaşıyor, müdahale olmuyor. Yine aynı taksinin karakolun önünden geçtiği bile söyleniyor. Zaten bunların hiçbiri önemli değil. Mahalledeki en ufak bir gösteride bile çevreyi ablukaya alan ve hiç dinlemeden gençlerimizi yarım saat içinde karakola toplamaya çalışan polisin böylesine bir olayda suçluları elinden kaçırmış olması, saldırının devletten habersiz yapılmadığını gösteriyor. Hem biz artık çok şeyi biliyoruz. Sadece İstanbul değil ki, daha önce başka şehirlerde de bunun gibi olaylar yaşandı. 12 Eylül'den önce de yaşandı. Ne oldu? MHP'liler taradı, polis seyretti. Sonra yalandan açıklamalar yaptılar. İşte yakalayacağız, yok solcular da yapmış olabilir, bilmem ne... Ama şimdi kimseyi kandıramazlar. Biz katillerin kim olduğunu biliyoruz.

Karakolun önünde polisle çatışma olduktan sonra Cemevi'nin önünde bekliyorduk. Milletvekilleri, emniyet müdürüyle konuştular filan dediler. Güya polis birşey yapmayacaktı. Tam bunlardan bahsedilirken, panzer desteğinde polisler Cemevi'ne geldiler. Hem panzer, hem de diğer polisler kalabalığı yayılım ateşine tuttular. Çok yaralanan oldu. İşte orada Mehmet GÜNDÜZ vuruldu. Hemen bir taksiye bindirip dispansere götürdük. Yarası çok kötüydü. Gözünden vurulmuştu. Yetiştiremedik... Ben Mehmet'i bir kına gecesinde görmüştüm. Efendi, sessiz bir çocuktur. Çok üzüldük tabii. Ama hiç birimizde korku yoktu. Ölüm kimsenin aklına gelmiyordu. Herkes çok kızmıştı. Herkes "artık yeter" diyordu. Yani ölümü de göze almıştık o anda. Katliam o kadar açıktı ki, daha önce hiçbir protestoya katılmamış mahalleliler dahil sokağa dökülmüştü. Hiç ümit etmediğimiz insanlar polisle çatışmaya hazırды. Benim kocam daha önce böyle şeylere karşı çıkmasına rağmen, bu gösterilerin içindeydi. Mücadele etmek insanları değiştiriyor.

Ertesi sabah yine sokaktaydık. Devlet katliam yapmaya devam etti. Cenazelerine sahip çıkmaya çalışan, öfkelerini dile getiren insanlara hiç hesapsız ateş açtılar. Bir defa daha gördük ki, bu devlet halka düşman. Hem de ne düşman. MHP'lilerle nerede kime rastgelirlerse taradılar bizi. Panzerlerin arkasından, çatıların üzerinden, her yerden. Mesela Adem GÜZEL diye mahalleden bir insan bilardo salonunun karşısındaki çatıdan ateş açan siviller tarafından yaralandı. Fadime BİNGÖL'ün şehit düşmesi de büyük ihtimalle öyle oldu. Çünkü Fadime kalabalığın ortalarındaydı. Yani cadde üzerinden açılan bir ateşle vurulmuş olamaz.

Mutlaka yukarılardan bir yerden sıkılmış olmaları lazım. Artık MHP'liler mi, sivil polisler miydi çok önemli değil. Birbirlerinden farkları yok ki.

Diyorlar ki olayları devrimciler kışkırttı. Yalan. Devrimciler halkla birlikteydiler. Diyorlar ki, katliam devrimcilerin yüzünden oldu, halk da onların oyununa geldi. Nasıl gelmiş oyuna? Niye polislerden hiç ölen yok? Biz silahsızdık. Bana göre silahımız olsaydı farklı olurdu. Bu kadar şehit vermezdik.

Bir de şeyi söyleyeyim, ortada Alevi-Sunni çekişmesi diye bir şey yok. O gösterilerde herkes bir tek şeye karşıydı, o da devlettir. Benim birçok Sunni komşum da olayların içindeydi. Biz onlarla düşman olsak, hiç bizimle beraber gelirler miydi? Biz yıllardır Alevi, Sunni bütün komşularımızla kardeşçe yaşadık ta şimdi mi düşman olacağız? Niye aramızda dargınlık olsun ki? Çektiğimiz yetmiyor mu? Bir de biz birbirimize destek olmazsak, bu devlet hepten biner tepemize. Çünkü devletin derdi bana göre ortalığı karıştırmak. Bunu herkese anlatmamız lazım. Zaten herkeste biliyor. Fakat gazeteler yine de böyle yazdılar. Televizyonlar da hep böyle gösterdi. Sanki mesele Alevi Sunni meselesiymiş gibi anlattılar. Başka yerlerde yaşayanlar böyle bilsin diye. Bu basın zaten devletin basını olmuş. Onlar yani patronlar ne diyorsa onu yazıyorlar. Hiçbiri gerçeği yazmadılar. Biz bütün mahalle sokaklardaydık, onlar hala kafalarına göre anlattılar olayları. Televizyonu seyrettiğimizde biz de şaşırıyorduk, bunlar nerede olmuş diye. Böyle yapacaklarını bildiğimiz için onları aramıza almadık. Bir tek devrimci gazetecilerin aramıza girmesine izin verdik.

Hesaplarının Sorulması Lazım!

Ben daha önce de böyle gösterilere katılmışım. Gerçi böyle büyük birşey bizim mahallemizde yaşanmamıştı ama ben ne olursa giderdim. Birçok gencimiz daha önce şehit olmuştu. Onların cenazeleri mahalleye geldiğinde hep katıldım, anmalar olurdu yine giderdim. Veya ne bileyim, mahallenin bir sorunu olduğunda yine gençlerle, analarla birlikte ben de çıkardım sokağa. Daha önceki şehitlerimizden tanıdıklarımız var. Tuncay'ı tanırım. Ailesini de tanırım. Malatya'da dağda vurulmuştu. Onların cenazeleri çok kalabalıktı. Sonra Hakan Kasa vardı. PERPA'da katletmişlerdi onu da . Onun da cenazesine, anmasına katıldım. Daha böyle çok gencimizin cenazesine katıldım. Hepsi de iyi çocuklardı. Bu son ayaklanmadaki şehitlerimiz de çok iyi insanlardı. Mehmet, Sezgin, Hasan... Ne bileyim, hepsi çok iyiydi. Hasan çok efendi bir insandı. Fadime de çok iyiydi. Onunla cezaevinde tanıştım. Benim oğlum, onun da kızkardeşi yatıyordu. Bir keresinde 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nde çocuklar cezaevinde bir program yapmışlardı. Fadime'yle birlikte halay çekmiştik. Boyunca kızları vardı ama o buna rağmen gösterilere katıldı ve şehit oldu. Biz de ölebilirdik. Sessiz kalmamak lazım. Bir de son olarak şunu söyleyeyim, bu insanlarımızın kanı yerde kalmalı. Çok canımız gitti, daha önce de gitti. Hesaplarının sorulması lazım.

20 Yaşında Bir Esnaf Anlatıyor:

"DİRENİŞİN SÜREKLİ OLMASI LAZIM"

(...)

Gazi'deki DEVRİMCİ SOL şehitlerinden Mehmet Eroğlu, Yüksel, Veysel, Ali Rıza Karagöz'ü tanıyorum. Ali Rıza abi en son kıyafetlerini benim dükkandan almıştı. Gazi'nin hareketinde bu şehitlerin etkisi büyük oldu diye düşünüyorum. Her sülaleden en az bir şehit olması, devlete karşı zaten kinlendiriyor.

(...)

Ayaklandığımızda yaşadıklarımızın hiçbiri unutulacak gibi değil. Her anı başka değerli... Devlet sindirmek istiyordu. Halkın tavrı ile kazanan halk oldu. Direnişin sürekli olması lazım. Ayrıca halk adalet istiyor. Bir de ayaklanmadan sonra faşistler çok korktular. Kara İmamlar marketinin adı Dört Yol oldu, Dadaşlar marketin adı da Danış oldu.

Esenler'den Gazi'ye Giden 68 Yaşındaki
Bir Esnaf Anlatıyor:

"SİLAH OLMALIYDI, SİLAH ŞART"

Olayı TV'den duydum. Akriba çevresiyle arabaya atladık gittik.

Şimdi devlet, MHP ve polis içiçe geçmiş. Birbirlerinden farkları yok. Onun için katliamın sorumlusu devlettir. Zaten sürekli, her yerde saldırıyorlar. Aslında devlet halkın nabzını ölçmek istedi. Özellikle de Alevilerin tepkisini ölçmeye çalıştılar. Daha önce Sivas'ta, Çorum'da birçok yerde saldırdılar. Bu sefer de bakalım ne tepki gösterecekler diye denediler. Ama yaptıklarına pişman oldular. TC pişman oldu. Çünkü halkın tepkisi büyük oldu.

Zaten halk tepkisini her zaman böyle ifade etse, ayaklansa böyle yapamazlar. Katliamlar da olmaz. Cesaret edemezler.

Biz Gazi'ye giderken yollar daha açıktı. Ara yollar da açıktı, sonradan kapandı. Tek giriş çıkış mezarlıktı. Gittiğimizde zaten bayağı kalabalık toplanmıştı. Karakola yürümeye başladık. Giderken daha önce bilinen faşistlere ait işyerlerini dağıtarak, camlarını kırarak gidiyorduk. Zaten "köpeklerin dükkanlarını dağıtın" diye de bağıryorlardı. Molotoflar atılıyordu. Karakola gittik, taşladık karakolu. Polis sinmişti. Sonra dernekçiler, bazı insanlar "Sakin olun", "İşimiz bitti. Dönüyoruz" vb. vb. diyorlardı. Bu belli bir dönme getirdi, geri dönenler oldu. Zaten polis bundan sonra saldırdı. Resmen polise fırsat verdiler. Kitleyi karıştırdılar. Polis ateş etmeye başladı, copladı. Ben de cop yedim. Tekrar Cemevi'nin önüne döndük. Ara sokaklara barikatlar kuruyorduk, Cemevi'nin önüne de kurduk. Herşeyle barikat kuruyorduk. Polisler saldırdığında tek silahımız taş ve sopaydı. Molotof da atıldı ama. Pazar tahtaları getiriyorduk. Hem barikat için, hem de kırıp panzere atıyorduk. Ama bir şey yapmıyordu ki. Silah olmalıydı. Silah olsaydı, polisler de ölürdü. Silah şart.

Aslında polisle asker arasında fark yok. Ben Kürt'üm. Her ikisi de Kürdistan'da katliam yapıyor. Halkı katliyor, köylerimizi, ormanlarımızı yakıyorlar. Ama Gazi'de askeri yumuşatmak için kullandılar. İstediler ki biz diyelim asker iyi. Cemevciler de bu oyunun borazanlığını yaptılar.

"Gerilla Vursun Halklar Kurtulsun", "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Ayaklanmamız" gibi sloganlar atıyorduk. Gece ateşlerle beraber türküler, marşlar da söyledik.

Biz bir tane yaralı gördük. Polisler onu vurmuşlar. Sonra bir bodruma atmışlar. Yardım istemiş. Bir kişi de yardıma gelmiş, yardım etmeye çalışmış. Polis yardıma gelenin kafasına kurşun sıkarak öldürmüştü. O da ölü numarası yaparak kurtulmuş. Daha sonra bize anlattı, ona yardım ettik.

Bu Alevi derneklerin yöneticileri çok sağcı. Direniş istemediler. Bunları dernek yönetiminden alaşağı etmek lazım. Ben mesela Esenler'deki derneğe üyeyim. Hiçbirşey yapmıyorlar, Alevilik yapıyorlar. Halbuki oraları ele geçirmek lazım. Oraları biz almamız. Mücadele için kullanmalıyız.

Yaralılar için kan verdik, topladık. Karşıda tanıdıklarımız vardı, onlara kan verdirdik.

Panzerlerin üzerine çıkanlar bizim çocuklardı. Yani devrimcilerdi. Çatışmanın her tarafına, her şeyine müdahale etmeye çalıştık. Sürekli barikatın önünde durduk. Silahımız olsaydı bu polisleri de öldürseydik, onlardan da ölü olmalıydı, o zaman daha iyi olurdu...

Esenler'den Gazi'ye Giden 28 Yaşındaki
Bir Pazarcı Anlatıyor:

"PARTİ'Yİ TANIRIM... ONLAR ÇOK İYİDİLER"

Yanımızda yaralananlar oldu. Cemevi'nin önünde panzerler gelip taradı. Kimse panzerlerden korkmuyordu. Panzerin önüne atılıyordu. Ölenler oldu, yaralananlar oldu. Yaralananları hastaneye götürüyorduk, yardım ediyorduk. İlgileniyorlardı. Bir tane de yaralı tanıdığımız vardı. Onu ziyarete gittik. Evinde yatıyor, o gün babasını ziyarete gitmiş, olay olmuş. Beli tutmuyordu. Esenler'de yürüyüş olacaktı ama engellemeye çalıştılar. Cemevciler de engellediler milleti.

Cenazeye gittik. TİYAD'lılarla gittik. Pankartlarımız vardı. Bizimki en öndeydi. Çok kalabalıktı. Her yerden gelen olmuştu. Okmeydanı'ndan, Alibeyköy'den, Nurtepe'den...

Giderken Ülkü Ocaklarını "İşte Burası, Faşist Yuvası" diye dağıttık.

Ben eskiden beri Dev-Sol'u tanırım, yani şimdi PARTİ'yi... Onlar çok iyidiler. Zaten biz-
imkiler olmasaydı, devrimciler olmasaydı daha kötü olurdu. Şimdi daha çoğuz.
Silahlanmalıyız...

Daha fazla halka gitmeliyiz. Anlatmalıyız. Örgütlenme lazım... Bunlar böyle Alevicilikle
aslında devletin ekmeğine yağ sürüyorlar. Bunları dernek yönetiminden çıkarmak lazım.
Mesela bir sürü para topladılar. Hani ya nerede paralar? Ben bazı para toplayan tanıdıklara
söyledim, paraları onlara vermeyin. Polislerle toplantı yaptılar. Bizi satıyorlar, paraları
götürün çocuklara verin dedim...

Bir Emekçi Anlatıyor:

"BU PARAYLA SİLAH ALIN"

Bana göre Cemevi'nin polisle işbirliği var. Kendi korkularından dolayı kitleye sürekli
olarak dağılım, evlerimize gidelim uyarısı yaptılar. Yani polisin yapamadığını onlar yap-
maya çalıştılar. Yani, ne bileyim onların gerçekten halktan yana olduklarına inanmıyorum.
Olumsuz tavırlarını daha sonra da sürdürdüler. Olaylar bittikten sonra yani. Örneğin; şehit-
lerimiz için kırk yemeği verecektik. Yemeğin verilmesini Savunma Komitesi örgütledi. Gidip
Cemevindekilere birlikte yapmayı önerdik, onlar "hayır biz sizinle yapmayız, siz olay
çıkırırsınız" diyerek bizimle polisin ağızını kullanarak konuştular. Sonra da bizden bir gün
sonra yemek vermeyi kararlaştırdılar. Yaptıkları resmen halkı bölmektir. Korkaklıktır. Tüm zor-
lamamıza rağmen kırk yemeğini kırkbirinci gün kendi başlarına yaptılar. Üstelik polisle
anlaşarak. Onlardan güvence aldılar ve polis gözetiminde yaptılar. Kendilerine sol diyen
bazıları da onlara uydular. Cemevciler bu tavırlarını gösteriler esnasında da göstermişlerdi.
Aslında ahlaktan hep uzaktılar. Kendi korkularını halka maletmeye çalıştılar. Yok işte polis
ateş açacak, provakasyona gelmeyin gibi laflarla hep bozgunculuk yaptılar. Onlar böyle
yaptıkça halkta onların gerçek yüzlerini görmeye başladı. Cemevi yönetimindekileri kimse
istemiyor şimdi. İnsanlar yönetimde devrimcileri görmeyi istiyor.

Ayaklanma sonrası daha iyi olabilirdik. Çeşitli eksiklikler oldu. Ama yine de bugün
mahallemizde geçmişe göre çok iyi bir hava var. Daha önce mücadeleden hep uzak durmak
isteyenler şimdi devrimcilere daha sıcak bakıyorlar. Örgütlenmek gerektiğini daha iyi
anladılar. Örneğin şimdi Kadınlar Komitesi çalışması var. Katılım her geçen gün artıyor.
Benim işyerindeki arkadaşlar eskisinden çok daha ilgili. Herkes bu olaylar burada kalmamalı
diyor. Karakola ve genel olarak devlete karşı çok yoğun bir nefret sözkonusu. Benim
konuştuğum tüm insanlar ölenlerin hesabının sorulmasını istiyor.

Artık insanlar mücadelenin ihtiyaçlarına bile kafa yormaya başladılar. Çünkü yaşayarak
öğreniyorlar. Örneğin biz daha önce insanlara Kurtuluş gazetesi satmaya gittiğimizde bir
kısmı korkar, geri çevirirdi. Şimdi o insanlar 25 bin liralık Kurtuluş gazetesi için 100 bin lira,
200 bin lira verebiliyorlar. Sonra da şöyle diyorlar: "Alın bununla silah alın. Ayaklanma
sırasında halk da silahlanmış olsaydı, böyle olmazdı, bu kadar insanımız ölmezdi veya en
azından onları katledenler de cezalarını bulurlardı". Şimdi böyle diyorlar. Yarın bu insanlar
başkalarından beklemek yerine kendi silahlarını da bulacaklardır. Parti-Cephe savaşı yük-
selttiğinde işler daha da değişecek çünkü. İnsanlar da yavaş yavaş bunu farkediyor.

Hacı Bektaş-ı Veli Kültürünü Tanıtma Derneği-
Cemevi Üyesi Anlatıyor:

"ALEVİLİK DİRENMEKTİR"

Barikat direnişi boyunca Cemevi yöneticileri ve Cemevine gelen bazı yetkililerin nasıl bir tutum sergilediklerine geçmeden önce onlarda varolan mantığın kökenine inmek gerekir. Önce Alevilik olayına bakalım. Alevilik Osmanlı'dan bugüne baskı altına alınmış. Katledilmişiz. Cemimiz yasaklanmış, sürülmüşüz. Ama hep de isyan etmişiz. Çünkü zaten Anadolu'da Alevilik yoksulların inancıdır. Alevilik bir yerde bizim Osmanlı zulmüne karşı isyan bayrağımız yani... Sonra Cumhuriyet döneminde Aleviler aynı zamanda devletin oy deposu olarak görülmüş, devlet politikalarını buna göre ayarlamıştır. Tabii, zulüme karşı çıkış yanımızdan, ilericiliğimizden hep korkulduğu için bir sürü ayak oyunu yapılıyor Alevilere karşı. Devletle, düzenle bütünleştirmek için. En büyük koz da tabii "solcu" CHP. Devlet, siz solcusunuz, CHP'de yer alın diye teşvik ediyor neredeyse. Çünkü başka türlüünden korkuyor. Aman benim dışımda bir örgütlenmeleri olmasın, aman devrimcilerle yakınlaşmasın diyor... Normal zamanda aslında kimliğimizi yok sayar. Biraz sesimiz çıktığında da "Alevi vatandaşlarımız" denilip, TV'ler, kürsüler, devlete sadakatini ispatlamış zararsız "Alevi temsilcilerine" açılır.

Gelinen aşamada demokrasi havariliğini elden bırakmayan devlet, Alevilerin dernek kurmasına, Cemevi yapmasına pek ses çıkarmıyor. Ses çıkarmamasını bir hak veriyormuş gibi lanse etmeye çalışıyor. Böylelikle Alevilerin öncülüğünü yaptığını söyleyenlerde de "devlet hak veriyor... biz laikliğin güvencesiyiz" türünden ters anlayışlar oluşuyor. Oysa hak veremez alınır. Mantık bunun tersi olunca devlete yakın yönetici tipi ortaya çıkıyor. Biz biliyoruz ki, ülkemizde demokrasinin D'si yok. Ben 20 yıllık Gazi'liyim. Ve her gün evden çıktığımda tekrar dönmeme kaygısını taşıyorum. Zaten Gazi mahallesinde karakola götürüldükten sonra bir insan 4 saat sonra ailesine ölü olarak teslim ediliyorsa burada hiç bir can güvenliğinin olmadığını gösterir.

Gazi'deki saldırı çok sıradan bir saldırı değil. Devletin genelde izlediği politikardan bağımsız değil. Her yerde devlet eliyle faşistler örgütleniyor. Gazi halkı ise bu faşistleri Sivas'tan, Çorum'dan, Maraş'tan iyi tanıyor. Onların yapmak istedikleri karşısında da bilinçliler. Üç hilal ve kurt işaretlerine karşı tepkisi var. Ve Gazi halkının öteden beri kendisine yapılan haksızlıklara karşı birikmiş bir öfkesi, isyankarlığı var. Devlet bunu bertaraf etmek istedi. Bu tutmadı. Halkın böyle bir tavır geliştireceğini hesaplayamadı. Devlet burada bir Alevi-Sunni çatışması yaratarak duyarlı, demokrat insanları dışalamayı hedefledi. Ne idüğü belirsiz biri, ezan okunduğu sırada, hadi camiye saldıralım dedi, ancak kimse rağbet etmedi. Burjuva basın da hep Alevi kahvesi tarandı, Alevi dede öldürüldü diye yayın yaptı. Oysa böyle bir tablo yok. Bir yanda halk, bir yanda devlet var.

Devletin bu politikalarından etkilenen Alevi ileri gelenleri var. Yani olaya salt Aleviler penceresinden bakanlar var. Bakın çatışmalar içerisinde yeralan Sunni kardeşlerimiz var. O zaman bunu nasıl açıklayacağız?.. Ayaklanma boyunca ortalığı yatıştırmak lazım, olay büyümeyi deyiş durdular. Olay büyük olacağı kadar büyük zaten. Sen böyle yaparsan o da saldırır durur. Birilerini yatıştıracaksan git faşist katiller sürüsünü yatıştır yapabiliyorsan. İki kişi kavga ediyor, bunlar aman kavga etmeyin deyiş ayırma gerekçesiyle bir tarafın elini kolunu tutuyorlar. Yaptıkları tam bu. Ama neyse halk Cemevi'nin yöneticisi falan da olsa, bunları silkip attı. Tavırları yanlış çünkü, Aleviliğe de ters tavırları. Bizim Alevi türkülerinde, semahlarında bile dinden çok direnişler anlatılır. Şah'lara, Padişah'lara, Sultan'lara boyun eğmediği için öldürülen dedeler, pirlere anlatılır. Alevilere önderlik etmek istiyorlarsa, böyle olmaları lazım. Değilse gözümüzde hiçbir değeri kalmaz. Gazi'deki Alevi halk da zaten bu yüzden Cemevi yöneticilerini falan değil de Cephelileri dinledi.

(...)

"Özgür Alevilik Özgür Gazi'de"

Maalesef dernek yöneticileriyle devrimciler arasında olumsuzluklar yaşandı, öyle talihsizlikler yaşandı. Polise burada yüzü atkılı 30-40 kişi var dendiğini duyduk. Yani şimdi bu ihbardır açıkça . Orada öldürülmüşüz, barikatlar kurmuşuz, savaş veriyoruz resmen, onlar ne yapıyor? Daha önce hiç böyle birşey yaşamadığımız için asıl yüzlerini de hiç bu kadar net görmemiştik. Bundan sonra hiç bir şey eskisi gibi olmaz artık. Tamam bir sürü Cemevleri kurmak istiyoruz, cemlerimizi yapmak, toplumumuzun meselelerini orada konuşmak, canlarımızın canlılığını daha iyi hissedebilmesi için istiyoruz. Ama tek başına Cemevlerinin de yetmeyeceğini gördük. Özgürlüğü kiminle, nasıl kazanırız gördük. Kısa da olsa burada Gazi'liler olarak Bedreddin'in Ortaklar'ındaki gibi yaşadık. Demek ki özgür Alevilik için özgür bir Gazi gerekiyor bize. Yani ülkemizin özgür olması gerekiyor.

Değilse kime güveneceğimizi bilmezsek, daha çok ihanet görür, çok katliam yaşarız. Mesela yine SHP 6. Bölge milletvekili adayı Fermani Altun ve soyadını hatırlayamadığım Ali isimli CHP Ankara milletvekili direnişin ilk günü buraya geldiler. Gittiklerinde de 100-200 kişinin barikat arkasında olduğunu söylemişler. Geceki panzer saldırısı bu ihbardan sonra oldu. Geldiler ve o kadar az insan olmadığını gördüler ve çekip gittiler. Çünkü burada binlerce insan vardı, halk vardı.

BÖLÜM III

GAZİ

EMEKLE
ŞEHİTLERİNİN KANIYLA
YARATILMIŞ BİR MEVZİ

- Dağıtın!... Gazi Faşizme Mezar Olacak!
Sezgin haykırıyor:
- Dağıtın!..
Cam, çerçeve aşağıya... Yerle bir oluyor işbirlikçi faşist yuva...
Sezgin haykırıyor:
- Onlar Gazi'de çıban, onlar Gazi'de leke, onlar Gazi'ye düşman. Dağıtın!...
- Fırlat, fırlat!...
Şişe, benzin... Patlıyor molotof. Gökyüzü aydınlanıyor... aydınlanıyor Gazi...
Sezgin haykırıyor:
- Dök bidonu, dök bidonu. Dök! Ateş büyüsün...
Ateş büyüyor... Ateş, isyan... Ateş, öfke... Ateş, adalet...
Ateş tutuştu, yayılacak. 1 Mayıs'a, Okmeydanı'na, Nurtepe'ye, Ankara'ya... Ateş tüm Anadolu'yu, Kürdistan'ı kaplayacak.
Gazi'de gürül gürül bir öfke, isyan gümbür gümbür Gazi'de. Dişe diş bir savaş uğulduyor sokaklarda.
Sesler seslere karışıyor, yürekler yüreklere...
Haykırıyor Sezgin; yarının umudu, yaşı genç yüreği kocaman Sezgin:
- Değmesin, bir taş da benden.
Haykırıyor otuzbeşinde Fatma kadın:
- Bir taş da benden...
Vuruluyor Fatma kadın. Devrime özlem hala yüreğinde...
Vuruluyor Sezgin; taşı kalıyor elinde...
Yoldaşlarının hincında yaşıyor, halkının hincında...
Gazi'nin sokakları ayaklanma yeri...
Gazi'nin sokaklarında umut şaha kalkmış...
Gazi'nin sokaklarında umut...
Gazi'nin sokakları...
Gazi...
Gazi Mahallesi içinde bir karakol...
Karakol korkuyor...
Karakolun önünde polis sürüsü...
Polis sürüsü korkuyor...
Polis sürüsünün önünde sıra sıra asker...
Sıra sıra asker korkuyor...
Sıra sıra askerın önünde PANZER!..
Panzerin karşısında onbinler,
Panzerin karşısında Gazi emekçi halkı...

Gazi halkı öfkeli, kararlı, Gazi halkının gözleri çakmak çakmak...
Panzer korkuyor...

...

- Şu öndeki şeyin adı neydi Hala?

- Panzer.

- Ne işe yarar?

- Çocuk ezer... Hani kasette vardı ya, "yürümüş panzer, Sevcan yedi yaşında kalmış"...

- Tamam, tamam hatırladım. Küçükarmutlu'da küçük bir kız çocuğu ezilmişti. Demek böyle birşeydi o yavruyu katleden.

- Bir saniye önde slogan atıyorlar;

"Asıl Hesabı Parti-Cephe Soracak!"

- Başka ne yapar bu panzer?

- Başka ne mi yapar? Mesela devrimcileri katletmeye giden polisler onlara yanaşabilmek için bunun arkasına gizlenirler. Diyelim devrimcilerin kaldığı üs tek katlıysa duvarını bununla yıkmaya çalışırlar. Sonra bu panzerler işçilerin, memurların gösterilerini, yürüyüşlerini dağıtmakta da kullanılır... Ha, bir de bir keresinde gazetede çıkmıştı. Kürdistan'da bir gerillayı panzerin arkasına bağlamış sürüklüyorlardı özel timler.

- Yeter yeter anlaşıldı; alçak aletin biriymiş yani... Peki şu tepesindeki ne? Makineli tüfek mi?

- Hayır, değil.

- Ne peki?

- Birazdan görürsün...

...

- Lanet olsun! Gördün mü yaptığını? Nasıl da ıslattı insanları.

- Görürsün demiştim.

- Vay namussuz, aynı fil gibi... Eee, n'olacak bu canavar hep böyle ıslatacak mı halkı?..

...

"Hayır!" dercesine üç genç halkın içinden fırlayıp çıkıyorlar panzerin üstüne. Ellerinde sopa, çekiç... Yılların birikmiş kinyile vuruyorlar, tepesine tepesine. Faşizmin beynini dağıtırcasına vuruyorlar. Her vuruşta daha da coşkulanarak dalgalanıyor halk... Her vuruş bir zafer narası olup kucaklaşıyor onbinlerle ve dile geliyor: "Yaşasın Halkın Adaleti!"

Üç genç, ellerindeki çekiçlerle kokuşmuş düzene vuruyorlar... Bir darbe, bir darbe daha. Bir darbe taksici Mesut için, bir darbe Halil Dede, bir darbe de Mehmet GÜNDÜZ için...

"Al sana! Al sana! Bu Fadime BİNGÖL için, bu Sezgin ENGİN için, bu..."

Çılgına döndü panzer, dönenip duruyor... Parçalanmaktan korkuyor. Yok olup gitmekten korkuyor... Panzerin korkusu, zalimin korkusu...

Üç genç her vuruştan sonra zafer işaretleriyle selamlıyor halkı. Halk daha güçlü dalgalanıyor, daha güçlü yükleniyor. Geriliyor asker, geriliyor polis, geriliyor zulüm... Parçalanmaktan korkan panzer de gerilere kaçmak istiyor. Ama nafile. Sıkışıp kalmış canavar. Homurdanıp duruyor.

Üç genç vurmaya devam ediyor.

Bütün ezilenlerin acısı var vuruşlarında, bütün uyananların öfkesi... artık sadece üç genç değil onlar. Şimdi bütün Gazi halkı vuruyor sömürüye ve faşizme...

Gazi vuruyor; Adalet, onur ve namus için...

Gazi vuruyor; Tüm İstanbul gibi...

Gazi vuruyor; Tüm Türkiye ve Kürdistan gibi...

Gazi vuruyor...

Gazi...

"GECEKONDULARDAN GELİYOR HALK"

Gazi'nin Tarihi Mücadeleyle Yaşıt

Gazi mahallesi 1970'lerin başlarında Alibeyköy Barajı havzası üzerinde küçük bir

gecekondu semti olarak kuruldu. Yokluk ve yoksullukla, toz toprak içinde büyüttü çocuklarını. Çocuklarıyla birlikte Gazi de büyüdü. Anadolu'dan ekonomik sıkıntıları nedeniyle göçüp gelen insanlar nice hayallerle geldikleri İstanbul'da, aç ve açıkta kalmamak için yaptıkları gecekondularıyla yeni sokaklar eklediler Gazi'ye. Arazi mafyalarının eline düştüler, çaresiz boyun eğdiler başta... Ama, çaresizlikleri uzun sürmedi.

Kars'tan, Erzurum'dan, Giresun'dan, Tokat'tan, Dersim'den göçüp gelen Kürt'ü, Türk'ü, Laz'ı, Alevisi, Sunnisiyle Gazi'ye yerleşmişlerdi. Küçük Gazi büyüdükçe sorunları da büyüdü. Yol, su, elektrik yoktu, okul yoktu. Ve bütün bunların kendiliğinden olacağı da yoktu. Orada bir halk olduklarını; isteyen, almasını bilen bir halk olduklarını göstermek zorundaydılar... Zorlu bir süreç, zorlu bir hayattı bu. '70'lerin başlarında kurulan Gazi için vereceğimiz şu tarihler bu zorluğu anlatmaya yeter:

1970'lerin başlarında ilk kondularının görüldüğü Gazi Mahallesi'ne elektrik 1984'te ancak gelebildi.

Baraj kenarına kurulmuş olmasına rağmen evlerde su, 1987'de akmaya başladı. Halk daha öncesinde kilometrelerce yolu yürüyerek evlerine su taşımaktaydı.

Kendi telefonlarından konuşabilmek için ise 1992'ye kadar beklediler.

1988'e kadar ulaşım araçlarına ulaşabilmek için kilometrelerce yol yürüyerek Küçükköy'e gitmek zorundaydılar.

Hastaneleri hala yok. Bir dispanser ve bir özel klinikle yetinmek zorunda onbinlerce gecekondu.

İstanbul'un göbeğinde bir mahrumiyet bölgesi olan Gazi mahallesi, devrimcilerle 1975'lerde tanıştı. İlk tavır faşist arazi mafyasıydı. Çare tavır almak ama örgütlü tavır almaktı. DEV-GENÇ'liler, direnmenin ve örgütlü olmanın bilincini getirdiler Gazi'ye. Bu bilinç, Gazi'deki birkaç yıl sonrasının DEVRİMCİ SOL örgütlülüğünün de mayası oldu.

Devrimci Hareketin ve Gazili emekçilerin örgütlenmesine paralel olarak 1978'lere doğru faşist arazi mafyası Gazi'den kovuldu. Sivil faşist çeteler Gazi'ye adım atamaz hale getirildi. Devrimci Hareketin gelişimiyle Gazi'nin tarihi içiçe geçecekti artık.

Bu dönemde Gazi mahallesinde sorumluluk yapan Devrimci Sol'culardan Abdullah GÖZALAN ve Mustafa IŞIK yoldaşlarımız Gazi halkının anti-faşist direnişinin örgütleyicisi ve önderleri olarak Gazi'li yoksul emekçilerin mücadelesinde yer aldılar.

12 Eylül Amerikancı faşist cuntasının baskı, terör, katliam ve zulüm politikalarından Gazi halkı da nasibini aldı. Evleri basıldı, talan edildi. Gazi'nin gençleri, yaşlıları, kadınları gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Yoksulluğa ve ezilmişliğe dipçikler, coplar ve işkenceler eklendi.

Devrimci Hareketle Gazi'nin içiçe geçen tarihi, sınavdaydı. Güven sınavdaydı. Devrimci Sol bu zor yıllarda Gazi halkını yalnız bırakmadı, mücadelesini sürdürdü. Faşist cuntanın iktidara gelmesinden sonra Devrimci Sol'un ülke çapında hayata geçirdiği "Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Teslim Alamayacak" kampanyası içinde Gazi Mahallesi'nde cuntanın gelişinden cesaret alan ve muhbirlik yapan halk düşmanı faşist Hasan Karamanoğlu 1 Kasım 1980'de cezalandırıldı.

Gazi'li emekçilere direnmek, savaşmak gerektiğini söyleyenler, işte direniyor, savaşıyorlardı. Gazi'deki mücadelenin önderlerinden Abdullah GÖZALAN bu savaş içinde 18 Mart 1981'de düşmanla girdiği çatışmada yiğitçe şehit düştü. Mustafa IŞIK ise, 1981 Mayıs'ında gözaltına alındı. İşkenceciler onun sır vermeyen tavrı karşısında acze düşerek gözaltına alınışının altıncı gününde kurşuna dizdiler. Gazi halkı bu iki yiğit savaşçısının 12 Eylül cuntasına karşı direnişteki kararlılıklarıyla gurur duydu. Sürdürülen savaş, verilen şehitler, Gazi'yle Devrimci Hareket arasındaki bağın, güvenin artık hiç sarsılmayacak harçlarıydılar. GAZİ ve DEVRİMCİ SOL bu dönemde daha çok güvendi birbirine.

Devrimci Sol'un mücadelesi, siyasi faaliyetleri, Gazi'de 1983'lere kadar alt düzeyde de olsa sürdü. 1983-1986 arası ise, siyasi faaliyetin, mücadelenin gerilediği yıllardı. Ancak Devrimci Sol'la Gazi arasındaki gönül bağı da, örgütsel bağlar da hep korundu. Tek tek ilişkiler düzeyinde de olsa örgütsel bağ sürdürüldü.

Cunta yılları işsizliği artırmış, halkın gelir düzeyi iyice düşmüştü. Gazi mahallesindeyse birkaç misliyle yaşanıyordu bütün bunlar. Geçim sıkıntısı arttıkça, konfeksiyon atölyeleri de hızla çoğaldı Gazi'de. Ev kadınları ve genç kızlar, alabildiğine düşük ücretlerle ağırlıklı kon-

feksiyon işçisi olarak çalışmaya başladılar. Bir kısmı da, evlere iş alıp sakız sarma, kazak örme, toka yapma vb. gibi ya da temizlikçilik gibi işlerle ekonomik sıkıntılarını hafifletmeye çalıştılar.

Bu çalışma onların düzenle olan çelişkilerini daha da artırdı ve onları devrimci mücadeleye daha çok yakınlaştırdı.

12 Eylül cuntasının yarattığı depolitizasyon, ideolojik-kültürel bombardımanla bütünleşince; yozlaşma ve dejenerasyon hemen tüm kesimlerde olduğu gibi Gazi'de de belli ölçülerde yansıdı; lümpenler ve serseriler faşistlerin el atarak örgütlemeye çalıştığı kesim oldu. 1986 yılında tekrar örgütlü faaliyetlere başlayan Devrimci Sol, ilk başta bu faşistlere, lümpen ve serserilere karşı tavır alarak, Gazi halkının onları tecrit etmesini sağlayarak bu kesimleri etkisizleştirdi. Halk devrimcilerle geçmişten gelen bağlarını güçlendirerek onları bir kez daha bağrına bastı.

Bu yıllardan itibaren Devrimci Sol'un Gazi'deki mücadelesi, tek tek ilişkilerden çıkartılarak daha örgütlü ve kitlesel bir şekilde geliştirildi. Elbette bu gelişmede, Devrimci Sol'un halk üzerinde geçmişte yaratmış olduğu sempati ve güvenin ve herşeye rağmen korunabilen kesintisizliğin büyük katkısı vardı. Kısa sürede halkın yıllardır biriken sorunlarının çözümünü hedefleyen, yıkımlara karşı koyan bir mücadele çizgisi ortaya çıktı ve buna paralel örgütlenme adımları atıldı. Gazi'nin devrimci mücadelenin gelişimi açısından ne kadar verimli bir bölge olduğu ve Gazi halkının da cunta yıllarına rağmen Devrimci Harekete güvenini koruduğu, 87-88 yıllarında gerçekleştirilen "Filistin İntifadıyla Dayanışma" ve "Hayat Pahalılığına Son" kampanyalarında ortaya çıktı. Başlangıçta tamamen illegal biçimde sürdürülen çalışmalar, giderek kendi meşruluğuyla açık hale dönüşüp kitleselliği yarattı, özellikle kadın örgütlenmesi DEMKAD'ın bölgedeki faaliyetleriyle daha geniş kesimlere ulaştı.

Bu dönemde Devrimci Sol'un başlattığı kampanyaya Gazi de çeşitli eylemlerle aktif olarak katıldı. Sayısız afişleme, bildiri, pullama, pankart eylemleri gerçekleştirildi. Özellikle bombalı pankart asma, tekelci burjuvazinin kuruluşlarına, faşist katliamların sorumlusu düzen partilerine yönelik devrimci şiddet eylemleri, başlangıçta Küçükköy merkezinde gerçekleştiriliyor olsa da, çok geniş bir bölgede büyük etki yarattı. Etrafta devrim kaçkını birçok eski "solcu"nun cirit attığı koşullarda Devrimci Sol'uların mücadeleyi ısrarla yükseltmesi, Gazi halkına da moral, coşku taşıyor, umut oluyordu.

Gazi'den 1 Mayıs Alanı'na...

Mehmet'in Öğrettiği Kavradan Yine Gazi'ye.

Gazi'liler 12 Eylül'ün karanlığını, depolitizasyonunu paramparça eden öncülerin bir parçası olarak 1 Mayıs Alanında, Taksim'deler şimdi. Yıl 1989...

Kurşun yağmuru altında ilerliyor binlerce emekçi ve Taksim meydanını zorluyor. Vurulup düşenlerin yerini onlarca insan dolduruyor. Kurşunlara karşı taşlarla sürdürülen bir çatışma bu. Polis helikopteri kitlenin üzerinde tur atmaya başlayınca, kalabalık bir grup taşlarıyla karşılıyor onu. Helikopterden ateş açılıyor ama emekçiler, devrimciler daha bir kararlılıkla karşılık veriyor. Şimdi havaya atılan taşlar çok daha öfkeli. Böyle coşkulu savaşan insanların ellerinde bir de "Yaşasın 1 Mayıs - GOP Halkı" yazılı bir pankart var. Gazi'nin yiğit insanları 1 Mayıs'ta şehit düşerek bayraklaşan Mehmet Akif DALCI'yla bu çatışmalarda omuz omuza savaşıyorlar.

İçlerinde 1992 Mart'ında Malatya dağlarında şehit düşecek olan Devrimci Sol gerillalarından Tuncay GEYİK var. Dalcı'nın yanbaşındaki de Ali ÖZBAKIR... 1993 Nisan'ında Dersim Kır Gerilla Birliği'nde müfreze komutanı olarak şehit düşecek olan Ali ÖZBAKIR. Mehmet'le birlikte kurşunlara karşı taş atarak savaşıyor. Gazi'nin yiğitlerinden Maksut POLAT da elinde taşlarıyla 1 Mayıs'taydı. O da kurşunlara karşı taşla savaşarak öğrendiği kavgayı Gazi'ye taşıyanlardandı.

Gazi Halkının Mücadelesinde Bir Köşe Taşı: GOPKAD

1 Mayıs'taki coşku, kararlılık, cesaret Gazi'de örgütlü güce dönüşüyor; uzun, zorlu, azimli bir çalışmanın sonunda GOPKAD açılıyor. Halkın örgütlü gücüyle bütünleşen mücadele geleneğine, alev alev kavga meşaleleriyle GOPKAD'lılar da katılıyor. Gazi halkının su soru-

nundan yol sorununa kadar onlara sahip çıkanlar, belediye önünde direniş yapanlar şimdi daha örgütlü, daha mücadelecı bir güce kavuşuyordu. '80 öncesinde etin kemikle kaynaşması gibi halkla bütünleşenler, verilen anti-faşist mücadelede GOP halkının önderlerinden Abdullah ve Mustafa'yı şehit verenler, 12 Eylül cuntasından sonra Gazi halkını yalnız bırakmayarak, direniş, başeğmezliğı, onurlu yaşamayı ilke edinerek ölüm oruçlarında yoldaşlarını şehit verenler şimdi de GOPKAD'ı yaratıyorlar. Halkta varolan hoşnutsuzluğu burjuvazinin potasına değil, devrimci mücadelenin oluşuna akıtan işlevler yüklenme göreviyle karşı karşıya olan GOPKAD'lılar bunun zor olduğunu, ama başarılması gerektiğini biliyorlardı. GOPKAD'ın açılışı 1989 Haziran'ında, Ölüm Orucunun 5. Yıldönümünde yapıldı. Bu bile Gazi açısından pekçok şeyin anlatıcısıydı. Malatya'da şehit düşen Devrimci Sol gerillası Tuncay Geyik de, GOPKAD'ın yönetim kurulundaydı. Onun ve yoldaşlarının Gazi halkıyla birlikte örgütledikleri devrimci mücadele, emekçi halka unutturulmaya çalışılan devrimci değerleri yeniden bilinçlere kazıyordu.

Cunta yıllarının yıprattığı, değişik halklar arasındaki kardeşlik ve güven, dayanışma yeniden, daha güçlü şekilde oluşturuluyordu. Türkü, Kürdü, Lazı, Alevisi, Sünnisiyle Gazi emekçileri kendi sorunları için biraraya geliyor, omuz omuza eylemler gerçekleştiriyordu. Bu eylemlerin ve değişik tepkilerin ardından gelen polis baskısı ve devlet terörü, yine her milliyet ve mezhepten Gazi emekçileri tarafından birlikte göğüslendi. Emekçiler daha güzel bir gelecek için birbirlerine güvenmek ve dayanışmak zorunda olduklarını yaşayarak gördüler. Devrimci mücadeleye aktif olarak katılanların dışındaki kesimler de, oluşan bu olumlu havadan etkilenerek gerçek dostlarını ve düşmanlarını tanımaya başladılar. Devrimci mücadele halkların kardeşliğini geliştirerek yükseldi.

Mücadele Gazi'nin Yaşı Küçük Kendileri Büyük Çocuklarını Kucaklayarak Gelişti

Gazi, yıllar boyunca eğitim ve kültürel gelişim olanağından mahrum bırakılmıştı. Binlerce insanın yaşadığı bölgede yoksulluk içerisinde binbir güçlükle çocuklarını okutmaya çalışanlar, yoksulluğun yanında cehalete mahkum edilmeye çalışılıyorlardı. Gazi mahallesinde 80 öncesinde yapılan bir ilkokulda sürdürülen öğretimle yetinmek zorunda bırakılan çocuklar, ortaokulla ancak 1982'den sonra tanışabilmiştir. Çok yoğun bir genç nüfusun yaşadığı mahallede lise hala yoktur. Liseye kadar okuyabilme şansına sahip olanlar ise öğrenimlerini devam ettirebilmek için hala Küçükköy'e kadar yürümek zorundalar. Varolan yoksulluğun sınırlandırdığı öğrenim olanaklarından da devlet tarafından mahrum bırakılan binlerce genç ve çocuk daha küçük yaşta çalışmaya başlamak zorunda kalmaktadır Gazi'de.

Gazi'nin çocukları okulda kayıt, karne, yakacak, kitap, defter vb. şeyler için istenen paraları ödeyemeyecek durumda olduklarından daha yedi-sekiz yaşlarında yoksulluğun dayatmasıyla yaşam mücadelesine atılırlar.

Hafta sonlarında ayakkabı boyacılığı yaparak, tatillerde de çoğunlukla konfeksiyon ve tamir atölyelerinde çalışarak evlerinin geçimine katkıda bulunurlar.

İşte böylesi cehalete, işsizliğe, kahvehane ya da birahane köşelerinde yozlaşmaya mahkum edilen bir halkı kucaklayan devrimciler yarattıkları kurumlarla devrimci eğitimi ve devrimci değerleri taşıyarak, onları yozlaşmanın, dejenerasyonun, bencilliğın, küskünlüğün içinden çekip almıştır.

Tiyatro, sinema gibi kültürel faaliyetlerden habersiz olan Gazi mahallesine devrimciler kültürlerini ve kültürel faaliyetlerini taşıyarak bu tür etkinliklerle halkı bilinçlendirmeye başlamışlardır. GOPKAD tarafından gerçekleştirilen bu faaliyetler sayesinde onlarca genç düzenin pisliklerinden ve yozluğundan kurtulmuş, devrimcilerle ve devrimci mücadeleyle tanışmışlardır. Etkinliklerini kitlesel biçimde gerçekleştiren GOPKAD, Yüksel GÜNEYSEL, Veyssel BEYSÜREN gibi kahraman şehitlerin bilinçlenerek bilendiğı okul olmuştur.

Devrimci Sol'un Atılım Yıllarıyla Birlikte Gazi Halkının Mücadelesi De Büyüdü

Devrimci Sol saflarında mücadeleyle tanışan GOP halkı Devrimci Sol'un 1990 yılı başında yeniden atılıma geçmesiyle birlikte savaşı daha sıcak yaşamaya başladı. Gazi halkı çıkardığı

savaşçılarla, komutanlarla, sunduğu olanaklarla ve destekle, Devrimci Hareketin gücüne güç kattı.

Adaletle hasret geçen yılların birikimiyle onur için, namus için, adalet için çocuklarını kavgaya gönderen Gazi halkı, Devrimci Sol'un gerçekleştirdiği halk düşmanlarını ve işkencecileri cezalandırma eylemleriyle güvenini pekiştirerek kavgaya daha kararlı ve coşkuyla katıldı.

Yoksul, ezilen, yatacak yeri bile olmayan insanlara kurşun sıkanların, devrimcilerin ve halkın kanını akıtanların, halka zarar verenlerin cezasız kalmayacağını haykıran Devrimci Sol, 1990 yazında Küçükarmutlu gecekondu bölgesine Çevik Kuvvet desteğinde saldıran işkencecilerden hesap soruyordu. Küçükarmutlu halkının uğradığı saldırıyı kendine yapılmış sayan ve gecekondu halkının önderlerinden Hüsnü İşeri'nin katledilmesini öfkeyle karşılayan Gazi halkı işkenceci polis İsmail Kılıç'ın istihbaratını tam bugünlerde Devrimci Sol'a ulaştırdı. Bu işkencecinin Devrimci Sol SDB savaşçıları tarafından cezalandırılması tüm gecekonducularla birlikte Gazi halkının da yüreğine su serpti.

Gazi'nin Yüreğindeki Öfke,

Silahlı Devrimci Birliklerin Namlusunda Kurşun...

Tüm eylemleri büyük bir sempatiyle karşılıyordu Gazi halkı. Ama bu dönemin eylemlerinden birinin yine de çok özel bir yeri oldu onlar için.

Gazi halkının Devrimci Solcu evlatları olan Mustafa IŞIK ve Abdullah GÖZALAN'ı katledenlerden işkenceci Başkomiser İbrahim Çağlar'dı bu kez cezalandırılan. 1990 Eylül'ünde Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikleri tarafından gerçekleştirilen bu eylem, Gazi emekçilerinin yüreğinde dağlanan öfkenin sesiydi. Gazi halkı bir daha gördü ki, halkın devrimci adaleti faşist devlete güvenerek işkence yapanları, halkı ve devrimcileri katledenleri unutmuyor, katiller bir gün bunun hesabını vermekten kurtulamıyordu.

Gazi'deki Devrimci Sol, daha örgütlüydü artık; Devrimci Sol'daki Gazi daha kitlesel... O dönemde gerçekleştirilen protestolara ve gösterilere Gazi halkının katılımı da daha büyük, daha kararlı oldu.

Körfez savaşı sırasında emperyalist savaşa karşı Devrimci Sol tarafından örgütlenen "Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır" kampanyasında Gazi halkı aktif olarak yer aldı. Bu kampanya çerçevesinde emperyalist haksız savaşın yaratacağı yıkım ve yoksulluğu protesto eden ateş yakma eylemleri ve çeşitli gösteriler, birçok mahalle ile birlikte Gazi'de de yaygın olarak gerçekleştirildi. Savaş zamlarının sonuçlarını çok daha yakından yaşayan Gazi'li kadınlar öfkelerini boş tencereli yürüyüşleriyle dile getirdiler. Aranılan her şeyin bulunabildiğini iddia edenlere hiç de öyle olmadığını boş tencereleriyle gösterdiler.

Oligarşi devrimci mücadelenin istikrarlı gelişimi karşısında duyduğu korkunun etkisiyle Gazi halkının insanca yaşam hakkını gasbetmek için saldırılarını artırdı. Gazi mahallesinin giriş ve çıkışları tutuldu, işlerinden evlerine dönenler yerlere yatırılarak defalarca arandı. Esnaf sivil polislerce tehdit edilerek işyerlerinin önünde sürekli ekip otoları bekletildi.

Sokak aralarına sızan sivil faşistler halkı sözle tehdit ederek gözdağı veriyorlardı. Bu saldırılar Gazi halkının mücadelesindeki kararlılığını yokedemedi. Emperyalist savaşa karşı örgütlenen onlarca protesto gösterisi, miting, yürüyüş gibi etkinliklerde tereddütsüz yerini aldı Gazi halkı.

3 Ocak 1991'e gelindiğinde Zonguldak maden işçilerinin onurlu direnişini sahiplenen, bu direnişi tüm Türkiye'ye yaymak için "Genel Grev, Genel Direniş" çağrısı yapan Devrimci Sol, "Hayatı Durduralım" somut şiarıyla toplumun tüm kesimlerini bu direniş içine çekmeye çalıştı. Gazi'nin emekçi halkı da bu çağrıya işe gitmeyerek, okulları boykot ederek, yürüyüşler yapıp hayatı durdurarak karşılık verdi. Bu faaliyetler içinde esnafın kepenk, şoförlerin kontak kapatma eylemi en fazla ses getiren eylem oldu. % 100 katılımı ile gerçekleştirilen bu eylemin yanında Gazi halkı direnişe destek vermek amacıyla yaklaşık 1000 kişinin katıldığı bir gösteri düzenledi.

Benzeri bir direniş de emperyalist savaşı protesto etmek için gerçekleştirildi. 20 Şubat 1991'de Devrimci Sol Güçler'in çağrısı üzerine Gazi'de tüm dükkanlar kepenklerini kapattı. Üst üste gelen bu eylemler üzerine polis, Gazi'yi ablukaya alarak, başta esnaf olmak üzere tüm halka saldırdı. Eylemlerin etkisi ve halkın yoğun katılımı dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet Açar'ı da Gazi'ye gelerek halka yönelen saldırıyı bizzat yönetmek duru-

munda bıraktı. Bu abluka ve saldırılar sürerken Devrimci Sol Güçler, esnafı polis karşısında yalnız bırakmadı. Karakola 50 metre mesafede ana cadde üzerinde bir gösteri düzenlenerek Gazi esnafının direnişini selamlayan, polis baskısını protesto eden, hesap sorulacağını belirten iki pankart asıldı. Polis şaşkındı. Böyle bir gösteriyi beklemiyordu. Polis, Gazi'den şubeye alınan insanlara düştüğü aczin bir ifadesi olarak "orası sizin için de bizim için de prestij meselesi" diyordu.

Düzen partilerinden hızla uzaklaşan Gazi halkı, bu tavrını 1991 Ekim'inde genel seçimlerde de sandıklara yansıtıyordu. Tüm Gaziosmanpaşa'da % 20'yi aşan boykot oranı Gazi mahallesi özelinde % 50'ye ulaşıyordu. Ve bu kopuşun '94'teki yerel seçimlerde de artarak devam ettiği görülecekti.

91 Seçimleri sonrası Devrimci Sol'un başlattığı "İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız" kampanyasına birçok etkinliklerle katılan Gazi halkı, iktidarın vaatlerinin takipçisi olacağını gösterdi. Demokratikleşme yalanlarıyla herkese söz ve örgütlenme hakkını vereceklerini iddia edenler iki yüzlü bir tavırla varolan demokratik kurumlara saldırırken, Gazi'liler devletten birşey beklemediklerini göstererek Devrimci Sol'un öncülüğünde karar alıp daha önce kapatılan demokratik mevzileri GOPKAD'ı 14 Ocak 1992'de kendi elleriyle yeniden açtılar.

Gazi Halkı Silah Elde Çatışarak Şehit Düşen
Şehitleriyle Onurlandı, Onları Bağrına Bastı

Gazi'liler derneklerini yeniden açtıktan iki ay sonra GOPKAD'ın kurucularından Tuncay GEYİK, Gazi mahallesinin yoksul sokaklarında büyüttüğü kavga ateşini Malatya dağlarına taşıyarak halkın kalbine gömüldü. Birlikte ölümü yendiği komutanı Şerafettin ŞİRİN'i de (Şero) çok iyi tanıyordu Gazi halkı. Devrimci Sol'un '90 Atılımında GOP sorumluluğunu üstlenen ve Gazi emekçilerinin yüreğinde, bilincinde, devrim ateşi olarak yanan Şero, halkını utandırmadı.

Tuncay'ın ölüm haberi geldiğinde kızı Olcay, 40 günlüktü. Kızı için "öyle bir yetiştireceğim ki onu, her bir söylediği devrim olacak" demişti. Şimdi Gazi yeni Tuncay'lar yetiştirecekti dağlara sevdalı...

17 Nisan 1992'de Devrimci Sol önderlerinin ve savaşçılarının destansı direnişi ülkemizin dağlarında, kırlarında, varoşlarında yankılanarak kavga çağrısı oldu. Gazi halkı Sabo'ların, Sinan'ların kurtuluş çağrısına, şehitlerini sahiplenerek, yeni yeni savaşçılar ve komutanlar yetiştirerek cevap verdi.

Filizler büyütüldü, tohum verdi ve ayağa kalktı İstanbul.

17 Nisan şehitlerinin cenazelerini şanlarına yakışır bir şekilde kaldırmak için Karacaahmet Mezarlığına doğru yola çıkan binlerce emekçi gibi Gazi'liler de daha mahallelerinden çıkmadan ablukaya alındılar. Ve cenazeye katılmaları engellenmek istendi. Polis, şüpheli gördüğü herkesi gözaltına alarak bu sahiplenmenin önüne geçmeye çalıştı. Ama başaramadı. Gazi halkı da şehitlerini yalnız bırakmadı.

17 Nisan direnişinden bir gün sonra silah sesleriyle yankılanan mahallelerden biri Gazi'ydi. Devrimci Sol SDB savaşçıları, rüşvetçiliği, işkenceciliğiyle GOP'ta nam salmış olan Başkomiser Bülent Üstün ile korumasını cezalandırarak bu suçlarının hesabını ödettiler. 17 Nisan direnişinin yarattığı savaşçı ruh, bu eylemin coşkusuyla birleşerek mahalle halkının duygularına tercüman oldu.

Polisin bütün mahallede estirdiği terör, bu coşkuyu engelleyemedi. Eylem sonrası savaşçıları bağrına basarak onları polis kuşatmasından kurtaran Gazi halkı, Devrimci Sol'un silahlı mücadele geleneğinin sonuna kadar destekçisi olduğunu bir kez daha gösteriyordu.

Gazi halkı, coşkusuyla savaşa uğurladığı evlatlarını kararlılık ve cüretle sahiplenmeye devam etti.

1 Eylül 1992 günü İstanbul Avcılar'da Küçükçekmece Ekipler Amiri, işkenceci katil Ömer Çakır'ın cezalandırılmasına yönelik eylemde şehit düşen Devrimci Sol SDB komutanlarından ve Gazi'de büyümüş olan Ali Rıza Karagöz'ün cenazesinin Gazi mahallesinde büyük bir gösteriye dönüşeceğini bilen polis bunu engellemek için ailesinin cenazeyi alma girişimini tehditlerle karşılayarak onları yıldırılmaya çalıştı. Cenazeyi bir gün sonra vereceklerini söylemelerine rağmen aynı gün akşamı cenazeyi panzerlerle kaçırarak Gazi mahallesindeki mezarlığa gömdüler. Aynı anda Gazi'de kahvehaneler basılarak "arama" bahanesiyle terör

estirildi. Bir gün sonra Devrimci Sol Güçler esnafa kepenk kapatma çağrısı yaparak akşam saatlerinde bir gösteri düzenlediler. "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı gösteriyi polis taradı ve iki kişiyi yaraladı.

Polis cenazeyi kaçırması, halkı mezarlığa sokmamıştı. Ama bu kez öfke sokaklarda patladı. Esnaf, tüm tehditlere rağmen Devrimci Sol Güçler'in kepenk kapatma çağrısına uyarak kepenkleri kapatmıştı. Polis, yoğun olarak önlem aldığı Gazi'de "şüpheli" görülen herkesi aramaya başladı. Kepenk kapatmak istemeyen kahveciyle konuşmaya giden bir grup, polisin tehdidi ve açılan ateşle karşılaştı.

Tüm bu saldırılara rağmen o gün Gazi mahallesi halkı devrimcilere sahip çıktı. Devrimcileri polise karşı savunmak için elinden geleni yaptı.

Gazi, "Halkın Bağı"dır.

Mücadele gazetesi muhabirinin o günkü izlenimleri bunu anlatmaktadır:

"Eylem başlar başlamaz polis pusuya yattığı ara sokaklardan çıkarak kitleyi rastgele taramaya başladı. Caddeye çıkmamızın ve fotoğraf çekmemizin imkanı yoktu. Ara sokaklara girdik... Bir sokakta ilerlerken 70 yaşlarında bir ana 'şışt, oğlum' diye seslenerek 'buraya gel, her yer polis kaynıyor, hemen eve gir' diyordu. Eve girdim. Elimdeki muhabir çantamı alarak yatağın altına sakladı. Sürekli yüzündeki gülümsemeyle bizlere cesaret vermeye, korumaya çalışıyordu. 'Siz buradan ayrılmayın, ben dışarı çıkıp bir bakayım, durum ne' dedi. Dışarıya çıkıp sokaklara baktıktan sonra içeriye girdi. 'Her yer polis kaynıyor, sakın dışarı çıkmayın' diye tembihledi. On dakika sonra eşi geldi. Mahallenin her tarafının sarıldığını söyledi. 'Evleri arayabilirler, bizleri bulurlarsa sizler için iyi olmaz' deyip ayağa kalktık. Yaşlı kadıncağız hemen ayağa fırlayarak, 'olmaz! siz burada oturun, ben karşıdaki evi açacağım.' diyerek evden ayrıldı. Beş dakika sonra bizi karşı eve aldı ve ışığı söndürdü. 'Polisler gelirse kimse yok derim, eğer kapıyı kırmaya kalkarlarsa, arka kapıdan atlayın, kaçın' derken sanki kendi canını verecek gibiydi. Bizi ne olursa olsun polise teslim etmeyecekti. O uğraşı arasında on dakika sonra da elinde bir tepsi yemekle çıkıp gelmeyi ihmal etmiyordu.

O akşam evle cadde arasında mekik dokuyordu. Gece 23.00'da 'hepsi gittiler' dediğinde huzurluydu, gülümsüyordu. Belki bizi, Ali Rıza'yı daha önce hiç görmemişti. Ama devrimcileri kendi evladı bellemişti. Onlara ana kucağı açmaktan onur duyuyordu. Bizi yatırdı, sabah karnımızı doyurdu. 'Canlarım, sizlere birşey olmasını istemem, hepimiz benim oğlumsunuz' diyerek bizi uğurladı."

Ali Rıza'nın Gazi mahallesi, ondan sonra da bütün Ali Rıza'ları onurlandırdı, onlara sahip çıktı.

Devrimci Sol savaşçılarının bulunduğu üslere 28 Eylül 1992'de işkenceci katiller bir kez daha saldırarak, Beylerbeyi ve İçerenköy'de halkın üç savaşçısını, Kayhan Tazeoğlu, Fatma Süzen, Makbule Sürmeli'yi katlettiler. Kayhan ve Makbule'nin cenazesi Gazi mezarlığına götürüldü. Onlar Gazi'li değillerdi ama Gazi'lilerle birlikte milyonlarca emekçinin onur, namus ve adalet kavgasını kanlarının son damlasına kadar savunarak şehit düşmüşlerdi. İşte bu yüzden polis devrimcilerin cenazesine saldırırken, halk sahip çıkıyordu. Polisin cenaze kortejine saldırmasına taşlarla direnen emekçi halk, devrimcileri sarıp sarmalıyordu. Yaralıları evlerine götüren, onlara su ve ekmek vererek acılarını paylaşmak isteyen Gazi halkı, şehitlerini sahiplenmenin onuruyla geleceğini inşa etti.

Devrimci Sol şehitlerini yeni şehitlerle kucaklıyordu. Bu kez, Veysel Beysüren 1 Nisan 1993'de Kızıltoprak'ta işkenceci polisler için cezalandırma eyleminde çıkan çatışmada yoldaşları Ferda Civelek ve Hakkı Karahan ile birlikte, şehit düşüyor. Devrimci Sol SDB savaşçısı Veysel Beysüren, Gazi'de büyümüş, devrimci mücadeleye Liseli Dev-Genç saflarında katılmıştı.

3 Nisan 1993...

Veysel Gazi mezarlığında toprağa veriliyor.

Gazi mahallesi yüzlerce polis kuşatması altında. Cenazenin yıkandığı Ulucami'nin avlusuna ulaşmak isteyenler bütün bölgeyi kuşatan polisler tarafından geri çevriliyor. Cami avlusuna ancak Veysel'in yakınları, mahalle kadınları ve çocukları girebilmiş. Cenazenin bir gün önce polis tarafından gizlice gömülmek istendiğini ve bunun için Veysel'in amcasına baskı yapıldığını söylüyor yakınları. Bir başkası; "Biz sahip çıkmayalım diye ellerinden geleni

yapıyorlar. Bunlar insan değil hayvan. Ama şimdi bizi dilim dilim doğrasalar bile, biz yine sahip çıkacağız" diyor.

Sokaklarında koşturduğu, bildiri dağıttığı, yazılamaya çıktığı Gazi mahallesi Veysel'i konuşuyor. Genç yoldaşları onun kavgasını sürdürmeye devam ediyorlar.

Cenaze mezarlığa doğru yola çıkarılıyor. Veysel, daha ikinci sokağın başında bir duvar yazısıyla selamlanıyor. "Devrim Şehitlerini Saygıyla Anıyoruz, Devrimci Sol" Cenazenin toprağa verileceği Gazi mahallesi mezarlığına gelindiğinde polis kuşatması daha da sıklaşıyor.

Veysel toprağa verilirken annesi son kez görmek istiyor. Yüzü açılıyor Veysel'in. Kadınlar, çocuklar, gençler, mezarlığa girebilen yüze yakın insan, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganıyla uğurluyor Veysel'i.

SDB savaşçısı Veysel Beysüren'in cenazesi toprağa verildikten sonra şehit ailelerinin de katıldığı bir toplantıyla devrim şehitleri anılıyor.

Ve aynı gün saat 20.30 Gazi Mahallesi...

Kırılan bir şişenin sesi ve parlayan alevler eylemin başladığını duyuruyor. Bir anda dolu-veriyor cadde. İkinci molotofun alevleriyle patlıyor ilk slogan, "Veysel'ler, Ferda'lar, Hakki'lar Ölümsüzdür"...

Veysel Beysüren'in cenazesinin kaldırılmasının üzerinden henüz bir ay geçmemişti ki, 23 Nisan 1993 günü gelen iki haberle sarsıldı Gazi... İstanbul SDB Komutanı İbrahim YALÇIN, İstanbul-Maltepe'de çatışmada şehit düşmüştü. Gazi halkı bu yiğit evladını kaybetmenin üzüntüsünü yaşarken, aynı gün Dersim'de 12 Devrimci Sol gerillasının şehit düştüğünü öğrendi. Dersim'de bir karakol baskını sonrası jandarmanın sürdürdüğü operasyonlarda pusuya düşen 12 Devrimci Sol gerillası şehit düşmüştü. Şehitlerden biri de Ali ÖZBAKIR'dı.

İstanbul SDB Komutanı İbrahim Yalçın'ın şehit düşmeden önce bir vasiyeti vardı. Cenazesinin Gazi'de toprağa verilmesini ve cenaze töreninde Gazi mahallesinde özgürlük ateşlerinin yakılmasını, Gazi mahallesi caddelerinin boydan boya tutuşturulmasını istemişti. Gazi halkı onu utandırmadı. Ve vasiyetini yerine getirdi. Cenazesinin kaldırıldığı gün Gazi sokakları boydan boya molotoflarla tutuşturuldu. Sloganlarla, marşlarla uğurlandı İbo.

Gazi halkının İbo ile birlikte "onları Sabo'ların yanına uğurladık" diyerek başına bastığı diğer devrim şehidi de Dersim'de şehit düşen 12'lerden Behiye CANİK'ti. O da birçok yoldaşı gibi gecekondu halkından almıştı mayasını. Onurluca yaşamış, onurluca dövüşmüştü. İşkencehanelerde, cezaevlerinde düşman karşısında kazandığı zaferlerin ardından halkı için şehit düşmüştü.

Elde silah çatışıp düşmana darbeler vurarak, sloganlarla ölümsüzleşen Devrimci Sol şehitleri Gazi'yi onurlandırmaya devam etti. Gazi, verdiği şehitlerinin acısını yüreğine gömerek, düşmana olan kinini her geçen gün daha da büyütüyordu.

5 Haziran 1993'de Ankara-Sincan'da kuşatılan bir evde Devrimci Sol SDB Komutanlarından Murat GÜL, dört bir yandan ölüm kusan Özel Timlere, onlara emir verip katliamı izleyen Ankara Emniyet Müdürü ve DGM Savcısına karşı zafer ve savaş naralarıyla ölümü gülerek kucakladı. Murat Gül de, devrimci mücadele ile 1989 yılında Gaziosmanpaşa'da tanışmıştı. Gazi halkı, işkencedeki direnişiyle, sonra firarıyla ve son kahramanlığıyla onur ve gurur duyduğu evladını mahallenin dört bir yanını süsleyen pankartlarıyla, duvar yazılarıyla, yakılan ateşlerle, gösteriler ve sloganlarla selamladı.

26 Haziran 1993'te faşizmin infaz mangaları bu kez Gaziosmanpaşa'daydı. Faşist katiller SHP'li "demokrat" maskesiyle halkın içinde dolaşan bir ihbarcının işbirliğiyle Yüksel GÜNEYSEL ve Devrim Mehmet EROĞLU'nu katlettiler.

Olayın öğrenilmesiyle birlikte yüzlerce insan, Yüksel ve Mehmet'in Gazi mahallesindeki evlerine, GOP SHP İlçe Binasına toplanıyordu.

27 Haziran günü Gazi mahallesinde toplanan halk, katliamı protesto eden sloganların atıldığı bir gösteri yaptı. Devrimci Sol Halk Milislerinin havaya ateş açmasıyla caddeyi dolduran insanlar, "Katillerden Hesap Sorduk, Soracağız" ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını haykırdılar.

Cenazelerinin toprağa verilme hazırlığı sürerken düşman huzursuzdu. Gazi halkının ve devrimcilerin öfkesinden korkuyordu. Mahalle adeta polis işgali altındaydı. Aileler tehdit ediliyor, cenazelere sahip çıkmamaları isteniyordu.

Düşmanın tüm baskı ve tehditlerine rağmen Gazi halkı, devrimci evlatlarına sahip çıktı. Çünkü onlar Gazi'nin birer parçası, onların şehitleriydi.

Polisin yoğun yığınağına rağmen insanlar toplanmaya ve kortej oluşturmaya başlıyorlar. Öfkeli ve kararlılar. Yaklaşık bin kişilik kortej inadına ağır yürüyor. Polise meydan okuyorlar.

Yürüyüş kolu mezarlığa ulaştığında ilk olarak "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganını bir bomba gibi patlatıyor, bu slogan, bütün gün polisin estirdiği teröre en iyi cevap oluyor. Mezarları başında yapılan saygı duruşundan sonra "Yaşasın Devrimci Sol", "Katillerden Hesap Sorduk Soracağız" sloganı atılıyor.

Mehmet ve Yüksel'in mücadelesinin anlatıldığı konuşmadan sonra, "Mehmet'ler, Yüksel'ler Ölümsüzdür", "Mehmet Altuncu Halkın Adaletinden Kurtulamayacak" sloganlarıyla tören sona eriyor.

Aynı günün akşamı Gazi mahallesi bir kez daha Devrimci Sol Güçler'in sloganlarıyla çınladı. O günlerde Yüksel Güneysel'in Gazi mahallesinde sürekli yazılamaya çıktığı son durak civarında ve Mehmet Eroğlu'nun evinin karşısında Gazi halkı aynı sloganla karşılaşıyordu; "Mehmet Altuncu ve Polisten Hesap Soracağız".

Bu söz, bir yıl sonra yerine getirildi. DHKC savaşıları tarafından cezalandırılan işbirlikçi Mehmet Altuncu, eylemden yaralı olarak kurtuldu. Şimdilik bir sürüngen gibi korku içinde yaşamaya devam ediyor. Gazi halkı, bu hesabın da yarım kalmayacağını biliyor.

İstanbul'da Menzir'in katil şebekesi kana doymuyordu. Halkın devrimci mücadelesi karşısında yapabildikleri tek şey, katliamlarla, infazlarla halkı sindirmeye çalışmaktı. Bu kan içicilikleriyle 13 Ağustos 1993'te Okmeydanı'ndaki Perpa İş Merkezi'nde bulunan bir kafeteryaya sürüler halinde saldırdılar. 5 insanı kurşuna dizdiler. Bu katliam da basına "Devrimci Sol'a Büyük Darbe" diye yansıdı. Devrimci Sol ise yaptığı açıklamada "katledilen insanlardan Mehmet Salgın ve Hakan Kasa dışındaki üç insan, Nebi Akyürek, Selma Çıtak ve Sabri Atılmış örgütümüz üyesi değillerdir" diyordu.

Mehmet ve Hakan, Nurtepe ve Alibeyköy'de yoksulluk içinde büyümüş iki Devrimci Sol savaşçısıydılar.

Bu kavgada onlarca komutan ve savaşçı yetiştiren, devrimimize şehitler veren Gazi halkı, Mehmet ve Hakan'ı da bağına basmaktan geri durmadı. Cenazeleri Gazi mezarlığında görkemli bir törenle toprağa verildi.

Şehitlerimiz törene katılan 1500'e yakın insanın, halkımızın kollarında toprağa veriliyor. Genç, yaşlı, çocuk herkes onlar için kaldırıyor yumruğunu. Dev-Genç'in açtığı "Şehitler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" pankartı dalgalanıyor Gazi'de.

Siyasi Şube işkencecileri 17 Mayıs 1994'de Adana'da halkın gözleri önünde kahpe bir pusuda katlettiler Maksut POLAT'ı. Gazi'nin "Mesut"uydu o.

Savaşı Gazi'de halkın içinde, halkla birlikte dövüşerek öğrenen "Mesut"un cenazesini alan ailesi, cenazeyi İstanbul'a getirdi. Polis, cenazeyi kaçırarak devrimciler ve halk tarafından sahiplenilmesini engellemeye çalıştı. Ama yanıldılar. Cenazenin kaçırıldığını öğrenen TİYAD'lı aileler ve Devrimci Sol Güçler tüm mezarlıklara dağılarak cenazenin nereye kaçırıldığını öğrendiler. Mesut, Gazi'de toprağa verilmişti.

Gazi'li Devrimci Sol Güçler, cenazesini elleriyle uğurlayamadıkları Mesut'un anısına geceyi meşalelerle aydınlattılar. Gündüz bir anma yürüyüşü yapılmış, sloganlar atılarak marşlar söylenmişti. Geceki gösteriye ise yaşlı-genç tüm Gazi'liler ellerinde meşalelerle ve sahiplenmenin bilinciyle katıldılar. Devrimci Sol bayrakları Gazi halkının elindeydi.

O güne kadar Devrimci Sol'a verdiği onlarca şehidiyle birlikte, Gazi mahallesi halkı gece boyunca gururla dalgalandırdı umudun bayrağını...

Gazi Mahallesi Barındırdığı Devrimci Potansiyel
Nedeniyle Kontrgerillanın Saldırılarının
Öncelikli Hedefleri Arasındadır.

Gazi mahallesi devrimciler için olduğu kadar devlet için de önemli bir bölgedir. Çünkü devlet için Gazi, sıradan bir mahalle değil, devrimci halk muhalefetinin her dönem ön saflarında yer almış olan ve bugün de özelliğini sürdüren "kötü bir önke"tir. Devlet devrimci halk muhalefetinin yükseldiği bu örnekleri yoketmeden veya etkisini zayıflatmadan, kendisine yönelen mücadelenin yayılmasını önleyemeyeceğini bilmektedir.

Gazi mahallesi kurulduğundan bugüne kadar devlet açısından hep "tehlike" oluşturmuştur. Türkü, Kürdü, Lazı, Göçmeniyle, Alevisi, Sünnisiyle anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin önemli bir kitle gücünü meydana getirip, bir muhalefet olmasının yanında, Halk Kurtuluş Savaşına yolladığı savaşçılarıyla da ayrı bir öneme sahiptir Gazi. Devrim için toprağa düşen onlarca şehit, Gazi'yle devrimcileri etle tırnak gibi kaynaştırmıştır.

Bu özelliklerinden dolayı, emekçi Gazi halkı her dönem devlet terörünün ilk hedefleri arasında yer almıştır. Gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar, ev baskınları, kuşatmalar Gazi mahallesindeki yaşamın doğal parçaları haline getirilmeye çalışılmıştır. Ancak, Gazi emekçileri bu tür saldırıları sineye çekmemiş ve her seferinde devrimci evlatlarıyla birlikte faşizmin karşısına dikilmiştir.

Devlet, her zamanki saldırı metodlarıyla sonuç alamayacağını ve Gazi emekçilerini sindiremeyeceğinin farkındadır. Bu yüzden de mevcut terör yöntemleriyle birlikte, farklı bir takım kontrgerilla taktiklerini de gündeme getirmeye başlamıştır.

Sivil faşistlerin bölgeye yerleştirilmesi, kontra faaliyetlerinin bir parçasıdır. Karakol polisleri ve Siyasi Şube işkencecileri ile doğrudan ilişkisi olan bu serseri, lümpen, halk düşmanı grup polis denetiminde Gazi'de yuvalanmaya çalışmakta, devletten temin ettikleri silahlarla geceleri havaya ateş açarak veya sözlü tehditlerle halkı taciz edip sindirmeyi hedeflemektedir. Yine bu faşistler kullanılarak bölgede bir muhbir ve işbirlikçi ağı yaratılmaya çalışılmaktadır.

Gazi'yi tamamen denetimden kaçırmamasının sonuçlarını iyi hesaplayan kontrgerilla halka gözdağı verme uygulamalarında pervasızlaşmıştır. Bu uygulamalar için de tüm teşhir olmuşluğuna rağmen Gazi polis karakolunu kullanıyor. Bu da elindeki tüm olanaklarla halka saldırmaktan başka bir çaresinin olmadığını çok açık gösteriyor. Bayram Duran isimli bir simitçinin Gazi Karakolunda gördüğü işkence sonucu ölmesi ve ailesine teslim edilmesi bu gözdağı politikasının bir parçasıdır.

12 Mart 1995 akşamı kahvehanelerin taranması ise devletin attığı yeni bir adımdır. Bu saldırı, özü itibarıyla tüm emekçi halka yöneliktir ve amaçlananlar sadece Gazi'yle sınırlı değildir. Ancak katliam için özellikle Alevi halkın yoğun bulunduğu kahvehanelerin seçilmiş olması, saldırının bir başka yönünü göstermektedir: devlet, hiçbir dönem vazgeçmediği "böl-yönet" politikasını Gazi'de de hayata geçirmek istemektedir. Alevi ve Sünni halkı bu tür saldırılarla karşı karşıya getirerek Gazi emekçilerinin gücünü bölmeyi ve baskı politikalarını dilediği gibi hayata geçirmenin zeminini yaratmayı deneyen kontrgerilla, gerekli cevabı Gazi halkından ve devrimcilerden aldıysa da bu vb. yöntemleri uygulamaya devam edecektir. Bu uygulamaların başarılı olup olmayacağı ise devrimcilerin üreteceği karşı politikalarla doğrudan ilgilidir. DHKC'nin öncülüğünde ayaklanan Gazi emekçileri yapılması gerekenin ne olduğunu ortaya koymuştur. Sorun, oluşturulan bu bilincin, sağlam örgütlülüklerle dönüştürülerek, savaşçı bir güç olarak faşist iktidarın karşısına dikilebilmesindedir.

GAZİ'NİN ONURU
DEVİRİMCİ SOL
VE
PARTİ-CEPHE ŞEHİTLERİ

Bu şehir kendini kurtaracaktı
Silkinip atacaktı kapanmışlığın örtüsünü
Canlar son kez geçmişlerdi
Bir baştan bir başa üstünden
Ve her karışına hayat bırakmışlardı

"Faşizme ve emperyalizme karşı sürdürdüğümüz kurtuluş mücadelesinde onlarca şehit verdiğimiz İstanbul ve özelde Gazi'nin yoksul, ama şanlı bir tarihe sahip emekçi halkı, şehitlerine verdikleri sözleri unutarak, o, kanla sulanmış kutsal topraklarda yatan şehitlerinin üzerine basarak, teslim bayrağını çekemezlerdi."

Gazi'nin şehitleri halklarının yüreğinde, bilincindeydi. Gazi'nin yoksul emekçi halkı yıllarca ekmeğini, aşını, evini paylaşmıştı şehitlerimizle. Onlarla gülmüş, onlarla üzölmüş, onlarla acılara dayanmıştı. Yıkılmama, direnme gücünü onlardan almıştı. Onlar, Gazi halkının evlatlarıydı. Oğulları, kızları, kardeşleri, kanla yeşertilen kurtuluş umutlarıydı. Onlar, Gazi'nin devrim şehitleri, onuruydu...

Kimisi Gazi'de doğup büyümüş, kimisi yıllarını vermişti Gazi'ye. İçlerinde Gazi'de düşeni de vardı, Malatya'da, Ankara'da, Adana'da düşeni de. Kimisi Gazi'ye defnedildi, kimisi başka yere. Ama onlar Gazi halkının yüreğinde yattılar hep.

Ve yüreklerinde şehitlerimizi taşıyan "yiğit Gazi Halkının mücadele bayrağını kaldırmayıyla, çocuk, kadın, yaşlı onbinlerce insan faşizmi yenmek için özgürlük ve kurtuluş için ayaklandılar" ülkenin dört bir yanında.

Şehitlerimiz boşuna can vermediler.
Onları halklarımızın kurtuluş savaşında yaşatıyoruz.
Onları ayaklanan Gazi'de yaşatıyoruz.
Onları, yeni şehitlerimizle kucaklıyoruz...

Abdullah GÖZALAN
Devrimci Sol Üyesi
(18 Mart 1981)

1975'ten sonra Gazi'de anti-faşist bilincin yaratılmasında ve sivil faşist-mafya terörünün kovulmasında öncü rol oynadı. Devrimci Sol'un Gazi bölgesindeki sorumlularından biriydi. Cunta sonrası 18 Mart 1981'de düşmanla girdiği çatışmada, kararlılık ve onurundan taviz vermeyerek yiğitçe çarpışarak şehit düştü.

Gidenler vedasız gidiyorlar
Söylenmeden son kelimeler
Gidenler vedasız gidiyorlar
Zaman yok kucaklaşmaya
Gidenler vedasız gidiyorlar
Sıcaklıkları başka yerlerde şimdi
Bizde de hiç eksilmedi

Mustafa IŞIK
Devrimci Sol Üyesi
(Mayıs 1981)

Yoldaşı Abdullah Gözalan'la birlikte Gazi mahallesinde anti-faşist mücadelenin en ön saflarında yer aldı. Yoksul Gazi halkının faşist mafya ve sivil faşist çetelere karşı mücadelesini örgütleyen ve onu iktidar mücadelesiyle bütünleştirenlerden biriydi. 1981 Mayıs'ında gözaltına alındı. Direndi. Gözaltına alınışının 6. gününde polis tarafından kurşuna dizildi.

Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar
Zulüm de biter bir gün
Menekşeler de açılır üstümüze
Leylaklar, güller
Bugünlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar adına direnenler

Şerafettin ŞİRİN
Devrimci Sol
Kır Gerilla Birliği Komutanı
(17 Mart 1992)

Devrimci Hareketin Atılım yıllarıyla birlikte Gazi halkının faşizme karşı yükselen mücadelesinin önderlerinden biri oldu. GOP sorumluluğu yaptı. Cunta sonrası Devrimci Sol'un ilk Kır Gerilla Birliği'ne komutanlık yaptı. 17 Mart 1992'de Malatya dağlarında çatışarak şehit düştü.

Hey gökyüzü sesimi duyuyor musun
Malatya'dan Sivas'tan
Dağlardan, koyaklardan gürleyen sesimi
Doruklardan inen nehir gibi
Rüzgarda yaprak gibi
Tavında demir gibi
Yankılanan sesimi

Tuncay GEYİK
Devrimci Sol Kır Gerillası
(17 Mart 1992)

Gazi'de '80 sonrası yeniden yükselen devrimci mücadelenin önderlerinden biri oldu.
GOPKAD'ın kurucu üyeleri arasında yer aldı. Komutanı "Şero" ile birlikte Malatya dağlarında bir kır Silahlı Devrimci Birlikler savaşçısı olarak şehit düştü. Öldüğünde kızı Olcay 40 günlüktü henüz..

"Şimdi ölmek zamanıdır"
Dediler yürekten
Ve yüreklerinin atışı kadar
Hızlı çekilip gittiler aramızdan
Bahardı, bahardı mevsimlerden
Onlar da baharındaydı yaşlarının

Ali Rıza KARAGÖZ
SDB Komutanı
(1968-1 Eylül 1992)

Gazi halkının faşizme karşı mücadelesi içinde büyüdü. Sivaslı bir Kürt (Zaza) ailesinin çocuğuydu. Emeğiyle, alinteriyle yaşam savaşı verdi. Militanlığı ve mütevaziliğiyle tüm Gazi halkının sevdiği, saygı duyduğu bir devrimciydi. 1 Eylül 1992 günü İstanbul'da bir işkenceci polisin cezalandırılması eyleminde Devrimci Sol SDB Komutanı olarak şehit düştü.

Tuttuğunuz silahta kan izleri dururken hala
Dururken hala
Kanınız henüz kurumamışken
Toprakta ardınızdan yas tutmayacağız
Çünkü biz de bir gün katacağız
Kanımızı kanınıza
Canımızı canınıza

Veysel BEYSÜREN
SDB Savaşçısı
(1973-1 Nisan 1993)

Gazi'de büyüdü, örgütlendi ve önce Liseli Dev-Genç militanı, sonra Hamiyet Yıldız Silahlı Devrimci Birliği savaşçısı oldu. 1 Nisan 1993'te işkenceci bir polis ekibine yönelik ceza-landırma eyleminde şehit düştü.

Biz ki ustasıyız
Vatan sevmenin
Umut, saklımızda ölümsüz bayrak
Kırmızı kırmızı
Dalga dalgadır
Biz ki bu halkı sevdik
Ve bu ülkeyi
İşte bağışlanmaz kutsal suçumuz

İbrahim YALÇIN
SDB Komutanı
(23 Nisan 1993)

Erzincanlı yoksul bir ailenin çocuğu olan İbrahim, Gazi mahallesinin yoksul gecekondularında kavgaya atıldı ve halkımızın ve Devrimci Sol'un değerli bir yöneticisi oldu. 1990 Atılım sürecine kadar hem askeri, hem mahalli alan örgütlenmelerinde görevler aldı. 7 Şubat 1991'de tutsak düştü. Cezaevinden bir özgürlük eylemiyle çıktı ve yeniden sıcak mücadeleye atıldı. İstanbul SDB Komutanı olarak 23 Nisan 1993'te şehit düştü.

Ey nice oklar saplanmış yürek
Sen nelere katlanmadın ki
Daha katlanacağından başka
Ey sen yaralı güvercin
Buralara gelene kadar ne dağlar aşmadın ki
Daha aşacağından başka

Ali ÖZBAKIR
Kır Gerilla Birliği
Müfreze Komutanı
(1970-23 Nisan 1993)

Gazi'de büyüdü, aynı alanda mücadeleye başladı. Herkesin örnek aldığı bir devrimciydi. Dersim'de müfreze komutanı olduğu birlik pusuya düşürüldü. Son mermisine kadar inatla çarpıştı ve şehitler kervanına katıldı.

Sen bahar kadar taptaze bir yaşam
Bir can, bir militan
Orada zulme isyan
Ve damla damla toprağa akan
Kıpkızıl bir kan

Murat GÜL
SDB Komutanı
(5 Haziran 1993)

Erzincanlı yoksul bir ailenin çocuğuydu. Kavgaya Gazi'de atıldı. 1992 yılı başlarında SDB'lerde görevlendirildi. Tutsak düştüğünde işkencedeki sorgusu düşman için tam bir hezimete dönüştü. Adını bile vermedi. 1993 Şubat'ında bir özgürlük eylemiyle terketti zindanları. 5 Haziran 1993 günü Ankara-Sincan'da şehit düştü.

Savaşı özgürlük için daha güzel kılacağız
Yıkarak tüm canavarlarını kuşatılmış dünyanın
O sabah
Milyonlarca gülyüz
Meydanlarda olacağız

Devrim Mehmet EROĞLU
Devrimci Sol Savaşçısı
(1976-27 Haziran 1993)

Gazi halkının bağrında büyüüp, kavga ateşiyle ön saflara fırladı. Önce Liseli Dev-Genç örgütlenmesi içinde yer aldı. Okulunda DLMK'yı örgütledi. Bir süre sonra Devrimci Sol savaşçıları arasına katıldı. 27 Haziran 1993'te Gaziosmanpaşa'da bir ihbarcının polisle işbirliği sonucu düşürüldüğü pusuda polis tarafından katledildi.

Kavga
Kavga türküsü
Al yüceltilere yükselmede
Haydi yürüyelim kardeşler
Yolumuz uzun

Yüksel GÜNEYSEL
Devrimci Sol Savaşçısı
(1973-27 Haziran 1993)

Emekçi bir ailenin çocuğuydu. GOPKAD'ta görev aldı. O da yoldaşı Devrim gibi Gazi'de yetişip, mücadelesini Devrimci Sol saflarında sürdürdü. Milis komutanı oldu. 27 Haziran 1993 günü SHP GOP Başkan adayı, polis işbirlikçisi Mehmet ALTUNCU'nun ihbarı sonucu pusu kuran polisler tarafından kallesçe kurşuna dizildi.

İşte bu yiğitler
Bu mevsim, bu kış
Ve derenin akışından yana gelip
Güne doğru
Sabahı bulmaya gittiler

Maksut POLAT
Kır Gerilla Birliği Komutanı
(1969-17 Mayıs 1994)

1 Mayıs'larda Mehmet'in öğrettiği kavgayla pişen, savaşı Gazi'de halkın içinde, halkla birlikte dövüşerek öğrenen Maksut (Gazi halkının deyişiyile Mesut) Kır Silahlı Devrimci Birlik Komutanı olarak bulunduğu Adana'da 17 Mayıs 1994'te bir pusuda polis tarafından alçakca katledildi.

Adımızı miras bırakıp çocuklara
Topraktan emdik direnmeyi
Yüreğim, yıldızlaşan yumruğum benim
Aş oldum kardeş sofralarına
Direnc gülü oldum gökyüzüne

"GAZİ'NİN HER SOKAĞINDA BİZİM İZİMİZ VAR"

13 Mart 1995...

Gazi'nin kadını, erkeği, yaşlısı, genci ile tüm halk faşizme karşı ayağa kalkmışız, zulmün kurşunlarına karşı taşla, sopayla, molotofla, tüplerle savaşıyoruz.

Bedeller boşuna ödenmiyor. Tarih Gazi'de bir kez daha buna tanıklık ediyor.

Apo'lar, Mustafa'lar, Tuncay'lar, Ali Rıza'lar, İbrahim'ler, Ali'ler, Murat'lar, Veyssel'ler, Yüksel'ler, Mehmet'ler, Hakan'lar, Maksut'lar Gazi'nin yiğit şehit evlatları.

Onlar tohum olup toprağa düştüler.

Tohum 12 Mart gecesi Gazi'de zulme karşı ayaklanma oldu.

Ayaklanmanın coşkusunu yaşarken, Gazi'deki mücadele tarihimiz bir an gözlerimizin önünden bir film gibi geçmeye başlıyor.

'80 öncesine, çocukluğuma gidiyorum.

İki oda, tuvalet, mutfaktan oluşan bir gecekondu yaparak Gazi'ye yerleştik. Artık kiradan kurtulmuştuk.

Yeni evimize taşınalı çok olmamıştı ki, birgün evimizin bahçesinde iki-üç kişi dolaşmaya başladı. Bahçemiz biraz büyükçe. Babam yanlarına gitti. Evimize geldiler. Birlikte yemek yedik. Babamla bu insanlar arasında sert tartışmalar oluyordu. Evimize gelen insanlar devrimci olduklarını söyledikten sonra 'arsamızın fazla olduğunu, arsanın birazını alıp evi olmayanlara vereceklerini' söylüyorlar ve arsayı kimden aldığımızı öğrenmeye çalışıyorlardı... Devrimcilerle -daha sonra Devrimci Solcu olduklarını öğrendim- ilk tanışmam böyle oldu.

Komşularımızın hemen hepsi arsalarını arazi mafyacılığı yapan faşistlerden almıştı. Herkesin bu faşistlere borcu vardı.

Devrimci Solcular bizim ve komşularımızın faşistlere para vermemizi engellediler. Faşistler, bizden para almak için saldırdıklarında yanımızda Devrimci Solcular vardı.

Artık Devrimci Sol'cular evimizin, mahallemizin sürekli misafirleri, düğünlerimizin en değerli davetlileriydiler.

Bir gün akşam vakti iki arkadaşıyla birlikte gezerken, evimizden 500 metre uzaklıkta üst üste yığılmış lastik yığınları gördük, yanına gittik. Evimize sürekli gelen Devrimci Solculardan biri yanımıza geldi. Bizi lastik yığınlarından biraz uzaklaştırdı ve lastiklere benzin dökerek yaktı. Müthiş bir ateş çıktı. Artık biliyordum ki, bu zulme karşı isyan ateşiydi. Ateşler, yalnız bizim orada da değildi zaten. Tüm ülkemizi sarmış, emekçileri devrime taşıyordu. Gazi bu ateşlerle her geçen gün daha fazla aydınlanıyordu.

...

Tarih 12 Eylül 1980

Sokağa çıkma yasağı.

Mahallelerimizde, caddelerimizde, sokağımızda postal sesleri. Evler, evimiz, arama adı altında talan ediliyor.

Özgürlük ve isyan ateşlerini söndürmek için işbaşına getirilen cunta, bir karabasan gibi emekçi halkın üzerine çökmüş.

Evimizin sürekli misafirleri, düğünlerimizin en değerli davetlileri cunta karşısında da bizleri terketmediler. Eskisi kadar sık göremiyorduk ama silah elde savaştıklarını biliyorduk. Artık evimizin bir parçası saydığımız bu yiğit insanlar, bir süre sonra bu savaşın içinde şehit oldular. Apo'nun, Mustafa'nın ölüm haberleri tez ulaştı Gazi'ye, tez yayıldı. Sayısız evde gözyaşı döküldü onlar için. Gazi onları hep yaşatacaktı.

...

Yıllar sonra bir gün Gaziosmanpaşa'daki derneğimize 35 yaşlarında biri çıkageldi. Devrimci Sol'u '80 öncesinden tanıyordu. Daha doğrusu Devrimci Sol'u Apo'yla, Mustafa'yla tanıyordu. Onun için Devrimci Sol demek, Apo'ydu, Mustafa'ydı.

Apo'nun, Mustafa'nın arkadaşlarının dernek açtığını duymuş, gelmişti derneğimize. Başlıyor bize onları anlatmaya. Saatler geçiyor, gözleri ağlamaklı oluyor. 35 yaşındaki bu insan ha ağladı, ha ağlayacak, anlattıklarını bir cümle ile bitiriyor sonra:

"Çocuklarım ölseydi ama onlar ölmeseydi, öyle değerli insanlardı ki onlar..."

...

Anneannemle birlikte artık sık sık Gazi'den Metris Cezaevine kadar yürüyoruz. Metris ziyaretlerimde Cuntanın TV kanallarının yaptığı 'tüm devrimciler teslim oldu' yalanını gördüm.

Evet, teslim olanlar, kişiliklerini satanlar vardı. Ve bunların aileleri, oğulları, kızlarıyla hiçbir zorlukla karşılaşmadan görüşüyorlardı.

Ama Cunta öncesi evimize gelen Devrimci Solcular, tıpkı dışarıda cuntaya karşı silah elde direndikleri gibi, zindanlarda da cuntaya karşı direniyorlardı. Cunta onları teslim alamamıştı. Cuntaya karşı direnenlerin aileleri Metris önlerinde jandarma dipçiklerine maruz kalıyor, oğullarıyla, kızlarıyla görüşemiyorlardı.

Uzaktan akrabamız olan İbrahim Erdoğan, cuntaya karşı direnişte bedenini ölüme yatıranlardan biriydi. O zamanlar insanın günlerce aç kalmasını, kendi eliyle yaşamına son vermesini anlayamıyordum. Anlamam için yılların geçmesi gerekecekti.

...

Ölüm Orucu direnişiyle, Devrimci Sol toprağa tohum ekmişti. Türkiye ve Kürdistan toprakları verimliydi. Atılan tohum karşılıksız kalmazdı.

Tohum, 1988'lere geldiğimizde Gazi'nin verimli topraklarında da filiz vermeye başladı. Gazi halkı Devrimci Sol'un önderliğinde gecekondu yıkımlarına, su sorunlarına karşı direnişte Belediye önünde gösterilerdeydi.

Tohumun Gazi'de ilk filiz vermeye başladığı kesim ise gençlikti. Yoksulluğa, sefalete, haksızlıklara öfke duyan Gazi gençliği, faşizme karşı savaştan Devrimci Sol'un mücadelesi içindeydi.

Gazi'de Devrimci Sol imzalı yazılımaları, bildirileri gördüğümüzde sevinçliydik. Devrimci Sol, bizimleydi.

...

'89 1 Mayıs...

Bir dönemin kapanışı, yeni bir dönemin açılması benim için adeta. Yeni bir tarihin başlangıç günü.

Ara sokaklardayız, Şişhane'ye doğru iniyoruz. Çok kısa bir zaman geçiyor ki, slogan sesleri geliyor. Slogan seslerinin geldiği yöne, Tarlabası'na caddeye doğru ilerliyoruz.

Cadde öfke seli, alana doğru yöneliyoruz. Duraksamıyoruz. Öfke, inanç, coşku seli ilerliyor... Ve halkın üzerine kalkan namert eller...

Panik yok, öfke ve kararlılık daha da büyüyor.

Yaralananlar, barikatlar, çevre halkının yardımı ve MEHMET... Şişhane'den Kasımpaşa'ya dönerken halkın üzerine kalkan namert ellerin tetiğe basmasıyla yerde uzanmış yatıyor...

Hemen çevresinde Gazi'nin gençleri... Maksut'lar, Tuncay'lar...

Gururluyduk. Devrimci Sol'cularla birlikte kavganın tam ortasındaydık. Onların öfkelerine, kararlılıklarına, inançlarına en sıcak yerde tanıklık etmiştik. Bu öfkeye, inanca tanık ve ortaktık. Artık ailemizin içindeydik.

'89 1 Mayıs'ı birçok yerde olduğu gibi Gaziosmanpaşa'da da özellikle de Gazi'de büyük bir potansiyeli açığa çıkarmıştı. İnsanlar alandaki öfkemizde kendi öfkelerini buluyor, kararlılığımızla güven buluyor ve bize akıyordu. Ailemiz büyüyordu.

Bizlerin okulu olacak olan GOPKAD'ı açtık.

Gazi'de Taşocaklarının oradaki gecekonduların yıkımları gündeme geldiğinde Gazi halkıyla birlikte, GOP Belediyesi'nin önündeydik. Su sorunu için 'Zenginler Su Sefasında, Halkımız Su Cefasında-GOP'lu Devrimciler' pankartıyla Fatih'te yürüyorduk. Kürdü, Türkü, Lazı, kadını, erkeğiyle tüm halk bizim etrafımızda kenetlenmişti. Polis şaşkındı. Yürüyüşümüzde kitlenin içinden bizleri almaya çalışıyor, ama Gazi'liler bizi vermiyordu.

Derneğimiz bir yandan halkın sorunlarına sahip çıkıyor, birlikte mücadeleyi yükseltirken, kültürel faaliyetler de düzenliyordu... GOPKAD vasıtasıyla birçok insan Devrimci mücadeleyle tanıştı. Şehitlerimizden Yüksel Güneysel, Veysel Beysüren onlardan ikisidir. Derneğimiz devrimci öğrenci yetiştiren bir okul olmuştu adeta. Neyi nasıl yapacağımızı, devrimin bizim için, Gazi için ne olduğunu ondan öğrenmiştik.

Gazi halkı pratiğimizle bize güvendi. Evlerini bize açtı. Gençlerini savaşıma sundu, sahip çıktı kavgasına.

Gazi'nin bir bölümünü oluşturan Zübeyde Hanım Mahallesi halkı da Devrimci Hareketi sahiplendiğini bir başka zeminde de göstererek, muhtarlık seçimlerinde tüm oportünist cephenin bize karşı birleşip saldırı ve karalamalara girişmesine rağmen bizim desteklediğimiz adaya büyük bir destek sundu.

...

Ve 1991... Emperyalizme karşı savaşta, işçilerimizin büyük direnişinde Devrimci Sol'la birlikteyiz yine.

Emperyalizmin Ortadoğu halklarına karşı giriştiği saldırıyı protesto için yaktığımız özgürlük ateşleri, Gazi halkının yüzde yüz katılımıyla gerçekleştirilen ışık söndürme eylemi, ışıkların sönük olduğu anda gerçekleştirdiğimiz meşaleli yürüyüş ve polis araçlarının öfkemizden nasibini alması...

20 Şubat'ta kepenk kapatma eylemi için dükkanları dolaşyoruz. Girdiğimiz birçok dükkanda esnaf, 3 Ocak Genel Direnişinde dükkanını açıp polisle işbirliği yapan Kilimcinin kahvesinin cezalandırılması gerektiğini söylüyor. Gazi esnafı ve halkı, 'bunu yapmalısınız' diyordu. Devrimci Sol, bunu unutmadı; işbirlikçi cezalandırıldı...

Kepenk kapatma günü sokağa çıkıyoruz. Son Durak'tan karakola doğru iniyoruz. Dükkanlar çağrımıza uymuş, kapalılar. Karakolun oraya geldiğimizde düşmanın otobüslerle Gazi'ye resmi-sivil polis taşıdığını gördük. Gazi, abluka altına alınıyordu. Öğle vakti de İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet Açar'ın Gazi'ye geldiğini öğrendik. Düşman eylemi kırmak için esnafa saldırmaya başladı.

Düşman eylemi başarısızlığa uğratmak için elinden geleni yapıyor. Gecedden başlayan insanlarımızı gözaltına alma sabah da devam ediyor. Birçok insanımız gözaltına alınıyor ama eylem kırılmıyor. Zafer bizim...

Baskıya, tehditlere de sessiz kalmayacak, zaferimizi pekiştireceğiz. Hazırlıklara giriyoruz, düşman da hazırlıklara giriyor. Gösteri yapacağımız yer olarak düşündüğümüz İkinci Nalbur Durağı çevresine güç yığıyor.

Arkadaşlarla toplanıyoruz. Yüksel Güneysel ve Ali Rıza Karagöz de var. Konuşuyoruz. Tuncay geliyor, 'düşmanın hiç beklemediği yerden darbe vurmalıyız' diyor. Yeraltına gitmek için bekleyen Tuncay, dayanamamış, kavga için gelmiş.

Evet, kararımızı vermiştik. Düşmanın hiç beklemediği karakola elli metre mesafede bir yerde gösteriyi başlatacak, karakola doğru yürüyecektik. Eğer alınan olursa, geridekiler önceden belirlenmiş olan Polis müdürüne ait arabayı yakacaktı.

Yola molotofu patlatıp sloganları atmaya başlayınca karakoldaki polisler şaşkınlığa uğramış vaziyette dışarı çıkıyorlar. Pankartlarımızı açıyoruz. Biri esnafın direnişini selamlıyor, diğeri halka kalkan elleri kıracağımızı belirtiyor. Polis, müdahale etmeye bile yel-

tenemiyor. Bir zafer daha elde etmenin coşkusuyla pankartımızı asarak dağılıyoruz.

...

Gazi halkı hareketimizin ATILIM çağrısını oğullarını, kızlarını savaşa vererek karşıladı. Yüreğini atılıma kattı. Artık hareketimizin üzüntüsü Gazi halkının da üzüntüsü, sevinci Gazi halkının da sevinci olmuştu.

...

Gazi'nin her sokağında bizim izimiz var. Gazi bizimle anılır, Gazi bizimdir. Şehitlerimiz, Gazi'nin yiğit evlatları, yoldaşlar, Sizlerin savaş ve zafer bayrağı bugün Gazi halkının elinde, panzerin üzerinde, barikatta. Bayrağınız ayaklanmada. Gururla, onurla, yeni şehitlerimizin kanıyla kızışmış olarak dalgalanıyor...

...

Tüm bunları düşünürken panzerin sesini duyuyorum. Elimde molotof, panzer yaklaşıyor...

BÖLÜM IV

GAZİ'NİN ATEŞİ 1 MAYIS MAHALLESİNDE

ATEŞ
ŞİMDİ
ÜMRANİYE'DE
KÖRÜKLENİYOR

Gazi'nin destansı ayaklanması, Türkiye emekçi halklarını derinden etkiledi. Emekçiler "Gazi halkı yalnız değildir" diyerek, Gazi'de yanan ateşi, tüm İstanbul'a ve tüm Türkiye'ye yaymak için ileri atıldı. "Artık yeter" diyerek sokaklara fırlayan emekçiler, korku duvarlarını aşip öfkesinin ve şiddetinin gücüyle sokakları doldurdu. Yılların birikmiş öfkesi, Gazi halkının kırdığı zincirleri her yerde ardarda patlatıyordu. Onur için, namus için, adalet için kalktı ayağa İstanbul.

14 Mart 1995

Gazi ayakta. Gazi için, tüm emekçiler için, kendi davaları için, Ümraniye'nin yoksul gecekondulu mahallelerinde yaşayan emekçiler de ayakta. Ümraniye'de esnaf kepenk kapatıyor. Birlik mahallesinde toplanan 5 bini aşkın emekçi Gazi'nin omuzbaşında faşizmin karşısına dikiliyor.

Ümraniye'den Bir DHKC Taraftarı Anlatıyor:
"Gücümüz Birliğimiz...
Birliğimizin Harcı Faşizme Karşı İsyanımız!"

"13 Mart akşamı, bir işyerinde bir grup esnafla birlikte, Gazi mahallesinde yaşanan olayları tartışmaya başladık. İnsanlar öfke doluydu. Tartışmamız, 'herkese düşen görev ve sorumluluklar var, bunu yerine getirmek gerekir. Bu saldırılara dur demek gerekir, tepkilerimizi açıkça ortaya koymalıyız' biçimindeydi.

Devrimci Halk Güçleri olarak kepenk kapatma eylemi önerimizi anlattık onlara. Tavırlarının ne olacağını sorduk. Öfkelerine tercüman olan bir öneriydi bu, cevapları da olumluydu. Akşam da herkes kendi bölgesindeki esnafı eyleme katmak için çalışmaya başladı. Mahalledeki bütün esnaflar gezilerek, eylemin içeriği anlatıldı ve katılmaları gerektiği vurgulandı. Genel olarak oldukça olumlu bir yaklaşım vardı. Bu çalışmamız geçmişte devrimcilik yapmış ya da devrimcilere yardım etmiş ama bugünkü süreçte bir şey yapmayan insanları da etkiledi, çalışmalara onlar da yardımcı oldular.

Kepenk kapatma çağrımızı bölgedeki diğer sol gruplar da öğrenmişti, onlar da olumlu yaklaştılar. Herhangi bir ortak eylem kararı alınmamış olmasına rağmen kepenk kapatma eylemi sahipleniliyordu. Gazi halkı için birşeyler yapmak, öfkemizle, isyanımızla faşizmin karşısına dikilmek insanları biraraya getiriyordu.

Ertesi sabah 07.00'da esnafın durumunu, eyleme katılma oranını gözlemlemek ve çalışmalarımıza devam etmek için dolaşyoruz. Esnafın kepenklerini açmadığını görüyoruz. Polis, geniş önlemler almış. Sivil ve resmi ekip otoları caddelerde konvoylar halinde sürekli dolaşıyorlar. Ayrıca bütün sokak çıkışları ekipler tarafından tutulmuş. Halka gözdağı vermeye çalışıyorlar, esnafı korkutup eylemi kırmak için terör estiriyorlar.

Saatler ilerliyor, hiçbir esnaf kepenk açmıyor. Bazı esnaflar dükkanının önüne gelerek müşterilerine eylemin nedenlerini anlatıp, onlarla Gazi'ye destek vermek gerekir diye tartışıyorlar. Müşterileri de eyleme dahil etme çabasıyla coşkulu bir şekilde çalışıyorlar.

İlerleyen saatlerde 09.00-10.00 civarı, ana caddede insanlar toparlanmaya başlıyor. Bütün insanlar Gazi'ye destek vermeyi ve kepenk kapatma eylemini konuşuyorlar. O gün daha önce görülmedik bir coşku ve güven var insanlarda. Herkes birbirine daha yakın.

Saat 11.00'a doğru halk 1 Mayıs mahallesi son durağına doğru gruplar halinde gelmeye başladı. Orada Pir Sultan Derneği yöneticileri Karacaahmet türbesine gitme çağrısı yapmışlar. Bu derneğin başkanı Aydınlıkçı. Bu tavrın yanlış olduğunu vurgulayarak tek tek insanlarla konuştuk. Herkesin kendi bulunduğu alanda sesini dile getirmesi, tavır alması gerektiğini anlattık. Bunun üzerine kimse bir yere gitmedi.

Bu arada aşağı mahallede bir fırının açık olduğunu öğrendik. Hemen oraya gittik. Eylemin içeriğini ve halkın bu tavrına onun da uyması gerektiğini anlattık. Önce kapatmamakta diretti, kapatması gerektiğini vurguladık ve tekrar gelip kontrol edeceğiz diyerek ayrıldık, kapatacağına söz verdi. Biz de tekrar toplanan kitlenin yanına, son durağın oraya döndük."

Aynı gün Ümraniye halkı 5 bin kişinin katıldığı bir gösteriyle tepkisini yükseltti.

15 Mart... Ümraniye halkı bir gün önce gerçekleştirdiği kepenk kapatma ve gösterinin ardından daha bir coşku ve kararlılıkla Gazi Ayaklanmasına desteğini ve faşizme karşı öfkelerini haykırmak için toplanıyor. Ümraniye Birlik Mahallesi'nde saat 11.00 sıralarında toplanan halk "Gazi Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun Faşizm", "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüşe başladı. Kadını, erkeği, yaşlısı, genci kavganın orta yerinde düşmana olan kinlerini biliyorlardı. Gazi halkı savaşmayı nasıl öğrendiyse, Ümraniye halkı da öyle öğreniyordu. Bozguncu Cemevi yöneticilerinin ve pasifistlerin uzlaşmacı tutumu nedeniyle ilk başta kararsız bir hava doğdu. Jandarmanın müdahalesi karşısında bu mücadele kaçınılmaz olarak jandarmayla anlaşılacak kısa bir yürüyüşten sonra dağılacakları sözünü verdiler. Devrimcilerin yeterli insiyatif koyamaması nedeniyle eylemde bir dağınıklık meydana geldi. Eylem içerisinde ne yapılacağı tartışılmaya başlandı. Sloganlarla bir müddet yürüyen halk, daha sonra gruplar halinde 1 Mayıs mahallesinde toplanmaya başladı. 1 Mayıs Mahallesi'ne gelindiğinde toplanan emekçilerin sayısı 10 bini aşmıştı.

1 Mayıs Mahallesi geçmiş günlerini anımsatırcasına kıpır kıpır kaynamaya başlamıştı. Bir öfke ve coşku seli sarmıştı herkesi. DHKC'liler konuşmalarıyla, "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarıyla savaşmaya çağırıyorlardı Ümraniye emekçilerini. Yapılacak tek şey vardı ve o da buydu çünkü. DHKC'lilerin bu çağrısı kitlelerde yansımaları buldu ve hep bir ağızdan haykırıldı. "Halkız Savaşacağız, Kurtuluşumuzu Kazanacağız." Bazı küçük, kompleksli siyasi grupların çekememezlik içine girip "grupçuluk yapıyorsunuz" feveranlarına cevabı tavırlarıyla, sloganlarıyla halk veriyordu.

Emekçiler sloganlarla Göztepe'deki Şahkulu Sultan Dergahı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca Cemevi yöneticileri sergiledikleri uzlaşmacı tavırlarla öfke selini sınırlandırarak pasif bir gösteriyle yasak savmak istiyorlardı. Bu tartışmalara ve tereddütlü yaklaşımlara rağmen halk devrimcilerin öncülüğünde E-5 Karayoluna kadar geldi.

Zayıflığımız Örgütsüzlüğümüz...

Örgütsüzlüğümüz, Alevi İşbirlikçilerinin İşine Yarıyor.

Burada yolu kesen polise karşı gereken tavır alınmadı. DHKC'lilerin ve diğer sol grupların ısrarla yürüyelim, polis barikatını aşalım çağrılarına rağmen, Alevi dernekleri yöneticileri halkı geri döndürmeyi başardılar (!) Tekrar yürüyüşün başladığı yere doğru geri döndü. Yaşanılan dağınıklık halkın kararlılığını de etkilemeye başlıyordu. Yeterli insiyatif ve birlikteliğin olmadığı yerde dağınıklık, şaşkınlık ve gerileme kaçınılmazdı. Polisle

çatışılmadan geri döndü. Gösterinin başladığı yere gelindiğinde polisin orayı da tutmuş olduğu görüldü. Uzlaşmacılar dağılmaya hemen hazırды. Bir taraftan da halkı dağıtma çabasından geri durmadılar. Daha önce önlem alan polis hazırlıklıydı. Belirli noktalara adamlarını yerleştirmiş, katliam için uygun anı bekliyordu. Katliamın öncesinde bir de şov yapmak gerekiyordu. Kan emici katil şebekesinin başı Necdet Menzir, telsiziyle polise talimat vermeye başladı. Aynı talimatlar gazetecilerin ve TV kanallarının telsizlerine de yansıtılarak dinletildi (!) "Polis silah kullanmayacak, göstericiler ateş etse bile polis hiçbir müdahalede bulunmayacak, atış menzilin dışında olayları inceleyecek."

Hazırlanan senaryoda burjuva basın ve TV'ler hevesle yerini aldı. Gazi ayaklanmasında mecburen yayınladıkları görüntülerin kontrgerillacı patronlarını kızdırmasından dolayı günah çıkaracak ve katil sürülerini aklayacaklardı.

Ümraniye Faşizmi ve Savaşı Öğreniyor

Basın ve TV'ler aracılığıyla Türkiye halklarına duyurulan bu telsiz anonsuyla aynı anda bir başka talimat da, 30 Ağustos İlköğretim Okulu'nda pusuya yatmış olan sivil polisler iletiliyordu. Ama kimseye duyurulmadan.

Uzlaşmacılar, polis tarafından önü kesilen halkı dağıtmak için yeniden harekete geçti. Ümraniye halkı için, bu şekilde gösteriyi bitirmek hem Gazi halkının mücadelesine hem de 1 Mayıs mahallesinin tarihine yakışmazdı. Öfke seli uzlaşmacıların setini de parçalayarak, taş ve sopaları katil polislerin üzerine yağdırmaya başladı. Bu kez polisler geri çekilmek zorunda kaldı. Bu arada faşistlere ait bir kahvehane ve bilardo salonu halkın öfkesinden payını alıyordu. Ümraniye halkı hırsıyla, öfkeyle sürdürdü kavgasını. Onur, namus ve adalet, elde taş, yürekte kin olmuştu.

İşte o anda 30 Ağustos İlköğretim Okulu'nda pusuya yatmış olan sivil polisler halkın üzerine ateş etmeye başladı. Ateşi başlatanlar halkın bulunduğu yere çok yakındılar ve Ümraniye halkının çok iyi tanıdığı sivil polislerdi. Katiller acımasızca kurşun yağdırdılar halkın üzerine. Gençecik yiğitler, yaşlı analar aldıkları kurşun yaralarıyla düşüyorlardı yere. Akan kan öfkeyi büyütüp korkuyu yendi. Kurşunlara karşı taşla, sopayla sürdürüldü çatışma. Ölüm kavgayla yenildi.

Şehitleriyle ve onlarca yaralıyla çatışmayı sürdüren Ümraniye halkı kavgayı terketmedi, korkup dağılmadı. Gazi halkından öğrendiklerini pratiğe geçiriyordu. Barikatlar kurulmaya başlandı. Gazi halkının yaktığı ateş, şimdi 1 Mayıs mahallesinde körükleniyor ve şehitler kavganın orta yerinde bayrak bayrak çekiliyor göklere. Genco DEMİR, İsmihan YÜKSEL, İsmail BALTAÇI, Hasan PUYAN barikatlardalar... Hastaneye götürülen 22'sindeki genç direnişçi Hakan ÇABUK da 15 gün sonra bu şehitler kervanına katılacak. Ama o da barikatlarda şimdi.

Gazi'den sonra Ümraniye'nin yoksul emekçisi de ses veriyor: "Katillerden Hesap Sorduk, Soracağız."

Katiller, katliamlarla umudu tüketemeyeceklerini görüyor, umudun sesinin daha gür haykırılmasını korkuyla izliyorlar. Kuşattıkları evlerde devrimcilerin haykırdığı sloganları şimdi yüzlerine onbinler haykırıyor. Öldürdükçe, tüketeceklerini sandıkları devrimciler, halkla birlikte üzerlerine yürüyor şimdi.

Barikatlar kurulur kurulmaz katiller bölgeyi terketti. Halk katilleri çok iyi tanıyordu. İlk ateş açan "Ülkücü Turan" lakaplı sivil polisti, bir diğeri Apo... diye tanınıyordu. Yine Ümraniye karakolunda görevli işkenceci Ahmet de katillerin arasındaydı. Barikattan öfkeli sloganlar haykırılıyordu: "Faşist Polis Hesap Verecek". Kinle haykırıyordu Ümraniye halkı katillerin yüzüne öfkesini. Halk katilleri tanıyordu ve hiçbir şey unutulmayacaktı.

Yaşananları 1 Mayıs Mahallesi Muhtarı Mazlum Arı şöyle dile getiriyor:

"... Halkın içerisinde kargaşa çıktığında önce havaya, sonra halk üzerine ateş edenler sivil polistir. Hatta bir tanesi bu mahalle sakinleri tarafından tanınıyor. Bütün bunları yaşayan şahitleriyle açıklayacağız.

... Buranın Emniyet Müdürü İ. Naci EKİNCİ, bütün farklı siyasi partilerden olan muhtarlarla birlikte topluca şikayet edildi. Emniyet Müdürü buradan alınarak Bağcılar'a verildi. Ümraniye'de yaptıklarını orada da yapacaktır. Peki Bağcılar halkına yazık değil mi? Onların

suçu ne?.. (Aktüel, Sayı:194)

Bu Ülke Topraklarında Bir Şeyler Değişiyor Artık...

Ve Ümraniye'de sokağa çıkma yasağı ilan ediliyor.

Hazırlanan katliam senaryosu sahneye konulduktan sonra polis çekilerek yerine senaryonun diğer parçası olan asker getiriliyor. Senaryonun şimdiki bölümünde askerin "ılımlı" yaklaşım sergilemesi, halkın yatıştırılması ve evlerine çekilmesi planlanıyor. Alevi dernekleri yöneticileri de uzlaşmacı tavırlarıyla bu senaryoya dahil oluyor. Bu kez barikatların arkasında "sağduyuya çağrı" konuşmaları yaparak halkı dağıtmak istiyorlar.

Düşman korkunun tekrar halkın üzerinde hakim olmasını istiyor. Ve bu yüzden de planlı bir katliam gerçekleştirdi. Ancak herşey onların istediği gibi gitmiyor. Halkın biriken öfkesi ve akıtılan kan korkuyu yendi. Şimdi barikatların arkasında korkusuz dövüşüp, düşmanın yüreğine korku salanlar var.

Sokağa çıkma yasağına uyulmadı. Barikatların arkasındaki halkın önemli bir bölümü barikatları terketmedi. Bir yandan askerin diğer yandan uzlaşmacıların sağduyu çağrıları da devam ediyor. Gecenin ilerleyen saatlerinde herhangi bir saldırı ve çatışmanın olmaması, uzlaşmacıların öfkeyi yatıştırma çabaları, bir kısım insanın barikattan ayrılmasına neden oldu.

Herşeye karşın bu ülke topraklarında birşeyler değişiyordu artık, bir dönemeç yaşıyordu. Uzlaşmacı, teslimiyetçi grupların etkinliği kırıldığı anda halkı durduracak hiçbir güç kalmıyordu. Panzerlere, kurşunlara karşı ölüme, zafere ve özgürlüğe yürümesini ve dövüşerek kazanmasını öğreniyordu emekçiler...

Oligarşinin sokağa çıkma yasağı ve her sokağın başına diktiği askerleri Ümraniye halkının şehitlerini sahiplenmesini engelleyemedi. 16 Mart 1995 günü sabahın erken saatlerinde yeniden toplanmaya başlayan halk, katilleri protesto eden sloganlarıyla çoğaldı. Öğle saatlerinde 2 bini aşan halk otobüslere binerek Karacaahmet Mezarlığına doğru yola koyuldu. Alkışlar ve zafer işaretleriyle gelindi mezarlığa. Mezarlığın orada toplanmış olan 7-8 bin kişilik kitleyle bütünleştiler. Cenaze yürüyüşü için oluşturulan kortej sloganlarla yürüyüşe geçti. Sloganlar kararlılığı, hesap sorma bilincini, ayaklanmayı yaşamış olmayı yansıtıyordu; "Katil Devlet", "Katil Polis", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Gazi ve 1 Mayıs Direnişimiz", "Katil Polis Hesap Verecek".

Yapılan konuşmalarda burjuva basının olayları nasıl çarpıttığı, saldıranın, katledenin devlet olduğu, Alevi-Sünni çatışması gibi gösterilen olayın halkı bölme çabalarından başka birşey olmadığı ve bu politikanın da boşa çıkartıldığı vurgulandı.

Konuşmaların ardından devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu sonrası Genco DEMİR, İsmail BALTACI ve İsmihan YÜKSEL toprağa verildi.

Onurlu bir yaşamı, onurlu bir ölümlerle sonlayan şehitler ölümsüz bir yolculuğa çıkarken, onura ve namusa nasıl sahip çıkılması gerektiğini birkez daha gösterdiler. Devrim kanla yükseliyordu.

Ümraniye'de Oturan 39 Yaşındaki Ev Kadını Bir DHKC Taraftarı Anlatıyor:

"Gazi Mahallesi'nde kahvelerin taranması olayını televizyonda izledim. Aklıma gelen ilk düşünce bu işi kontrgerillanın yapmış olabileceğiydi. Birşeyler yapmak gerektiğini düşünüyordum. Ardından yine televizyondan Gazi halkının ayaklanmasını duydum."

(...)

"Gazi ayaklanmasının ikinci günü (14 Mart 1995) 1 Mayıs Mahallesi'nin işlek olan ana caddesine çıktık. Yanımda gelinim ve küçük oğlum vardı. Oraya gittiğimde çok kalabalık bir halk vardı. Bir süre sonra yürüyüş başladı. Örnek Mahallesi'ne doğru yürüyüşe başladık. Bu mahalle gerici ve faşistlerin yoğun olduğu bir yer. Örnek Mahallesi'nin girişine geldiğimizde polis yolumuzu kesti. Ön tarafta polisle tartışanlar oldu. Cemevi'nin yöneticileri polisle uzlaşıp halkı geri çevirdiler."

(...)

"O akşam tekrar dışarı çıkmaya hazırlanıyorduk. Zaten sokağa çıkma yasağına da uyan yoktu. Üç yaşındaki oğlum yanıma geldi. Elinde bir küçük, bir de büyük sopa vardı.

Büyüğünü bana verdi. 'Anne haydi gidip polisleri dövelim' dedi. Bu davranışı çok hoşuma gitti.

Ertesi gün Karacaahmet'te yapılan cenaze törenine gitmiştik. O gün sokağa çıkma yasağı olduğu halde binlerce kişi katılmıştı. Çok duygulandım...

Bu olay kesinlikle Alevi-Sünni çatışması değildir. Herşey çok açık. Bir yanda devlet, bir yanda halk var. Bizim mahallemizde Sünniler de var, onlarla bir düşmanlığımız yok. Devlet, yapay ayrılıklar yaratarak halkı birbirine düşman etmeye çalışıyor.

Bu olaylar sırasında bizim mahallede faşistlerin dükkanları yakıldı, bence de iyi oldu. Onlara iyi bir ders vermek lazım.

Silahlanmak lazım. Önceden hazırlık yapmak lazım..."

BÖLÜM V

AYAKLANMA ŞEHİTLERİ

BU VATAN
ONLARI UNUTMAYACAK

Öyle anlı şanlı kişiler değildik
Çalışırdık fabrikada, bürolarda
Kadrimizi bilecek misin bari,
Besledik seni bunca olayla
Giderdik kanayan susuzluğunu
Binlerce insanın kanıyla
Bizden mi sözedeceksin tarih,
Sarıp solmuş sayfalarında?
Çektiklerimiz için
Yok ödül falan beklediğimiz
Ne de o koca ciltlerinizde
Resmimiz olsun isteriz
Yalnız yalın anlat öykümüzü
Geleceğin insanlarına
Yerimizi alacak olanlara
Nasıl cesurduk kavgada

Gazi'de halk şehitler pahasına büyük bir zafer kazandı.

Ayaklandı, ölüme ve düşmana meydan okudu. Düşen her ayaklanmacı düşmanın yüreğine korku saldı. Teslimiyetin, yılgınlığın, korkunun kalelerini yerle bir etti. Zaferi yakınlaştırdı, zaferin adı oldu.

Gazi'de ölüm sıradanlaştı... Yaşamak, onur, namus, insanlık oldu ölüm. Düşmanın ölüm silahı aldedildi Gazi'de. Gazi'de yenildi ölüm.

Bu topraklar onlarca yıldır, devrim için savaşıyanların, faşizme karşı onuruyla direnip başeğmeyenlerin kanıyla sulandı. Bu vatanın toprakları ve halkı, bağına tohum olarak düşenleri, bereketli bir hasat gibi bire on, bire yüz vererek yeniden ve yeniden yarattı.

Mahir'lerden, Deniz'lerden, 12 Temmuz'lardan, 17 Nisan'lardan, Mahsun'lardan, Dersim'den, Bağcılar'dan ve kahraman devrim savaşçılarının nice destansı direnişlerinden Gazi halk ayaklanmasının şehitlerine ulaştı başeğmezlik.

Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi'nin şehitleri emekçi halkın faşizme karşı savaşının onurudurlar. Bu onur, ayaklanmanın her anında, girilen her eylemde halkın gösterdiği yiğitliklerin, kahramanlıkların, fedakarlıkların bir toplamıdır. Her anı kendi kahramanlıklarını, savaşçıları yaratan, her anı hafızalardan silmeyecek cesaret örnekleriyle dolu olan Gazi Halk Ayaklanması, tüm bunları şehitlerinin kanıyla ölümsüzleştirdi...

Onlar, sekiz çocuklu analarımız, yeni gelinlerimiz, yoksul emekçilerimiz, genç yiğitlerimiz

iz, kardeşlerimiz, yoldaşlarımızdı.

Onlardan kimileri DHKC'nin savaşçısı ya da taraftarıydılar... İçlerinde çeşitli siyasi gruplara yakınlık duyanlar vardı... Hiçbir grupta hiçbir bağları, yakınlıkları olmayanlar da vardı...Ve sokağa bir kez bile devlete karşı gelmek için adım atmamış olanlar vardı içlerinde.

Onlar aynen şiirlerin, öykülerin anlattığı gibiydiler; "korkak, cesur, cahil"... yaşlı, genç, çocuk, kadın, erkek... örgütlü, örgütsüz, düzen partili, dinli, dinsiz, Alevi, Sünni... Biraradaydılar. Kahramanca ayaklandılar ve omuz omuza verip kahramanca savaştılar, düşenler dövüşerek düştüler. Yani kahramanlıkları, kararlılıkları, sınıf kinleri kitaplardaki, teorideki gibiydi tam da... Ama teori öyle dediği için öyle değildi onlar. Onlar öyle olduğu için teori "öyledir" demişti zaten.

Halka, devrime inançsızlar, kitaplarda okuyup bir türlü gerçekten inanamadıkları halk gerçeğini gördüler Gazi'de.

Onlar halktı...

Sezgin, Hasan, Zeynep, Fadime, Reis, Dilek, İsmihan'dı onlar... Mesut Efe, Hüseyin Bilal, Hasan Ersürer, Dinçer Yılmaz...

Onları unutmayacağız, unutturmayacağız.

Sezgin ENGIN

Merhabaladık yine ölümleri
Ve merhaba kahramanların
Kahramanca ölümüne
Canınızda can
Kanınızda kan
Ölümünüzde yaşam
Ve ölümünüze
İntikam yemini olmak istiyoruz
Ve olmaya söz veriyoruz...

"Hey, Hey, Hey... Düşmanı Yine Bertaraf ettik!"

SEZGİN ENGİN

Gazi ayaklanmasının en genç şehidi Sezgin, daha ilkokul yıllarından itibaren hem çalışıp yoksul ailesinin geçimine katkıda bulunur, hem de başarılı bir öğrencidir. Otobüs duraklarında bilet satan, kunduracıda çalışan, bakkalda tezgahçılık yapan Sezgin'i, sıcak, sessiz, çalışkan ve ağırbaşlı kişiliğiyle, bütün mahalle halkı ve komşuları çok sevmektedir. Lise yıllarına gelene kadar devrimci düşüncelerle ailesinin özellikle de abisinin katkılarıyla tanışmıştır. Emeğe yabancı olmayan ve halkının çektiği acıları daha küçük yaşlarda yaşayarak öğrenen Sezgin için bu düşünceler, yeni bir dünya, yeni bir yaşam demektir. Haksızlıklar ve adaletsizlikler karşısında öfke dolu olan genç yüreği bu düşüncelerle tanıştığında onu bilinçli ve inançlı bir devrimci haline getirecektir.

Evet, Sezgin herşeyden önce temiz, namuslu bir yüreğe ve halk sevgisine sahiptir. Bu yüzden devrimci gelişime son derece açıktır. Sezgin'i etkileyen ilk önemli gelişme daha 13 yaşındayken gerçekleşir. Abisi Ergül ENGİN bunu şöyle anlatıyor:

"3 Ocak '91 Genel Grevinde Devrimci Solcuların yaptığı çağrılarla esnaf kepenk kapatmıştı. O gün Devrimci Solcuların Gazi mahallesinde polisin yoğun denetimine rağmen yaptığı 4 gösteri vardı. Ve bunların biri çok uzun sürmüştü. Cadde üzerinde yarım saat yürünmüştü. Polisin müdahale edememesi, Devrimci Solcuların polisten korkmaması onu çok etkilemişti."

Devrimci Sol'un radikalizminden, halk düşmanlarının korktuğu bir güç olmasından etkilenen Sezgin, bu sıralar düzenli olarak Mücadele dergisini okumaya başlar. Bir anlamda onun kendini mücadeleye hazırlama aşamasıdır bu.

Ortaokul bitip de Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi'ne başladığında, devrimci pratikle de tanışır Sezgin. Okulunda DLMK faaliyetlerinin örgütlenmesinde Liseli DEV-GENÇ'lilere yardımcı olmakla başlayan çalışmaları, yeni yeni insanların örgütlenmesiyle devam eder.

Sezgin özverilidir, fedakardır. Ailesine yük olmayıp katkıda bulunduğu gibi, kendi harcamalarından da kısarak elinde ne varsa örgütüne, yoldaşlarına vermektedir. Her davranışıyla hem ruh, hem bilinç olarak daha da ilerlediğini, örgütüyle kaynaşıp onun parçası haline geldiğini göstermektedir adeta. Sezgin, abisinin dediği gibi, "devrimciliği sadece eylemlere katılmak olarak anlamadı. Ona göre her an bir devrimci gibi düşünmek ve yaşamak gerekiyordu." Bu anlayışı ve olumlu kişilik özellikleriyle daha da gelişir Sezgin. Devrimci pratiğin daha çok içinde ve önünde olmaya başlar. Pratik ona büyük coşku vermektedir. Abisinden dinliyoruz yine:

"Büyük bir özverisi vardı. 14-15 yaşlarına geldiğinde gösterilere katılmaya başladı. Bu gösterilerde hep güvenlikte yer alırdı. Çatışmayı severdi, polisle çatışmayı... Gazi'de DHKP-C'nin yaptığı birçok gösteriye katıldı. Çatışmayı severdi ama son dönemde DHKP-C'nin gösterilerinin silahlı olması çatışmamayı beraberinde getirmişti. Polis cesaret edip müdahale edemiyordu. O da çatışmıyordu böylece... Ancak yine de büyük bir coşkuyla giderdi eyleme. Okuldan geldiğinde ne kadar yorgun olursa olsun bir eylem olacağını duyduğunda tüm yorgunluğuna rağmen gözleri parlardı. Büyük bir coşku sarardı bedenini. Her zaman hazır bulunan atkısını, sopasını kapardı hemen. Ayrıca nitelikliydi. Bir yönetici gibi düşünür, bir savaşçı gibi hayata geçirdi."

Gazi mahallesinin sokakları, onlarca gösteride, yazılamada, asılan pankart ve dağıtılan bildirilerde tanıdılar Sezgin'i. Gençliğin dinamizmini, tüm ataklığını, genç yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla birleştirmeyi başarmıştı. Onun devrimci pratiği hay-huy içinde değil, doğru bir tarzda gelişir. Bu yüzden halk sevgisiyle, büyük bir öğrenme isteği ve öğrendiklerini aktarma çabasıyla hayat bulur. Bunu, örgütlenmenin temel sorunlarından biri olarak yaşam içinde hissetmiştir Sezgin. Bu özelliğini somutlayacak en güzel örneklerden birini yine abisi anlatıyor:

"Gözlerim rahatsız olduğu için bana Mücadele dergisini her hafta Sezgin okurdu. Dergi eve geldiğinde ilk kapan o olurdu. Ardından beraber okumaya başladık. Ancak konuların

benim için kalıcı olabilmesini sağlamak amacıyla yalnızca okumakla kalmaz, okurken kasete de çekerdi. Bana 'sen daha sonra gene dinlersin, sonra da tartışırız' derdi. Tartışmalarımızda gerek yazıyı nasıl zenginleştirebileceğimize ilişkin, gerekse de konuyla ilgili bize düşen görevler neler türünde tartışmalar yapmak için zorlayıcı olurdu. Özellikle Gazi halkının örgütlenmesi, devrimci potansiyelinin Parti-Cephe'ye akıtılabilmesi için birçok öneri yapar, bu konuda çok yoğunlaşırdı. Tartışmayı yarım bırakmayı sevmez, mutlaka ara versek bile tamamlardı. Böyle devrimci konuların tartışılmasında son derece ciddi birisiydi."

Halkı örgütlemek attığı her adımda Sezgin'in temel kaygısıdır. Gözleri rahatsız olan ağabeyinin gündemi takip edebilmesinden, eğitiminden kendini sorumlu tutan bir kişiliktir Sezgin. Emekçi, çalışkan, çalışmaktan yorulmayan, yakınmayan biridir. Ve herkes onu bu özellikleriyle tanımaktadır. Çocukluğundan beri Sezgin'le olmuş bir arkadaşı da Sezgin'i şöyle anlatıyor:

"Sezgin'le aramızda sadece bir ay var. Çocukluğumuz beraber geçti. Sezgin gerçekten mükemmel bir insandı. Arkadaşlarıyla, çevresiyle, ailesiyle çok iyi anlaşır. Hiç bir kimsenin kalbini kırmazdı. İstedığı her şeyi yapabiliyordu... Sezgin çok meşgul bir insandı. Hem okuyor, hem çalışıyordu. Ayrıca çok sessiz ve sakindi. Korsan gösterilere falan katılıyormuş, ben bu yönlerini bilmiyordum. Hiç gereksiz yere konuşmazdı herhalde ondan. Biz birbirimizi çok severdik. Çok dürüst bir insandı. Bunları düşünen sadece ben değilim. Diğer arkadaşlar da böyle düşünüyor. Gerçekten de çok seviyorlar Sezgin'i. Neler söyleyebilirim ki daha? Gerçekten çok mükemmel bir insan. Ben şimdi komünizmi öğreniyorum. Eskiden devrim deyince aklım karışırdı. Sezgin anlatırdı ama şimdi daha iyi anlıyorum. Sezgin eğer bu yola başkoymuşsa ve onuruyla ölmüşse, devrimi anlamak daha kolay."

Sezgin'in halkı tarafından ne kadar sevildiğine bir örnek de annesi veriyor:

"Sezgin ortaokulu Fatih'te okudu. Hala Fatih'ten arkadaşları gelip benimle oturup benimle ağlıyorlar. Onun hiç kötülüğünü, yaramazlığını görmedim bugüne kadar. Fatih'teki öğretmenleri bana telefon ediyor, 'Sezgin çok iyiydi, sizden çok biz üzülüyoruz' diyorlar. Geçen meslek lisesindeki arkadaşları, öğretmenleri çiçeklerle gelmişler. Mezarlığını ziyaret etmişler. Bana geldiler. 'O bizim çocuğumuzdu, çok iyiydi, sen üzülme. Arkadaşlarına çok saygılıydı, iyilik yapmayı çok severdi' diye anlattılar. Sezgin cebindeki çıkarır arkadaşına verirdi, kendi yerde yatar arkadaşını yatağında yatırır, kendi aç gezer, arkadaşlarını doyurdu. Daha ne diyeyim..."

Devam ediyor anne;

"Her zaman benim yanımdaydı. Kahveye gitmezdi. 'Anne seni yalnız bırakmam, sen hastasın, seni üzmem' derdi. Abisine okuldan gelince 'abicim' derdi 'sen bugün bir yere gittin mi, hiç dolaştın mı?' derdi. Hemen derdi 'abi seni gezdireyim, bir dolaştırayım' derdi. Oyle bir insandı ki... Ben çamaşır yıkasam o ütüsünü yapardı. Ben bulaşık yıkasam o yemeğe yardım ederdi. Ne bileyim her konuda yardımcı olurdu. 'Anneciği' derdi, 'senin kızın yok ama ben seni desteklerim'. Genelde erkek çocuk gezer, tozar, eğlence arar. Ama Sezgin bizim acılarımızı bilirdi. Halkı severdi. O yüzden çalışkan, tutumluydu."

Sezgin artık çok daha bilinçli ve örgütlü bir faaliyetin içindedir. Artık tüm güzellikleriyle, erdemleriyle, gençliğiyle savaşın orta yerine girmenin hazırlıkları içerisinde. Sezgin'in, Gazi ayaklanmasının hemen öncesinde abisi ile yaptığı tartışma ve sohbetler, genç yaşına rağmen onun bir savaşçı olmada katettiği mesafeyi ortaya koyuyor:

"Hareketine, devrime, mücadeleye çok bağlıydı. Şehitlerine bağlıydı. Onların mezarlarını her zaman ziyaret eder, karanfil götürür ve onları anardı. Şehit düşmeden kısa bir süre önce de yapmıştı bunu. Üzerinde para olmadığı için hepsine karanfil alamadıysa da hepsini tek tek ziyaret etmişti. Sezgin kendini SPB savaşçısı olmaya hazırlıyordu. İlegal saflardaki arkadaşlarla görüştüğünü, sohbet ettiğini anlıyordum. Çok değişmişti. İstanbul'u sokak sokak gezerek öğrenmeye çalışıyordu. SPB'li olduğumda İstanbul'un her tarafını iyi bilmeliyim, nerede, nasıl hareket edeceğimi, nerelerde neye dikkat etmem gerektiğini bugünden öğrenmeliyim diyordu. Yani kendini geleceğe hazırlıyordu. Ve hiç bir zaafı yönü yoktu. Ne kahveye giderdi, ne de başka yere. Kendini düzenin bulaştırmaya çalıştığı pisliklere karşı güçlü bir iradeyle koruyordu. Gittiği her yere devrimin havasını götürürdü. Mücadeleyi anlatırdı."

Kavgayı anlatırdı. Örgütünü anlatırdı. Bu konuları konuşurken çok ciddi olurdu. Güler yüzlü ve sıcaktı."

Sezgin bir taraftan da kendisine son derece bağlı olan ailesine, devrimci mücadelenin bedellerini anlatarak, gizleme yolunu seçmeden onları gelecekte karşılaşabilecekleri durumlara hazırlıyordu. Annesi anlatıyor:

Sezgin 'anneciğim' derdi, 'ben halk için canımı feda ederim, vatan için canımı feda ederim' derdi. 'Halk için benden sonra yetişenler rahat etsin' derdi. 'Anneciğim ben devrimcilik yapıyorum. Ben ölsem sen ne yapacaksın? Buna da hazır ol, sakın üzülme' derdi. 'Ben devrimciyim, devrimciler halkı için her an ölebilirler...' derdi. Ben 'seni kaybedersem benim için yaşamak haramdır' derdim. Ama yaşıyorum işte. Ben Sezgin'den yanayım. Çünkü o onurlu bir insandı."

Sezgin Engin, DHKC Devrimci Halk Güçleri'nin bir savaşçısıdır. Tüm benliğiyle kendini devrime verdiğini, halkını katleden faşizme karşı Gazi'de sürdürülen direniş içerisinde defalarca kanıtlar adeta.

Ayaklanmanın en başından itibaren hep en önde, en militan hattadır. Düşmanla çatışmayı ne kadar sevdiğini, düşmanı bertaraf etmekten ne kadar mutlu olduğunu çatışmaların her anında gösterir Sezgin. Bir yoldaşının anlatımıyla, katliamı duyduklarında cadde üzerindedirler. Yoldaşıyla birlikte taranan kahvelerin önüne geldiklerinde Gaziosmanpaşa Emniyet Müdür Yardımcısı'yla tartışma yapanlar vardır. Henüz hareketlenme durumunda olmayan kitleyi yatıştırmaya çalışan Müdür Yardımcısı'na ilk müdahaleyi Sezgin ve yoldaşı yaparlar...

"Hızla ittirdim. Elinden telsizi düştü. Sonra halka konuşma yaptık. 'Katil budur, katiller devlet ve konradır, onlara karşı savaşmak boynumuzun borcudur, şimdi hesap soracağız, karakola yürüyeceğiz' dedik. DHKC'liler olarak kortejleri oluşturup yürüyüşe geçtiğimizde Sezgin yoldaşım en öndeydi. Sezgin'in kafasında ne zamandır varolan bir kaç faşist üssün dağıtılması için Sezgin oraya yöneldi. Oportünistler engelledi. Ama Sezgin o üsleri yaktı. Biri Turan adlı tescilli faşist şefin dükkanıydı. Bir de kahve vardı. Buralar tahrip edilen ilk faşist dükkanlardır. Sezgin'i tanıdıkları ve ne yapmak istediklerini bildikleri halde bazı utanmazlar Sezgin için 'provakatör' lafını kullandılar. Şimdi o laflarını yiyemiyorlar gerçi. Eskiden hep geldikleri kahvelere bile gelemez oldular. Neyse, Sezgin çatışmalarda hep en öndeydi. Öncüydü. Biz DHKC'liler olarak ilk yürüyüşte önümüze çıkan 4-5 ekiple oluşturulan barikatı tahrip ettik. Korkudan kaçarlarken birbirlerine çarptılar. Sezgin çatışmanın ortasındaydı. Sonraki çatışmalar devam ederken gece karakolun önündeki barikata tüp koyduk. Tüpü küçük bir çocuk getirdi. Sezgin aldı elinden. Arabayı tutuşturanlar içinde olan da Sezgin'di. Sonra tüpü ilk olarak arabanın içine attı. Sezgin son derece soğukkanlı ve neşeli bir şekilde çatışıyordu. Arabayı tutuşturmak için benden ateş isterken 'ne var kardeşim bunun deposunda, benzin mi, su mu anlamadım' diye gülüyordu bir taraftan. (...) Sezgin şehit düşene kadar barikat nöbetlerinde, ve en kızgın çatışmaların içinde oldu. Postanenin ordaki çatışmada vurulmuş. Ben o zaman aşağıda çatışma halindeydim. Vurulduktan sonra slogan atıyormuş, hiç merak etmedim, o ne yapacağını bilen biriydi... çatışmaya devam ettim."

Sezgin'i bir yoldaşı çatışmaların içinde anlatıyor:

"... Abi omuzundan yaralanmıştı. İlk geceydi. Onu bu haliyle Sezgin gördü. Onun elindeki taşları aldı. 'Sen daha fazla gitme, bu halinle bir şey yapamazsın, hemen eve git, çoluğunu, çocuğunu kontrol et bakalım. Kayıp, yaralı falansalar arkadaşlara bildir' dedi. 'Hiç merak etme bu taşlar boşa gitmeyecek' diye de ekledi. Gülümsedi. Morali çok iyiydi. Gazi halkının bütün öfkesini onda gördüm. Daha önceden de tanıyordum onu. Ama esas olarak çatışmalarda tanıdım. Hep düşmana karşı bir işler çeviriyordu. Faşistlerin bir sürü dükkanını tahrip etti."

Sonuna kadar yiğitçe savaşan Sezgin vurulduğu anda dahi kahramanca davranmaya devam eder, çok sevdiği şehitlerine layık olmak, onların öğrettiklerine sadık kalmak idealini gerçekleştirir... Şehit düştüğünde yanında olan yoldaşı anlatıyor:

"Sezgin şehit düşerken yanımdaydı. Postanenin oradaydık. Çatışmanın en önündeydi.

Polis ateş açmaya başladığında, yağmur gibi kurşun yağarken ben kendimi kondunun arkasına attım. Sezgin hala orta yerde taş atıyordu. 'Sezgin ateş ediyorlar, geri gel' diye bağırdım. Tam o an yere düştü. Bacağından vurulmuştu. Kalkmaya çalıştı. Bir metre ilerlediği an bir kurşun daha yedi. Elinde hala taş vardı. O halde yere bükülüp kaldı. Arabaya bindirdik. Onu orda bırakmadık. Hemen çekip aldık. Hastaneye gönderdik. Onu hiç unutmayacağım. Gerçek bir kahraman gibi davrandı."

Hastaneye gönderilen Sezgin yaralı olduğu halde hala polise direnmektedir. Slogan atıp, kendisini arkadaşlarının elinden almaya çalışan polise 'katiller' diye bağırmaktadır.

O, Ankara'da Adana'da, Bağcılar'da kuşatmalarda kanlarıyla örgütlerinin ismini yazanların geleneğinden gelmektedir. Sezgin şehit düşmeden önce hastanede yatırıldığı sedyedeiken çarşafa kanıyla DHKC yıldızını çizer ve DHKP-C yazmaya çalışır.

Sezgin'i unutmayacağız!

Fadime BİNGÖL

Yok bundan böyle ter yarası
Zincir tutsaklığı ve sabır
Kırbaç yalvarması sessizliğinin

Can pazarı ve kahr yok
Her şey yaşanan gün gibi gerçek
Adımız halk olduğundan beri
Bir direnç olmuştur sevinçler

Şimdi acının her kuraklığında
Onlar
Yüreğimizin ovasına çiselenirler

Halkına Sevdalı Bir Ana

Fadime BİNGÖL

1955 yılında Kars'ın Hınık ilçesi Güneşgören köyünde doğan Fadime Bingöl, yoksul bir

emekçi ailenin en büyük kızıydı. Türk ulusundandır.

Çocukluğu yoksulluk içinde geçen Fadime Bingöl, gençliğinde zengin köylülerin tarla ve bağlarında gündelik işçi olarak çalışır. 1973'te Trakya'ya göç ederek bir un fabrikasında çalışmaya başlar. Bir yıl sonra Gazi mahallesine göç eder. Gazi mahallesinde geçirdiği yıllar, devrimcilerle tanıştığı, kavgaya omuz verdiği yıllar olur. Fakat tanıştığı siyasi çevrenin 12 Eylül cuntasına karşı savaştan onlardan uzaklaşmasına neden olur. 80'li yılların sonuna gelindiğinde ise Devrimci Sol'a, daha sonra da Parti-Cephe'ye güç veren bir sıra neferidir artık.

Fadime Bingöl, Kars'ın toprağında yoğrulmuş has bir Anadolu kadınıdır. Mütevazı... çalışkan... Devrimci Sol'uların, Parti-Cephe'lilerin, Gazi'lilerin ablası, can dostu, dert ortağı...

Kendi boyunda fidanı olan 40'ında bir ana Fadime Bingöl. O bir DHKP-C taraftarıydı. Kahvehanelerin tarandığını duyunca fırlar sokağa. Gazi'nin emekçi kadınlarını toplayarak katılır kavgaya. Haykırırlar hep bir ağızdan "Gazi Faşizme Mezar Olacak!"... Gün geceye çalar, ama Sezginlerle, Fadimelerle Gazi ayakta.

Sabah olur. Bir ara evine uğrar. Düşmanla hesaplaşmak için kavgaya beraber katılacağı, canından çok sevdiği kızının okuldan dönmesini bekler. Ard arda patlayan silah seslerini duyduğunda yine fırlar dışarı yoksul gecekonduşundan. Hem kızının yaşamından duyduğu kaygıyla bir ana, hem de katillerden hesap soracak olmanın coşkusuyla bir savaşçıdır o. Düşmanın üzerine yürüyen halkının arasına katılır hızla. Yüksek bir kaldırıma çıkıp dağılanları toparlamaya çalışırken vurulur, Gazi'nin barikatlarında bayrak olur...

Annesi Yeter Mert anlatıyor:

O gün bütün herkesi telefonla aradı, 'Gazi'de halk katledildi, gelin' diyordu. Ben korktum. 'Kızım yapma' diyerek yalvardım. Bana kızdı. Sonra gitti o gece. Yürüyüşe gitmiş. Ertesi sabah yeniden geldi. Kızları ve beni de götürmek istedi. Ben hastaydım. Sonra onun da gitmesini istemiyordum. Tartıştık. Biz çay içiyorduk. Ona da dedim 'kızım ekmeğe ye, çay iç'. Ne yedi, ne içti. Akşamdan bana da 'gitme' diye yalvardığım için küsmüştü. 'Siz geliyor musunuz, gelmiyor musunuz' diye sordu sonra. Gelinimiz birlikte çıktı. Fadime çok öfkeliydi. Arkalarından 'elinizde silah yok, bir şey yok' diye seslendim. 'Korkaklık yapıyorsunuz, gelmeyin. Yarın sizi de vururlarsa aklınız başınıza gelir o zaman' dedi. Arkasına bakmadan gitti. Arkasından bir sürü insan gitti. Sonra dayanamadım, ben de gittim. Baktım, yanında başka kadınlar da var. Elele tutuşmuşlardı. Yavrumu kıskandım onlardan. Yavrum bana küsmüştü, bakmadı yüzüme. Bilsem koşmaz mıydım, kucaklamaz mıydım onu... ama gördü ya beni orada, belki küsmemiştir, kırgınlığı geçip sevinmiştir... Bilerek vurdular yiğit yavrumu. Canımdan can aldılar. Onu bilerek öldürdüler. Halkını sevdiği için öldürdüler. Herkes de onu tanırdı, onu çok severlerdi. Bildiler de vurdular...

Kardeşi Mustafa Mert Anlatıyor:

Ablam onurlu bir insandı. Devrimci ruha, devrimci yapıya sahip, inanan biriydi. Belki savaşçı değildi ama devrime inanmıştı. Cenazelerimizi kaldırırken, bu düzenden, katillerden hesap soracağımızı haykırıyorduk birlikte.

Bu devlet Gazi halkından çok can aldı. Ona karşı savaşan bir sürü şehidi var Gazi'nin. Onların bir çoğunu tanıyorum. Gazi'de herkes severdi onları. Ablam da onları tanır ve severdi. Ölüm haberlerinde evde suskunluk olurdu, öfke olurdu...

Alınlarından başka birşeyi olmayan bu güzel insanlara ölüm kustular. Ölen herkes benim ablam, kardeşimdir. İlerici insanların bulunduğu bu mahalleyi sindirmeyi amaçladılar. Ablam bu ülkede dürüst ve onurlu yaşamının zor bir şey olduğunu her zaman söylerdi. Gerçekten de öyle. Ama yine de bu halk düşmanlarının üzerine gitmeliyiz.

DHKP-C Tutsaklarından Şengül Mert,

Ablasını Anlatıyor:

Ablam emekçi güzel bir insandı. Çocukluğu Kars'ta yoksulluk içinde geçti. Ablam çok istemesine rağmen babam okula göndermediğinden okula dahi gidemedi.

Bizim oralarda genellikle topraktan geçimini sağlayan ailelerde, tarlada, harmanda, evde

çalışan kadındır. Yaşamının o yıllarını anlatırken 'açlık ve cehalet yılları' derdi. Bir yıl öküzlerimizden biri ölmüş, babam köyde yokmuş, bunun üzerine tarladaki ekinleri götürmek için öküzlerden birinin yerine kendinin geçtiğini anlatırdı. Annem onun için 'benim hem kızım, hem dert ortağım' derdi.

Biz 8 kardeşiz. Ablam en büyüğümüzdü. Hepimizin büyütülmesinde onun emeği var. Çok sevilen, saygı duyulan, mütevazı bir insandı. Dost canlısıydı. Şehit düştükten sonra, annem, cenazesine yıllardır görmediğimiz, adını bile unutmaya başladığımız eski dostların, akrabaların geldiğini söylüyordu.

Gazi'ye geldiği 1978-79 yılları, ablamın devrimcilerle tanıştığı, herşeyini mücadeleye sunduğu yıllardır. Devrimcilerle olan yakın ilişkisi yüzünden evi defalarca polis tarafından basıldığı, gözaltına alındığı halde devrimcilere destek vermekten geri durmadı, hiç yakınmadı. Bu yıllarda bir de kızı oldu. Kızını onurlu bir insan olarak yetiştirdi, değer verdi, el üstünde tuttu. Kızının da ona yaraşır şekilde cenazesinde 'Seni üzmeyeceğiz anne, düşmanı sevindirmeyeceğiz' dediğini anlattılar.

12 Eylül günlerinde ablamın taraftarı olduğu sol gruba olan güveni oldukça sarsıldı. Birçoğunun ülkeyi terkedip kaçması onu olumsuz etkilemişti. Ancak düzene olan öfkesi hiç bitmedi. Gittikçe büyüdü ve kabına sığmaz oldu. 1987-88 mahallemizin sorunlarının oldukça fazla olduğu yıllardı. Bu yıllarda ablam örgütsüz olmasına rağmen bir çok eylemin örgütlenmesinde hep önümüzdeydi. Kimi zaman da yıkımları engellemek için kondu sahiplerini harekete geçirerek günlerce nöbet tuttu. O halkımızın paylaşımcılık, saflık, yardımseverlik gibi birçok olumlu özelliğini taşıyordu. Vefalı ve bağlıydı.

Yaptığı herşeyi inanarak yaptı. Gözlerinde pişmanlığı hiç görmedim. Yalnızca karşılaştığı ihanetlerde hüzünlenirdi. O zaman da öfkesi hüznünü engellerdi.

'88 yılında Gazi mahallesi Cebeci köyünde kondu yıkımları vardı. Ablamla çevremizdeki kadınları toplayıp o bölgede yıkımları engelleme çalışmaları yaptık. Bu çalışmaların içinde yaptığımız bir basın açıklaması sırasında ablam DEMKAD'lılarla tanıştı. O zaman Lütfiye Kaçar yoldaş vardı. Ablamın bizimle iradi birlikteliği bu süreçte başladı. 89'a kadar DEMKAD'da çalıştı. Daha sonra mahalle ilişkilerinde, GOPKAD ve Zübeyde Hanım Gazi Mahallesi Yardımlaşma Derneği'nde bizimle oldu. Bu süreçte hareketimize evini açtı, sofrasını paylaştı.

Gazi halkı ile bütünleşmişti. Bizim ikna edemediğimiz insanları o çok rahat ikna edebilirdi. İlişkileri karşılıklı güvene dayanırdı. Kalıcı dostluklar kurardı. Geçmişte yaşadığı olumsuzluktan dolayı bize de ilk dönem temkinli yaklaşmıştı. 'Devrimciliğinizi bize yaşamınızla gösterin, yaşama geçmeyen hiçbir sözün anlamı yoktur' diyordu. Nitekim bu sözü söylediklerinden biri atılım döneminde mücadeleyi bıraktığında, ilk tepkisi 'şaşırmadım' oldu. 'Neden?' diye sorduğumda 'sözleri güzeldi ama gözlerinde, ilişkilerinde, insanlara, halka güveni görmedim hiç, o yüzden de bırakmasına şimdi şaşırmadım' demişti. Ve böyle bir ihanete üzülmemeye kızmıştı. Bana 'daha çocuksun o yüzden kabullenemiyorsun, ama kendini daha ağırlarına da hazırlamalısın' diyordu.

89-90'da gereken her şeyi en küçük bir yakınma göstermeden yaptı. Bu yıllarda okuma yazma çabası da artmıştı. Onu tanımayan biri okula gitmediğini anlayamazdı. '90 sonunda bölgeden tanıdıklarının çoğu yeraltına çekilmeye başladı. En çok Tuncay'ın gidişine üzülmişti. Son karşılaşmamızda 'şimdi biz ne yapacağız, size kıyamıyorum da, çünkü yine kavgaya gidiyorsunuz' diyordu.

Mücadele yaşantımın ilk dönemlerinde beni hiç yalnız bırakmadı. Her eylemde, korsan mitingte birlikte olduk. Bir keresinde, Emeğe ve Emekçiye Saygı Mitingi'nde polis saldırısı sırasında onu kaybetmiştim. Gördüğümde polis ablamı copleyıp alandan çıkarmaya çalışıyordu, o da 'katiller, siz çıkın!' diye bağıırıyordu. Sonra beraber alandan ayrılırken bana 'onlar katil, bizim bastığımız topraklarda yürümeye hakları yok, neden kaçayım, onlar kaçsın' demişti.

Sonunda ayrılma zamanı geldi. Ben mücadelenin gereği evden ayrılıyordum... onu ilk kez hem ağlayıp hem gülerken gördüm. 'Yalnızca bir daha göremezsem diye üzülüyorum, ama gözün arkada kalmasın. Biz hep onurlu, namuslu yaşayacağız, onurumuzu korumak için savaşaacağız' dedi.

Ablam emekçiydi. Hiçbir zaman başkalarına yük olmadı. Kazak örüp satardı. Fabrikada

çalışamayacak kadar hastaydı, ama emeğiyle yaşamak isterdi. Son dönemde astımının yanına bir de kalp hastalığı eklenince bundan epey huzursuzluk duymuştu. 'Ne o, korkuyor musun?' diye sormuştum bir ziyarette. 'Yatakta ölmekten elbette korkarım, ben savaşıyor olmak isterim' diye cevaplamıştı. Cevabı çok yalındı. Bu sözleri daha da güzelleştirmişti onu.

Son görüşte de 'bu memleket bizim, gerekirse memleketimiz için ölüme gülerek gideriz' demişti... Ve biz onu bir gün sonra Gazi ayaklanmasında şehit verdik.

Kendisi henüz yaralıyken hastaneye götüren bir direnişçiye son olarak 'kızımı onurlu yetiştirmeye çalıştım, şimdi savaşımlara emanet ediyorum' demiş.

O düşündüğü gibi yaşadı ve istediği gibi de savaşarak ölümü kucakladı. Arkasında yüreği sevgi dolu insanlar ve namuslu bir yaşam bıraktı.

Hasan GÜRGEN

Soylular ve çömezler önünde düşmemeyi
Çizmeleri altında bizi
ezmek isteyenler önünde düşmemeyi
Geceleri kurtlar gibi uluyanlar önünde
Gündüzleri yılanlar gibi sürünenler önünde
Düşmemeyi öğrenmeliyiz
Başı dimdik vuruşanlardan
Vurulup bir dağ gibi yıkılanlardan
öğrenmeliyiz

"Vur Hasan Vur..."

Hasan GÜRGEN

Askerliğini yaptıktan sonra İstanbul'a yerleşen Hasan 26 yaşındaydı. Sivas, Zara'lıydı. Uzun süre akrabalarında ve çeşitli yerlerde kalan Hasan bu süre içinde Gazi mahallesi baraj tarafından bir yer çevirerek kendisi için bir kondu yapmaya başlar. Onu tanıyan bir DHKC taraftarı arkadaşı Hasan'ın bu konduyu yapmak için çok çaba sarfettiğini ve maddi olanaksızlıklar yüzünden sürenin oldukça uzadığını anlatmaktadır;

"Arsayı çevirdikten sonra azar azar eksikliklerini tamamlıyordu. Kiremitini, kalasını, evinin kapısını alabilmek amacıyla para biriktiriyordu. Hasan, ekmek ve barınacak bir ev için çalışıyordu. O yoksul bir emekçiydi. Güler yüzlü, sakın ve kendi halindeydi. Ancak son zamanlarda çektiği acıların nedenlerini yani düzenin kokuşmuşluğunu anlatmaya başladığımızda, bize ilgisiz kalmadı. Hasan evini yapıp, eşyasını aldıktan sonra annesini getirmişti. Evlenmeyi de düşünüyordu. Ancak evinin borçlarını bile zor ödüyordu. Sıkıntı içindeydi. Azar azar yapıyordu ödemeleri. Biz ona doğruları anlattıkça o da bize daha fazla destek vermeye başladı. Dergimizi okuyordu. Maddi olarak durumu kötü olmasına rağmen bize para yardımı da yapmaya başlamıştı."

Hasan Gürgen, artık devrimi isteyen ve destekleyen biridir. O şehitlerimize ve savaşımıza daha yakından tanık olmakta, her geçen gün desteğini büyütme için çaba harcamaktadır.

Hasan, 12 Mart gecesi halkına saldırdığında ayaklanan halkının içindedir. Pazartesi günü de büyük çatışma öncesinde polis barikatının karşısında kitlenin en önünde DHKC'lilerin içinde gerçek yerindedir. Yoksulluğunun ve halkının çektiği acıların sorumluları karşısında amansız bir savaşa hazırlanmaktadır Hasan. Sessizliğinin ve sakinliğinin altında sınıfının derin kinini taşıdığını gösterecektir birazdan.

"Mahir Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarıyla sertleşmektedir yüreği düşmana karşı.

Hasan daha az önce kazanılan bir zafere bir yenisini ekleyecektir. Düşman postanenin önünde bozguna uğratılmıştır. DHKC'lilerin öncülüğünde orda zafer nasıl şehitler pahasına kazanıldıysa, nasıl polisin yağdırdığı binlerce kurşun kulakları sağır ederken savaşıldıysa yine aynısı yapılacaktır. Gazi'ye zafer kanla yazılacaktır. Gazi'de zafer yüreklerle kazanılacaktır...

Bir sıçrayışta çıkar Hasan panzerin üzerine...

Zafere...

Ölümü yenmeye...

Ölümü yenerek ölümsüzleşir Hasan...

Cansız bedenini taşıyan pazar tahtası öfke denizinde yol alan bir sal gibidir şimdi. Gömleği al kan içinde, ayaklanan halkının ellerinde, öfkeyi büyüterek, yürekleri dağıtarak çıktı çatışmanın içinden yukarıya. Orası, barikatların arkası, özgür vatan toprağı...

Orda onu, sıkılı yumruklarıyla, Gazi'yi inleyen sloganlarıyla karşıladı halkı. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarıyla selamlandı Hasan...

Hasan dost canlısı, Hasan yiğit. Parti-Cephe'ye gönülden bağlı alanlardan o. Devrimin taraftarı, elini Cephe'ye yeni uzatmış binlercesinden ateşli bir yürek...

O ruhla direndi ve savaştı.

Panzerler onun işçi kollarının altında kıvrandılar. Elinde keseriyle gözüne kestirdiği yere mıha vurur gibi isabetli ve özenli vuruyordu Hasan.

... Panzer bir ileri, bir geri homurdanır durur, ona ne. Halkına bir kere kurşunu sıkımsı, artık vay haline onun, işi bitecek, başka yolu yok.

Silah mı? O da herşey değil mi zaten? Cephe öyle söylemiyor mu? Keseri bulmuş o an. Bulmasa eli yok mu? Eli de olmasa, dişi, tırnağı yok mu? Yürek olduktan sonra, zaten en büyük silah o değil mi?

Vur Hasan, vur...

Rahat vur. İsabetli vur. Yanında Cepheciler var. Onlar da öbür işleri yapıyorlar. Yapılacak iş çok daha... Daha, 18'inde genç yüreğiyle can dostun düşmana meydan okuyacak. Elleri iki yakasında göğsünü vererek namlulara, 'vurun ulan vurun, cesaretiniz varsa vurun' diyecek daha. Öyle ya, düşmana korku salmalı, korksun köpekler...

Vur Hasan...

Daha ellerindeki kalaslar sallanacak düşmanın üstüne. Can dostun bir yay gibi gerilecek önce. Sonra, var gücüyle savuracak onları...

Vur Hasan, daha bitmedi...

Daha, Cepheci yoldaşın askere çağrı yapacak, 'bu ordu faşisttir. Halk düşmanıdır. Ona askerlik yapmayın. Halkınıza kurşun sıkanlar olmanızı istiyorlar sizden. Askerden firar edin. Bu halkın çocuklarıdır. Ama karşımıza çıkarsanız, gözünüzün yaşına bakmayız' denecek daha.

Vur Hasan... Vur da bitsin artık...

Bitsin de güldürelim yüzünü halkımızın.

Sıra, zafer işareti yapmakta şimdi. Bir elinle susturduğun silahın namlusuna basacak öbürünü havaya kaldıracak ve halkı selamlayacaksınız daha. 'Gazi Faşizme Mezar olacak' diye haykıracaksınız.

Bu zaferdir Hasan.

Yüreğinin zaferi. Zulmün kalesi fethedildi artık.

Bir kere yürekler silah oldu mu, sen bilirsin; sonu yakındır düşmanın.

Ama daha işimiz bitmedi. Daha yeni silkindi halk. Oysa yol uzun ve zorlu, daha kazanılacak çok zafer var.

Daha, göğüsler siper edilecek kurşunlara.

Daha, ölüm yenilecek Hasan...

Yüreğinden vuruldu Hasan. Gömleği al kan içinde, pazar tahtasının üzerinde, öfke selinin içinde. Öfkeleri büyütüp, yürekleri dağıtarak geçti yukarı.

O, unutulmaz anların, isimsiz kahramanlığın, kazanılan binlerce isyancı yüreğin adıdır artık.

O, yüreğimizi silah yaptığımızda, düşmanın karşısına 15 bin yürek çıkacağımızın adıdır.

Onu unutmayacağız...

Ali YILDIRIM

Ey taze baharlar ülkesinin
yiğit delikanlısı
Göğsünün çeperine sığmasın sevdan
Yükle yüreğine umudu
Şimdi zaferi söküp
almanın vaktidir.

Zaptettiğin Panzer Ayaklanmanın Zaferidir

Ali YILDIRIM

Ali 22 yaşındaydı. Sivas'ın Hafik ilçesi Öykür köyündendi. Ailesi yıllar önce Okmeydanı'na yerleşen Ali Yıldırım, Bağcılar Endüstri Meslek Lisesi'nin Yapı Ressamlığı bölümünü bitirmişti. Gazi'de tutuşan isyan ateşinin İstanbul'u sarmasında Okmeydanı'nı ayağa kaldıranların içinde olan Ali de pay sahibidir.

Ali, mitinglerin, korsan gösterilerin, protestoların, polisle çatışmanın yabancıları değildir. Ali, devrimcilerin, örgütlü mücadelenin ve halk sevgisinin de yabancıları değildir. O, DHKC taraftarıdır.

Ali, 91-92 öğretim döneminde Liseli DEV-GENÇ Bağcılar-Bakırköy bölgesi ilişkileri içinde Mücadele ve Devrimci Gençlik dergilerinin dağıtımını yaparak görev almıştır. Kendi okulunda afiş, bildiri gibi bir takım pratik faaliyetlerin örgütlenmesine de katılan Ali, Sivas katliamının ardından tepkilerin sokağa dökülebilmesi için Okmeydanı'nda faal bir çalışma içinde olmuştur. Okmeydanı'ndan Zincirlikuyu Mezarlığına kadar yapılan yürüyüşte Ali, en önde ya pankartı taşımakta ya da güvenlikte görev yapmaktadır. Ali, 94 1 Mayıs'ında Devrimci Sol Güçler korteji içinde tüm coşkusuyla yer almıştır.

Darbeciliğin devrimci hareketi yok etmek istediği dönemlerde o, sorunlarımızı, yaşananları anlamak için tüm yayınları daha da dikkatle takip ederek harekete güvenini korumuş, devrimci duygularını kaybetmemiştir.

Ali, mahallesinde DHKP-C savaşçılarına elinden gelen yardımı yapan, çağrıldığında her türlü işe koşan, coşkulu bir gençtir. Gazi'de yaşanan katliam Ali'yi tüm öfkesiyle ayağa kaldırmıştır.

13 Mart Sabahı Okmeydanı'ndan Gazi'ye Giden

Bir DHKP-C Taraftarı anlatıyor:

"... Okmeydanı bölgesine geldik. Geldiğimiz zaman bir grup insanı toplanmış olarak görüp yanlarına gittik. Grubun bizim arkadaşlar olduğunu hemen anladım. O an toplam 50-60 kişi kadardık. Ali de aramızdaydı. Okmeydanı çevresinde slogan atarak yürümeye başladık. Hep bir ağızdan "Halkımız Saflara" diye bağıryorduk. Ali'nin sesi hepimizden gür çıkıyordu. Halkımız bizleri yalnız bırakmadı. O küçük grup hızla binlerce insan olduğunda Ali bizimle birlikte en öndeydi. Ali Okmeydanı bölgesinin insanlarıyla beraber polis barikatının karşısında askerle göğüs göğüse olduğumuz sırada, polisin panzerlerine çıktı. Panzerin üzerindeki diğer arkadaşlarımızla beraber elindeki çekiçle bütün öfkesiyle vuruyordu. O Gazi'de bize kan kusturan panzerlerden hesap sorarken de aynı coşkusu koruyordu. İlk başta elinde sopası vardı. Sonra çekiç bulduğunu gördüm. Ali'yi o sırada vurdular. Polis herkesi tararken panzerlerin üzerindeki özellikle arıyor ve vuruyordu. Halkımız onun cesedini düşmana bırakmadı. Ali'yi düşman sürüklüyordu. Ama yine de aldık onların elinden. Ali şehit düşmeden önce zafer işaretleriyle hepimizi selamlarken, adeta davaya bağlılığını haykırıyordu. Can dostumuz, yoldaşımız Ali'yi hiç unutmayacağız. Onu Okmeydanı halkının savaşında yaşatacağız. Onu unutmayacağız."

İlk andan itibaren ayaklanmanın bütününde şehit düşene kadar DHKC ile birlikte hareket eden ve kahramanca çatışan Ali, Gazi ayaklanmasının sembolü haline gelen panzerin üstündeki üç genç savaşçıdan biridir. Tahrip edilen panzerin üstünden en son o inmiştir. Sığıntı suyla ancak kendisini ve Ali'nin ayaklarını ıslatabilen panzer, ileri geri hareket ederken o zafer kazanmış bir isyancı olarak uzun süre zafer işareti yaparak halkını selamlar.

Okmeydanı gençliği Ali'nin mirasına sahip çıkmış ve kısa süre sonra panzerleriyle birlikte düşmana Okmeydanı'nı dar etmiştir. Okmeydanı'nda tahrip edilen panzerlere yoldaşlarıyla birlikte Ali de tüm gücüyle vurmuş, vurmuş, vurmuştur...

Onu barikatlarda yaşatacağız.

Mehmet GÜNDÜZ

Ey can güneşim
Eşlik edenler biziz bu ufuklarda sana
Biziz ateş renginde yüreklerde akan
İşitildiğinde zafer şarkıları

Halayında ilk ışıltılarını karşılayan biz
Çiçekleri gök mavisine savuran biz olacağız

Öfke Seninle Büyüdü Mehmet

Mehmet GÜNDÜZ

Mehmet Gündüz, 1958 Erzurum doğumludur. '81 yılında evlenir. Üç çocuk sahibi olur. Gölcük'te üç yıl kapıcılık yaptıktan sonra İstanbul'a gelirler. İki yıl Gültepe'de bekçilik yapar. Ardından Eyüp Belediyesinde işe giren Mehmet Gündüz, sigortasını yapmadıkları için işten ayrılır. İnşaatlarda çalışmaya başlar.

Katliamı televizyondan öğrenen Mehmet Gündüz, eşinin ifadesiyle ilk anda 'üzülür, çok şaşırır ve öfkelenir'. Mehmet hemen çıkar evden. Eşine 'herkes toplanıyor, ben de gideyim' der. Saat 01.00'dir.

Sabah olduğunda eşi öldürüldüğü haberini alır...

Bütün gece süren çatışmaların ardından ortalığın 'durgun' olduğu bir anda, Cemevi civarındaki halka panzerlerle yapılan ani saldırıda şehit düşer Mehmet. Kum tepeceğinin yanında vurulduğunda saat 04.30'dur. DHKP-C taraftarı olan Mehmet, direniş içerisinde tüm kararlılığıyla yer almıştır.

Onun şehit düşmesi Gazi halkının patlayan isyanında ikinci bir dönüm noktası olur. Artık öfke çok daha büyük, hedef çok daha açıktır. Katliamı devlet gerçekleştirmiştir. Bütün gece isyan halinde olan halka karşı karakola ve faşist üslere yaptığı saldırılar için bir misilleme yapıp sindirmeyi hesaplayan faşizm, Mehmet'i katlettiği andan itibaren öfkenin daha da büyümesiyle yeni şehitler vermeye hazır onbinleri karşısında bulacaktır.

Mukaddes Gündüz Eşini Anlatıyor:

"Mehmet çok iyi bir insandı. Saldırgan değildi. Ben fazla da anlatamıyorum. Nasıl anlatayım? Mehmet çok duyarlı birisiydi. Mesela biz beraber çalışıyorduk. O eve benden erken geliyordu. Geldiğinde yemekleri yapıyordu, çocuklara bakıyordu. İyiydi, çok iyiydi. Onu Gazi'ye götüren de bu iyi kişiliği oldu. Haksızlıklara hiç dayanamazdı. Öfkelenirdi hemen. Çocukları çok seviyordu. Biz Mehmet'le evlenmeden önce çok konuşmadık. Şimdiki-iler çok konuşuyor. Üç dört ay konuşuyor. Biz bir ayda evlendik. Evde de bana öyle çok şeyler anlatmazdı, yani devrimciler hakkında. Derneğe gitmezdi. Ama ben onu gazeteyi okurken görüyordum. Komşular getirdiğinden beri Kurtuluş gazetesi okuyordu. Eline alınca saatlerce okuyordu.

(...) Halk Mehmet'ten çok memnun. Herkes severdi onu. Komşularımız ona çok güvenirdi. Yani saygı sevgi o kadar ki, birisine kapı açılınca ne yapacağını bilmezdi. Herkese sorabilirsiniz. Mehmet çok geçimli birisiydi. Hem de çok çalışkandı. Hiç boş durmazdı. Ben daha neler söyleyebileceğimi bilmiyorum. Çok iyi biriydi. Çok iyi..."

Mehmet, kanıyla kavgaya öfke ve güç kattı. O, iyi yürekli, namusuyla yaşayan, halkının sevgisini kazanmış yoksul bir emekçiydi. DHKP-C taraftarıydı. Saatlerce kafasını

kaldıramadığı Kurtuluş gazetesinden öğrenmişti yapılması gerekenleri. Ayşenur'lardan, Mustafa Selçuk'lardan öğrenmişti...

Onbinlerin, yarının milyonlarının isyanında yaşatacağız onu.

Dinçer YILMAZ

Meşalesin kavgada
Coşkuda bayrak olup
Meydanlardasın
Halaylarda türkü
Yürekte tetiksin
Öfkemiz dorukta can
Yaşamaksa kalbimizde
Coşkumuzda bir fırtınasın

Ayaklanmanın Genç Cephelilerinden

Dinçer YILMAZ

Dinçer Yılmaz Türk milliyetindendi. Şehit düştüğünde 19 yaşındaydı. Yoksul bir emekçi ailesinin çocuğuydu. Tokat'lı olan Dinçer evlerinin yakınındaki bir konfeksiyon atölyesinde işçi olarak çalışmaktaydı.

Neşeli ve coşkulu yapısıyla arkadaşları tarafından çok sevilen Dinçer, faşistlere karşı da bir o kadar öfkeli ve sert tavırlarıyla tanınıyordu. Babasının çalıştığı kahvehaneden faşistleri kovması bunu göstermekteydi. Çevresine ilgili ve duyarlı bir kişiliğe sahipti. Bu duyarlılığı ile DHKP-C taraftarlarıyla ilişkiye geçerek onlardan okumak için yayın istediğinde ayaklanmanın ön günleri yaşanıyor ve faşistler saldırılarını arttırıyorlardı. Faşizme karşı örgütlenme ihtiyacını yaşam içerisinde hisseden Dinçer, kısa süre içerisinde DHKP-C'nin bir taraftarı olarak saflarını belirlemişti. DHKP-C'liler kendisiyle düzenli olarak her akşam görüşüyor ve onu savaşa hazırlıyorlardı. Parti-Cephe'ye maddi, manevi her türlü yardımı yapan ve olanaklarını açan Dinçer, örgütünün kendisine kazandırdığı perspektifi Gazi ayaklanmasının ateşiyle birleştirdi.

13 Mart günü saatler süren çatışmalar içerisinde sırtından aldığı bir kurşun yarasıyla aramızdan ayrıldı.

Onun canlı, coşku dolu, içten kişiliğini yaşatacağız.

Zeynep POYRAZ

Zamanın kırbacı ellerinizdedir
Ve ellerimiz suyun akışında
Günlerin karartılmış ufkundadır
Ne varsa hayatı yeniden yaratan
Ellerimiz onun nabızlarında
Ve sevdayı kollamaktadır

Kavgan Kavgamızdır

Zeynep POYRAZ

Zeynep, 1970'te Sivas'ın Kangal ilçesine bağlı yoksul bir dağ köyünde doğar, Kürt miliyetindedir. Bir yıl sonra İstanbul'a göç ederler. 80'li yıllar Zeynep ve ailesinin devrimcileri tanıdığı yıllardır. Zeynep bir yandan eğitimini sürdürürken aynı zamanda çalışmaktadır. 90'lı yıllara gelindiğinde devrimci faaliyetlerin, pratiğin içindedir artık o. Son dönemlerde üniversiteye girmek için hazırlık yapmaktadır. Gazi'deki faşist katliamı duyduğunda, aynı gece Gazi'de görev başındadır. Ailesiyle birlikte oturdukları Derbent bölgesinin dayanışmasını da getirmişlerdir aynı zamanda Gazi'ye. Bütün gece direnişten direnişe koşarak sabahı eder Zeynep. Sabah olduğunda zulüm odaklarına karşı ayaklanan halkının içinde o da vardır. Düşman çaresizdir. Paniktedir. Daha da azgınlaşmıştır. Kavga bu koşullarda dişe diş sürerken Zeynep kendini feda etmekten çekinmemiş, sırtından aldığı kurşun yarasıyla halkının özgürlüğü için canını vererek şehit düşmüştür.

Zeynep, Gazi'nin kahramanlarından biri olmanın onuruyla, örgütü TİKB'nin bayrağına sarılı olarak devrimci sloganlarla uğurlandı.

Onun savaştı ve kararlı kişiliğini yaşatacağız.

DHKP-C'li Bir Dostu Zeynep'i Anlatıyor:

"Onu ve onun gibi halkı için şehit düşenleri anlatmak gerçekten zor.

Uzun yıllar olmuştu, görüşmemiştik. İstanbul'a geldiğimde ilk uğradığım yer Zeynep'lerdi. Can dostumun gözleri her zaman olduğu gibi yine gülümsüyordu. İlk olarak köyümüzü ve yoksul insanlarımızı sordu bana. Uzun uzun anlattım. Heyecanla dinledi. Konukluğumuzun ilerleyen saatlerinde sohbetimiz artık devrimci mücadele olmuştu. Büyük bir inançla devrimci mücadeleyi anlatıyordu. Cunta yıllarında kavgayı bırakarak kaçanlara, özellikle de akrabalarına sitem ediyordu. 'Sorun' diyordu, 'zorlukları yenmek ve halka güvenmektir'. Ardından ölüm orucu şehitlerimizin resmini getirerek 'bak' demişti, 'bu dört insan devrim için bedenlerini açlığa yatırdılar ve ölümü yendiler, ölümsüzleştiler. Onların bayrakları bizde artık.' Çok coşkulu ve umut doluydu.

Bir süre sonra benim Devrimci Sol saflarında mücadeleye başlamama çok sevinmişti. Birçok insanımızla tanışmış ve mahalledeki sorunların çözümünde bizle birlikte koşturmuştu.

Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapılan Otomobil-İş Sendikasının düzenlediği mitingdeydik birgün. Miting sonrasında polisle taşlı, sopalı çatışma çıkmıştı. Birkaç arkadaşla birlikte mahalleye dönerken yolda Zeynep'le karşılaştım. Çatışma sırasında üstü başı çamur olmuş ve sinirlenip çantasını polisler savurup gelmişti. Çantasının başına gelenleri anlatıp, içinde kimliği de olduğunu söyledi. Kimliğini istemek için hemen karakola gittik. Tüm ısrarlarımıza rağmen kimliği alamayıp dış gösteriyorsunuz' diye Zeynep çıkışınca polisler şaşırılmıştı.

Başka bir gün, operasyondan kurtulan bir arkadaşlarını alıp, zarar görmeyeceği emin bir yere götürmüştük. Ona haber verdiğimde 'işte dostluk budur' deyip çok sevinmişti.

92'de düşmana üst üste darbeler vurduğumuz süreçte, bana ve kimi yoldaşıma en çok

SDB'ler hakkında soru sorardı. Yapılan eylemler çok hoşuna gidiyordu.

Can dostumuz, güzel insan... Kalleş kurşunlar seni Gazi ayaklanmasında halkımızın özgürlüğü için çarpışırken buldu. Çok sevdiğin ölüm orucu, 16-17 Nisan şehitlerimiz gibi sen de artık ölümsüzsün. Kavga alanlarında şehit düşmene hiç şaşırmadım. Namuslu ve onurlu yaşamınla, başeğmez kavgacılığınla bizi de onurlandırdın. Seni unutmayacağız. Kavgan, kavgamız olacak.

Dilek SEVİNÇ

Yüzümüzde sıcak bir tebessümdü hayat
Vurulurken donakaldı öylece
Verin diye ağlayıp sızlamayacağız
İyi bilin ki o mutluluk
O hayat yine bizim
Çalsanız da yüreğimize
Diş tırnak olup bir yumruk gibi
Söke söke alacağız ellerinizden

"Karnındaki Bebesiyle İki Candı..."

Dilek SEVİNÇ

Dilek üç çocuklu bir ailenin en büyük kızıdır. 19 yaşındadır. Yeni evlidir. İki aydır bir can da karnında taşımaktadır. Nişanlılık döneminde ara verdiği konfeksiyon işçiliğine bir süre önce tekrar başlamak zorunda kalmıştır. Bir emekçidir yani.

Dilek Gazi mahallesine, baba evine sık sık gelmektedir. Yıllardır acılarını paylaştığı, birlikte sevindiği, güldüğü insanlara hasreti hiç dinmez. Gençliğini geçirdiği Gazi'nin tozlu, çamurlu sokaklarını, emekçi insanların sıcaklığını, sevecenliğini unutamaz Dilek. Bu yüzden her fırsat bulduğunda soluğu Gazi'de alır. Ne de olsa yakında çocuğu olacaktır. 'Bu

fırsatları bundan sonra kolay kolay bulamam' diye düşünür belki de.

12 Mart gecesi işte bu çok sevdiği halkına, semtine saldırırlar Dilek'in. Gazi'yi kana bular alçaklar. Dostları, ailesi, arkadaşları, yoksul yaşamlarında dahi rahat bırakılmamıştır. O gece Dilek yine Gazi'dedir. Baba evinden hemen sokağa fırlamakta gecikmez.

Dilek'in babası Hasan Şimşek de Gazi sokaklarındadır. İlk gece Cemevi'nin orada komşusu Mehmet Gündüz'ü yanında şehit veren baba Hasan Şimşek, ikinci gün kızının katledilmesiyle karşılaşacaktır...

Pazartesi günü Dilek kardeşleriyle birlikte Gazi'nin sokaklarında isyanın içindedir. O halkın düşmanlarına halk sevgisinin verdiği güçle karşı koyan bir ayaklanmacıdır.

Babası, Dilek'in son günlerini anlatırken 'olayı ilk duyduğunda tepkisi çok büyük oldu' diyor ve devam ediyor:

"... Büyük öfkeliydi. Yani insanlar nasıl oluyor da böyle olabiliyorlardı? Nasıl bu cinayetleri rahatça işleyebiliyorlardı? Bana 'baba cenazeler orada mı?' diye sordu. 'Yok' dedim. Geldiği zaman da aman kızım bir yere gitmeyesin dedim. Beni kıramadığı için tamam ben eve gidiyorum dedi. Meğerse orada ayakkabısını değiştirmişti. Bununla (küçük kızını göstererek) onun ayakkabıları birbirine uyuyordu. Gelmişti, burada aşağıda bekliyordu. Baktım kocasıyla beraber Cemevi'nin önünde."

Evde tutulamayan Dilek'in öfkelerini ve sonrasını ise kardeşi Erkan şöyle anlatıyor:

"Cemevi'nin oradaydık. Başta millet kalabalıklaşıyordu. Bizden önce çok insan gelmişti. Biz de öyle daldık girdik. Biraz daha aşağıda akrabalarımızı gördük, ablamlarla kardeşim oraya gitti. Ortalardaydık. Sonra önlere bayağı yaklaştım. Dört yüz-beş yüz kişi vardı önümüzde. Sonra ablamlarla kardeşim geldi. Bunlara 'gidelim hadi' dedim. Onlar 'bekleyelim' dediler. Biraz sonra Zülfü Livaneli geldi, ondan sonra gidelim dedim. Orda konuştuk. Geri döndük eve doğru. O sıra bir itişme oldu. Arkamız dönüktü, yere düştük. Orada ben ayağa kalktım. Tam panzer bunların üstüne geliyordu. Çektim hemen kenara. Daha o zamana kadar yaralanmamıştık. İki tane daha adam vardı. Beş dakika kadar orada durduk. Bu arada 15-20 tane polis geldi. Bizi copladılar. Başıma vurdular, yaralandım. Toparladım kendimi. Ablamlarla kardeşimin üstüne kapandım, darbe gelmesin diye. Yarım saat falan vurdular. Ondandan sonra bıraktılar. Sonra kaçtık. Postanenin sonuna geldik. Baktım ablam yoktu. Eylem'i bıraktım, milletin arasına geri geldim. Baktım ablam tam gecekondu döneminde vurulmuştu, orada yerdedi. On dakika falan durdu. Ondandan sonra millet geldi beni de aldı, ablamı da aldı. Orada vurulmuştu. Polis yeniden saldırmıştı. Ablamı alamadık. Beni hastaneye kaldırdılar. Sonra alındığında ölmüştü..."

Şimşek ailesi şehit kızları ve yaralı çocuklarıyla tanıdılar faşizmi. Halkın terörist ilan edildiği devlet açıklamalarının karşısına onların yaşadığı gerçekler çıkıyor. "Gerçek teröristin kim olduğunu bütün dünya gördü" diye yankılanıyor babanın acılı ve öfkeli sesi...

Ne var ki
Biliyoruz adımızı bilir gibi çalacak kaçınılmaz
günler kapıları muştularla da çalacak
Gövdeleri silahtır kullanılacak
Gövdeleri mermidir namlulara sığmaz
Ölümleri ölümlere benzemez
Patlar düşman mevzilerinde

"Adalet Bu Mudur Fevzi?.."

Fevzi TUNÇ

22 Yaşındaki Fevzi Tunç, Maraş Elbistan doğumludur. Ailesi Elbistan'dan gelip Gazi'deki küçük konduya yerleşeli henüz dokuz ay olmuştur. O Gazi'de daha da yenidir. "Vatan hizmeti"ni bitirip askerden geleli dört ay bile olmamıştır daha.

Fevzi ailede çalışacak durumda olan tek kişidir. Bir kardeşi de asker olan Fevzi'nin babası Mustafa Tunç, ayakları felçli olduğu için çalışamayacak durumdayken, diğer kardeşler de küçüktürler ve okumaya çalışmaktadırlar. Mustafa Tunç'un yaşlı ana babası, eşi ve altı çocuğuyla adeta sığındıkları gecekondu, köydeki davarların satılmasıyla elde edilebilen parayla alınmıştır. Ve bu yoksul yaşamlarının temel dayanağı Fevzi'dir. Fevzi'nin ölümüyle bütün aile bir nevi felç olur. Artık inşaatlarda işçilik yaparak eve bakacak Fevzi'leri, evlatları, kardeşleri Fevzi'leri yoktur.

Halkımıza yoksulluğu, sefaleti, ölümü dayatan faşizmin zorbalığı ile karşılaşanlar içinde milyonlarcasından biridir Tunç ailesi.

Dört ay önce askeri olduğu düzen katletmiştir Fevzi'yi.

Oğulları katledildikten sonra babanın öfkesi büyüktür. Tutsak ve şehit ailelerini ziyaret eden baba Tunç, "Oğlumun katillerinden hesap soracağız" der. "Silahlanmak gerekli" der. Ve "Biz size güveniyoruz, çok gelen giden oldu ama biz size güveniyoruz... size tatlı getirdik, ikramımızı kabul edin" der bütün içtenliğiyle.

Baba Tunç'un Alibeyköy mezarlığındaki ağıtları ise kulaklardan hiç silinmeyecek:

"Fevzi, Fevzi, Fevzi... adalet bu mudur Fevzi... Silahsız insana silah sıkılır mı Fevzi!.."

Adalet bu değil elbet. Adalet başka türlüdür. Başka yeredir. Ve mutlaka yerine gelecektir...

Reis KOPAL

Yirmi yaşın sevgiliye gülüşü gibi
Anamın yatak serişî gibi
Öyle rahat
Öyle içten
Düşmüşlerdi toprağa

Suskunluk İsyanızla Bitti Reis

Reis KOPAL

Yirmi yaşında olan Reis Kopal, Erzurum Hınıs'lıdır. Reis, ailesiyle birlikte Erzurum'dan geleli dokuz yıl olmuştur. Kopal ailesi, sekiz çocuklu bir emekçi ailesidir. Ve Reis de Büyükçekmece'de bir terlik fabrikasında işçi olarak çalışmaktadır.

Reis, Gazi isyanının savaşçılarından biridir. Postanenin önünde polisi kovalarken gösterdiği cesaretle en önde olanlardandır. Sezgin Engin'in vurulduğu anda Reis de açılan ateşle vurulur. Aralarında 20 metre ya var ya yoktur.

Onyılların suskunluğunu yırtıp bir tarafa atan, ayağa kalkan Gazi halkının onuru, namusu olmuştur Reis.

Mümtaz KAYA

Toprağa düşülen her yer
Harman yeridir şimdi
Harman yeri düğün yeridir
Böyle der toprağı ekenler
Ekini biçenler böyle der
Hey canım
Harman yeri bayram yeridir

"Mümtaz Abi İntikamını Alacağız!.."

Mümtaz KAYA

Alibeyköylü yoksul bir cam işçisi olan Mümtaz Kaya, Erzurum'un Hınıs kazasına bağlı Sıdıs köyündendi. Mümtaz, Gazi şehitlerinden Reis Kopal'ın köylüsüydü. Bir yıldır evli olan Mümtaz Kaya, Alibeyköy'de tek arabanın bile zorlukla geçtiği bir tepenin uçurumundaki tek katlı kondusunda annesi, babası ve eşi 21 yaşındaki Dilek Kaya ile birlikte kalıyordu. Ankara'da askerlik yapmaktayken ailesine olan özlemine gidermek için izne gelmişti. Ancak çıkar yol bulamadığı için gittiği kışla, insanlığını alamamıştı elinden. İzne geldiğinde devletin Gazi halkına kurşun sıktığını duymuş ve hiç tereddütsüz harekete geçmişti.

Saldırını duyduğunda evindeydi Mümtaz. Uzun uğraşlarla kurdukları Pir Sultan Abdal Cem ve Kültür Evi'nin bahçesinde toplanan halkın içine karışmakta gecikmedi. Bütün mahal-
leliler gibi o da öfkeli, katledilen can dostları için yüreği yanıktı. Yaşananların anlamı Atılım

okuru olun Mümtaz'a çok yabancı değildi. Sabırsızdı. Halk Gazi'ye akmaya başladığında, yıllardır bir cam işçisi olarak arşınladığı İşçi Blokları'nın önündeki caddeyi, bu sefer bir isyancı olarak aşırıyordu.

Gazi ayaklanmıştı... Gazi'de halk kahramandı. Mümtaz da karıştı isyan seline... Acılarını, umutlarını, öfkesini silah yaptı ve yürüdü düşmanın üstüne. "Gazi Yalnız Değilsin!" sloganlarıyla girmişti Gazi'ye. İsyan eden, yiğitçe savaşan, ayağa kalkmış halkının yanında olmak zorundaydı. Onurlu olan buydu. O, namusunu ve onurunu korudu, dayatılan köleliğe başeğmedi. 22 yaşında genç bir isyancı olan Mümtaz, 13 Mart pazartesi günü uzun süren çatışmaların içinde şehit düştü.

Mümtaz Kaya'nın şehit olduğunu duyan mahallenin çocukları okullarından tebeşir çalıp evinin duvarına "Mümtaz Abi, İntikamını Alacağız.", "Mümtazlar Ölmez" diye yazdılar.

Alibeyköy'ün güzel çocuklarının dillerine dolanan sloganlarımız havada kalmaz. Mutlak bulur avazımız kendine bir yer...

Halil KAYA

Bir tomurcuktum
Kocaman bir çölde
Ne bir damla su yüzü
Ne de rahat gördüm
Fırtına çıktı dayandım
Günlerce aylarca yıllarca
Yalnız kaldım
İnatçıydım dayandım
Sonrası mı?
Sonrasını biliyorsunuz

Gazi'nin Halil Dedesi...

Halil KAYA

Halil Kaya, kontrgerillanın Gazi mahallesinde düzenlediği katliamın ilk şehididir. Akşamları vakit geçirmek, can dostlarıyla sohbet etmek için gittiği kahvehanede

kurşunladılar onu. Elinde yarısına kadar içtiği sigarası, bacağına dayadığı bastonu, göğsüne kadar inen sakalı ve 70'lere varan yaşının, 70 yıldır çektiği acıların yüzüne işlediği derin izleri vardı Halil Dede'nin. Bir de 18 yaşında delikanlıymış gibi taşıdığı coşkusu... Onun ne milyarları vardı, ne de villaları, yatları. O, yoksul gecekondu mahallelerinin çok acılar görmüş 70 yıllık koca çınarı...

Halil Dede, halktı. Halkın içinden bir parçaydı. Yaşlılığından dolayı çalışamaz durumdaydı. Ona Gazi halkı bakıyordu. Halkımızın dayanışma ve kardeşlik geleneği onu hiç yalnız bırakmamıştı. Cemevi'nde kendisi için hazırlanan bir odada kalan Halil Dede Alevi inançlıydı.

Karacaahmet ve Şahkulu dergahlarıyla Alibeyköy ve Sarıgazi mahallelerindeki Cemevlerini dolaşırdı sürekli. Alevi inançtan halkımızın sevgili Dedesi Halil Kaya, tüm uluslardan, mezheplerden halkları teslim almak için faşizmin düzenlediği bir katliamla can verirken, ulus ve inanç ayrımı yapmaksızın tüm Anadolu halkları, Gazi halkı kalktı ayağa. Halk faşist katliamlara karşı direnirken, onun 70 yıllık acılarını ve öfkesini de silah yapmıştı kendisine.

Halil Kaya'yı mahallesinden tanıyan bir genç onu şöyle anlatıyor:

"Sohbetini bizden esirgemeyen, aynı masada çay içip yemek yediğimiz, yoksulluğa, zalime, öfkemizi birlikte dile getirdiğimiz Halil Dede, Gazi gençliğinin adeta sevgilisiydi. Katledildiğini duyunca, hele de cansız bedenini öyle gördüğümde bir sürü karmaşık duygu yaşadım. Herkesin öfkeden dili tutulmuştu.

Onu, basında, televizyonda kimsesiz, acınacak biri gibi işleyip ne kadar insani duygular taşıdıklarını kanıtlamaya çalışan medyanın alçakları bilemez. Ama biz biliyoruz; o kimsesiz, yalnız falan değildi. Hatta yalnızlığı en az o yaşamıştır. Onun sevgi dolu coşkulu bir yüreği vardır. O haliyle de herkesin sevgilisi Halil Dede'si olmuştu. Onun ailesi halktı. Hepimizdik. Halk yalnız değildir. Kimsenin acımasına gerek yok. O, şimdi tüm yoksulların öfkesinde yaşıyor. Bu vatanın Halil Dede'leri katillerin üzerine yürüdüğünde acınacak kim, yalnız olan kim, herşey ortaya çıktı..."

ÜMRANİYE ŞEHİTLERİ

Ve ÜMRANİYE'den
I MAYIS'tan
Akar kanımız
Buluşur GAZİ'yle
Büyür acımız
Büyür Öfkemiz
Sorulacak Hesabımız büyür

Genco DEMİR

Şimdi
Seher yelisin dipten gelen dalgalarda
Bir yunussun azgın fırtınalı gecelerde
Durulmaz
Önüne geçilmez
Koca bir gövdesin düşüncelerde...

"Kopan Sağ Kolsa, Taş Sol Kolla Da Atılır..."

Genco DEMİR

Genco Demir, şehit düştüğünde 33 yaşındaydı. Evli ve üç çocuk babasıydı. Sivas Zara'lı olan Genco Demir, İstanbul'a 1989'da yerleşir.

Daha önce iş bulmak ve ailesini geçindirmek için gittiği Tekirdağ'da bekçiliğini yaptığı bir inşaatta kaza geçirerek sağ kolunu yitirmiştir. Bu yüzden çalışamayacak durumdadır. Devletin kendisine ödediği 3,5 milyon lira ile geçinmeye çalışan GENCO ailesi, yoksul gecekondulu mahallesi Ümraniye'de oturmaktadır. Ailenin acılarına her gün bir yenisi, öfkelerine daha büyükleri eklenir. İstanbul'un tüm ağırlığı ailenin üzerine binmiştir sanki.

Acılar, yoksulluk, öfke... ve 15 Mart geldiğinde silah olmuş isyancı bir yürekten öte hiçbir şeyi yoktur onun. Kopan sağ kolsa, taş solla da atılır... Gazi'deki katliam büyümüştür öfkeyi.

Polis halkı tarar. Ayağı kırık olmasına rağmen kavga alanlarına çıkmaktan geri durmayan İsmihan ananın az ötesinde aynı anda o da vurulur. Tek bir kurşun kafasına isabet etmiştir. Genco Demir yoksul halkın isyanında ölümsüzlüğe kavuşur.

Hakan ÇABUK

Yanan ateşlerin sıcağında
Sıcak yüreklerin kanındayız
Geçtiğimiz günler o

Güzelliği serpererek geliyoruz
Bir daha yazılmayacak yazıyı
Bir daha yaşanılmayacak olanı
Geride bırakarak
Taşıyoruz yaşanılır zamanı

Duyup Da Durmak Olur Mu!..

Hakan ÇABUK

Bayburt'ta doğmuştu Hakan, aslen Erzincanlıydılar. Anadolu'nun milyonlarca emekçisi gibi 'taşı toprağı altın' olan bu kente, İstanbul'a gelmişlerdi onlar da. Gelmişler, Ümraniye'nin dış mahallelerinden Dudullu'ya yerleşmişlerdi... Ama taş toprak kavgaya kesmişti bu kentte; ekmek kavgası, yaşama kavgası, hürriyet kavgası, sınıf kavgası... Güzel olan, değerli olan, insanca yaşamak için gerekli olan ne varsa kavgayla elde edilebiliyordu bu kentte.

Hakan inşaat işçiliği ve su tesisatçılığı yapıyordu. Ekmek kavgasının içinde sınıf kavgasını da tanıdı. İki yıldır TİKB'lilerle ilişki içindeydi, sınıfının kavgası yaşamının da bir parçasıydı artık. Gazi'de yakılan ateş Ümraniye'de harlandığında o da dışında kalamazdı elbette bunun. Koştı ateşin içine...

Ümraniye'li emekçiler yürümeye başladığında öfkesiyle düşmanın üstüne gidiyordu o da.

15 Mart'taki eylem sırasında polisin, yakınına kadar sokularak açtığı ateş sonucu başından vuruldu. 22'sindeki genç direnişçi hastaneye kaldırıldı hemen. Hastanedeki kavgası 15 gün sürdü tam. Ama o ölümü daha Gazi'nin hesabını sormak için sokağa adımını attığı an yenmişti. 30 Mart'ta ayaklanmanın, Ümraniye'nin şehitleri arasına katıldı.

Yoldaşları arasında adı Savaş'tı. Gecekonduların savaş ateşi içinde ölümsüzleşti.

İsmihan YÜKSEL

Boşuna değil çekilenler boşuna değil
'Gül yüzlü anaların' ellerinde yükselir
Güzel gelecek
Çiçeklenir dünya

Gazi Mahallesi'nde Doğmamış Bebeklerimizin
Katiliğini Yapanlar, 1 Mayıs Mahallesinde
Sekiz Çocuklu Analarımızı Da Katlettiler...

İsmihan YÜKSEL

Fedakar bir anaydı İsmihan Yüksel, temiz yürekli ve hesapsız... Daha önce '78 Aralığının soğuşunda Maraş katliamını yaşamıştı o.

Gün değil, yıl değil, yıllar devrildi... 17 yıl sonra Gazi katliamıyla yüreği burkuldu bu kez de. İsyan eden halkın sesi her evin en sıkı kapatılmış kapılarını dahi açıyor ve insanları buluyordu mutlaka. Okur yazar olmayan İsmihan Anayı da kapalı olduğu evinin içinde bulmuştu işte.

Ama İsmihan Ana'nın hesabı daha da geçmişe uzanıyordu. Atılım çevresiyle yakınlığı olan İsmihan Ana, sevgi dolu yüreğiyle, sessiz bilinciyle Maraş'ın da hesabını istiyordu adeta. O sessizliğin altında bunun öfkesi olmasa, ayağı kırık olduğu halde sokağa çıkmazdı. Kendini zorladı o haliyle. "Aman bana ne, hastalığım bana yeter" demedi. 52 yaşındaydı. Kızıyla birlikte o da sokaklardaydı.

Maraş'ın ve Gazi'nin katilleri, halkın düşmanları, dağılmakta olan halkın üzerine ateş açtılar yine. Sirtından vuruldu İsmihan Ana. Orada can verdi.

Ne Maraş kalır yanlarına, ne Gazi; ne de analarımızın kanı...

İsmail BALTACI

Hiç değişmedi mayam
Ne etek öptüm dar vakitte
Ne kapı aşındırdım
İçimde çarpan şu yürek var ya
Pas tutmadı hiç bir vakit

40 Yaşında Bir Savaşçı

İsmail BALTACI

İsmail, 10 kişilik ailesini elektrik tesisatçılığı yaparak geçindirmeye çalışan bir emekçi. Şehit düştüğünde 40 yaşındaydı. Sivas'ın İmranlı ilçesine bağlı Arık köyünde dünyaya gelen İsmail Baltacı yoksulluk nedeniyle 1970 yılında ailesiyle birlikte göç ederek Ankara'ya yerleşir. Daha sonra göçü devam eder Baltacı Ailesi'nin, İstanbul'a gelirler. İstanbul'a yerleşen İsmail çeşitli işlerde çalışmasına rağmen maddi sıkıntılarının ağırlaşması nedeniyle Almanya'ya gider. Üç yıl kadar kaçak işçi olarak çalıştıktan sonra tekrar İstanbul'a döner İsmail aynı süreçte devrimcilerle tanışır. Devrimcilerin örgütlediği 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluş çalışmalarına katılır. Yoksul halkımızın ev sahibi olabilmesi için mesleğini karşılıksız olarak sunar. Ümraniye gecekonduarın elektrik tesisatlarının bir çoğunda emeği vardır.

Halk arasında sevilen, güvenilen bir insan olur. Kısa süre sonra evlenir ve 3 çocuk sahibi olur.

1 Mayıs Mahallesi'nin emektarı İsmail Baltacı, Gazi Mahallesi'ne de yabancı değildir. Halkını iyi tanır. Onların da aynı acıları paylaştığını iyi bilir. Gazi'de halka düzenlenen saldırı kendine düzenlenmiştir. Bunun farkındadır.

Olayı duyar duymaz hemen Karacaahmet Dergahı'na gider. Ümraniye'de yürüyüş düzenleneceğini öğrenir. Çarşamba gününü ipe çeker. Yürüyüşe katılma yerine geldiğinde polisle taşlı sopalı çatışmanın sürdüğünü görür. Hemen yakınlarda küçük çocuklar da vardır. Önce onlardan birini çatışma yöresinden uzaklaştırıp doğruca çatışmanın ortasına dalar. O Gazi'de yakılan ateşin taşıyıcılarından artık. İsyân onu da sarmıştır. 40 yaşındadır. Gençlerle birlikte slogan atarken kimse anlamaz o kadar yaşlı olduğunu.

Aldığı 5 kurşun yarasıyla şehit düşer İsmail Baltacı.

Artık Gazi'nin onlarca şehit veren halkına bir selamdır o...

Artık isyana çağrı...

Hasan PUYAN

Korkmadık
Yüreğimizle
Parçaladık en sert kayaları
Filizlenip uzandık
Dostluğun gökyüzüne
En bereketli yağmurları
Hep kendi soluğumuzla yarattık

Ayaklanan Binlerden Biri

Hasan PUYAN

Ümraniye şehitlerinin en genci olan Hasan, Bingöl'lüydü. 2 çocuk sahibi Hasan Puyan,

serbest meslek sahibiydi.

30 Ağustos İlkokulu'ndan hedef gözetilerek ateş açıldığında o da vuruldu. Gazi'nin Ümraniye'yi saran ateşi Hasan'ların kanıyla daha da körüklendi.

Artık öfke daha büyük...

Yaşar AYDIN

Çiçeğin meyvaya durması için
Dallarda suyun yürümesi gerek
Tohumun yağmura
doyması gerek
İsyanın zafere varması için
Korkunun gözlerde
Sönmesi gerek

Yaşar AYDIN

15 Mart'ta, Ümraniye'de polislin halkı taramasıyla vurulan Hakan Çabuk, Yaşar Aydın'ın taksisiyle hastaneye kaldırıldı. Yaşar Aydın düşmanın kuşatma altında tuttuğu ve halkı katlettiği Ümraniye'den ağır kurşun yarası almış bir devrimciyi hiçbir kaygıya düşmeden kendi taksisiyle hızla hastaneye yetiştirdi. Bu cesaretli ve insana yakışır tavrı sonrasında, dönüşte geçirdiği bir trafik kazasıyla yaşamını yitirdi.

BÖLÜM VI

KAVGANIN ATEŞİ YAYILIYOR

GAZİ İSTANBUL,
GAZİ TÜRKİYE,
GAZİ KÜRDİSTAN...

Gazi ayaklanması ülkenin dört bir yanında yankılandı.

Emekçi halk faşist saldırıları lanetlemek ve Gazi halkının ayaklanmasını desteklemek için sokaklara döküldü. İstanbul'dan Adana'ya, İzmir'den Trabzon'a kadar ülkenin dört bir yanında zulme, sömürüye karşı olanlar, Alevisiyle Sunnisiyle, Türk'ü, Kürt'ü, Laz'ı, Arap'ı, Çerkes'i, Gürcü'süyle bütünleşerek, faşizmin karşısına dikilerek, onları bölmeye çalışanların oyunlarını tersine çevirdiler.

İstanbul'un yoksul gecekondu semtlerinde eylemler daha ilk gece, saldırının duyulduğu andan başladı.

Yürüyüşler, gösteriler, sloganlar... faşizme karşı öfke dalga dalgaydı.

Faşist saldırıya Gazi halkı "yeter!" demişti. Alevlenen kıvılcım önce İstanbul'a, sonra tüm Türkiye'ye yayıldı. Tüm yürekler aynı öfkeyle doldu. Her acılı, öfkeli yürek bir eyleme dönüştü.

İstanbul'un dört bir yanında gece boyunca Gazi mahallesine akın başladı önce. Televizyonlardan haberi duyanlar, tanıdıklarından, akrabalarından telefon alanlar sokağa döküldüler. Bağcılar'ın kenar semtlerinde, İkitelli'de, Yenibosna'da, Kadıköy'de, Alibeyköy, Okmeydanı, Küçükarmutlu, Ümraniye'de halk hareketlendi. Gazi'ye akın var... Ve sloganlar hiç durmuyor: "Sivas'ı Unutmadık", "Gazi Yalnız Değildir", "Hesabını Soracağız"...

GAZİ İSTANBUL...

Nurtepe... Gazi'deki saldırının hemen ardından, daha o gece, o anda halkın sokağa döküldüğü bir semt... İnsanlar ilkin camlara çıkıyor, sonra sokağa. Komşusunu, yakını sokakta görenler şimdi onlarla birlikte yürüyorlar. Hangi evin önünden geçerseniz geçin, kapıların açıldığını, ev sahiplerinin koşar adım merdivenleri indiğini görürsünüz. Nurtepe şimdi yeni bir Gazi Mahallesi.

Kısa sürede 1500 kişiyi aşan Nurtepe'liler kendi arasında olayı konuşuyor. Çocuklar, kadınlar, babalar, analar, yaşlılar, hepsi öfkeli. "Bunu faşistler yaptı" diyen bir gencin sesini, faşistlere ve devlete karşı öfkelerini haykıran, küfür eden insanların sesi izliyor. Tam bu sırada kitlenin önünde bulunan DHKC'lilerden slogan geliyor: "Faşistlerden Hesap Soracağız!" Herkes bir ağızdan haykırıyor... Halk yavaş yavaş tellerle çevrili E-6 yolunun kenarına geliyor. Birkaç dakika sonra durdurulan araçlarla yol trafiğe kapatılıyor. Nurtepe "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yankılanıyor.

Yaklaşık yarım saat süreyle kapatılan yolda bir hareketlenme başlıyor. Ve öfkeli Nurtepe halkının bir bölümü Gazi'ye doğru yola çıkıyor. Yürüyüşü Nurtepelilerin sokağa dökülmesine öncülük yapan DHKC'liler yönlendiriyor. Yol boyu yürüyüşe ve sloganlara katılanlar var. Güzeltepe, Alibeyköy, Yeşilpınar... Sloganlar hiç durmuyor. "Faşist Katillerden Hesap Soracağız", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Yaşasın Devrimci Halk Güçleri", "Yaşasın Parti-Cephe"... Gece geç saatlerde varılıyor Gazi'ye. Kucaklaşan dostlar şimdi daha güçlü ve öfke-

li.

Okmeydanı... İlk geceden sokakları kavgalarıyla kuşatanlardan onlar da. Halkın hesap isteği ve öfkesi polisi korkutuyor. Polis E-5 yolunu keserek Okmeydanı, Çağlayan ve civar mahallelerdeki halkın Gazi mahallesine toplu gitmesini engellemeye çalışıyor. Ancak halk kararlılığıyla "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganlarıyla Gazi'ye ulaşıyor. Gazi'nin polis kordonu içine alınması da durduramıyor bu gücü.

İstanbul'un Emekçileri Yürüyor... Esnafı Kepenkleri İndiriyor... Gazi'nin Kıvılcımı İstanbul'da Yangın Şimdi...

13 Mart sabahı ilk tepkiler yine emekçi mahallelerinden geliyor. Okmeydanı, Alibeyköy, Küçükarmutlu ve Nurtepe'de esnaf kepenkleri kapatıyor. Kepenkler esnafın faşizme verdiği cevap. Ancak halkın kabaran öfkesi kepenk kapatmayla sınırlı kalmıyor. Şimdi İstanbul'un pekçok yerinden gelen halk, Okmeydanı Direniş Parkı'na akıyor.

Şimdi binlerce insan tek yumruk. Gazi yalnız değil. Ve halk yürüyüşe geçiyor. Faşizm halkı teslim alamaz. Gazi halkını da teslim alamayacak.

Yürüyor insanlar... Türk, Kürt, Alevi, Sunni, yaşlı, genç, kadın, erkek, çocuk... İstanbul semalarında eksilmeyen slogan sesleri Okmeydanı'nda bir kez daha haykırılıyor şimdi; "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız"...

Halk niçin yürüdüğünü biliyor.

Bu, faşizme karşı biriken nefretin sokaklara taşması...

Yürüyüş kortejlerinde orta yaşlıların, faşizmin katlettiği evlatlarını, yakınlarını konuştuğu görülüyor. Gün faşistlerden hesap sorma günü. Gün düşmandan hesap sorma günü.

Halkın acısı faşizmden hesap sormaya dönüşüyor. Yol üstünde sivil faşist odaklar tahrip ediliyor. Kazım Karabekir Mahallesi'ne gelindiğinde öfke daha da kabarıyor. Kadınlar çocuklarını önlerine katarak bir apartmandan içeri giriyorlar. Ardından gençler. Birazdan faşist odak 'Ülkü Ocağı' tamamen imha ediliyor. DHKC'liler slogan atıyor: "Faşist Yuvaları Dağıtacağız!"... Halk faşizme karşı duyduğu nefreti camlardan attığı eşyalarla gösteriyor.

Halkın kararlılığı binlerce kişinin daha yürüyüşe katılmasını sağlıyor. Okmeydanı'ndan yola çıkan halk çoktan onbini bulmuş bile. Halk önündeki tüm engelleri aşı aşı Gazi mahallesine varıyor. Gazi ayaklanmasını bir kez daha selamlıyor. Ayaklanma safları şimdi daha sık, daha kalabalık...

Deri işçilerinin yoğun olarak bulunduğu Tuzla ve Aydınlı'da da halkın öfkesi dinmiyor. Aşağı Tuzla'da başlayan ve bir saat süren yürüyüşten sonra E-5 yolu trafiğe kapatılarak ilk tepkiler gösteriliyor. Öğleden sonra da Deri işçileri iş bırakarak, esnaf kepenk kapatarak yürüyüşe geçiyorlar.

Kavga yükseliyor. Daha önce Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından molotoflanarak tahrip edilen Güven Oto Yıkama'yı şimdi de halk kullanılamaz hale getiriyor.

Pendik Yaylalı, Kartal E-5, Gülsuyu... Halk sokakta, caddelerde; yollar kapatılıyor... Esenyol Millî Gençlik Vakfı, Cephelilerin devrimci şiddetinden kurtulamıyor. Bombalanıyor.

İstanbul ayakta... Örnektepe., İkitelli, Halkalı, Bakırköy, Ümraniye, Üsküdar, Nurtepe, Çağlayan, Kağıthane, Sarıyer, Gültepe, Küçükçekmece, Avcılar... Gazi halkının çaktığı kıvılcım büyük bir yangına dönüşmüş durumda.

Pazar ve pazartesi günleri boyunca Gazi'de harlanan isyan ateşi zulüm düzenine gücünü kabul ettirdi. Ayaklanmanın kıvılcımı İstanbul'un emekçi semtlerinde, üniversitelerinde, Anadolu'da yeni ateşler yaktı. Eylemler yaygınlaştı.

Faşizmin oyunu bozuluyor. Alevi, Sunni demeden, Kürt, Türk demeden, emekçi halklar, ilericiler, devrimciler faşizme karşı birleşiyor.

Artık Çok Geç. Halk Bölünmeyecek!

14 Mart... Öfke bayrak, isyan dalga dalga. 13 Mart'ta yaklaşık 2000 kişilik bir gösteri yapan Gülsuyu halkı 14 Mart günü de "Gazi Faşizme Mezar Olacak" sloganlarıyla E-5 karayolunu kapatarak Gülsuyu'nun da bir Gazi olduğunu gösteriyor. Gazi'de onlarca kişiyi katleden polis burada da halka ateş açıyor ve yaralananlar oluyor. Halk yine kararlı.

Esenyurt'ta yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüş halkın coşkusunu artırıyor. Bugün Gazi katliamıyla kurtuluş savaşından vazgeçirilmek istenen halk, faşizmin gerçek yüzünü daha iyi görerek, daha büyük bir bilinç ve öfke ile doğrudan düşman hedeflerine yöneliyor. Ümraniye Çekmeköy MHP, Esenyurt İncirtepe'de tescilli faşist Doğu Kafeterya, polis işbirlikçisi Karahanlar Kuyumcusu, Narmanlılar Kasabı, bu anti-faşist öfkeyle molotflanıyor, bombalanıyor, tahrip ediliyor. Yine aynı gün İkitelli Ülkü Ocağı da emekçi halkın düzenlediği yürüyüş sonrasında tahrip edilerek hakettiği cezayı görüyor.

"Gazi'nin Hesabı Sorulacak!"

İçlerinde Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun da bulunduğu kitle örgütleri, kurum ve kuruluşlar, 14 Mart günü bir protesto yürüyüşü gerçekleştiriyorlar. Bab-ı Ali Caddesi'nin girişinden başlayan yürüyüş, "Katil Devlet", "Katiller Mecliste", "Yaşasın Gazi Direnişimiz" sloganlarıyla Vilayete kadar sürdü. Yapılan basın açıklamasından sonra atılan "Yaşasın Halkın Adaleti", "DHKC-SPB Katillerin Peşinde" sloganları da halkın adalet özleminin bir ifadesiydi. Daha sonra yeni katılımlarla üç bine yaklaşan öfkeli kitle yine sloganlarla yürüyüşe geçti. Çevredeki insanların alkışlarla desteklediği protesto yürüyüşü Sultanahmet Meydanı'na kadar sürdü. Burada katledilenler için saygı duruşunda bulunan kitle "Gazi'nin Hesabı Sorulacak" sloganıyla dağıldı.

Aynı gün Esenler Mahallesinde de DHKC öncülüğünde sabah saat 11.00 sıralarında kepenk kapatma eylemi başladı. 16.00'ya kadar süren kepenk kapatma eylemine katılım yüzde yüzdü ve kapanan kepenkler burada da faşizme lanet okuyordu.

"Faşizm Yenilecek, Kurtuluş Kazanılacak!"

Evet, faşizm yenilecek! 15 Mart'ta Gazi ayaklanmasının başından itibaren İstanbul'un hemen tüm mahallelerine, işyerlerine, yazılamaları, bildirileri, gösterileri, konuşmaları, pankartlarıyla Gazi'nin öfkesini taşıyan Devrimci Halk Güçleri'nin çağrısıyla kepenkleri kapatan esnaf, sokağa çıkan halk "Yeneceğiz!" diyor. Tüm Türkiye Halkları yenecektir düşmanı.

15 Mart'ta faşizme cevap verenlerden biri de Yenibosna halkıydı. Kurtuluş Cephesi önderliğinde devrimciler tarafından örgütlenen eylemle Yenibosna esnafı da tamamen kepenk indiriyordu. Daha sonra yürüyüşe geçen halk yaklaşık dört bin kişiye ulaşarak E-5'e kadar yürüyor ve Yenibosna girişinde şanlı Gazi ayaklanması ve eylemle ilgili bir açıklama yaparak, öfkelerini ve halkın gücünü haykırarak eylemi bitiriyorlardı.

İstanbul Anadolu Yakası Demokrasi Platformu 17 Mart günü için bir günlük iş bırakma kararı aldı. Memurlar ve işçiler iş bırakırken, öğrenciler de boykotla bu eylemi desteklediler. Aynı gün yaklaşık üç bin kişilik bir kitle Söğütlüçeşme'de toplanarak Kadıköy meydanına doğru yürüdü.

GAZİ TÜRKİYE!.. GAZİ KÜRDİSTAN!..

Ateş Başkent bulvarlarına taşıyordu şimdi de.

Kızılay, Ankara'nın merkezi... Kızılay, zalimlerin meclisine biri taş atımı uzaklıkta. Kızılay Gazi halkının ateşiyle yanıyor. 14 Mart'ta binlerce emekçi kavga sloganlarıyla doldurdu Kızılay Meydanı'nı.

"Türkiye Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Gazi Ayaklanmamız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Katil Polis, Katil Devlet" sloganları binlerce ağızdan haykırılıyordu Bakanlıkların ve Meclisin yanıbaşında.

Korkuyordu zalimler. Köpeklerini, panzerlerini dizmişlerdi Meclise giden bulvar üzerine. Yürüdü halk, polisle yüzyüze, gözgöze geldiğinde duraksamadı.

İşkenceci şef Orhan Taşanlar ile pazarlık yapmaya çalışanları dinlemedi kimse. Taşları, bozuk paraları, sopaları fırlattılar katillerin üzerine, emekçiler zafer işareti yaparak açtılar göğüslerini panzerin önünde. Drendiler, çatıştılar.

Gösteri boyunca ön saflarda bulunan Kurtuluş Cephesi savaşçıları, taraftarları, katil polisle göğüs göğüze çatıştı. Çok yaralı oldu ama İstanbul'daki yoldaşlarının coşkusunu, kararlılığını başkent bulvarlarında canlı tuttular.

Devrimci Halk Güçleri Ankara'da da mahallelerde, üniversitelerde pankart ve bayraklarıyla, yazılımalarıyla Gazi ayaklanmasına ses kattı, Gazi'nin sesini Ankara'ya taşıdılar.

Gazi mahallesinde barikat direnişi sürerken, işçilerin, memurların, öğrencilerin desteği ile kavga Anadolu'da da yükselmeye başladı.

İzmir'de yapılan gösterilerde faşizme duyulan öfke ve Gazi ayaklanmacılarıyla birlikte atan yüreklerin haykırdığı sloganlar vardı. Hedef devlet ve onun beslemesi faşist çetelerdi. "Faşizmi Döktüğün Kanda Boğacağız" sloganıyla yürüdü İzmir'in emekçileri.

Yürüyüş sırasında faşistlere ait araçlar tahrip edildi. Kitleyi dağıtabilmek için polis ateş açtı. Ama bu kez Gazi'de, Ümraniye'de olduğu gibi kitlenin üzerine değil, havaya yönelikti namluları. Katliamcı yüzleri açığa çıkmıştı, cesaretleri yoktu artık o kadar. Korkuyorlardı, Gazi korkutmuştu onları.

İzmir'deki gösteriler 13 Mart'la sınırlı kalmadı. 14 Mart'ta da sürdü. Bu kez gösteriler Karşıyaka'da değil Konak Meydanı'na taşınmıştı. Konak Meydanı'nda toplananlar katliamı lanetleyen sloganlarla Gazi ayaklanmasını selamladılar. Polisin, gösteriye katılmak isteyen 15 kişiyi gözaltına almasıyla birlikte "Katil Polis", "Gözaltına Alınanlar Serbest Bırakılsın" sloganları atan kararlı bir kitleyi karşısında bulması bir oldu. Polis Gazi ayaklanmasını yaratan militan ruhla bu kez de İzmir'in Konak Meydanı'nda karşı karşıya geldi. Oyalama çabalarının sonuç vermediğini gördüğünde ise polisin yapacağı tek şey kalmıştı; gözaltındakileri serbest bırakıp gitmek. O da öyle yaptı...

Narlidere'de ise aynı akşam Pir Sultan Abdal Parkı'nda toplanan halk, buradan yürüyüşe başladı. Yürüyüş boyunca "Gazi'nin Hesabı Sorulacak", "Gazi Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı. Bu arada faşistlere ait işyerleri, devlet kuruluşları ve yol üzerindeki bankalar da halkın öfkesinden payına düşeni fazlasıyla alarak tahrip edildiler. Katliamla ve ayaklanmayla ilgili Devrimci Halk Güçleri tarafından yaygın olarak yazılımlar yapıldı, pankartlar asıldı.

14 Mart'ta gerici-faşist örgütlenmenin odaklarından biri olan Yeşilyurt Milli Gençlik Vakfı Kültür Merkezi, 23 Mart'ta da Samandağ İş Bankası Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

Mersin halkı Gazi ayaklanmasını miting gibi bir kitlesel basın açıklamasıyla karşıladı. Üç bine yakın bir kitlenin katılımıyla 14 Mart'ta Belediye binasının önünde basın açıklaması yapıldı. Kitlesel katılımın yoğunluğuyla, faşizme duyulan öfkenin ifadesi olan sloganlarla gösteri faşizme bir meydan okumaya dönüştürüldü.

19 Mart'ta da Hacı Bektaş-ı Veli ve Pir Sultan Abdal Dernekleri Mersin şubelerinin başvurusuyla bir miting yapıldı. Derneklerin dayatmasıyla hiçbir kurum, parti ve DKÖ kendisini pankartlarıyla ifade edemedi. "Olay çıkar" gerekçesi öne sürüldü. Kitlenin getirdiği pankartlar da polis tarafından toplatıldı.

Devrimci Halk Güçleri'nin de içinde bulunduğu yaklaşık 15 bin kişi miting boyunca sık sık "Gazi Halkı Yalnız Değildir", "Türkiye Faşizme Mezar Olacak", "Faşistler Vuruyor, Devlet Koruyor", "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganlarını attılar.

Adana Çukobirlik fabrikasında işçiler de fabrika içinde bir basın açıklaması yapıp Gazi mahallesinde şehit düşenler için saygı duruşunda bulundular. Yapılan konuşmalarla halkların kardeşliği vurgulanırken, faşizme karşı duyulan kin ortaya konuldu. Bir gün sonra Demokrasi Platformu İnönü Parkı'na DKÖ'leri, duyarlı kitleleri çağırdı. Önceden önlem alan polis gelenlerin çoğunun parka girmesini engelledi. Yoğun gözaltıların olduğu protestoya ancak 300'e yakın kişi katılabilirken, kitleyi kameraya alan polis yaşlı analar tarafından parkın içinde kovalandı.

"Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza"... Bu sloganlar bu kez de İzmit Halk Eğitim Merkezi önünden Valiliğe kadar yürüyen kitle atıyordu. Gazi ayaklanmasına omuz vermek için yapılan bu gösteri iki saat kadar sürdü.

Adapazarı'nda da Tüm Sağlık-Sen ve Eğitim-Sen'li memurlar Gazi şehitleri için saygı duruşunda bulunup bir açıklama ile katliamı protesto ettiler.

Dersim esnafı Gazi halkıyla dayanışma amacıyla kepenk ve kontak kapatma eylemi yaptı. 17 Mart günü yapılan eyleme yoğun bir katılım oldu.

Devrimci Halk Güçleri 16 Mart sabahı Trabzon'da Erdoğan Mahallesi ve sahil yoluna asılan ve "16 Mart ve Gaziosman-paşa'daki Faşist Saldırıların Hesabı Sorulacak", "Faşizmi Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Önderliğinde Yeneceğiz" sloganlarının yazılı olduğu pankartlar, Trabzon halkının Gazi'ye selamıydı.

12 Mart gecesi Söke Ülkü Ocakları molotoflanarak tahrip edilirken, 14 Mart günü de Milli Gençlik Vakfına bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. Eylemler Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi-Devrimci Halk Güçleri adına üstlenildi.

Gazi ayaklanmasını desteklemek amacıyla Malatya'nın Zaviye, Ancarlı, Hacı Abdi mahallelerinde ve Malatya Lisesi'nde Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi ve Devrimci Halk Güçleri imzalı yazılımlar yapıldı. Yazılımlarda "Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla" sloganları yer aldı.

Hatay Samandağ'da 500 kişinin katılımıyla bir gösteri yapılırken Serinyol'da esnaf 16 Mart günü kepenk kapattı.

Balıkesir'de 14 Mart gecesi DHKC, Nizam-ı Alem Ocakları'ndan birini tahrip ederek ayaklanmayı selamladı.

Gençlik Ayaklanmanın İçinde

14 Mart günü daha şafak sökmeden DHKC DEV-GENÇ'in molotofları Tarabya'da gecenin karanlık suratında patlıyordu. Ferahevler'deki Ülkü Ocağı tahrip ediliyor, "Yaşasın Halkın Adaleti", "Gazi Mahallesi Katliamının Sorumlusu Faşist Devlet" sloganları boğazın sırtlarındaki yoksul emekçi semtlerinin duvarlarını dolduruyordu.

Eskişehir Odunpazarı'nda Çevik Kuvvet Merkezi'nin 50 metre uzağında, katillerin burnunun dibinde yapılan gösteride "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla öfke yükseliyordu. Anadolu Üniversitesi öğrencilerinin yoğun olarak katıldığı eylem, polislin kitleyi sarmasına rağmen sloganlarla devam etti ve birçok kişi gözaltına alındı.

Niğde'de öğrenci gençlik 100. Yıl Parkı'nda toplanarak buradan Niğde PTT'sine kadar süren bir yürüyüş düzenlediler. Polislin saldırısı üzerine 2 kişi gözaltına alındı.

Adana'da Çukurova Üniversitesi'nde coşkulu ve kitlesel bir gösteri, Adana Erkek Lisesi öfkesini boykotla haykırıyordu. Boykotta tüm ülkeden yükselen "Gazi'nin Hesabı Sorulacak" sloganı bir kez daha haykırıldı.

15 Mart'ta İTÜ Ayazağa ve Maçka kampüslerinde forumlar yapıldı. Ayazağa kampüsünde Maden Fakültesi'nden Fen Edebiyat Fakültesi'ne kadar yürüyen öğrenciler "Katil Polis, Katil Devlet", "Okullarda Polis İstemiyoruz", "Katil Devlet Gazi'yi Terket", "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla düşmana olan kinlerini ifade ettiler.

ODTÜ de Gazi halkının yanındaydı. Düzenlenen gösteri sırasında şüpheli 3 kişiye öğrenciler tarafından müdahale edilerek kimlik soruldu. Kimlik sorulanlardan ikisi kaçarken diğerinin üzerinde JİTEM (Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele Birimi) kimliği çıktı. Öğrenciler bu halk düşmanı şebekeyi teşhir eden sloganlar atarken, jandarma bu katili öğrencilerin elinden zorla aldı... Ankara Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde gerçekleşen forumda da "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları yükseldi.

Adana Çukurova Üniversitesi'nde jandarmanın tüm engelleme çabalarına rağmen "Dün Maraş'ta, Sivas'ta, Bugün Gazi'de, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta - Çukurova Üniversitesi Öğrencileri" pankartı açılarak bir yürüyüş düzenlendi. Ve faşizme karşı öfke "Katil Devlet", "Gazi'nin Hesabı Sorulacak" sloganlarıyla dile getirildi.

16 Mart'ta gerçekleştirilen eylemlerde de hem 16 Mart 1978 katliamına öfke, hem Gazi ayaklanmasının coşkusu vardı.

Ege Üniversitesi'nde devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ve konuşmalardan sonra kampüsün içinde yaklaşık 800 kişi ile başlayıp bini aşkın kişiyle süren bir yürüyüş yapıldı. Marşlar ve konuşmalarla süren yürüyüşte, Gazi halkının mücadele bayrağını yükselttiği,

özgürlük ve kurtuluş için ayaklandığı, faşizmin oyununun bozulduğu anlatıldı.

İstanbul Üniversitesi Avcılar kampüsü Mühendislik Fakültesi'nde "Faşist Katliamlara Karşı 16 Mart'ta Boykot - TÖDEF/İYÖ-DER" yazılı pankart asıldı ve yazılamalar yapıldı. Boykotta İ.Ü. Avcılar Kampüsü ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi'nde sınıflar boşaldı, öfke sokağa taşındı.

Bayezit'te ise o gün sabahtan itibaren var olan yoğun polis denetimi gençliğin öfkesini bir kez daha haykırmasını engelleyemedi. Vezneciler'den pankartlar ve sloganlarla yürüyüşe geçildi. Sloganlar atarak yürüyen kitleye saldırmaya cesaret edemeyen polis, yine de gençliğin öfkesinden nasibini arabaya savrulan taşlarla aldı. İtfaiye semtindeki Nizam-ı Alem Ocağı da taşlanarak tahrip edildi. Eylem Fatih'te bitirilirken 15 kişi gözaltına alındı.

Öğrenci gençlik Gazi'de yakılan isyan ateşini Anadolu ve Kürdistan'da da körükledi. Onlarca gösteriye, sayısız pankarta, yürüyüşe bürünen kin, Gazi'nin yalnız olmadığını, Gazi'nin tüm Türkiye olduğunu gösteriyordu.

Birçok üniversitede forumlar yapılırken, Liseli DEV-GENÇ ve DEV-GENÇ, Gazi ayaklanması ile ilgili yürüyüş, protesto toplantıları örgütlemenin yanısıra, yaygın bir biçimde yazılamalarla, pankartlarla Gazi'yi ülkenin her köşesine taşıdı.

Zindan Duvarları Ayaklanma Ateşini Engelleyemedi
Tutsaktılar. Ama sadece bedenleriyle...

Yürekleri ve beyinleriyle özgür olan devrimci tutsaklar, saldırıyı duyar duymaz katliama tavır aldılar.

Katliamı protesto etmek için sayım vermeyen ve yaralıları için kan verme girişiminde bulunan Sağmalcılar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar, öfkelerini hiç susmayan sloganlarıyla dile getirdiler. Yaptıkları açıklamada "... Yapamadılar... karşılarına onbinler dikildi. Sokaklardaydılar. Taştılar, sopaydılar, molotoflular, namlulardan çıkan gün ışıklarıydılar; halkın gencecik evlatları, savaşçılarıydılar..." diyen tutsaklar, ayaklanan halkın yanındaydılar.

Çanakkale Cezaevi DHKP-C tutsakları Gazi katliamını açlık greviyle protesto ettiler.

Aydın Cezaevi DHKP-C tutsakları " 'Artık Yeter' diyerek kurşunların üzerine yürüyen, yürekleri ve umutlarıyla türlü uzlaşma soytarılarına karşı anladıkları dilde cevap veren halkın kitlesel gücünün yenilmezliğini ve sarsıcılığını somutlayan Gazi direnişini selamlıyoruz" açıklamasıyla; Amasya Cezaevi DHKP-C tutsakları ise "Türkü, Kürdü, Alevisi, Sunnisiyle devletin binlerce polisine, IMF'sine, ordusuna, panzerine, silahına, her türlü karşı-devrimci propagandaya, ayak oyunlarına, sokağa çıkma yasağına, karşı-devrimin terörüne rağmen silahlı ve örgütlü olarak, şehitler vererek direnişi gerçekleştiren Gazi emekçi halkının yanındayız" açıklamasıyla ayaklanmaya tutsakların sesini kattılar.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki Devrimci Tutsaklar ise yaptıkları açıklamada şunları söylüyorlardı: "İstanbul Gazi mahallesinde yaşayan halkımıza organize bir saldırı düzenlenmiştir. Katliam sonrasında toplanıp 'İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek' diyen halkımız adına, kadınıımız, erkeğimiz, çocuğumuz adına, işçimiz, memurumuz adına, mutlaka, mutlaka bunun hesabını soracağız. Tarih önünde söz veriyoruz ki, bu halk düşmanı it sürülerinin beynini dağıtacağız."

Kayseri, Konya, Yozgat, Çankırı, Buca, Sakarya, Malatya cezaevleri'ndeki DHKP-C tutsakları ve yine pekçok cezaevinde çeşitli davalardan tutsak bulunan, devrimci, yurtsever tutsaklar da yaptıkları açıklamalarla katliamı kınayarak, Gazi halkının onurlu ayaklanmasını selamladılar.

ATEŞ ÜLKE SINIRLARINI AŞTI

14 Mart 1995'te Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Avrupa Örgütü ve Avrupa Sözcülüğü ayrı ayrı yaptıkları açıklamalarla, tüm halkları, tüm Avrupa kamuoyunu Türkiye Halklarının faşizme karşı mücadelesini desteklemeye çağırdılar. Açıklamalarda Türkiye faşizmini hiç bir gücün kurtaramayacağı belirtilerek ayaklanan Gazi halkı selamlandı.

Gazi ayaklanmasının duyulmasının hemen ardından Avrupa'nın çeşitli kentleri Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin eylemlerine sahne oldu.

Almanya

Darmstadt Devrimci Halk Güçleri katliamının ertesi günü şehrin merkezinde bir saat süren bir gösteri yaparak, katliamı ve ayaklanmayı anlatan Türkçe ve Almanca bildiriler dağıtıp dövizler taşıdılar.

16 Mart'ta Türkiye'nin Frankfurt Başkonsolosluğu önünde toplanan Devrimci Halk Güçleri bir gösteri düzenleyerek "Saldıran Devlet, Katledilen ve Direnen Halktır" pankartıyla Gazi ayaklanmasının soluşunu Almanya'ya taşıdılar. Alman polisinin saldırısına direnişle karşılık veren Devrimci Halk Güçleri, taşlarla, sopalarla çatıştılar. Coplara, panzerlere ve boyalı suya karşı kenetlenerek direnen ve saldırıyı püskürten Devrimci Halk Güçleri ana caddeyi trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. Konuşmaların ardından devrim andı içilirken yine saldıran polis çatışmayla yeniden püskürtüldü.

17 Mart'ta Bielefeld kentinde Devrimci Halk Güçleri'yle geniş bir öğrenci kesiminin katıldığı bir toplantıyla Gazi hakkında açıklama yapıldı. Açıklamanın sonunda Gazi halkıyla dayanışma amacıyla da bir imza kampanyası başlatıldı.

20 Mart gecesi Berlin'in Krusberg semtinde bulunan Hürriyet Gazetesi bürosu, Wedding semtinde bulunan Türk Hava Yolları bürosu DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi. Her iki büroda da büyük çapta hasar meydana geldi.

Aynı gün Gelsenkirchen kentinde bulunan bir banka şubesi de molotoflanarak tahrip edildi. Eylem yerine "Faşizme Karşı Halkımızın Savaşını Yükseltelim" yazılı bir pankartla DHKC bayrağı bırakıldı.

Frankfurt'a bağlı Höchst'te 6 Mayıs'ta Gazi Mahallesi Halkıyla Dayanışma Gecesi düzenlendi. Geceye katılım üç binin üzerinde oldu. Gecede Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin Gazi ayaklanmasındaki önder rolünün, ülkemizdeki devrim ve kurtuluş ateşinin hiç sönmeyeceğinin vurgulandığı bir konuşma yapıldı. Gece boyunca "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor", "Gerilla Vuruyor, Zafere Koşuyor", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Gazi Ayaklanmamız" sloganları ön plana çıktı.

İngiltere

14 Mart günü Londra'da TC Büyükelçiliği önünde düzenlenen gösteriyle Türkiye oligarşisi lanetlendi. Dağılma sırasında bir kişiyi gözaltına almak isteyen polis, kitlenin kararlı tavrı karşısında bundan vazgeçti. DHKC-Devrimci Halk Güçleri bu eyleme kitlesel olarak katılırken bir yandan da Türkiye'li emekçilerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerde geniş katılımlı bir kepenk kapatma eylemi örgütledi. Kepenk kapatan işyerleri kapılarına "DHKC'nin Çağrısı Üzerine Gazi Ayaklanmasını Desteklemek Amacıyla Kapalıyız" yazılarını astılar. Aynı gün bir yürüyüş daha düzenlendi. Bu yürüyüş de elçilik önünde yapılan bir protesto gösterisiyle sona erdi.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi 16 Mart'ta Londra'da işçi Partisi binasını üç saat süreyle işgal etti. İstanbul Gazi'de gerçekleştirilen katliam anlatılarak İngiliz Hükümeti ve İşçi Partisi'nin Çiller Hükümetini desteklememeleri istendi. Parti bayrakları ve DHKP-C pankartının, ayaklanmayla ilgili Türkçe ve İngilizce dövizlerin asıldığı işgalde, polis eylemin sonuna doğru göstericilere saldırdı.

Londra İşçi Birliği de yaptığı açıklamada Gazi halkının yanında olduklarını belirtti.

İsviçre

İsviçre'nin St.Gallen Kantonu'nda 25 Mart günü, Newroz bayramıyla Gazi katliamını protesto yürüyüşü birleştirildi. Yürüyüşte yüzyıllar önce yakılan isyan ateşinin bugün Gazi'de yayılarak yanmaya devam ettiği vurgulandı. Halkın ve basının yoğun ilgisini çeken eylemde Devrimci Halk Güçleri de yer aldılar.

Yürüyüş öncesi ST. Gallen genelinde yayın yapan Tagölatt Gazetesi Özgür Halklar Komitesi İsviçre Temsilciliği'yle bir röportaj yaptı, röportajda Gazi ayaklanması ayrıntılarıyla anlatıldı.

Yunanistan

Yunanistan Devrimci Halk Güçleri'nin önerisiyle Atina'da TKP/ML, MLKP-K, TDKP,

MLSPB ve TİKB'nin Yunanistan'daki taraftarlarının katıldığı ortak bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş sırasında Devrimci Halk Güçleri Türkçe, Yunanca bildiriler dağıttılar. Bir gün sonra 17 Mart'ta ise Özgür Halklar Komitesi Atina Bürosu yaptığı basın açıklamasında katliam ve ayaklanmanın son gelişmeleri hakkında kamuoyunu bilgilendirdi.

Belçika

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Avrupa Sözcülüğü Belçika'daki Uluslararası Basın Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenleyerek, Gazi ayaklanması üzerine açıklama yaptı. Açıklamada "12 Mart ve sonrasında gelişen ve sonrasında Gazi'yi, İstanbul'u, hatta tüm Türkiye'yi saran yangın devletin saldırısına karşı halkımızın kendi arasında hiç bir ayırım göstermeksizin DHKC önderliğindeki ayaklanmasıdır" sözlerine yer verildi.

Avusturya

18 Mart günü katliamı protesto ve halkın mücadelesini desteklemek amacıyla Avusturya'nın İnsbruck kentinde yaklaşık 3 bin kişi, yine Linz'de yaklaşık bin ve Viyana'da yaklaşık üç bin kişinin katıldığı gösteriler yapıldı. Devrimci Halk Güçleri ve çeşitli örgütlenmelerin düzenlediği eylemlere her milliyetten, her mezhepten halkımızın katılımı vardı.

19 Mart'ta ise Avusturya'da yayın yapan FM4 Radyosu, Kurtuluş Gazetesi Merkez Bürosu ile telefon bağlantısı kurarak Gazi ayaklanmasını izleyen Kurtuluş muhabirleri ve TİYAD'lılarla yaptığı röportajı yaklaşık bir saat süreyle canlı olarak yayınladı.

Fransa

19 Mart'ta Paris'te yapılan yürüyüşe Devrimci Halk Güçleri de geniş bir şekilde katılırken kortejin önünde "Yaşasın Gazi Ayaklanmamız", "Saldıran Devlet, Ölen ve Direnen Gazi Halkıdır" yazılı pankartlar taşındı.

Hollanda

25 Mart'ta Hollanda'nın Bergen Opzoom kentinde Gazi mahallesinde yaşanan katliamı protesto amacıyla bir miting düzenlendi Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin düzenlediği mitinge Alevi halk yoğun bir biçimde katıldı.

BÖLÜM VII

AYAKLANMA VE ALEVİLER

BİR YANDA PİR SULTANCA
DİRENİP SAVAŞANLAR
BİR YANDA HIZIR PAŞALARIN İŞBİRLİKÇİLERİ

Katleden devletti Gazi'de, faşizmdi. Katledilen ise halk; Alevisi, Sünnisiyle...

Aynı sokağı, aynı caddeyi, aynı semti, gerektiğinde lokmalarını paylaşıyorlardı. Savaşı, barikatları, şehitliği de lokmalarını paylaşır gibi paylaştılar.

Faşist namluların karşısında yanyanaydılar ve zulmün kurşunları Alevi, Sünni diye ayırmıyordu onları.

Barikatın aynı tarafındaydılar Alevisi Sünnisiyle.

Ve barikatlar yalnızca Gazi'nin caddelerini, sokaklarını ayırmıyordu... Barikatlar herşeyi, herkesi, fiziki olarak, askeri olarak, siyasi olarak ikiye ayırıyordu.

Barikat siyasal bir sınırdı aslında.

Sömürücülerin çıkarlarının, halkın çıkarlarıyla açık ve amansız bir çatışmaya girdiği Gazi ayaklanması herkesin maskesini düşürdü, kimin halktan yana ve kimin halk düşmanı olduğu, kimin sömürü ve zulüm düzeninin karşısında, kimin devletin yanında, mevcut düzeni kolladığı ve koruduğu ortaya çıktı. Saflar daha da netleşti. Ayrımlar açığa çıktı.

Gazi'de faşist saldırılarla ezilmek, sindirilmek ve yoksulluğa başkaldırısı engellenmek istenen halkımız, teslim olmamak için canı pahasına direnir ve savaşırken hiç kimse bu savaş karşısında tarafını belirlemekten kaçamadı.

Faşizm halkı bölüp güçsüzleştirmek için saldırılarını Alevi-Sünni çatışması kılıfıyla mezhep çatışması gibi göstermeye çalıştı. Bu düzenin yıkılmasını istemeyen Alevi kesimin kaymak tabakasını da ayaklanmaya karşı istediği gibi kullandı.

Bu kesimler, farklı düzeylerde ve biçimlerde halkın haklı isyanını bastırmak, katliamcı devletle uzlaşmak için herşeyi yaptılar. Halkın devrime, devrimcilere yönelmesini engellemek ve kendi durumlarını güçlendirmek için çabalayıp durdular. Öyle ki, ayaklanmayı bastırmak için başta silahlı güçleri olmak üzere elindeki tüm olanakları seferber eden devletle bu kesimlerin hiçbir farkı kalmadı. Faşist devletin kurum ve sözcülerinin en yetkili ağızlarının, televizyon kanallarını, basını kullanarak yaptığı açıklamaların, tehditlerle dolu olan çağrılarının aynısı bu kesimlerce de yapıldı.

"Tahriklere Kapılmayın..."

Emniyet Müdürleri, Bakanlar, devletin tüm yetkili üst düzey ağızları, düzen partileri hep bir ağızdan üst üste çağrılar yaparak, halkı "sağduyulu davranmaya", "tahriklere kapılmamaya", "kışkırtıcılara kanmamaya" davet edip aksi durumda katliam yapılacağını ilan ettiler. Bu kesimler de onlardan farksız bir şekilde aynı ağızı kullanarak halka, "İsyanın durdurulması", "evlere geri dönülmesi", "tahriklere kanılmaması" çağrılarını yineleyip durdular. Televizyonları, radyoları da kullanarak tüm yeteneklerini ve Aleviliklerini, eşitlik ve özgürlük için savaşan ayaklanma halindeki halkımıza karşı, Alevileri susturmak, sindirmek, katillerle barışmasını sağlamak için kullandılar.

Halka ihanetlerini söylediler ve yazdılar:

"Öncelikle toplumumuza, sevgili gençlerimize, değerli canlarımıza ve aydın insanlarımıza seslenmek istiyorum. Tahriklere, kışkırtmalara, provakasyonlara kapılmayalım. Olayları soğukkanlılıkla karşılamalı, tepkilerimizi ve protestolarımızı bize yakışır şekilde, vakur bir biçimde göstermeliyiz. Şiddet ve terörle bir yerlere varılmaz..." (Cem Dergisi, Nisan 1995)

"Kışkırtıcılara Kanmayın..."

Aleviliği kendi çıkarları gereği, eşitlikçi, halkçı, isyancı özelliklerinden arındırarak bir Cem ayinine, tarikata indirgeyerek, dinsel yönünü temel hale getiren bu tuzu kurular, çeşitli Hacı Bektaş-ı Veli dernekleri adına, "Aleviler hoşgörülüdür", "Aleviler şiddet değil, sevgi göstermelidir", "Alevi sağduyusu" demagojileriyle halkı afyonlayıp uyuşturmaya çalışmışlar, isyanı engellemek istemişlerdir. Başbakan Çiller ya da Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar da aynı türde açıklamalar yapmışlardı. Keza bu Alevi işbirlikçileri sadece söylemde aynı olmakla kalmayıp çeşitli Cemevlerinde katillerle toplantı yapıp saldırı stratejileri

çizebilmişlerdir. Aynı masada ortak basın açıklaması düzenleyip devleti aklamaya, devrimcileri karalamaya yönelebilmişlerdir. TV programlarında karşılıklı övgüler ve latifelerle kışkırtılmaktan da geri durmamışlardır.

Bu süreçte ezilen ve sömürülen geniş Alevi kesimleri, kendilerini "Alevi önderi", "Alevi büyüğü" olarak tanıtanların, çeşitli Alevi derneklerinin, vakıflarının, Cemevlerinin hiç de kendi çıkarlarını temsil etmediğini görüp, gerçek niteliklerini yaşayarak anladılar.

Kendi kişisel çıkarlarını, halkın çıkarlarının üzerinde tutma onursuzluğuna düşmek istemeyen vicdan sahibi küçük bir azınlık dışında, Alevilerin örgütlü olduğu hemen tüm kurumlar, devrimcilerle halkı birbirinden ayırmak için inanılmaz bir çaba içerisine girdiler. Kışkırtıcılık edebiyatından devrimcileri ihbar etmeye, devleti devrimcilere saldırı için teşvik etmeye kadar herşeyi yapıp Hızır Paşa'larına sadakatlarını kanıtlama telaşına düştüler. İhanetlerini büyüttüler.

Alevi dergilerinden tüm Alevileri ihanetlerine ortak olmaya çağırdılar:

"Eğer bölgede toplanan Alevi topluluğu, özellikle Alevi gençliği -içlerine sızan kışkırtıcıların maksatlı ve kışkırtıcı davranışları dışında- ..." (Cem Dergisi, Nisan 1995)

"...Bu kavga verilirken barış içinde, sokaklara dökülmeden verilmeli. Özgürce ibadet etmek isteyen Aleviler birilerinin kendilerini kullanmasına izin vermemelidir..." (Nefes, sayı:18, Nisan 1995)

"Alevi-Sünni Çatışması..."

Bunlar, faşist devletle dolaylı ya da dolaysız bir işbirliği halinde, halkımızın ayaklanmasını bastırmak için çabalarken, saldırıyı sadece Alevilere yönelmiş ve dolayısıyla ayaklanmayı da sadece Alevi kesimlerin protestosu gibi göstererek, onun emekçi halklarımıza dayandığı, ezilen sınıflar temeline oturduğu gerçeğini çarpıtmaya başladılar. Devletin bu konuda yaratmaya çalıştığı bilinç çarpıklığının devlet adına mimarlığını yaptılar. Devlet hep onları konuşturdu. Alevi kesim adına milyonlarca halka bunlar ağızından açıklamalar yaptırarak, tüm inanç ve uluslardan halkların ayaklanmadaki birliğine gölge düşürmeye çalıştılar. Devletin bu planına destek olan hatta politikaların oluşturulmasında katkıda bulunan bu işbirlikçi kesim, kendi konumlarını güçlendirmek için ayaklanmayı pazarlık konusu haline getirdiler.

"... polisin görev anlayışıyla... bağdaşıklığı olmayan bu öldüren tavır, eğer hasta bir ruhun şartlı bir refleksi değilse, inanıyoruz ki, önyargılı bir Alevi düşmanlığının ürünüdür." (Cem Dergisi, ags, sf.7)

Ayaklanmayı Alevilik temelinde almak tam bir yanıltmaydı ve oligarşinin isteği de buydu.

Bunların en temel gerçeği, yoksul gecekondu mahallelerinde yaşayan halkın acılarından, sefaletinden uzak olmaları ve Aleviler içinde ayrıcalıklı bir tabakayı temsil etmeleridir. Aleviler içinde işçi ve emekçi kesimin bunlarla arasında derin uçurumlar vardır.

Son yıllarda derinleşen sınıfsal farklılaşma, Aleviler içerisinde "zengin", "hali vakti yerinde" olan ayrıcalıklı bir tabaka yarattı. Bunlar, "Atatürkçü", "laik Cumhuriyet yanlısı", "demokrasi güçleri" havalalarında düzen içi konumlarını sağlamlaştırma, zenginliklerini büyütme sevdasına düştüler. Ve bu güvenceyi de onlara ancak devlet verebileceğinden, git-tikçe halktan koparak devlete yaslanmayı tercih ettiler. Alevi kesimlerin üzerinde geçmişten getirdikleri etki gücünü de bunun için kullanarak devletin gerek bürokrasisi içinde, gerekse çeşitli sermaye çevrelerinin yanbaşında saf tutmaya başladılar. Onlarla çeşitli biçimlerde bütünleşip kaynaştılar.

Bu tuzu kuru kesimler halkın devlete karşı isyanından, ayaklanmasından işte bu yüzden korktular. Onlar Alevi işçisi, emekçisi, yoksulu olmadıkları için düzenin sarsılmasından hiçbir çıkar göremediler. Onların çıkarları mevcut olanı korumaktı. Onlar bu durumlarıyla Alevi inançtan işçilerin, emekçilerin, yoksulların "aynı mezhepten olan" düşmanları olmaktan da kurtulamadılar. Sömürücülerle bütünleşme ve zenginliklerini büyütme isteğinin gideceği başka bir yer yoktu. O yüzden karşı-devrim saflarında yer aldılar...

İzzettin Doğan, Lütfü Kaleli, Rıza Zelyut gibi halk düşmanları halkın ayaklanmasını bu konuları içinde değerlendirip çağrılar yaptılar.

İzzettin Doğan, televizyonda kendisiyle yapılan bir röportajda M. Ali Birand'a ayaklan-

mayı şöyle değerlendiriyordu: "Türkiye Gümrük Birliği'ne girdiğinde islami devlet olma şansı ortadan kalkacağından, bir kargaşa yaratılarak devlet otoritesinin ortadan kaldırılması istenmektedir. Amaç, Türkiye'nin siyasal sürecine darbe vurmaktır." İzzettin Doğan devlet destekli sivil faşist çetecilerin saldırısını, devletin katliamını ağızına dahi almazken, devlet otoritesinin ve siyasal sürecinin istikrarını korumak, temel kaygısı haline gelmiştir. Bu açıklamalara eklenen benzer açıklamalardan biri de Rıza Zelyut alçağından gelmiştir. Zelyut devleti göreve çağırırken şöyle demektedir:

"Gaziosmanpaşa'daki olaylar, Alevilerin protestosu olmayı çoktan aşmış, bir takım terörist unsurların gövde gösterisine dönüşmüştür. Bazı taşkınlıklar, Alevilerin ardına gizlenen bu terör örgütlerince gerçekleştirilmektedir. Güvenlik güçlerini, daha etkin çalışmalarla kışkırtıcı unsurları etkisiz hale getirmeye çalışıyoruz."

Alevi-Sünni Çatışması Değil,
Faşist Katliam Vardı Gazi'de...
Tahrik değil,
Halkın Direnme Hakkını Kullanması Vardı...
Ve Gazi'de Kışkırtıcılar Değil,
Devrimci Önderlik Vardı.

Ve onları korkutan da buydu işte. Gazi'nin yiğit emekçileri DHKP-C önderliğinde güçlerini düzene karşı birleştirerek ayağa kalktığında, işi biten aynı zamanda bu kan emici Alevi işbirlikçileri olmuştur. Alevilerin sırtına binerek düzende yükselme şanslarının ortadan kalkmakta olduğunu görünce paniğe kapılmışlardır. DHKP-C, halklarımızı birleştirip savaşı büyüttükçe bunların sonu da, halk düşmanlarının sonuyla aynı olacaktır. Onlar bu sondan korkuyor ve faşist katliamlar karşısında, zulüm karşısında Alevilerin boyun eğmesini istiyorlar.

Bunların hiç bir inancı yoktur. Tek inançları daha çok zengin olmaktır. Yoksa katillerden daha fazla katliam yapmasını isteyemezlerdi.

İşbirlikçi "Alevi büyükleri" bir taraftan da devlete karşı sitemlerini utangaçça dile getirecekleri fırsatı yakaladıklarını sanmışlardı. Alevi kesimler adına devletten daha fazla hoşgörü ve kimi inanç haklarına karşı "daha fazla saygı" isterlerken, yoksul Alevi kesimleri için istedikleri bir şey yoktur. Alevilik adına istenenler, Alevi inançlı insanların zulme karşı isyanına öncülük yapanlardan uzak tutulmasını sağlama amacı taşımaktadır. "Devlet Alevileri dışladığı için Aleviler devlete küsüp sol örgütler tarafından kullanılıyor" diyerek katil devletten kendilerine daha fazla "ilgi" göstermesini, maddi-manevi desteği büyütmesini istemektedirler. Sermayelerini büyütme, en azından krizden etkilenmemek için istenen bu destek açıkça "bize daha fazla olanak sağlayın, ayaklanmaları, direnişleri daha rahat engelleyelim" anlamına gelmektedir.

Kendilerini kanıtlayıp oligarşiden icazet ve destek alabilmek için, Gazi'de bu rolü oynamaya çalışmışlardır.

"Caddelere, sokaklara taşan toplumsal öfkeyi yatıştırmak için hemen her türlü çaba harcandı. Ne var ki, varolan Alevi örgütlenmesi, (halkı) güdüme almakta zorlandı; iyi niyetli birey çabaları istenen sonucu vermedi." (Nefes, sayı:18, Nisan 1995, sf.3)

"Gazi mahallesi sert bir tepki ile saldırıya karşı durdu. Ama bu öfkeli kalabalık yöneticisizdi. (...) Ertesi gün de Alevi örgütleri kitleye önderlik edemedi." (Rıza Zelyut, Nefes, sayı:18, sf:45)

Öfkeli kalabalık "yöneticisiz" değildi. Bunu onlar da biliyor. Ama dertleri, bu "yönetici"nin kendileri değil de devrimciler olmasıdır. Yönetmeyi istiyorlar ama halkın direnişini daha iyi örgütlemek, savaşını büyütme için değil, Alevileri boyun eğen bir toplum haline dönüştürebilmek için... Alevi emekçilere, zulme karşı isyan demek olan Aleviliğe ihaneti anlatan bu yazıların sahiplerinin zaman zaman gündeme sokmaya çalıştıkları "Alevi Partisi"nin rolü de bu olacaktır işte.

12 Mart'ta, 13 Mart'ta ve sonrasında, itiraf ettikleri gibi "kitleye önderlik edemediler". Alevi emekçiler dinlemediler onları çünkü. Şehitler vardı ortada. Barikat vardı. Yüzlerini gizleyemediler.

Hızır Paşa İle Pir Sultan Arasında Orta Yol yok!

Kendine güvensiz küçük-burjuva Alevi aydınları ve kimi Alevi ileri gelenleri ise farklı düzeylerde de olsa tam bir kafa karışıklığı yaşamışlardır. Gazi ayaklanması, onların da gerçek yüzlerini açığa çıkarmıştır. Reformist ve uzlaşmacı bir çizgide kalarak devlete karşı ayağa kalkan halkı Alevilik adına yerinde durmaya, sakin olmaya, evlerine girmeye çağırarak, düşmanın ekmeğine yağ sürmüşlerdir. Devletle işbirliği içinde olan sözde "Alevi ileri gelenleri"nin yaptıklarını onlar da yapmışlardır. Belki devrimcilere küfür etmeye, polise ihbar etmeye cesaret edememişler -ki bunu yapanlar da yok değildir- ancak yaptıklarıyla dost olmadıklarını ve Aleviliğin felsefesine de, misyonuna da uzak olduklarını göstermişlerdir.

Onları yönlendiren, yine halkın çıkarları değil kendi çıkarlarıdır. Çıkarları sarsıldığında ya da katliamlara onlar da maruz kaldığında geçici öfkelere kapılırsalar da hala düzenin değişip demokratikleşeceği umudunu besleyerek halkı devrimden uzak tutmaya çalışmaktadırlar.

Alevi inançtan işçi, emekçi, yoksulların, faşist saldırılar karşısında inanç ve ulus ayrımı yapmaksızın diğer kardeşleriyle birleşerek savaşa ihtiyacı duyması, onların karşılık vermeyeceği devrimci bir gelişmedir. Halk devrimcileştikçe, çıkarlarını korumak, devletin baskılarına maruz kalmamak için onlar gericileşmişlerdir. "Sağduyu, hoşgörü, çatışma olmasın, boşa kan akmasın" bağrıışları devlete çarpıp geri döndüğünde hayalleri tuzla buz olmuştur. Bu yüzden de önce devletin vahşeti ve sonrasında da halkın öfkesi ve radikalizmi karşısında şaşkına dönmüş, ölümlerin ve savaşın ortasında "ortayol" arama gayretine girmişlerdir.

Orta yol yok ne yazık ki. Orta yollar faşizmin yollarıdır.

Bulunabilecek en "olumlu", "en zararsız", "en iyi" orta yol, Ali Baba'nın Pir Sultan'a attığı kırmızı güldür. Ve Pir Sultan'ı yaralayan da taşlar değil, işte o güldür.

Alevilerin Gerçek Temsilcileri Gazi'de Direnen,
Savaşan Emekçi Alevilerdir

Halkımız, bugünkü süreçte, savaşmak gerektiğini daha çok anlamaktadır. Alevi emekçilerin de bilinci, her zamankinden daha büyük bir hızla açılmakta ve ilerlemektedir. Bu ateş söndürücülerinin rolünü de daha iyi görmektedirler. Gazi ayaklanması böylesi önemli bir işlevi de yerine getirmiştir.

Alevilik sadece dini-mezhepsel bir inançla sınırlanamaz. Anadolu Alevilerinin yüzlerce yıllık tarihi zalime, zulme karşı isyanlarla yoğrulmuştur. Alevi dedeleri, Pir'leri bu isyanların önderleri, örgütleyicileridirler hep... "Gelin Canlar Bir Olalım" derken, bunu bir tek şey için istemiş ve sözün devamını "Münkire Kılıç Çalalım" diye getirmişlerdir.

Münkire kılıç çalınmadan Alevilik yok tarihimizde. Aleviliği bu özünden koparmaya çalışanlar zalimin zulüm düzenine hizmet ederler.

Gazi'deki yoksul emekçi Aleviler işte bu öze sahip çıktılar ayaklanmalarıyla. Özgürlüğün ve de inanç özgürlüğünün ayaklanmaktan, savaşmaktan geçtiğini gördüler onlar. Ne Osmanlı düzeni, ne de Türkiye oligarşisinin "laik" düzeni, hiçbir özgürlük tanımadı emekçi Alevilere. Tanımayacaktır da. Özgürlük savaşarak kazanılacak.

İnanç özgürlüğü dahil özgürlükler, halkın kendi devrimci iktidarında mümkündür. Burjuvaziden sadece "Cem töreni" yapmakla sınırlı bir inanç özgürlüğü isteyip, halkın iktidarını istememek ve bunun için devletle işbirliği içinde devrimcileri dışalamak, hatta devlete ihbar etmek düşman faaliyetidir. Alevileri ve tüm dinlerden, milliyetlerden, mezheplerden emekçi halkı ezen düzenin işbirlikçiliği, açık suç ortaklığıdır.

Alevi kimliğine ve emeğine sahip çıkan, bunlardan onur duyan her Alevinin yeri, halkın ve devrimin saflarıdır. Gazi bu saflaşmayı büyük ölçüde netleştirmiştir. İşbirlikçi Alevi "ileri gelenleri" ile, direnen emekçi aleviler arasında bocalayan Aleviler, bir Alevi olarak ve bir emekçi olarak bilinçleriyle direnerek, savaşarak yolu gösteren emekçi Alevilerin yanında olmalı, bu tercihi yapmalıdırlar.

Gazi ayaklanmasınının Alevi emekçilerin bilincinde yarattığı bu gelişme, ayaklanmaya

DHKC'nin önderlik yapması sonucudur. Halkların kurtuluşu için sistemle köklü bir hesaplaşmaya girmek gerektiğini, bütün halkların birleşerek savaşmasının katliamları engellemenin tek yolu olduğunu halka kendi pratiğiyle gösteren DHKC, Alevi halkı bu temelde kendi özgürlük kavgasına daha fazla katarak bu gelişmeyi sürdürecektir.

Her din ve mezhepten, her ulustan emekçi halklarımızın mücadelesini durdurmak isteyenleri, hangi sığata sahip olurlarsa olsunlar, devrimimiz ezip geçecek ve zafere ulaşacaktır.

BÖLÜM VIII

DEVLET HALKA DÜŞMAN
YÜZÜNÜ GİZLEYEMEDİ

HEM SUÇLU, HEM GÜÇLÜ,
YAKAN, YIKAN
... VE
YIKILACAK OLAN

DEVLET ÇARESİZ

"Faşizm, gelişen savaşı baskı ve zulümle durduramayacağını artık anlamıştır. Ama sınıfsal çıkarları gereği devlet mekanizmaları hemen tüm kurumlarıyla yerle bir olana kadar onları ayakta tutmak, korumak için her türlü baskı ve pasifikasyon yöntemlerini uygulamaya devam edecektir. Bu sınıfsal konumları gereği başka türlü de olamaz. Yaşadığımız son Gazi ayaklanması bunun en çarpıcı örneğidir. (...) oligarşi, bir kontrgerilla provakasyonuyla kitleleri harekete geçirerek katliamlar yapacak, sindirecek ve ezecekti. Hesap buydu..." (M. Ali BARAN, Kurtuluş, sayı:15, sf.3)

Bu hesap halkımızın öfkesi ve ayaklanmasıyla karşılandı. Halkı sindirme hesapları yapanlar, karşılaştıkları öfke patlaması sonucunda şaşkınlık ve panik içinde vaziyeti kurtarmaya giriştiler. Verilen demeçlerde, yapılan açıklamalarda bir bütün olarak devletin siyasi ve askeri örgütlenmesinin aczi vardı.

Bir katliam gerçekleştirilmişti. Ancak istenen sonuçları almak bir yana işler tam anlamıyla sarpa sarmıştı. Halk kontrgerillanın oyununu bozmuştu. TV'lerden taşan görüntüler halkın direnişini ve savaştığını gösteriyordu. Ve bu isyan ruhu dalga dalga tüm İstanbul'a ve ülkeye yayılıyordu. Bunun önüne geçilmeliydi. Fakat bu kez -en azından o günlerde- daha fazla katliam yöntemine başvurulamazdı; çünkü devlet hem fazlasıyla teşhir olmuştu, hem de karşılarında devlet terörüne ayaklanmayla cevap veren bir halk vardı.

Devletin yapabileceği fazlaca da birşey yoktu. Hemen bildik açıklamalara girildi, yine "birileri" Türkiye'nin gelişmesinden rahatsızlık duyuyordu, ülkenin huzurunu bozmak için harekete geçen "dış mihraklar" böyle bir oyun tezgahlamışlardı. Bu dış mihraklar Türkiye'deki islamcı, komünist, bölücü terör örgütlerini kullanarak istikrarı bozmak ve TC'nin dış itibarını zedelemek istiyor olabildikleri.. Pek çok yetkili bunlara benzer açıklamalarla ne kadar aciz durumda olduklarını ve artık hiç kimseyi kandıramayacaklarını sergilediler.

Yapılan saçma sapan açıklamalar faşizmi kurtarmıyordu. Çünkü yaşananlar açıktı. Ve onlar yaşananları örtbas etmeye çalıştıkça daha çok batağa saplandılar, komik duruma düştüler.

"Polislerin Büyük Çoğunluğu Stadyumdaydı"

Kahvelerin taranması sırasında polisin neden geç müdahale ettiğini soran TV muhabirine Emniyet Genel Müdürü Mehmet AĞAR'ın cevabı, "o gün maç vardı, polislerimizin büyük çoğunluğu stadyumdaydı" şeklinde oldu. Ülkemizdeki üniformalı katillerin elebaşısı olan Ağar, bu sözleriyle katliamı üstlendiğinin farkındaydı. Ama yapabileceği başka bir şey de yoktu. Milyonlarca emekçinin gözünün içine baka baka yalan söylemeye alışmışlardı. Bu kez de aynısını yaptılar. Katliam ellerine yüzlerine bulaşmıştı bir kere ve artık kaybedecekleri bir şeyleri yoktu, yalanlar dizmeye devam ettiler.

Devlet; Cumhurbaşkanı'ndan Başbakanı'na, Bakanlar Kurulu'ndan Emniyet Teşkilatı'na, düzen partileri'nden burjuva basın'a, hatta Diyanet İşleri Başkanı'na kadar olayların bir "kışkırtma", "tahrik", "provakasyon" olduğunu ispat etmeye çalışmaktaydı. Hepsinin tek bir amacı vardı; devletin suçunu ve katliamcı yüzünü gizleyebilmek; ve herşeyi mümkün olduğunca bir bulanıklığın içine sokmak...

"BAŞ" KATİLLER

İktidardakinden muhalefetine kadar, düzen politikacılarının demeçleri alt alta getirildiğinde halka karşı nasıl bir araya gelebildikleri, nasıl aynı ağızdan konuştukları ve düzeni korumak için ne denli ikiyüzlü olabildikleri ortaya çıkmaktadır:

Tansu Çiller (Başbakan):

"Her başarının arkasında bunu engellemek isteyenler vardır. Olay provakasyon olmasa, bu kadar kısa sürede bu kadar insan nasıl toplanabilirdi?"

Mesut Yılmaz (ANAP Genel Başkanı, Ana Muhalefet Lideri):

"Herkesi bu tahriklere kapılmayarak, bu oyunu boşa çıkarmaya çağırıyoruz. Gün, beraberlik günüdür. Biz ANAP olarak buna ne ölçüde katkıda bulunabilirsek, bulunmaya hazırız."

Hüsamettin Cindoruk (TBMM Başkanı):

"Bu hazin olayı yapanlar Türk değildir. Türk vatandaşı da değildirler, dışarıdan gelmişlerdir. Çünkü bizi birbirimize düşürmek isteyen odaklar, laik düzeni yıkmaya, millî birliğimizi bozmaya çalışıyorlar."

Nahit Menteşe (İçişleri Bakanı):

"Hadiseler o kadar üstüste geldi ki, şu anda failer ve eşgalleri belli değil. Bu teröristler PKK olabilir, İBDA-C olabilir, DEV-SOL olabilir, DEV-YOL olabilir. Olay yerinde kalaşnikof mermi çekirdekleri bulunmuştur. Önümüzdeki günlerde olay aydınlanacaktır."

Hikmet Çetin (CHP Genel Başkanı, Başbakan Yardımcısı)

"Bu kadar büyük bir topluluk içinde polislerin tümünü yanlıdır-yansızdır diye nitelemek yanlış. Polislerin içinde hatalı olan varsa, işlemler sürdürülüyor, gerekenler yapılacaktır." "Hassas konuları gündeme getirerek, ülkemizde kargaşa çıkarma eğilimi var."

Necmettin Erbakan (RP Genel Başkanı):

"Olay tamamen dış güçlerin etkisinde yapılan bir provakasyondur."

Ayaklanma sırasında halka karşı yatıştırıcı misyon yüklenmeye çalışan politikacılar da vardı. DSP Genel Başkanı Ecevit ve bazı CHP milletvekilleri, halkı "tahriklere kapılmamaya" çağırarak için Gazi'ye geldiklerinde, çok kısa bir süre sonra "Yuh" sesleri arasında bölgeyi kaçarak terketmek zorunda kaldılar. Kimileri ise tartaklanarak kovalandı.

MHP, Halkın Şiddetinden Kaçma Gayretinde

Devletle bütünleşmiş bir faşist parti, bir katiller çetesi ve katliamın baş sorumlularından biri durumundaki faşist MHP ise, halkın şiddetinden kaçabilmenin bir yolu olarak Gazi katliamının hemen ardından 23 Mart'a kadar faaliyetlerine ara vererek binalarını kapattığını açıkladı. MHP Genel Başkan Yardımcısı Oktay Öztürk, "Türkiye bugünlerde provakasyona açık bir zemin, kimse MHP'nin sırtından böyle olaylara yönelmesin diye bir tedbir olarak bu kararı aldık" diyordu. Oysa bu kararın asıl nedeni 16 Mart 1995 tarihli Türkiye Gazetesi'nde şu biçimde ifade edilmişti: "Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi Başkanlığı'nca dün valilere gönderilen gizli genelgede yaşadığı DHKC örgütünün eylemlerine karşı dikkatli olunması, tedbir alınması istendi. MHP, Ükü Ocakları gibi yerler hedef olabilir." Devlet genelgeyle sivil faşist çetelerini korumaya çalışıyordu.

Kötü Polis, "İyi" Asker

Gazi ayaklanmasında devlet orduyu da devreye sokmak zorunda kalmış, ancak devletin "gözbebeği" ordunun teşhirini de engellemeye yönelik bir manevra yapmıştır. Polis zaten yeterince teşhir olmuştu. Orduya halkla devlet arasında "köprü" olma görevi verildi. Bir yandan binlerce askerin bölgeyi işgal etmesiyle devletin gücü gösterilecek, halka gözdağı verilecek, öte yandan da üst rütbeli subayların "arabuluculuklarıyla" 12 Eylül'de, Kürdistan'da ipliği pazara çıkmış olan ordu halka şirin gösterilmeye çalışılacaktı.

Asker, kendisini polisten farklı göstermeye çalışan bir tutum içerisindeydi. Cenazelerde devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunda selam duran, halka jipin üzerinden elinde karanfille seslenen subaylarla "demokrat", "halkçı" ordu tablosu çizilmeye çalışılıyordu.

Senaryonun bir de gönüllü destekçisi vardı; Alevi işbirlikçiler.

"... önyargılı, tutucu bazı emniyet güçlerinin yanlı ve yanlıs tutumları ile büyüyen ateş,

askerin devreye girmesi ile olay daha büyük kitle katliamlarına dönüşmeden, sokak görünüşü değişmeye başlamıştı... halk hareketi kontrol edilebilir boyutlar kazanmaya yönelmiştir." (Cem dergisi, sayı:47, Nisan '95)

Polis önyargılı, tutucu, yanlı, yanlış... Ordu, önyargsız, ilerici, yansız, doğru... Generalleri ve işbirlikçi Alevi "ileri gelenleri"ni bir araya getiren tek bir şey vardı aslında; Cem Dergisi'nden aktardığımız paragrafın son cümlesinde özetlenen amaç: "Halk hareketini kontrol etmek"... Ama boşunaydı. Bu "iyi asker"i emekçiler on yıllardır tanıyordu, tanımayanlar da Gazi'de tanıdılar. Çünkü katliamın bir bölümü de "iyi asker" geldikten sonra, onun da bir parçası olduğu bir plan dahilinde gerçekleştirilmişti. Bu yüzdendir ki, hiç bir çaba, ordunun halka düşman yüzünü, niteliğini gizleyemezdi.

Bu devleti MGK (Milli Güvenlik Kurulu) denen ve içinde ordunun açık ağırlığının olduğu kontrgerilla merkezinin yönettiği ve gerek ayaklanma sürerken, gerekse de sonrasında alınan kararların MGK kaynaklı olduğu, katliamların onlardan bağımsız olmadığı bir kez daha ortaya çıktı.

Katleden Devlet

Polisin katliamcı yüzü, ayaklanmanın ardından suçluları tesbit için kurulduğu söylenen Meclis Komisyonu raporlarına da yansımıştır. Bu komisyon, başkanlığına eski bir Emniyet Müdürü DYP Milletvekili İsmail Köse'nin getirilmiş olmasından da anlaşılacağı gibi göstermelik ve polisi, devleti aklamayı hedefleyen bir komisyon olarak kurulmuştur. Ancak yine de, tanıklığına başvurmak zorunda kaldığı kişilerin anlattıkları sonucunda, istemeden de olsa kimi gerçeklerin örnekleriyle ortaya çıkmasına neden olmuştur. İşte komisyon araştırmalarının ortaya çıkardığı bazı gerçekler:

"Polis tarafından 11 adet kayıt dışı kaleşnikof kullanılmıştır."

"Polis, 224 kişiyi hedef gözeterek vurmuştur."

"Başkomiser ve Birlik Amiri A. A. telsizden yaptığı anonsta 'Fırsat bu fırsat, yakaladığınızı vurun, öldürün' dedi."

"Ölümlerin ve yaralanmaların bir bölümü Grup Amiri M.Y.'nin silahından çıkan kurşunlarla gerçekleşti."

Bunlardan sonra ek bir şey söylemeye gerek kalmıyor.
Gerisini de "Otopsi Raporları" tamamlıyor.

OTOPSİ RAPORLARI:

"HEDEF GÖZETEREK ATEŞ,
TEK KURŞUNLA ÖLÜM"

Gazi ayaklanması sırasında şehit düşenlerden 18 kişinin otopsi raporu Adli Tıp Kurumu tarafından hazırlanarak açıklandı. Buna göre 15 kişi "tek kurşunla" öldürülmüştü. Vücuttaki mermi giriş yerleri "göğüs ve baş bölgesinde" idi. Yani "öldürmek amaçlı olarak" ateş edilmişti. Cesetlerden 11'inde kurşun çekirdeği bulunmaması ise çarpıcı bir gerçek: ölü ve yaralıların hastaneye kaldırıldığı günlerde buralarda yoğunlaşan "güvenlik" önlemlerini açıklayan bir gerçek. Polis, suçunu gizleme telaşıyla, 11 insanın vücudundaki kurşunları çıkarmıştı...

Mehmet Gündüz, Mümtaz Kaya, Fadime Bingöl, Hasan Sel, Halil Kaya, baş ve boyun bölgelerine isabet eden tek kurşunla yaşamını yitirirken, Reis Kopal, Zeynep Poyraz, Ali Yıldırım, Sezgin Engin, Fevzi Tunç, Dilek Sevinç, Dinçer Yılmaz, Hasan Gürgen ve İsmihan Yüksel'de ise belden yukarı kısmında, göğüs bölgesinde kurşun yaraları saptanmıştır.

Şehitlerden yalnızca Fadime Bingöl, Sezgin Engin ve Hasan Gürgen'de 9 mm çapında kurşunlar bulunmuştur. Ayrıca bazı şehitlerin vücutlarında darp izleri de saptanmıştır.

12 Mart günü Gazi mahallesinde yapılan silahlı saldırı sonrasındaki çatışmalarda hayatını kaybedenlerin otopsi raporları sonuçları şöyledir:

Mesut EFE (32 yaşında): Baş, ense, omuz, kol, boyun ve dil ucunda yedi adet mermi giriş deliği ve bir adet mermi sıyrığı. Atışlar uzak mesafeden. Vücutta 9 mm çapında iki adet mermi çekirdeği ele geçirildi. Ölüm nedeni: ateşli silah, mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama.

Mehmet GÜNDÜZ (37 yaşında): Baş bölgesine isabet eden öldürücü nitelikte tek kurşun. Atış uzak mesafeden, üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı kafatası kırığı ile beyin dokusu harabiyeti ve beyin kanaması.

Reis KOPAL (20 yaşında): Bel bölgesine isabet eden tek kurşun. Ölümcül nitelikteki kurşun bitişik atış mesafesi dışından atılmış. Üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ delinmesinden gelişen iç kanama.

Zeynep POYRAZ (25 yaşında): Sırt bölgesine isabet eden tek kurşun. Atış bitişik atış mesafesi dışından yapılmış. Üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ delinmesinden gelişen iç kanama.

Ali YILDIRIM (22 YAŞINDA): Göğüs kafesine isabet eden tek kurşun deliği. Atış bitişik atış mesafesi dışından yapılmış, üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ delinmesinden kaynaklanan iç kanama.

Fadime BİNGÖL (35 yaşında): Dudak bölgesine isabet eden tek kurşun deliği. Uyluk bölgesinde darp izleri. Öldürücü nitelikte tek kurşun. 9 mm çapında mermi çekirdeği bulundu. Atış uzak mesafeden. Ölüm nedeni: ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı boyun, omur kırıkları ile büyük damar delinmesinden gelişen kanama.

Sezgin ENGİN (17 yaşında): Sol bacadaki ve karın altında iki mermi giriş deliği. Öldürücü nitelikte iki kurşun bitişik atış mesafesi dışından atılmış. Vücutta 9 mm çapında iki adet mermi çekirdeği bulundu. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı büyük damar delinmesinden gelişen iç ve dış kanama.

Fevzi TUNÇ (22 yaşında): Karın bölgesine isabet eden tek kurşun giriş deliği. Öldürücü nitelikteki kurşun bitişik atış mesafesi dışından atılmış, üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ ve büyük damar yırtılmasından gelişen iç kanama.

Dilek SEVİNÇ (19 yaşında): Göğüs omuruna isabet eden tek kurşun giriş deliği. Öldürücü nitelikteki tek kurşun bitişik atış mesafesi dışından atılmış. Cesette darpa bağlı çok sayıda travmatik yara görüldü. Üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı kaburga kırığı ile iç organ ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama.

Dinçer YILMAZ (19 yaşında): Sırt bölgesine isabet eden tek kurşun, omuzdaki kurşun öldürücü nitelikte. Kurşun bitişik atış mesafesi dışından atılmış, üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ delinmesinden gelişen iç kanama.

Hasan SEL (20 yaşında): Omuz ve boyun bölgesine isabet eden üç kurşun. Omuzdaki kurşun öldürücü nitelikte ve bitişik atış mesafesi dışından atılmış. Üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı kaburga ve omur kırığı ile iç organ delinmesinden gelişen iç kanama.

Hasan GÜRGEN (28 yaşında): Göğüs bölgesine isabet eden tek kurşun. Öldürücü nitelikteki kurşun bitişik atış mesafesi dışından atılmış, vücutta 9 mm çapında bir adet mermi çekirdeği bulundu. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ delinmesinden gelişen iç kanama.

Halil KAYA (61 yaşında): Başın arka bölgesine isabet eden tek kurşun. Öldürücü nitelikteki kurşun, uzak atış mesafesinden atılmış. Üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı kafatası kırıkları ile beyin doku harabiyeti ve beyin kanaması.

İsmihan YÜKSEL (52 yaşında): Sırt bölgesine isabet eden tek kurşun. Öldürücü nitelikteki tek kurşun atış mesafesi tayini yapılmadı. Üzerinde mermi çekirdeği bulunamadı. Ölüm nedeni: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı büyük damar ve iç organ delin-

mesinden gelişen iç kanama.

Devletin Kaybolan Meşruluğu ve 'Kaybeden' Devlet

Ne yaparsa yapsın katliamcılığını gizleyemeyen devlet, bir yandan da devrimcilere çamur atmaktan geri durmuyordu. Ayaklanma sonrasında İstanbul'da tam bir gözaltı terörü uygulayan polis, gözaltına aldığı neredeyse istisnasız her insanı "Gazi provakatörü" diyerek basın karşısına çıkardı. Basında "provakatör" diye yansıtılmalarının hemen ertesi günü serbest bırakılan bu insanların sayısı o kadar arttı ki, kimi burjuva basın organları bile polisin açıklamalarının güvenilmezliğinden bahsetmek zorunda kaldılar.

Bu dönemde yaşanan gözaltı furçasında alınanlardan biri de Hasan OCAK isimli MLKP-K'lı bir devrimciydi. Gazi ayaklanmasından hemen sonra gözaltına alınan Hasan OCAK'ın Emniyet'te olduğu, ailesinin ve devrimci, demokrat çevrelerin tüm baskısına karşın kabul edilmedi. Oysa onun şubede işkence altında olduğunun tanıkları vardı. İki ay süren ara-malardan sonra Hasan OCAK'ın cesedi Kimsesizler Mezarlığı'nda bulundu. Gazi Şehitlerine bir devrimci daha eklendi.

Hasan OCAK yoğun işkencelerden sonra katledilmiş ve cesedi Beykoz'da boş bir araziye atılmıştı. Devlet, gerçeği iki ay boyunca gizledi.

Hasan OCAK

Kontrgerilla, Gazi Ayaklanmasıyla uğradığı hezimetini böyle alçak cinayetlerle gidermeye çalışıyordu. Ancak bunun cevabını da yine binlerce emekçi ve devrimci verdi. Hasan OCAK'ın cenazesi hem Gazi katliamına, hem devletin kayıplar politikasına karşı halkın, devrimcilerin güçlü bir gösterisi oldu. Binlerin attığı sloganlar faşizmin yüzünde bir kez daha tokat gibi patlıyordu.

KATLIAMIN SORUMLULARI

Katliamın sorumlusu devlet ve resmi-sivil katillerdir.

- Bir bütün olarak Kontrgerilla
- Milli Güvenlik Kurulu Üyeleri
- Hükümet Üyeleri
- Koalisyon Hükümetini oluşturan partilerin ve diğer düzen partilerinin yönetici organları
- TBMM'de bulunup da katliamı destekleyen veya seyirci kalan tüm milletvekilleri
- Emniyet Genel Müdür Mehmet AĞAR
- İstanbul Valisi Hayri KOZAKÇIOĞLU
- İstanbul Emniyet Müdürü Necdet MENZİR
- Emniyetten Sorumlu Vali Yardımcısı Nihat Kemal EREN
- Katliam sırasında Gaziosmanpaşa Emniyet Müdürlüğü görevinde bulunan Mehmet Han

TOKUÇ

- Gaziosmanpaşa Emniyetinde görevli polisler
- 13 Mart 1995 günü Gaziosmanpaşa bölgesine sevk edilen askeri birliklere komuta eden generaller ve diğer üst rütbeli subaylar
- Katliam ve ayaklanma boyunca "görev" yapan resmi-sivil polisler ve başta İstanbul Emniyet Müdür yardımcıları Hüseyin KOCADAĞ ve Mehmet ÇAĞLAR olmak üzere onların amirleri
- MHP, Ülkü Ocakları gibi faşist örgütlenmelerin şefleri ve bunlara bağlı çalışan faşist katiller
- Ümraniye Emniyet Müdürlüğünde görevli polis şefleri ve bunların emri altında çalışan resmi-sivil polisler
- 15 Mart 1995 günü Ümraniye bölgesine sevk edilen askeri birliklere komuta eden generaller ve diğer subaylar

- Bir işkence yuvası olarak teşhir olmuş olan Gazi Polis Karakolu'nun faşist amirleri, emirlerindeki üniformalı katiller ve bunların desteğinde Gazi emekçilerinin üzerinde terör estirmeye çalışan sivil faşist çeteler
 - Kalemimi burjuvaziye satmış olan halk düşmanı köşe yazarları, olayları yanlış aktarmaya çalışan kontra muhabirleri ve bunların uşaklık ettiği burjuva basın tekelleri...
- İşte bunlar, onlarca insanın katlinden ve yüzlercesinin yaralanmasından sorumludurlar.

DEVLET ALEVİLERİ KEŞFEDİYOR

"... Nedir bizim çilemiz? Çocuklarımız okulda horlanır, dekanlıklarımız askerde aşığlanır. Sivas'ta bizi yakarlar... Burada Gazi'de bizi vururlar?.."

Bu sözler bir Alevi anaya ait. 14 Mart tarihli gazetelerde de yayınlanan bu haykırış, devletin Alevilere yaklaşımını çok somut biçimde özetliyor.

Devletin bugün Alevilere yönelik baskıcı politikaları yeni değildir, kökleri tarihtedir. Selçuklular Devleti'nden Osmanlı'ya, ondan da Türkiye Cumhuriyeti'ne devredilen miras, devletin Alevilere çektirdiği acıdır, akıttığı kan ve gözyaşığıdır. Selçuklulardan bu yana devletin Sünni inancıyla resmileştiren tavrı, Alevilerin dışlanmasını ve süreç içinde doğan yabancılaşmayla birlikte devletin Alevi halka düşmanlaşmasını da getirmiştir. Devletler, devletin biçimleri, iktidardakiler değişmiş, ama Alevilere düşen katliamlar, sürgünler olmuştur hep.

Türkiye Cumhuriyeti de kuruluşundan bu yana atalarından kalan 'Alevilere zulüm' mirasının takipçisi olmuştur. Gazi ayaklanmasının ardından yapılan Bakanlar Kurulu değerlendirmesinde bu durum şu şekilde itiraf edilmiştir:

"Alevi halkımızın tepkisi, devletin cumhuriyetin kuruluşundan bu yana Alevilere karşı izlediği 'yok sayma' politikasının sonucudur"

Bu sözler zaten bilinen bir gerçeğin, oligarşinin yeni taktik ve manevralarının gereği olan bir göz boyama amacıyla dile getirilişidir. Burada sözü edilen 'yok sayma', esas olarak Aleviliği 'yok etme'dir.

Faşist devlet her zaman olduğu gibi bugün de terörünün yetmediği yerde yalana ve demagojiye sarılmanın adımlarını bu tür göstermelik açıklamalarla atıyor. Burjuva basında yeralan "Devlet Sonunda Alevilerle Barışıyor" başlıklarının anlamı budur. Oysa devlet ne Alevilerle ne de zulmettiği herhangi bir kesimle barışabilir. Amaç, Alevilerin geri ve uzlaşmacı kesimleriyle daha yakın işbirliğidir.

Gazi ayaklanmasının başından itibaren olaylar Alevilere yönelik bir saldırı olarak gösterilmeye çalışılmıştı. Ayaklanma ise devlete göre "Alevilerin tepkisi"ydi. Bu, devlet için mevcut "açıklamalar" içinde en ehven-i şer olanıydı. Mesele bu şekilde ortaya konduktan sonra devletin işbirlikçisi konumuna düşmüş olan sözde "Alevi ileri gelenleri" halka evlerine dönme çağrısı yaparak bizzat devletin uşaklığını üstlenmişlerdir.

Ayaklanmanın ardından da devlet aynı demagojiden yola çıkarak çeşitli manevralara başvurdu. Bakanlar Kurulu konuyla ilgili olarak şu kararları aldı:

- 1- İlk ve orta öğretimde Din ve Ahlak derslerinde Alevilik de müfredata girecek.
- 2- Alevi ve Sünni Cemaatleri birbirine tanıtmak ve yakınlaştırmak amacıyla, yerel radyo ve TV kanallarıyla camilerden yararlanılacak.
- 3- Başbakan Çiller, Alevilerin önde gelen isimleriyle biraraya gelecek.

Yüzyıllar boyunca Aleviliğin yasaklandığı, sınırlandırıldığı bir ülkede bu kararların tek bir anlamı vardır. Devlet, katliamlarla yokedemediği Aleviliği kendi denetimine alarak süreç içerisinde içini boşaltıp, yoketmeyi hedeflemekte, kendi çizdiği sınırların dışına taşmaması için plan yapmaktadır. Kararların anlamı budur.

Aleviliğin kendi kültür geleneklerine göre çocuklarını eğitmeleri engellenip, Alevi çocukları resmi eğitim anlayışının gerici-faşist sınırlarına hapsedilmek istenmektedir. Devletin öğreteceği Alevilik, ilerici tüm özelliklerinden kopartılmış, çarpıtılmış bir Alevilik olacaktır. Bu yolla da Alevi çocuklarının beyni kötürümleştirilerek, bilimsel gerçeklerden uzaklaştırılıp,

çağdışı, gerici kafayapıları oluşturulmaya çalışılacaktır. Aleviliğin ders kitaplarına yerleştirilmek istenmesinin altında yatan gerçek budur.

İkinci bir kararla da Alevi ve Sünni Cemaatlerinin birbirine yakınlaştırılması için radyo, TV ve camilerden yararlanılması öngörülmektedir. Bu konuda söylenebilecek tek şey vardır: hangi mezhepten olursa olsun emekçi halklar birbirine yakındır ve devletin iğrenç oyunları aradan çekildiğinde kardeşçe yaşamamaları için hiçbir sebep yoktur.

Son karardan ne anlaşılması gerektiği ise daha sonra gerçekleştirilen toplantılara katılanların kimliği ile anlaşılmıştır. Bahsedilen toplantıların ilki, Çiller ve sözde Alevi ileri geleni Mehmet Başaran arasında yapılmıştır. Toplantıya katılanlar arasında çeşitli işadamları ile Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Başkanı Yalım Erez'in de bulunması, Aleviler üzerinde oynanmaya çalışılan oyunu daha net göstermektedir. Sermaye sahipleri Alevilere yakınlaştırılarak, Alevilerin düzene bağlanması hedeflenmektedir. Mehmet Başaran'ın daha sonra İçişleri Bakanı'yla da görüşmesi aynı programın bir parçasıdır.

Ardından devlet, sözde yaraları sarmaya başladı. Kozakçıoğlu'na Gazi için 10 milyar TL gönderildi. Yine Kozakçıoğlu esnafla görüşerek "olaylarda zarar gören esnafa kredi" açılacağı müjdesini (!) verdi. Bu ikiyüzlülüğe de halkın cevabı çok net oldu. 60 yaşındaki bir insan şöyle diyordu: "Yavrum malı boşver, ölen canların hesabını kim verecek..."

Devlet Alevilerin gücünün farkındadır ve bu gücü kendi cephesine kanalize etmek istiyor. Bunun için de Alevi çıkar çevreleri içinde bulunan ve devletin bu politikalarına göre hareket etmeye, devletin kendilerine biçtiği misyonu yerine getirmeye hazır işbirlikçileri kullanmaya çalışıyor. Bunlar, devletin Alevi halkı kontrol etmek ve denetim altına almak için kullandığı emniyet subaplarıdır. Alevi halk, devrimcilerin öncülüğünde yükselteceği mücadelesiyle her türlü manevrayı bozacak, önüne çıkarılan tüm engelleri Alevi emekçileriyle birlikte yerle bir edecektir.

BÖLÜM IX

AYAKLANMA VE BURJUVA BASIN

SATILMIŞ KALEMLER,

YALANIN EKSPANLARI
VE
AYDINLIK HAINLERI

Oligarşinin burjuva basına, polis, ordu ve faşist yasalar kadar ihtiyacı vardır. Çünkü onlar, sömürü düzenlerinin devamı için halkı, kendi sorunlarından, geleceğinden koparmak ve derya içinde olup da deryayı bilmeyen balık misali bilinçsiz bir sürü haline getirmek istiyorlar.

Burjuvaziye, halka yoksulluğu, öfkesini adalet, özlemini unutturacak bir sahte dünya gerekiyor. İşte bu sahte dünyayı yaratan, onu allayıp pullayan gazeteler ve TV'ler burjuvazi için vazgeçilmez araçlardır. Onlar güzellik yarışmalarıyla, eğlence programlarıyla, sistemin özüne dokunmayan, sömürü çarkını yağlayan sözde muhalif programlarıyla, "sanatçı" ve sporcularıyla, gerçek olmayan "pembe" dünyalar sunarak, halkı gerçeklerden uzaklaştırarak duyarsız ve tepkisiz bir toplum yaratmaya çalışıyorlar.

Tüm bu çabalarına rağmen burjuva basın, polise, askere, panzerlere karşı taş, sopa ve molotoflarla, yürekleriyle direnen ve savaşan halkın öfkesi ve ayağa kalkışı karşısında çaresizdi. Halkın gücünü, Gazi barikatlarındaki kahramanlıkları, her türlü sahtekarlığa, yalan ve çarpıtmaya rağmen gizleyemedi. Devletin ve onun kolluk güçlerinin halka düşmanlıklarının

üstünü örtemedi. Savaş o kadar açıktı ki, katilleri de, Gazi şehitlerinin kahramanca çatışarak ölümsüzleşmesini de saklayamadılar. Hedef göstererek kitlenin üzerine ateş açan katiller sürüsünün kim oldukları halkın belleğine öylesine kazındı ki hiç bir güç bu gerçeği çarpıtmadı.

Halkın öfkesi ve gücü karşısında burjuvazinin paniğini dile getiren medya, Gazi emekçilerinin şanlı ayaklanmasını yalan makineleriyle ve satılmış kalemlerle karalamaya çalıştı. Daha dün kadar kendi çıkarları için sayfalarını birbirlerinin rezillikleri ve soygunlarıyla dolduranlar biraraya gelerek Gazi halkına, tüm milliyetlerden emekçi halkımıza karşı kalemelerini kılıç olarak sallamaya devam ettiler. Medya patronları gazetelerinde, televizyonlarında hep bir ağızdan katliama karşı halkı sükunete çağırdılar. "Aman" dediler, "sağduyulu olun", "aman bu oyuna gelmeyin" dediler.

(Üç gazetenin ortak başlıklı sayılarını gösteren küpür resim)

Burjuva basın ve TV kanallarının ortak özellikleri yalan ve çarpıtmalarıdır. Öylesine rezildiler ki, TV kanalları polisin halkın üzerine hedef göstererek ateş edişini gösterirken aynı anda spiker havaya uyarı ateşi yapıldığını söylemekteydi. Medya bizzat kendi muhabir ve kameramanlarının polis tarafından küfürlerle dövülmesine bile ses çıkarmayacak kadar düşkünleşmişti.

Burjuva basın ayaklanmayla birlikte "Bu hain tuzağa düşmeyeceğiz" şeklinde ortak başlıkla çıkıyordu. Hürriyet, Milliyet, Sabah gazeteleri bu ortak başlık altında halkı, "sağduyu"ya çağıran ortak bir metin yayınladılar. "Provakasyon", "Karanlık Güçler", "Yunan Parmağı" vb. gibi yalanlarını utanmazca sürdürdüler. Korkuyorlardı. Yıllardır söyledikleri yalanlar tutmamıştı. Halk öfkelerini devlete ayaklanmayla gösteriyordu. Onlar kokuşmuş düzenlerini kurtarmak zorundaydılar. Yalan makinelerini bu kez de Gazi için işlettiler.

Halkın Teslim Olmasını, Boyun Eğmesini İstediler

Burjuva basın kahvehanelerin taranmasının ardından katliamı her zamanki modası geçmiş yalanlarıyla yayınladı. Katillerin kimliği açıldı : Kontrgerilla. Bunu gizleyemezlerdi. Ya tutarsa deyip kontrgerilla kaynaklı açıklamada kahvehaneleri devrimcilerin taradığını yazdılar. Ancak kimseyi inandıramadılar. Çünkü yalandı, artık halk bu tür yalanlara kanmıyordu ve çünkü devrimcilerin önderliğinde ayaklanan halk herkesin gözleri önündeydi.

Sonrasında katilleri gizlemeye çalışsalar da TV kanallarında istemeyerek de olsa yayınladıkları görüntülerde, polisin halkın üzerine ateş açmasını vermek zorunda kaldılar. Polisin katliamcı yüzü teşhir olduğunda basın bu kez askeri, "kahraman", "yatıştırıcı" olarak göstermeye çalıştı. Medyaya göre ordu, polis ve halk arasına girip olayların daha da büyümesini önlemişti.

Burjuva basın aynı anda "polislik" yapmaktan geri kalmayarak "tahrikçi" ve "provakatör"ler aradı ayaklanan halkın içinde, isimler, resimler yayınladı. Halktan insanları, devrimcileri hedef gösterdi. Gazi emekçileri "tahrikçi" ve "provakatörleri" savaş içinde tanıdı, dostu ve düşmanını ayırt etmekte ustalaştı.

(Gazete küpürü- "Yunan parmağı", "işte kışkırtıcılar" türünden başlıklar)

Medya "dış mihrak" ararken sonunda ortalığı karıştıran "parmağı" buldu. "Huzur"u bozmak isteyenler Yunanlı'lardı. Olaylarda "Yunan parmağı" vardı. Emekçilerin vatan topraklarında emperyalizmin işbirlikçilerine karşı adalet, eşitlik ve özgürlük için ayaklanmalarını,

zalimlerin zulmüne boyun eğmemelerini, satılmış kalemler ancak bu tür zavallılıklarıyla, yalanlarıyla açıklayabilmekteydiler.

Karanlık Basın: "Aydınlık"

Burjuva basının devrimcilere ve halka karşı olan düşmanlıkları, karşı-devrimci, işbirlikçi Aydınlık çetesinin yayınlarında da aynı doğrultuda sürdürüldü.

İhbarcı Aydınlık çetesi, yayınlarında "işçi sınıfı... haklı zeminde, kuvvet toplayan ve ateşkesler yapan bir eylem çizgisi izliyor. Sınıftan kopuk gruplar ise başıbozuk eylemlere girişerek provakasyonun kucağına atıyorlar" vb. diyerek faşist devletin savunuculuğunu yapmaya devam etti. Burjuva basın gibi onlar da devrimcilere saldırarak halkı provakasyona gelmemeye çağırdılar. "Provakasyonun kaynağı ABD" dedikten sonra devrimci örgütlenmeleri CIA'nın kullandığını belirtip, kokuşmuş düzene yaptıkları hizmetkarlıkta hızla yükselmeye devam ettiler. Kontrgerillanın Gazi mahallesinde gerçekleştirdiği ve asıl olarak kitleleri sindirme amaçlı katliamını bir kenara bırakıp devleti aklarken, devrimci örgütleri "provakasyon yuvaları" olarak gösterip karalamaya çalışmaları katliama açıktan sunulan destekti.

Aydınlık çetesinin, halkın karakola, katillerin inine yürümesini "provakasyon grupları tepkili kitleyi ateşin üstüne sürdü" biçiminde ifade edip halkı ve devrimcileri suçlamaları, kontrgerillanın kapsamlı faaliyetlerinin bir parçası olarak çalıştıklarının göstergesiydi.

(Aydınlık'tan Gazi ile ilgili küpür)

Karşı-devrimci Aydınlıkçılar halk kitlelerinin düzenden koptuğu bir süreçte, halka ve devrimcilere karşı açılan savaşta faşist devletin yanında yer almaya devam etti.

Kayseri'de olduğu gibi Ülkü Ocakları'yla birlikte aynı metne imza atarak faşistlerle bir olup halkı "sağduyu"ya davet ettiler. Katliama destek oldular.

"Sol", "devrimci" sıfatlarını taşıyarak Aydınlık hainleriyle birlikte olmaya, ilişki sürdürmeye devam edenler için, Aydınlıkçıların Gazi'deki halk ayaklanması karşısındaki düşman ve provakatör tutumu son uyarı olmalıdır. Aydınlıkçı ihbar ve ihanet şebekesinin "sol" maskesi bir kez daha yüzlerine geçiremeyecekleri biçimde düşmüştür. Onu hala "sol" gören ve gösterenler halka karşı suç işlemiş olacaktırlar.

Emekçi halkımızın DHKP-C önderliğindeki savaşı, ne kontrgerillanın ne de onların uzantılarının faaliyetleriyle geriletilemez, yokedilemez. Devrimimiz önüne çıkan bütün engelleri ezip geçecektir. Ülkemiz devrimcilerinin ve halkımızın belleği güçlüdür ve hiç bir şey unutulmaz. Burjuva basın ve Aydınlıkçı hainler tarihin çöp sepetinde oligarşinin yanında yerini alacaktır.

Burjuva basın, karanlık basın çırpındı, ama gerçeği değiştiremedi. Çünkü gerçek yalandan güçlüydü.

Ve halkın ayaklanması gerçektir.

BÖLÜM X

AYAKLANMA VE SOL

"BİRLİK"
BARİKATLARDA
GÜZELDİR

Gazi Ayaklanması devrim tarihimizdeki onurlu yerini aldı. Böylesi önemli bir gelişme karşısında herkes birşeyler söyledi, söylemek zorunda kaldı. Devletin siyasi, askeri örgütlenmeleri ve sözcüleri, burjuva basındaki yazarlar, TV yorumcuları yalan yanlış bir sürü tespit ve yorumla çıktılar halkın karşısına. Ancak ayaklanmanın gücü, tüm bu yalanları ezdi, yoketti.

Ayaklanma hakkında değerlendirme yapan, söz söyleyen bir diğer kesimi de çeşitli "sol" gruplar oluşturdu. Gazi ayaklanması hakkında en uç noktalarda tahliller, değerlendirmeler yapan bu "sol" grupların bazıları ayaklanma içinde hiç yoktular, bazıları da neler olup bittiğini anlayamamış vaziyette ve sınırlı sayıdaki insanla yer almışlardı. Ayaklanma içinde yer almış olsun veya olmasın tüm "sol"un birleştiği nokta; halkın faşizme karşı bu şekilde patlayan öfkesinden duydukları şaşkınlıktır. Bu şaşkınlıkla ve "sol"un klasik hastalığı parşacılıkla değerlendirmeler yapıldığında ise, ortaya çıkan tablo şu olmuştur: Kendi örgüt reklamını yapmak ve "bizim geçmişten beri söylediklerimiz kanıtlandı" diyerek kendine pay çıkartmak...

"Sol" dediğimiz tek bir bütün değildir elbette. Gazi, çeşitli boyutlarda solu da ayrıştırmış, saflaştırmıştır.

Devrim gibi, öncülük gibi büyük iddiaların sahibi olup orada hiç olmayanlar vardı.

Aynı iddiaları taşıyıp, orada olup hep barikatların, savaşın uzağında kalanlar vardı.

Ve orada olup barikatlarda yeralanlar vardı.

İlk iki grup için söylenecekler farklıdır, son grup için farklı.

BARİKATLARIN DIŞINDAKİ SOL

Devrim Kaçkınları

İlk iki grup Gazi'de halkın saflarında değillerdir. Nedenleri, kökenleri çok farklıdır ama sonuç olan budur.

Gazi, sosyalist, Marksist-Leninist geçinmelerine karşın halkın devrimci iktidarını istemeyip esasta kapitalizmin ıslahını isteyen birçok kesimi saflaştırmaya başlamıştır.

Sol içinde olmamakla birlikte sol görünüp de halkın karşısında saf tutanların en başında Aydınlıkçı hainleri belirtmekte yarar var. Belirtilmeli, çünkü provakasyon teorileri konusunda hala solun akıl hocası durumundadır. Aydınlıkçı hainler Gazi ayaklanmasını bir provakasyon, ABD'nin işi olarak görmüş ve halkın ayaklanmasının da karşısında yer almışlardır.

Devrimci, sosyalist geçinen birçok legal, sosyalist parti, illegal birçok örgüt, Gazi ayaklanması gibi gelişmelere hazır olmadıklarından ne içinde yer alabilmiş ve ne de bu gelişmeyi anlayabilmişlerdir. Kimileri halkın savaşı, halkın şiddeti gibi şeyleri artık literatürlerinden çıkarıp tüm "devrimci"liklerini, "sosyalist"liklerini, sözde halkın mücadelesini legal parti binalarının içine sığdırmaya çalıştıklarından, Gazi ayaklanmasına pratik bir katılımın en ufak bir çabası içinde olmamışlar, bunu düşünmemişlerdir bile. Kimisi, "provakasyon mu" ayaklanma mı, direniş mi gibi gerçekte içinde yer almak açısından tali bir tartışma içinde bocalayıp ne yapacaklarına karar verememişlerdir. Oysa devrimciler, M-L'ler, halk ayaklanmalarını, direnişlerini geliştirmek, düşmana daha çok saldırmak, daha çok darbeler vurmak ve daha çok ayaklanmalar düzenlemek göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu görevin açıklıkla ve cesaretle tespit edilemediği yerde halkın devrimci savaşıyla onların sözde sol pratiği ayrı kulvarlarda akmaya devam edecektir.

Keza bu siyasal örgütler dışında DİSK, Memur Sendikaları gibi "sol" etiketli diğer kurum ve örgütler de Gazi'de "olumsuz"un da ötesinde bir sınav vermişlerdir. KÇSKK, kararı önceden alınmış eylemini, Gazi'yle bütünleşme gibi bir muhtevayla biçimlendireceğine, "yurtseverlik" adına eylemi iptal edecek kadar büyük bir şaşkınlık, körlük ve halkın haklı savaşına karşı sorumsuzluk içinde olmuştur. Gazi ayaklanması karşısında "tarafsız" bile kalmayıp açıkca iktidara destek vermiştir.

Sonuçta devrime inançsız küçük-burjuva aydınları, sendikacılar, reformistler, birçok Alevi derneği, halkın savaşının dışında kalmaları bir yana, ayaklanmayı engellemek için düşmanın sözcüsü gibi hareket etmişler, Gazi'ye ilişkin yaptıkları, söyledikleri hemen herşey ayaklanan halkın gücünü bölüp zayıflatırken, oligarşinin manevra alanını genişletmiş, ona nefes aldirmıştır. İşçilerin, kamu emekçilerinin ve gecekondu yoksullarının çıkarlarının ortak olduğunu bilmemek mümkün değildir. İşte bundan dolayıdır ki, DİSK'ten KÇSKK'ya, legal sosyalist partilere uzanan bu kesimin Gazi'de halk savaşı, şehitler verirken aldıkları tutumun devrimci olmakla, demokrat olmakla, halktan yana olmakla, kitle örgütü ya da siyasal iddiaya sahip bir örgüt olmakla ilgisi yoktur.

Ayağa kalkan, faşist devlete vuran kitleleri durdurmaya kalkmak, sükunete davet etmek; mevcut düzenin sürmesini istemekle, faşist devleti korumakla eşanlamlıdır. Ve bunun adı halka ihanettir. Gazi'de halka ihanet etmişlerdir.

Bu kesimler kendilerinin reformist ve uzlaşmacı masallarına iyice inanmış olduklarından kitlelerin ayağa kalkışı karşısında şaşkınlıkla "nasıl olur... olamaz" şeklinde paniğe kapılmışlardır. Halk hareketini, devrimci hareketi faşist devletle birlikte durdurmaya kalkmışlardır. Uzlaşmacılık ve reformizm zavallılığa, çaresizliğe, hiçliğe evrilmiştir. Sonuçta, varacağı yerin ihanet olduğu ise bugün her zamankinden açıktır.

Ama ilginçtir; Gazi ayaklanmasının uzağında duranlar, Gazi'ye halkı yatıştırmak için koşanlar, Gazi ayaklanmasına provakasyon diyenler, ayaklanmanın gençlerini küçümseyen yazılar yazarlar, evet hepsi utanmazca, ikiyüzlüce seçimlerde Gazi'ye dolmuşlar. Gazi, solun bir kısmına musallat olan "istismarcılık" hastalığını çok açık göstermiştir. Yıllardır içinde olmadıkları, bedelini ödemedikleri direnişlerin, kahramanlıkların üzerine politika yapan, ölüm oruçlarının, kuşatma altında teslim olmamaların pratiğini değil ama ajitasyonunu beceren kesimler, Gazi'yi de aynı politikanın bir parçası haline getirmekte tereddüt etmedil-

er.

Bu kez oy istemek için oradaydılar ve bu kez ağızlarında ne provakasyon lafı vardı, ne sağduyu, ne sakin olun çağrıları. Gazi şehitleriyle açıyorlardı ağızlarını ve hesap sormalarla kapatıyorlardı. Ama yine de yüzlerini gizleyemediler. Çünkü hesap sormak için düzenin kokuşmuş sandığını gösteriyorlardı Gazi'lilere. Oysa Gazi'liler ayaklanmada hesabın nasıl sorulacağını bu "sosyalistlerden", bu "blokçulardan" çok daha iyi kavramışlardı. Bu yüzden istismarcılar umduklarını bulamadılar Gazi'de. Ayaklanmadan ders çıkarmayanlar bundan ders çıkarmışlar mıdır, bilinmez. Ama çıkarmak zorundadırlar.

Engel olmaya çalıştıkları devrimci mücadele ve halk kitleleri tarafından ezilmek istemeyenler, olmaları gereken yerde saf tutmalıydılar. Yani halkın kurtuluş savaşında. Yani Gazi'lilerin, ayaklanmalarının içinde. Yani Gazi'nin barikatlarında halkın tarafında. Aksi takdirde onlar için de geç olacaktır.

Ortada bir savaş varken tarafsızlık yoktur. Emekçi Sendikaları adına, Alevi dernekleri adına, şu ya da bu sol parti adına, gruplar adına Gazi'deki ayaklanma yangınına söndürmeye çalışanlar, "provakasyon" gerekçesiyle halkın savaşını engellemeye çalışanlar en azından sonuçtan görmek durumundalar bunu. Bu kesimler asla bir daha böyle bir yola başvurmamalı, özellikle de çatışma anında bu tür "uzlaştırıcı", "halkı geriletici" roller üstlenmemeli ya da saflarını daha net tanımlayıp bu rolün doğuracağı sonuçlara katlanmaya hazır olmalıydılar. Bu sonuç, yarın Gazi'dekinden daha sert, daha hesap sorucu olacaktır.

Kimin nerede, kimin yanında yeralacağına daha keskin hatlı kararlar vermesini gerektiren günler çok uzak değildir. Yaşanan bir bakıma da böyle bir süreçtir. Bu süreç, sözlerin, niyetlerin, lafızların pek fazla kıymetinin olmayacağı bir süreçtir. Çünkü şu çok açıktır, sosyalizmi ve de halkın devrimci iktidarını isteyen, savaşı da isteyecektir. İsteyecek, içinde yeralacak ve büyümesinden, yayılmasından yana olacaktır.

Halk, aydınlarını, sendikacılarını, sosyalistlerini yanında görmek istiyor. Savaşın içinde görmek istiyor. Her kesim barikatların bu çağrısına kulak vermelidir.

BARİKATLARIN İÇİNDEKİ SOL

Siper arkadaşlığı, düşmana karşı birlikte savaşmak başlı başına bir değerdir. Az yada çok, eksik-fazla, Gazi'nin barikatlarında birlikte çatışan sol, herşeyden önce böyle bir değer yaratıcısıdır. Marksist-Leninistlerin ülkemizde yıllardır tekrarlamaktan bıkmadıkları bir doğru vardır; gerçek dostluklar, dayanışmalar ve birlikler ancak düşmana karşı savaşın içinde, bizzat hayatın içinde kurulabilirler. Bunun için çok fazla şey gerekmemektedir esasında; savaşma cesaretini göstermek ve küçük hesaplardan uzak durup herşeyiyle devrimi istemek.

Gazi'deki siper yoldaşlığı ülkemiz solu için bu yolda atılmış önemli bir adımdır. Büyütülmesi, çoğaltılması, sıklaştırılması gereken bir adım.

Bu adım, birinci olarak ayaklanma içindeki kimi basitlikler, küçük hesaplarla, ikinci olarak da, ayaklanma sonrasındaki sıklıklarla gölgelenmiştir. Bunlar eleştirilmelidir, eleştirilecektir de. Oligarşiye, oligarşinin "sol" içindeki uzantılarına, halkın savaşına engel olanlara karşı halkın savaş saflarını güçlendirmek için bu çerçevedeki eleştirileri daha önemli buluyoruz. Birlikte atılan adımları çoğaltmak, sıklaştırmak için her çabaya süreç açısından özel bir önem atfediyoruz. Sonuçta bu önem Gazi'ye -gerek bugün için, gerekse de önümüzdeki süreç açısından- verdiğimiz önemin de bir uzantısıdır. Barikatları paylaşan sol, bu olumsuzluklar ve nedenleri üzerinde durmalı, siper yoldaşlığına düşen bu gölgeleri de kaldırıp atmalıdır. Ve elbette şu kesindir ki, bu olumsuzluklar da yine düşmana karşı ortak savaşımız içinde aşılacaktır. Buna inanıyoruz.

Solun ayaklanmanın içinde ve hemen sonrasında nükseden hastalığı esas olarak iki noktada gösterdi kendini; içi boş, ne anlattığı, neye tekabül ettiği belirsiz, barikatların gerçeğiyle ilgisi olmayan bir "öncülük" iddiası... ve teorileriyle pratikleri arasında yıllardır varolan uyumsuzluğa ayaklanmayla alelacele bir örtü çekme gayreti.

MLKP...

Halkın Savaşı Şablonunuza Kanıt Değildir

Bu iki arazi en belirgin biçimde gösterenlerden biri MLKP oldu.

Birinci olarak, tam da ifade edildiği gibi, MLKP konuya ilişkin tüm söylemlerinde Gazi Ayaklanmasının "tartışılmaz" öncüsü olarak kendini göstermektedir. İkinci olarak da ona göre Gazi Ayaklanması, "Leninist Ayaklanma Stratejisi"nin doğrulanması, "küçük burjuva maceracılığının" ise iflasıdır. MLKP ve benzerlerinin literatüründe "küçük-burjuva maceracılığı" da bilindiği gibi ülkemizde sürdürülen silahlı mücadele demek.

Haftalık Atılım gazetesinin 27. sayısında yeralan ve yayınladıkları kitaba da aldıkları "Panzerlere ve Ölüme Meydan Okuyanların Öncüsü Yenilmez" başlıklı yazıda deniyor ki; "Gazi emekçi halkının kahraman başkaldırısı yığınlara güvenmeyenlere, tepeden hor bakarlara, kızıştırmacı terör üzerine inciler dökenlere, Suni dengecilere, Öncü savaşı teorisyenlerine ve kötü kopyacılarına da iyi bir ders vermiştir."

Atılım yazarı bu sözleriyle "yığınlara güvenmeyenleri, hor bakanları" eleştirirken aynı kategoriye sokup arada gerilla mücadelesini mahkum etmeye çalışıyor. MLKP, ülkemizdeki savaşın gelişiminden ve bugüne kadar ağır bedeller pahasına sürdürülen silahlı mücadeleden birşey anlamadığını ortaya koyuyor.

Anlayamamıştır gerçekten. Anlamadığı için de, Gazi'yle ilgili pekçok yazılarında bu türden eleştiri ve yorumlara bolca rastlanılmasına rağmen "Peki, Gazi ayaklanması nasıl bir süreç ve mücadele sonucu ortaya çıkmıştır?" sorusunun açık, net bir cevabı yoktur.

Barikat Günleri adlı kitapta "Neden Gazi?" sorusu sorulmuş, bunun cevabının "provakasyon, tesadüf, demokratikleşme sürecini baltalama" gibi gerici, burjuva ağızlarla verilemeyeceği, yerinde olarak belirtilmiş, ancak verilmesi gereken cevaplar da muğlak, genel ifadeler içinde eritilmiş, devletin saldırısının neden Gazi'ye yöneldiği üzerinde yoğunlaşırlarken, böyle bir ayaklanmanın nasıl mümkün olduğu üzerinde aynı yoğunlukla durulmamıştır. Bir anlamda bu tarafından kaçılmaktadır. Örneğin, Gazi'nin devrimci geleneğine vurgu yapılmakta ama bunun nasıl bir gelenek olduğu söylenmemektedir. Tam bir subjektivizm örneğiyle de Gazi'nin son 3-5 yıllık mücadele birikimi ve geleneğinin temel verileri "Komünistlerin, devrimcilerin yürüttüğü seçim faaliyetinin yanısıra, Uğur Mumcu cinayetini ve Sivas katliamını protesto etmek için kepenk kapatma" vb. olarak sıralanmakta, bilahare de bu geleneğin anlatım, "yasadışı militan gösteriler" gibi genel deyişlerle tamamlanmaktadır.

Genel ifadelerden ve "komünistlerin seçim kampanyası"na kadar tek tek çeşitli olaylardan söz edilmekte ama "Neden Gazi?" ve "ayaklanmanın nasıl bir süreç sonucunda olduğu" cevaplanmamaktadır. Çünkü bu cevabın içinde "kışkırtıcı, kızıştırmacı terör" gibi abuk sabuk, devrimci literatürde yeri olmayan ve burjuvazinin literatürüyle benzeşen tanımlamalarla karalamaya çalıştıkları silahlı mücadelenin etkileri vardır. Çünkü bu cevabın içinde Gazi'nin mücadele dolu geçmişi ve bugün; bu geçmiş ve bugün içinde de DEVRİMCİ SOL ve DHKP-C vardır. Bu sorunun net, açık cevabı onlarda bu yüzden yoktur işte.

Bu savaş içinde vatan toprağına akıtılan devrimci kanının halkla devrimciler arasındaki bütünleşmenin harcı olduğunu görememekteler. Halk Kurtuluş Savaşçılarının düşmanla girilen amansız mücadelelerde kendini feda etme pahasına düşmana darbeler vurmuş olmalarının, üslerinde kuşatılmışlık koşullarında teslim olmamalarının, herşeyi silah yapmalarının halkta yarattığı güveni ve ortaya çıkardığı cüreti görememekteler. Bu yüzden Gazi ayaklanmasının ve onun ardından gelişen radikal kitle hareketlerinin, dergilerinden yaptıkları örgütlenme ve ayaklanma çağrılılarıyla ortaya çıktığını sanıyor olmalılar.

MLKP ayaklanmadan kısa süre önce çıkan yazılarında "Batı'da devrimci durum yok", "şovenizmin kitleler üzerindeki etkisi büyük ve bu yüzden kitleler gerici propagandanın etkisi altında" ve benzeri tahlillerle karamsar tablolar çizmekle meşguldür. Seyretmeye devam ettikleri, Kürdistan dışında süren savaşı görmemezlikten gelen bu anlayış esas olarak bugün de değişmemiştir. Ancak, "biz dememiş miydik" deme hastalığı onları kuşatmış durumdadır. Bu yüzden de kendi gerçekliklerini yansıtmayan abartılı sıfatlarla, geçmişte yazılıp çizilenlerden zorlama yorumlarla ne kadar öngörülü olduklarını kanıtlama gayretleri içine girmek durumunda kalmışlardır. Bu sıfat ve yorumlarla yazdıkları hemen herşeyde "öncü"ün iradi müdahalesinin bu süreçteki belirleyici rolünden söz edip durmaktadırlar.

İster istemez şu soruları sormak gerekli; Bu öncü Gazi ayaklanmasına evrilen sürece, genelde ne tür katkılarda bulunmuştur? Kongre belgelerinden alıntılar dışında birşeye rast-

lanmamaktadır. Gazi'de gelişen mücadeleye ne tür bir iradi müdahalede bulunmuş, geçmişten bugüne adı hep direniş ve kavgayla anılmış olan bölgede neler yaratmıştır? Bunlar bir tarafa; MLKP Gazi ayaklanması devam ederken sergilediği pratiği ile de yığınlara pek de "sıkıca" bağlı olmadığını göstermiştir. "Yığınlara sıkıca bağlı olmak" ayaklanma sırasında çatışmadan uzak kalan kitleyle birarada bulunmak değildir herhalde. Savaşın ortasında dahi alışkanlıklarını bir kenara bırakmayan MLKP'liler, karakol bölgesindeki insanlar polisle göğüs göğüse çatışıp şehitler verirken Cemevi bölgesinde sağa-sola pankart asmakla meşgul olmayı tercih etmişlerdir.

Halkın karakola ikinci saldırıyı gerçekleştirdiği ayaklanmanın bu kesiti MLKP açısından gerçekten çok önemlidir ve sorgulanmaya muhtaçtır. Ancak görünen odur ki, böyle bir sorgulama yerine, durum kurtarılmaya çalışılmaktadır. Bu yüzden de yayınladıkları kitapta kendileri açısından en sıkıntılı, en çelişkili bölümler bu noktada toplanmıştır. Ki buna ayrıca değinilecektir.

Söylenenler sergilenen pratikle uyumlu olmalıdır. Ve unutulmamalıdır ki, en çok veya en güzel pankartları asmak "en öncü" olunduğu anlamına gelmez. MLKP, yer yer "mütevazilik" yapıp diğer örgütlerden, ortak önderlikten falan söz etmektedir ama bunların hemen önünde ya da arkasında "Ancak..." diyerek kendi inisiyatifinin, öncülüğünün nasıl tartışmasız, kesin, belirleyici olduğunu anlatmaya başlamaktadır. MLKP gölge komite gibi hareket ettiklerini söylüyor ayaklanma sırasında. MLKP kuşkusuz kendini çok beğenmekte. Ama eleştiri anlamında bile olsa kendilerinin ortaya koymak durumunda kaldıkları "kendi dışlarında" olup bitenler, evet sadece bunlar bu "gölge komite" için ayaklanmadaki rolünü koyar. Daha mütevazî, daha inandırıcı olmalıdır MLKP. Birşeyi anlatırken daha objektif olmayı öğrenmelidir. (*) Gölge komiteler ve boş böbürlenmeler kimseyi ikna etmiyor.

MLKP'nin gerek söylem, gerekse de pratik olarak sergilediği yanlışlar esas olarak ülkemiz devriminin yoluna nasıl baktığıyla ilgilidir. Ülkemizin ve halkımızın içinde bulunduğu tarihsel-sosyal özgünlükleri hesaba katmadan Lenin'in dönemin Rusya'sı için söylediklerini Türkiye ve Kürdistan'da aramak MLKP'nin hala temel yanılgısı olmaya devam etmektedir. Gazi ayaklanması karşısındaki büyülenmesi biraz da bu yüzdendir. Taklitçilik, şablonculuk hala onların siyasal strateji ve taktiklerinin asıl belirleyicisidir. Ülkemizdeki revizyonist, oportünist "ayaklanmacı sol" 15-16 Haziran'dan Tariş Direnişlerine kadar benzer her gelişmeyi, şablonları için bir can simidi haline getirmeye çalışmışlar, siyasal pratikleri, klasik kitle çalışması içinde adeta kendi dışlarında bu tür gelişmeleri beklemeye dönüşmüştür. Gazi'yi böyle bir şablona hapsedmeye çalışmak sonuçta Gazi ayaklanmasını anlayamamaktır.

MLKP gerçekten de, Kürdistan başta olmak üzere, yaşanan süreci kendi dışındaki gelişmelere bağlamış durumdadır. Bu nedenle siyasal tesbitlerinde ülkemizde devrime giden yolun "burjuvazi-proletarya, devlet-halk vb. açık sınıfsal ve sosyal karşıtlıklar yanısıra; fakat bunlardan daha çok Türk-Kürt, Sünni-Alevî, Laik-Şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yük-

(*) Hasan OCAK olayında da benzer bir mantık ve yaklaşım sergilemiştir MLKP. Şehit Hasan OCAK, "Gazi Komutanı" olarak lanse edilmiştir. Oysa bunun böyle olmadığı bilinmektedir. Yayınladıkları kitapta Hasan OCAK'a ilişkin kendi anlatımları bile bunun böyle olmadığını gösteriyorken böyle ifade edilmesi hangi mantığın ürünüdür? Kendi yayınladıkları kitapta anlatıldığı gibi çevre semtlerde yapılan çalışmalarda, Gazi'ye kitlenin getirilmesinde vs. önemli roller yüklenmiş olabilir. Ama bütün bunlar Gazi Komutanı olmak için yeterli şeyler olmasa gerek. O kendilerinin şu ya da bu örgütlülüklerinin komutanı sıfatını da taşıyabilir. Buna kimsenin bir diyeceği olamaz. Ama bunun ötesinde dürüst olunmalı ve şehitlerimiz küçük hesapların dışında tutulmalıdır.

selen bir iç savaş ya da iç savaşlar serisinden geçerek" gelişeceği söyleniyor. (abç) Burada, devrimin yolunda halklararası çatışmalar öngörülüyor. İşte savaşın kızgın pratiğinden uzak geçirilen uzun yılların yolaçtığı kaçınılmaz sonuç MLKP'yi bu tür anlaşılmasız açılım ve tahlillere götürüyor. MLKP attığı çok küçük adımların sonunda sınıflar mücadelesinin kızgınlığını yeni yeni hissetmeye başladı. Savaşın dergi sayfalarında yapılan ayaklanma ve Genel Grev çağrılarında hiç benzemediğini, kitaplara, şablonlara pek uymadığını, bedeller gerektirdiğini daha yakından yaşamaya başladı. Atacağı olumlu adımlar, el yor-

damıyla değil, sıcak mücadele içerisinde pratikten çıkaracağı derslerle mümkün olacaktır. MLKP bunu yapmak durumundadır. Daha çok laf, daha çok "öncü"lük iddiası MLKP'ye birşey katmaz. Savaşın içine tereddütsüz girerek, kitleler edebiyatının yıllanmış oportünist izlerine karşı savaşarak sol güçler arasında yalpalayan, reformist kanatlara açılan ittifakları değil, devrimci ittifakları geliştirerek yaşanılacak bir süreç, kuşkusuz taşıdıkları sığlığa da daha uygun olanıdır.

TİKB...

"Biraz Alçakgönüllülük... Biraz"

Ayaklanma sonrasında "öncülük" iddiasının en hamasi, küçük hesapların, parsacılığın en uç örneklerini verenlerden biri de TİKB'ydı.

Denilebilir ki TİKB, yüksek perdeden laflar edip "öncülük" edebiyatında şampiyonluğu kimseye bırakmadı. Öyle şeyler yazdılar ki, bunlara bırakalım TİKB'nin yazılarını takip edenleri, kendilerini bile inandırmaları güçtür.

Tüm süreçler boyunca yaptığı siyasi çalışmanın niteliğini bir anda unutan TİKB, dergi sayfalarından arada bir yaptığı "genel grev" çağrılarının tuttuğu kanısına kapılmış olacak ki, -hayalin-de bile canlandıramayacağı- böylesi bir ayaklanmayı sahiplenmeye kalktı.

Gazi ayaklanması öncesinde dergi sayfalarında yazdığı "Altı Saatlik İşgünü, Sekiz Saatlik Ücret!" talep ve sloganlarıyla emekçi halkın nabzını yakaladığını sanan kendileri değilmiş gibi, bugün rahatça herşeyin "öncüsü" olduklarını söyleyebiliyor, bu ayaklanmaya "en hazırlıklı" olanın kendileri olduğunu yazabiliyorlar:

"...Komünistler, tüm zayıflıklarına rağmen bu temel yönde bir netliğe sahip olmasalardı, sürece belli bir hazırlıkla girmeselerdi, Gazi Direnişi'nde yol gösterici bir konuma çıkmaları mümkün olur muydu?" (Taş, Yürek, Barikat, s.140)

Olmazdı elbette. Olmamıştır da zaten. Egemenlerin krizinin ve halkın tepkisinin alabileceğine yoğunlaştığı, mevcut iç savaşın yayılarak boyutlandığı koşullarda "altı saatlik işgünü, sekiz saatlik ücret" gibi mücadelenin taleplerinden herhangi biri olabilecek bir talebi, tüm sürecin temel şiarı ve temel taktiği olarak öne çıkaran TİKB, bununla taklitçiliğini ve ayaklanma öncesinde ülkemiz gerçeğinden ne kadar uzakta olduğunu, sınıflar savaşının bugün kazandığı boyutun ne denli gerisinde kaldığını göstermekteydi. Böyle bir siyasi gerilikle, ayaklanmanın ardından içine girdikleri "öncü biziz", "herşeyi biz yaptık", "biz yol gösterdik" çığırkanlığıyla bir adım dahi atamaz, kimseyi kandıramazlar. Görecekler ki, bu hamasi öncülük edebiyatı onlara birşey kazandırmayacak.

Direnişi aktarmak yerine kendi popülizmlerini dergi-kitap sayfalarına döken, bir çırpıda "komünist öncü" etiketini taktığı taraftarlarının abartılı anlatımlarıyla ayrıntı kabaran TİKB'nin, bu siyaset yapış tarzıyla bugün ağır bedeller ödenerek ve büyüyerek süren sınıf savaşını kavrayabilmesi, önderlik edebilmesi imkansızdır. Anlatımlarına "ben"le başlayıp, "ben"le devam eden, sonuçta neredeyse şaşırıp "ben neymişim" diyecek hale gelen kişiliklerle, bir halk ayaklanmasının tarihi yazılamayacağı gibi, ciddi bir örgüt kimliği de kazanılamaz. Yaptıkları kayda değer bir şey dahi ortada yokken alçakgönüllülüğün zerresini taşımayanların kazara birşey becerebildiklerinde içine girecekleri ruh hali tehlikeli ve düşündürücüdür.

Küçük-burjuva popülizmi TİKB'de şaha kalkmıştır ve bu, ayaklanmada yeralan "birey"lerin ötesinde "örgütsel" bir yaklaşıma, kendini beğenmişliğe dönüşmüştür. Böyleyken "proleter"likten, "komünistlik"ten bıktırıcısına sözetmeleri en hafifinden kendini bilmemektir.

TİKB'nin ayaklanmaya ilişkin anlatımlarında öyle ifadeler vardır ki, herbiri gerçek birer kara mizah örneğidir. "Şuna şunu söyledik", "TİKKO'yu oraya gönderdik" gibi ukalalıkların haddi hesabı yoktur. Vahim olan bunları birilerinin söylemesi kadar, bunlara, yarar umularak bir siyasi dergide ve Gazi'nin tarihini anlatma iddiasındaki bir kitapta yer verilmiş olmasıdır. İlgili kitap ve dergiler okunduğunda görülecektir ki, TİKB'nin komitedeki temsilcisi adeta o günkü hava durumunu bile düzenlemiştir.

Bu kişi olayları öyle bir anlatmıştır ki, ayaklanma esnasındaki tüm olayların onun insiyatifinde geliştiği gibi bir izlenim doğmaktadır. Oysa kendisinin de istemeye istemeye yazdığı

gibi, ayaklanma boyunca barikatlardan, halkın güvenliğinden ve bunların düzenlenmesinden DHKC'liler sorumludur. TİKB'liler ise basınla ilişkileri halletmektedirler. Komite içindeki bu görev paylaşımına bakılarak bile ayaklanmada kimin ne yaptığı anlaşılabilirken, "ben, ben..." diye bağırmanın bir anlamı yoktur. Görünen odur ki, DHKC'nin gerek kitleselliği, gerekse ayaklanma açısından hayati görevleri yerine getirmiş olması TİKB tarafından hazmedilememiştir. Bu hazımsızlık, hemen her an'a ve olaya yansımış, örneğin cenaze törenindeki pankart tartışmasını yaratmıştır. TİKB'liler bu geriliklerini mezarlıkta da sürdürmüş ve "sizin pankartınız büyük, bizimkiler ise küçük" gibi bir gerekçeyle sorun yaratıp çaplarını sergilemişlerdir.

TİKB kendilerinin dışında gerçekleşen herşeyi kendi "öncülük"lerinin tekzibi saydıklarından bunlardan sözetmeme, gizleme yoluna gitmişlerdir. Kitaplarında sözettikleri "Gazi'nin devrimci geleneği" soyut, nasıl oluştuğu belirsiz bir gelenektir onların kitaplarında. Aynen MLKP gibi bu yanını "açmaya" tahammül edememektedirler. Asgari objektifliğin gerektirdiği ölçülerden bile uzak; şehitlerin Cepheli kimliğini gizlemek gibi bir tavra girebilmişlerdir bu yüzden... Ayaklanmanın siyasal açıdan değerlendirilmesinde de, dersler çıkarılmasında da TİKB adeta şablonculuğunun sınırlarını zorlamaktadır. Dersler çıkarırken, ayaklanma içinde "teknik ayrıntı" sayılabilecek ve bir başka ayaklanma içinde pekala farklı biçimlenebilecek yanları genelleştirip "kural" haline getirirken; siyasal değerlendirmesinde kafasındaki ayaklanma şablonuna uymadığı için Gazi'nin bir ayaklanma olduğuna itiraz etmekte, ayaklanma-direnış tartışması yapmaktadır. TİKB ayaklanma deyince, örneğin aynen Rusya'da olduğu gibi hemen ertesi gün iktidarı devralacak bir ayaklanmayı, anlamaktadır. Bu bakış açısı Gazi'lerin ülkemiz devrimindeki yerini kavramaktan uzaktır. Keza Gazi'yi böyle siyasal açıdan daha "önemsiz" bir yere oturtup onun öncülüğüne çok büyük misyonlar yüklemek de aynı ölçüde tutarlılıktan uzaktır.

Gazi'de öncülüklerinden başka şey görmeyenler, Gazi'den alınacak, örneğin halkın savaşı mütevaziliği, "propaganda"nın her zaman herşey demek olmadığı, savaşın ne niyetlere, ne kitaba uymadığı, halkın ve devrimcilerin teoriyi savaşın içinde yaptığı gibi, başka şeyler olduğunu da görmelidir. O zaman dergi, kitap sayfalarında kendinizi teorinizi ve öncülüğünüzü ne kadar kanıtlarsanız kanıtlayın bunun halkın kurtuluş savaşı açısından birşey ifade etmeyeceğini kavramanız da daha mümkün olur.

TİKB, bu tür basit, yüzeysel yaklaşımlardan ve çocukluk hastalıklarından vazgeçmelidir. Yoksa büyük görünmek için şişinen kurbağanın hazin sonu kendileri için de geçerli olacak.

Ayaklanmacılar Ayaklanmayı Kavrayamamıştır

Burada sözünü ettiğimiz gruplar MLKP, TİKB, TDKP vb. yıllardır "ayaklanma" teorisinin savunuculuğuyla özdeşleşmiş gruplardır. Örneğin bir TDKP '80 öncesi, siyasal pratiğini olmasa bile teorisini neredeyse "barikat savaşları" üzerine kurmuştur. Ama Gazi bu "barikat savaşı" ya da "ayaklanma" deyip duranların ayaklanmadan ne anlayıp anlamadığını, onu ne kadar içselleştirdiklerini, siyasal düzeyde bile ona ne kadar hazır olduklarını oldukça çarpıcı tablolarla ortaya koymuştur. Ayaklanma onların gözünde ve pratiğinde herhangi bir kitle gösterisinden öte değildir. İlk iki çevrenin çıkardığı kitaplarda, konuya ilişkin yazılarında bu görülmektedir. Gazi'deki eksiklikleri tespit ederken, dersler çıkarırken bile ufukları hala barışçıl bir kitle gösterisiymişcesine kortejlerin disiplinine, ya da bir gerilla eylemi imişcesine kaç silah olduğuna takılıp kalmıştır.

"Barikat Günleri" adlı kitaptan yapacağımız aktarmalar bu açıdan karakteristik yanlar taşımaktadır.

Orada yetkili olduğu anlaşılan birinin anlatımlarıyla işte ikinci saldırı ve onlar;

"... Saat 11.00 civarında kitle aşağıya doğru yürümeye başladı. Ben komitenin gösteri kararı aldığını düşünüyorum... Dört yol durağına geldiğimizde komitedeki yoldaşı buldum... Durumu öğreniyorum. DHKP-C'den arkadaşlar komitedeki diğer gruplara açıklama yapmadan kendi başlarına karar alıp kitleyi karakola doğru getirmişlerdi..." (s.41-42)

Bu "belirleme"den sonra, aynı yazının devamında hemen sekiz-on satır altta saldırının anlatımı var:

"... Devrimci öfkeyle birleşmiş kitle yeniden devrimci saldırıya hazırlanıyor. Kitle yeniden

saldırıyor. Silah yok. Sadece cesaret, öfke taş, sopa ve devrimci sloganlar, silahlarımız. Herkes kendini yüreklince ortaya koyuyor. Kimse ölümden korkmuyor. Ölüm kitlelerin gözünün önünde küçülmüş, barikatın en önünde savaşıyor... İşte bu, başta analarımız olmak üzere kitlenin ölümü yenmesinin açık ifadesi..." (s.42)

Ayaklanma bunlar demek değil mi zaten. Ama bunlar yetmiyor arkadaşlara, çünkü kendi "öncülükleri" yok, eleştirecek birşey bulmak zorundalar. Aynı yazıda bir paragraf sonra da şunlar yazılıyor;

"... Gelen kitlenin savaşıma arzusu var. Ama pratik planı öğrenmeye çalışıyorlar. Soruyorlar, 'Tamam polis ve asker barikatına saldıralım. Bundan sonra ne olacak?' Gerçekten de bu sorunun yanıtını DHKP-C'nin vermesi gerekiyordu. Zira kimseye danışmadan karar alıyor ve iradesini dayatıyordu. Evet, 'hedef karakol', peki karakolu ele geçirmek için ne gibi bir hazırlığın var?' Hiçbir askeri hazırlık yok ortada. Tek bir silah yok..." (s.43)

Pratik plan vs. soruların kitlenin değil de MLKP'lilerin sorusu ve sorunu olduğu anlaşılıyor. Çünkü kitle yapması gerekeni yapıyor. Üstelik, aktarılan bu satırların hemen altında da bu anlatılıyor;

"Buna rağmen yeni gelen kitleyle birlikte, devrimci kitlenin sayısı yaklaşık 15 bine yükseliyor. Üçüncü defa kitle faşizmin kuvvetlerine saldırıyor. Bu saldırıda polis yerinden ediliyor..." (s.43)

Olmaması gereken olmaktadır. Kitle, üçüncü saldırıyı da gerçekleştirmiştir. Ama MLKP'liler, daha karakola yürüyüşün başından itibaren "kitlenin geri çekilme" isteğinden söz ediyorlar. Bu istek de aynen yukarıdaki "sorular"da olduğu gibi kitleden çok kendilerinin isteğidir. Ve biraz sonra da bu istek gerçekleştirilir:

"...Bu aşamadan sonra kitlenin geri çekilme isteği netleşti. Elbette ki günlük ya da anlık düşünmüyorduk. Kitlenin savaşıma arzusunu, kararlılığını yani diğer bir anlatımla savaş nabzını elde tutmalıydık. Zaten baştan beri DHKP-C'lilerin bu planını onaylamıyorduk. Ancak buna rağmen 3 saat boyunca aynı barikatta dövüştük. Çünkü onları düşmana karşı yalnız bırakamazdık... Son saldırıdan sonra karar aldık. Buradan hiçbir devrimci başarı çıkmayacağı açıktı. Bunu DHKP-C 'li-lere de ifade ettik. Kitleyi yeniden toplayıp savaşı başka biçimlerde sürdürmeyi başarmak gerekiyordu. Geri dönüp Cemevi önüne geldiğimizde..." diye devam ediyor. (s.45)

Evet, çatışma sürerken geri dönüp Cemevi önüne gelmişlerdir. Evet, "Onları düşmana karşı yalnız bırakamazdık" diyorlar, bunu 3 saatliğine uygulamış sonra DHKP-C'lileri ve onlarla birlikte barikatlarda savaşanları yalnız bırakmışlardır. Barikatları, savaşı terketmişlerdir. "Geri dönüp Cemevi önüne geldiğimizde.." satırlarından yalnızca on satır sonrasında da şu satırlar okunmaktadır: "Bu sırada aşağıdan şehit düşen bir genç arkadaş eller üzerinde Cemevi önüne getiriliyor..." (s.45) Evet, mesele işte buradadır, aşağıda şehitler verilirken onlar Cemevi önündedirler!..

Evet, "buradan hiçbir devrimci başarı çıkamayacağı" ifadesinin kendisi ayaklanmadan, Gazi'den birşey anlamamak demektir. "Buradan hiçbir başarı çıkmayacak"mış; Başarı'dan ne keşfettikleri belli değildir. "Karakolu almak" mı mesela? O zaman, Gazi başarısız yürüyüşlerden ibaret bir olaydır! Subjektivizm içinde neye karşı çıktıkları, belirsizdir. Devrimci başarı ayaklanmanın kendisidir. Gazi'nin devrimci niteliği ayaklanmadan başka birşey midir acaba? Hayır, ama onların bakışı öncülük hummasıyla sakatlanmıştır, herşeyi buna göre değerlendirirken, Gazi'yi mahkum ettiklerinin, bu kahramanca çatışmayı öncülük kuruntularına ve eksikliklerini kapatma gayretine kurban ettiklerinin farkında değillerdir.

Birinci karakola yürüyüş için sözkonusu kitapta benzer şeyler söylenmemektedir. Niye? Birinci saldırıda karakolu ele geçirmek için ayrıca bir askeri hazırlık mı varmış acaba? Yüzlerce silah mı vardı o zaman? Karakola gerek ilk akşam yapılan saldırının, gerekse de ikinci saldırının askeri, siyasi anlamda farkı yoktur ama MLKP ikisini ayrı değerlendirmektedir. Açık bir subjektivizm içindedir. Hem öncülük ispat etme gayreti, hem de ayaklanmanın asıl niteliğini kavramamış olmak, bu subjektivizmin ve kafa karışıklığının maddi zemindir. İşte bu zemin sorgulanmalıdır.

MLKP kitle ayaklanmalarının ve bu ayaklanmalarda kitle psikolojisinin nasıl değerlendirilmesi gerektiğini bilmemektedir. Kitleler "Karakola!.." diye motive olmuşken

MLKP, "hazırlık var mı, silah var mı?" vb. gerekçelerle ayaklanmanın ruhuna aykırı hareket etmiş, bu noktada "kitle katledilir, kitleyi kırdıracaksınız" diyen uzlaşmacılarla aynı mantığa düşmüştür. Bu tür ayaklanmalarda herşey önceden planlanmış, programlanmış olarak yürümez. Sorun o an kitle psikolojisini iyi değerlendirmek ve kitleleri yönlendirmektir. Karakoldaki polisler silahlı diye, kitlelerin silahlı güvenliği yok diye, karakolu neyle ele geçireceğiz gibi bir soru sormak reformizmdir. Kitle ayaklanması bir gerilla baskını değildir. Kitle silahlara ve bombalara karşı taşlarıyla, molotoflarıyla, bedeniyle, kitlesel gücüyle yürümektedir... Reformizmi ve devrimciliği ortaya çıkaran ölçü buradadır.

MLKP'nin mantığıyla hareket etmiş olsaydık, Alevi dedelerinin ve küçük-burjuva aydınlarının yapmak istediği gibi kitle katledilir gerekçesiyle, Gazi ayaklanması gerçekleşmez, kitle karakola, panzerlerin ve silahların üzerine yürümez, Cemevi etrafında bağıırır, çağırır ve polisin saldırmasıyla çekilip evlerine otururdu. İşte devrimci irade, önderlik bunun tersini yapmış, bunun tersini ortaya çıkarmıştır. Panzerlerin üstüne, karakola binlerce insana önderlik yaparak şehitler vere vere yürümüştür. Kitle ayaklanmaları böyle olur. Yürümeyenler, göğsünü siper etmeyenler kitle ayaklanmasını yaratamazlar.

Gazi ayaklanmasının özü halkın büyük bir kin ve öfkeyle karakola yürüyüp katilleri cezalandırma isteğidir. MLKP unutuyor ki, öncüsü olmakla övündükleri Gazi ayaklanması bir yerde de "olmamalıydı" deyip "mahkum" ettikleri o yürüyüş ve karakol civarındaki destansı çarpışmalardır. Halkın bu isteğinin önüne geçmek, Gazi ayaklanmasının önüne geçmektir. MLKP'nin anlamak istemediği, sorgulamaya yanaşmadığı budur. Sorgulandığında ortaya çıkacak yaklaşım pratik yer alışlarının da tersinedir. MLKP Gazi ayaklanmasının önüne geçmek istemiştir. Kitlelerin karakola yürümesini engellemek istemiştir. Ve onlara rağmen yürünmüştür. Öyle ayaklanmalar olur ki, halk yüzlerce, binlerce ölü vererek yürür ve hedefine ulaşır. Bir başka ifadeyle, halk gerektiğinde kendi cesetlerinin üzerine basarak hedefine yürür.

Her türlü kitle hareketinin, ayaklanmanın silahlı güvenliğini almak diye bir kural olamaz. MLKP'nin "biz silah kullandık" diye, ayaklanmanın bütünü açısından ne askeri, ne siyasal bir işlevi olmayan silah kullanma olayından hareketle yaptığı yorumlar zorlamadır. Hele ki, "bazı devrimci arkadaşlar, örneğin DHKP-C taraftarları kendi örgütlerinin çizgisine de aykırı bir biçimde, 'silah kullanmak provakatörlüktür' anti-propagandasını yaptılar" sözlerini kitaba özellikle koymaları art niyettir. Sözüne ettiği meçhul Cephecinin ne dediğini bilmiyoruz ama bizim ayaklanmada ne yaptığımız çok açıktır. Ortada kitleleri karakola yürütenler, yürütmeyenler ve yürümek istemeyenler vardır... Cepheciler onlara rağmen, evet onlara rağmen, hem de silahsız olarak kitlelerin özgüçlerini değerlendirerek, panzerlere ve silahlara karşı taş, sopa, molotof, tüp ne bulurlarsa direnenek saldırmış, kendini savunmuş, kitleleri yürütmüş, kitleler şehitler vermiş, tekrar yürütmüş, daha çok kitleyi savaşa katmış, barikatlar kurmuş ve Gazi Ayaklanması ortaya çıkmıştır. MLKP ayaklanmada, kitle içerisinde silah kullanmanın nasıl olacağını, hangi durumda nasıl bir işlev yükleneceğini bilmemektedir. Şurada polise ateş ettik deniliyor, bu birşey anlatmıyor. Doğrudur, gerçek anlamda silaha silahla karşılık verirken bu karşılık verme programlanmamışsa veya duruma denk düşen bir uygunlukta değilse daha büyük katliamları beraberinde getirebilir. Kitle ayaklanması sürerken çeşitli gerilla saldırılarıyla düşmana vurmak farklı birşey, kitle içerisinden etkisiz bir-iki silahla düşmana ateş etmek farklı bir şeydir, çok daha olumsuz sonuçlar da yaratabilir. Bu noktada MLKP yaptığı bir iki el ateş etmeye misyonlar biçmemelidir. Ve Gazi Ayaklanması içinde anlamlı da değildir. Ayaklanmanın niteliği silahlı bir ayaklanma değil, kitle ayaklanmasıdır. Özü budur.

TKP-ML...

Dil Bilmeyen Rehber

TKP-ML de, Gazi ayaklanması sırasında olumsuz sınav veren sol gruplar arasındadır. Bu durum TKP-ML'nin her iki kanadı için de geçerlidir. Pratikte ortaya çıkan güçsüzlükleri ve kararsız tutumlarıyla ayaklanmanın etkisiz, sallanan gruplarından biri olmuştur. Ayaklanma sonrasındaki yazılarında yer yer bu etkisizliğin itirafları olsa da, "Maoist Öncü"ye atıflar da yok değildir.

TKP-ML yıllardır "savaş"tan söz eden bir örgüt olmasına karşın, Gazi ayaklanmasında bir savaş kültüründen ne kadar uzak olduğunu da ortaya koymuştur. Gazi ayaklanmasını başta anlayamamışlar, anladıkları noktada da savaşçı bir sahiplenme, en azından güç yığıma vb. tavır içinde olmamışlardır. İlk sorgulamaları gereken yan kuşkusuz budur. Bu etkisizliğin ve ayaklanmayı anlayamamanın kökeninde asıl olarak TKP-ML'nin stratejik anlayışı yatıyor olmasına karşın onlar da, diğer gruplardan geri kalmayarak ayaklanmanın kendilerini bir kez daha ideolojik ve pratik olarak doğruladığını belirtmektedirler.

Partizan Sesi'nin 13. sayısındaki bu değerlendirme çok sıradan, kaba bir "kendine yontma" örneğidir. TKP-ML'nin savunduğu devrim stratejisi içinde şehirler tali öneme sahiptir. Ve esas olarak da güç toplama merkezleridir. Şehirlerin durumuna kendi getirdikleri açılım "güç toplama esas, ayaklanma tali" biçimindedir. Yani şehirler, kırdaki mücadele için destek konumundadır. Çin'deki halk savaşını ve gerçekleşen Köylü Devrimini aynen taklit etmek bunu gerektirir zaten. TKP-ML'nin sorunu işte bu taklitçiliğidir. Durum böyle iken "ayaklanmalara hazır olma ve patladığında da en önde planımıza uygun olarak yükseltme..."(abç) türünden ifadeler kullanma TKP-ML çizgisi açısından tam bir çelişkiyi yansıtmaktadır. Hem şehirlerdeki mücadeleyi kırlara göre daha önemsiz göreceksin ve şehirlerde gündeme gelecek olan ayaklanmaları tali olarak değerlendireceksin, hem de ayaklanma patladığında "öncülük" yapabilmekten bahsedeceksin... TKP-ML bu ifade tarzıyla hiç yabancı dil bilmeyen ama "zorda kalırsam konuşurum" iddiasında bulunan bir turist rehberini andırıyor.

Benzer şeyler TKP-ML (KÖK) kanadı için de geçerlidir. Bu kesimle ilgili ek olarak değinilmesi gereken bir nokta da Özgür Gelecek dergisinin 48. sayısında yeralan "Gerçeği Tam Söyle Dostluğu Güçlendir" başlıklı yazıda söylenenlerdir. Yazıda "...TKP-ML'nin bazı yanlış bilgilenme ve faydacı anlayışları eleştirerek Komiteden ayrılıp iki saat sonra yeniden sorunları konuşup hallederek komite üyeliğine döndüğü ve önderlik konusunda üzerine düşeni en aktif bir şekilde yerine getirdiği biliniyor..."(abç) Ancak ne yazık ki, "gerçek tam söylenmiyor" ve iki saat içinde neyin değiştiğine ve nasıl önderlik yapıldığına açıklık getirilmiyor.

Kafaları esiyor komiteden ayrılıp halkı, "öndersiz" bırakıyor, sonra yine dönüp "önderliğe" devam ediyorlar. Önderlik iddiasının böyle bir gelişme içinde anlatılıyor olması bile gülünçtür ve önderlik iddiasının dayanıksızlığını göstermeye yetmektedir. TKP-ML'nin her iki kanadı da, önderlik kanıtlanma iddialarından önce halkın ayaklanmasında hakıyla, tüm güçleriyle yeralmamalarını çözümlemek zorundalar.

TDKP...

Terkettiğiniz Yer Savaş Alanıdır

Gazi Ayaklanmasında olumsuz bir örnek de TDKP oldu. Son dönemde yaşadığı ideolojik-politik bunalım ve legalleşme çabaları nedeniyle, pratik içinde büyük bir savrulma yaşayan TDKP ve taraftarları, Gazi'de devrimcilerin öncülüğünde başlayan ayaklanmayı başta uzaktan seyretmiş, halk kitleleri öfkeyle ayağa kalkmışken, onlar sıradan birinin bile duyarlılığından uzak kalabilmeyi becermiş, ayaklanma büyük bir kitlesellğe ulaştınca da "mecburen" ayaklanmaya katılmışlardır.

Ayaklanmaya utanç belası katılan ve herhangi bir iddiası olmayan TDKP'liler, ayaklanma içinde kendini bozguncu ve kompleksli tavırlarıyla gösterdiler. Çeşitli grupların devrimci etkinliğinden ve özel olarak da DHKC insiyatifinden rahatsız olan TDKP, M-L'leri dar grupçulukla suçlayarak "ben sizin taşeronunuz olamam" kompleksiyle savaş alanını terk etti.

TDKP'ye bu noktada söylenecek şey, herşeyden önce şudur; emekçi halk için onunla birlikte savaşmak kimsenin taşeronluğu değildir. Terkettikleri yer savaş alanıdır ve halkımız canı, kanı pahasına savaşırken kaçmanın açıklaması kolay kolay yapılamaz.

Yapamamışlardır da. Daha kötüsü, Gazi halkına ve devrimcilere karşı tam bir sorumluluk içinde bu kaçış yok sayılmış, ne özeleştirisine, ne de savunulmasına girilmemiştir. Çünkü artık TDKP için böylesi çatışmaların, sınıf mücadelesinin böyle "sıcak savaş" biçiminde yürütülmesinin bir önemi yoktur. O artık mücadeleye "yasal" pencereden bakmaktadır. Onun gözünde önemli olan sendika bürokrasisidir, aydınlardır, yasallık dışına çıkmak istemeyen küçük-burjuvalardır. Gazi, yasallık dışıdır. Bu yüzden de ayaklanma sonrasında

da Gazi halkına taraftarlarının ve siyasi tavrının hesabını vermeye bile gerek duymamış, tersine yayın organlarında Gazi'yi küçümseyen değerlendirmeler yapmıştır. Gazi emekçi halkının onlar için önemi olsa olsa yasal partilerine "oy" kazandıracak bir kesim olmaları kadardır.

Nitekim TDKP, halk savaşın içinde, barikatların başındayken terkettiği Gazi'ye pekçok oportünist, reformist gibi ancak seçim süreciyle birlikte "dönmüştür". "Kusura bakmayın, biz ayaklanma sırasında DHKP-C'nin taşeronu olmamak için yanınızda bulunamadık ama şimdi oligarşinin mahallenize koyacağı sandıklara oy istemek için geldik" diyemeyeceklerinden, ayaklanma, şehitler edebiyatı yaparak Gazi'den oy istemişlerdir.

Halkın kurduğu barikatlarda dövüşmeyenler, halkın savaşının karşısına barikat olarak çıkacaklardır. TDKP'nin bugün yüklenmeye çalıştığı misyon ne yazık ki sol adına, komünistlik adına budur. Burjuvazi onları yasallığa, parlamentosuna çağırıyor olabilir, biz, Gazi halkı, barikatlara çağırıyoruz. Hangi sese kulak verecekleri hangi safta olacaklarını da belirleyecektir.

Bunlar dışında Gazi'de oturan ya da sorumluluk duyup bölgeye gelen sınırlı sayıdaki üç-beş (lafın gelişi değil, gerçekten rakamsal olarak da böyle) taraftarıyla ayaklanmada zaman zaman yeralan birkaç grup daha vardır. Ancak bu yeralışlarının kimileri açısından çok olumlu olduğunu söylemek ne yazık ki mümkün değildir.

Örneğin ODAK çevresinden birkaç insan üçkağıt ve ayak oyunları ile siyasi kimliklerini belirtmeden kendilerini "halktan insanlar" olarak tanıtıp komiteye girmeye kalkmışlar ancak alınmamışlardır. Yöntemin kendisi apolitiktir zaten. Dergilerinde de kendi insanların "örgüt propagandası yapmaktan dahi çekindikleri" belirtilerek bu "yeralışın" niteliği ortaya konmaktadır. Ayaklanmada ilerletici değil, engelleyici ve yılgınlık yayan bir konumdadırlar. Keza TKP-Kıvılcım taraftarları da, savaş kavramamış, kavramaktan uzak yapılarıyla gerek Gazi ayaklanmasında gerekse de ayaklanma için gelişen destek eylemliliklerinde "kitleyi kırdırırız" vb. söylemleriyle burjuvazinin provakasyon edebiyatının utangaç temsilcisi olmuşlardır. Pratikte de aldıkları görevleri yerine getirmeyerek savaşın önünde ayakbağı olmuşlardır.

Ayaklanmalar, Şablonlarla Değil, Halk ve Ülke
Gerçeğimizle; Sol İçi Rekabetçilikle Değil,
Devrimci Birlikteliklerle Çoğalacaktır.

Yaşanan kimi olumsuzluklara ve "sol"un nükseden hastalıklarına karşın, Gazi ayaklanması güç ve eylem birliklerinin sokaklarda, meydanlarda, barikatlarda, kısacası sıcak pratik içinde yaratılacağını göstermesi açısından da derslerle doludur. Faşizme karşı ortak mücadelede yaratılacak olumsuzluklar sol tarafından görülmeli ve herkes "akıl satmayı, küçük burjuva rekabetini, kendini beğenmişliği bir kenara bırakıp" düşünmelidir.

Elbette ideolojik mücadele sürecektir. Ancak bu mücadelenin, oportünizmin Gazi ayaklanması sonrasında yaptığı gibi sığ, ülke ve halk gerçeğinden uzak, şabloncu, taklitçi "kendini kanıtama" çerçevesinde yapıldığında, ideolojik anlamda da, devrimci dostluk ve güven anlamında da geliştirici olmayacağı görülmelidir.

Oportünizmin Gazi'nin ardından söyledikleri yeni değildir; "öncü savaş" eleştirisi adı altında 25 yıldır sürdürdükleri revizyonist nakaratlara başvurmuşlardır yine. Bunu yaparken de revizyonistliklerini gizlemek için, önce THKP-C'den DHKP-C'ye geliştirilerek, zenginleştirilerek taşınan devrimci stratejiyi, PASS'ı kendilerinin kolay vuruş yapabilecekleri bir hale getirerek ardsıra atışa başlıyorlar. Bu stratejinin Devrimci Hareket tarafından savunulup, hayata geçirilen ve hayat içinde yarattığı sonuçlarla doğrulanan aslını değil, çarpıttıkları suretini eleştirebilmektedirler ancak. Bu devrimci stratejinin ışığında yürütülen silahlı mücadelenin etkilerini yok sayamamaktadırlar. Kısacası, dışı dış süren, şehitlerle büyüyen ve gerillaya, ayaklanmalara dönüşen savaş, onların klasik kitle çalışması çizgilerine, uzun evrim dönemi hazırlığıyla gerçekleştirileceği hayalini kurdukları "Sovyetik Ayaklanma" şablonuna sığmamaktadır. Halledilmesi gereken "ideolojik", "stratejik" problem budur. M-L'lerin önderliğindeki halkın devrimci savaş, şehirlerde ve kırlarda gerilla savaşıyla, barikat savaşlarıyla, çok çeşitli biçimlerde silahlı-silahsız kitlesele direniş biçimleriyle zenginleşerek

sürecektir. Devrimci savaşımızın mücadele biçimleri ve taktikleri, oportünizmin ve revizyonizmin belirlediği şablonlarla yürümeyecektir.

Aslanan devrimi istemek, yüreğimiz ve beynimizle ülkemiz ve halkımız gerçeğinin içinde olmaktır. Stratejiler, taktikler ancak bu noktada bu topraklarda karşılığını bulur.

Tüm "teorik" tartışmaların ötesinde yapılması gereken açık değil midir: "Gazi'leri çoğaltmak."

Öyleyse gelinen aşamada "...milliyetler, inançlar, çok çeşitli düşünceler temelinde, yüzlerce legal ve illegal, düzen aleyhtarı, faşizme karşı en genelde demokrasiyi isteyen tüm güçlerin örgütlenmesi ve kendilerini ifade etmesi devrim açısından yararlıdır. Bunlar geliştirilmelidir. Bu güçlerin birlikteliği ve düzene karşı ekonomik, demokratik talepler etrafında dahi birlikte hareketi önemlidir. Devrim geliştirilmek isteniyorsa, gerçek anlamda bir özgürlük isteniyorsa, küçük hesaplardan, çocukça anlayışlardan kurtularak ve tabii ki herkes iddiasını sürdürerek, bu birliklerin yaratılmasına ve daha ileri birliklerin oluşmasına yardım edilmelidir. Bugün güçlü olan faşizm değil, devrimcilerdir, halktır."

AYAKLANMA SONRASI
TEPKİLER-EYLEMLİLİKLER

GAZİ'LİLER
SUÇLULARI İSTİYOR
HESAP SORUYOR

Gazi ayaklanması sonrasında katliama yönelik protestolar devam etti. Yasal-yasadışı çeşitli gösteriler ve eylemler yapıldı. Tüm Türkiye, Kürdistan ve yurtdışında katliama yönelik protestolarla Gazi halkıyla dayanışma sürdürüldü. Bedenler açlığa yatırıldı, suçlular kamuoyuna açıklandı, katiller teşhir edildi.

Devlet açık katliamcılığıyla kamuoyu nezdinde kaybettiği meşruluğunu provakasyonlarla, düzmece senaryolarla halkı "terörist" gösterip yeniden kazanmaya çalışırken, Halk Güçleri

ayaklanmanın meşruluğunu savunma savaşına girdiler. Meşruluk, Gazi halkınındı. Bu, tüm Dünya ve Türkiye kamuoyu nezdinde kabul ettirildi. Bu süreçten de, çeşitli yanlarıyla kısa kesitler derledik.

Canlar Gazi'nin Direnişçileri İçin Açlık Grevinde

Gazi ayaklanmasından sonra polisin gözetimine aldığı onlarca insanın serbest bırakılması ve halka kurşun sıkarak katillerin listesinin açıklanmasını isteyen yüzlerce kişi açlık grevine başladı. Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nin Esenyurt, Sarıyer, Okmeydanı, İkitelli şubeleri ve Hacı Bektaş-ı Veli Dergahı Vakfı İkitelli şubesinde başlayan süresiz açlık grevleri dönüşümlü olarak devam etti. 2 Nisan günü başlayan süresiz açlık grevine gözetimdeki kayıpların akıbeti açıklanana ve Gazi'de halkı katleden polisler isimleriyle ortaya çıkarılana kadar devam edileceği belirtildi. Açlık grevleri yeni katılımlarla günlerce sürdü.

Gazi'de Üslenmeye Çalışan Faşistlere İzin Yok!

Bir gün sonra, 3 Nisan'da Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Gazi mahallesi Dört Yol'da faşistlerin üs olarak kullandığı "Celal'in Yeri" adlı kafeteryayı molotoflayarak faşistlere karşı ayaklanmadaki tavrın süreceğini ortaya koydu... Halkın Devrimci Adaleti hesap sormaya devam etti. Nurtepe Sokullu caddesinde oturan bir faşist şefe ait iki minibüs ve bir kamyon DHKC savaşıları tarafından molotoflanarak yakıldı. Kağıthane bölgesinde "Pala'nın Oğlu" olarak tanınan faşist şefe ait iki minibüs tamamen yanarken, kamyon önemli ölçüde tahrip edilip, eylem yerine DHKC bayrağı asıldı. Gazi Mahallesi Zabıta Karakolu ise faşistlerle işbirliği yaptığı ve polisin halka yönelik saldırısına yardım ettiği için DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

12 Nisan akşamı Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin hedefi yine faşist odaklardı. Gaziosmanpaşa, Küçükköy Karadeniz mahallesinde sivil faşistlerin yuvalandığı iki ayrı yer molotoflanarak tahrip edildi. Tahrip edilen üslerden "Coşkun Tabela" faşistler için önemli bir üstü. Bir gün sonra ise Gaziosmanpaşa'da Renault bayii ile Pamukkale Otobüs Şirketi bombalandı.

15 Nisan'da ise DHKC'nin Gaziosmanpaşa Fatih caddesinde yaptığı gösteriye müdahale eden polise molotof atıldı. Ve bir ekip otosu silahla tarandı. Taranan ekip otosu, Gazi'de halkın üzerine ateş açıp halkı katleden sivil polis Recep'in ekip otosuydu.

Gazi'nin Parti-Cephe'li, Parti-Cephe'nin Gazi'li Şehitleri

30 Mart-17 Nisan DHKP-C'nin 1. Kuruluş Yıldönümünü kutlama ve Devrim Şehitlerini Anma Günleri'nde çeşitli yerlerden gelen devrimciler Gazi'de devrim şehitlerinin mezarlarının başındaydılar.

70'lik analar, gençler ve çocuklar hep birlikte Parti-Cephe'nin şehitlerini sahiplenirken, şehitlere verilen sözü bir kez daha yineliyor, onlara özgür vatani armağan edeceklerine and içiyorlardı.

Anma, marşlar ve türkülerle coşkuyla devam ederken polis ancak uzaktan izlemek zorunda kalıyordu. Tören sonuna kadar mezarlığa yaklaşmayan polis, kitle dağıldıktan sonra ara sokaklarda saldırarak çok sayıda devrimciyi gözetimine aldı.

20 Nisan'da DHKC'nin çağrısı üzerine Gazi mahallesinde bulunan esnaflar, "Gazi Şehitlerine Saygı ve Faşizmi Kınama" amacıyla 22 Nisan günü saat 16.00'ya kadar kepenk kapatma eylemi gerçekleştirdiler.

Yine 22 Nisan günü Devrimci Halk Güçleri ve Sezgin ENGİN'in ailesi tarafından, Gazi ayaklanmasında şehit düşenler ve Sezgin ENGİN için "kırk yemeği" verildi. Gazi mezarlığında şehitler anıldıktan sonra şehit ailelerinin ve Gazi halkının katkılarıyla hazırlanan yemek, Gazi olaylarının başlangıcında taranan Yavuz Kiraathanesi'nin önünde verildi. Şehit ailelerinin ve halkın ortak çabası ve emeğiyle düzenlenen yemeğe büyük bir halk topluluğu katıldı.

Üç "Gazi Provakatörü"nü Hikayesi Ya da Devletin Aczinin Resmi

Gazi ayaklanması karşısında çaresiz kalan iktidar yaptığı katliamı gizlemek için işlediği suçun faturasını devrimcilere yıkmaya çalıştı. Bu amaçla da ayaklanma günlerinde gözaltına aldığı devrimci-demokrat insanları ileriki günlerde "provakatör" olarak kamuoyuna ilan etti. İşte bu "provakatör" senaryolarından biri.

14 Mart günü Gazi mahallesindeki olaylardan ötürü hastaneye kaldırılan yaralıları ziyarete giden üç bayan memur, Küçükköy meydanında gözaltına alındılar. BEM-SEN üyesi olan Neriman BAKACAK, Sıdıka SERTOĞLU ve Oya YILDIZ iki gün boyunca işkenceli sorgulardan geçirildikten sonra tutuklandılar. Üç bayan memur çıkarıldıkları adli tabip tarafından beş gün iş göremez raporu alarak yapılan işkenceleri belgelendirdiler.

Polisin ve mahkemelerin tümüyle hukuk dışı bu tutumunun ardında devreye medya girdi.

Hürriyet, Milliyet, Sabah, Zaman gibi gazetelerde ve Kanal 7’de sendika üyesi memurlar, "Gazi’yi karıştıran örgüt üyesi provakatörler" olarak gösterildiler. Bu konuda tescilli polis uşağı, sözde gazeteci Emin DEMİREL de üzerine düşen görevi yapmaktan geri kalmadı.

Daha sonra memurların tutuklanmasını protesto eden çeşitli tepkiler gerçekleşti.

BEM-SEN Anadolu Yakası üyesi memurlar 5 Nisan günü Kadıköy Belediyesi önünde yaklaşık 200 memurun katıldığı gösteride yaptıkları açıklamada yaşanan hukuksuzluğu ve sendikalar üzerinde kurulmaya çalışılan komployu protesto ederek, pankartları ve sloganlarıyla basın açıklamasında bulundular.

Sağmalcılar Cezaevinde bulunan Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi tutsakları yaptıkları açıklamada şu görüşlere yer verdiler:

"Kendi suçlarını örtbas etmek isteyen iktidarın emrindeki polis, suçlu yaratma çabalarına her zamanki gibi basını da alet etmiş, meslek onur ve ahlakından yoksun kimi gazeteciler de insanları provakatör ilan eden haberleri yayınlamışlardır. Bu yaptıkları, suçun ve gerçek suçluların gizlenmesidir. Devletin katliamını gizlemeye çalışmak, katliama ortak olmaktır.

Burjuva basını uyarıyoruz. Katliamlara ve insanların suçsuz yere yargılanmalarına alet olmaktan vazgeçmelidirler. Yayınladıkları yalan haberleri düzeltmeli ve halklarımızdan özür dilemelidirler."

BEM-SEN üyesi üç memur, 5 Nisan günü ara tahliye kararıyla serbest bırakıldılar. İktidarın yaratmaya çalıştığı komplo boşa çıkmıştı.

Provakatörlükle suçlanan ve daha sonra kamuoyunda oluşan tepkilerle serbest bırakılan Neriman BAKACAK Kurtuluş Gazetesi’yle yaptığı röportajda şunları söylüyordu:

"Devlet kendi suçunu gizlemek için hayali suçlular yaratmak istedi. Ellerinde de biz vardık, bizi provakatör ilan etti. Asıl provakatörler, suçlular ise Gazi halkına kurşun sıkanlardır. Küçükköy Karakolunda uzun süre kaba dayak biçiminde işkence gördük. Çok ilginçti. Karakol DGM’ye gönderdi, orada görevsizlik kararı verildi. Ardından Sulh Ceza Mahkemesine gönderildik. Mahkeme bizi serbest bıraktı ancak Savcılık itiraz etti. Ve bu kez Asliye Ceza Mahkemesi bizi gıyabımızda tutukladı.

(...)

Hukuk komedisiydi. Sonradan bunun "provakatör senaryosunun" başlangıcı olduğunu düşündük. Tutuklanmamız mahkemeye bir yerlerden dayatılıyordu herhalde. O gece yeniden karakola getirildik. Ertesi gün bir kez daha mahkemeye çıkartılıp, tutuklama kararı vicaahiye çevrildi. Aynı gün tutuklanmaya itiraz ettik. Ağır Ceza’da görüşüldü. Savcı da serbest bırakılmamızı istiyordu, ayrıca mahkeme üyeleri de tutuksuz yargılanmamızı istiyordu. Buna rağmen Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı’nın kararıyla tutuklandık. Senaryo işliyordu. İzinsiz gösteri ve yürüyüş yaptığımız iddia ediliyordu. 2 Nisan günü gazetelerden provakatör olduğumuzu öğrendik. Artık suçumuz halkı suç işlemeye teşvik etmek, Gazi olaylarını çıkartmaktı. Gazeteler bizi "provakatöre baskın" manşeti altında yayınladılar. Hücre evinde yakalandığımız ve yasadışı örgüt üyesi olduğumuz söyleniyordu.

(...)

Ara tahliye ile 5 Nisan günü serbest bırakıldık"

Memurlar Gazi Ayaklanmasının Neresindeydi?

Provakatörlük senaryolarından birinin hedefinin de BEM-SEN’li memurlar olması tesadüfi değildi aslında. KÇSKK Gazi ayaklanması karşısında olumsuz bir sınav verirken, Devrimci Mücadelede Memurlar’ın önderlik ettiği Bem-Sen’li ve diğer işkollarındaki memurlar bu

tablonun belli ölçüde dışında kalan bir tutum sergilemişlerdi. BEM-SEN Genel Başkanı Nuray YÜCEL de bu noktada Kurtuluş Yolunda Memur Gerçeği Dergisi ile yaptığı röportajda şunları anlatıyordu:

"Bu katliamla ülkemizde gelişen halk muhalefetini kanla bastırmak ve halkımıza bir gözdağı verilme istenmiştir. Peki, başardılar mı? Elbette hayır. Çünkü, Gazi ayaklanması bize şunu bir kez daha göstermiştir ki; ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ!

Peki Kamu Emekçileri yaşanan bu direnişlerin neresinde yerini almıştır; biz BEM-SEN olarak olayların başladığı ilk andan itibaren Gazi halkının yanısında yerimizi aldık. Heyet oluşturarak olay yerine anında ulaştık. Ama o bölge bir savaş alanı idi. Heyetimiz Gazi halkıyla birlikte barikatlardaydı. Diğer yandan tüm DKÖ'ler ile birlikte sürekli gelişmeleri takip ederek yapabileceklerimiz konusunda çaba sarfettik. Valilik önünde bir yürüyüş gerçekleştirdik. Aynı gün G.O. Hastanesinde yaralanan direnişçileri ziyaret etmek üzere yola çıktık. Orada üç sendika üyemiz gözaltına alınarak keyfi bir şekilde iki gün gibi kısa bir sürede apar topar tutuklandı. Diğer yandan polisin saldırısı sonucu şehit olan direnişçilerin cenazelerine sahip çıkılarak, törenlerine katılım sağlandı. Aynı zamanda Gazi halkı ile dayanışmak için ilaç ve para yardımı kampanyası başlattık. Ve bu yardımlarımızı bir heyetle Gazi halkına ulaştırdık.

Biz bunları hayata geçirirken Kamu Emekçileri genel olarak bize göre bu görkemli direnişte iyi bir sınav vermemiştir. Çünkü KÇSKK olarak daha önce 18 Mart tarihinde Ankara'da yürüyüş yapmak üzere karar alınmasına rağmen bu yürüyüş ve 30-31 Mart'ta gerçekleşecek olan iki günlük iş bırakma eylemi gelişen olaylar bahane edilerek iptal edilmiş, kendilerince "yurtseverlik" örneği sergilemişlerdi. Oysa ki, bize göre asıl yurtseverlik Gazi halkının yani emekçi halkın yanısında yer almakla mümkündür. Bu tavırla devletten teşekkür alan KÇSKK hangi saflarda yer aldığı konusunda sorgulanmalı, safını net olarak ortaya koymalıdır. Yapılan sadece iki saatlik iş bırakma ve olayın yaşandığı bölgeleri ziyaret etme olmuştur. Bu da yaşanan direnişin büyüklüğü karşısında fazla birşey ifade etmemektedir."

Almanya'dan Gazi'ye Uzanan Bir Dayanışma

Çalışmalarını Almanya'da sürdüren Küçükarmutlu ile Dayanışma ve Dostluk Derneği temsilcileri Gazi ayaklanması sonrasında yaptığı dayanışma gezisiyle Gazi halkına Alman demokrat kamuoyunun dayanışma duygularını ilettiler. Kurtuluş Gazetesinin yaptığı röportajda anlattıklarıyla, devletin ayaklanmayı çarptırmaya çalıştığı gibi, Gazi'yle ilgili eylemleri basınında "farklı" gösterecek kadar acizleşmesinin yurtdışına da uzanan yeni bir örneğini dile getiriyorlardı:

" (Almanya'daki gazete ve TV'lerde) Gazi ayaklanması ısrarla mezhep çatışması olarak gösterilmeye çalışıldı. Sanki Sünniler Alevilerin kahvehanesini taramış gibi gösterildi. Sonraki günlerde yaşananlar ise, pek yansıtılmadı. Gazi ayaklanmasını destekleyen, devletin katliamını protesto eden gösteri ve eylemler ise basın tarafından iade edilmek istenen mültecilerle ilgili eylemler olarak gösterilmeye çalışıldı.

(...) Almanya'ya döndüğümüzde, halkın nerede ve nasıl bir mücadelesi olursa bunu Alman kamuoyuna aktarmayı görev edindik. Bu nedenle Gazi ayaklanmasıyla ilgili yanlış bilgilendirilmiş Alman halkına gerçekleri anlatmaya çalışacağız. Çatışmanın mezhepler arasında değil, devlet ile halk arasında yaşandığını aktaracağız"

Gazi Halkı Suçluları İstiyor

Gazi mahallesi halkı sonraki günlerde çok çeşitli vesilelerle katliamı ve ayaklanmayı gündemde tuttu. Bunlardan biri de, halkı katleden polisi aklamaya çalışan Vali Hayri KOZAKÇIOĞLU'nun istifaya çağrıldığı basın toplantısıydı. 6 Nisan günü daha önce kurşunlanan kahvehanelerin önünde, Cemevi yöneticilerinin tüm engelleme çabalarına karşın yapılan Gazi Mahallesi Halkı imzalı basın açıklamasında olayların gelişimi ve polisin katliamcı tavrı anlatıldıktan sonra şöyle devam edildi:

"Bu olaylar Dünya ve Türkiye kamuoyu önünde cereyan etmişken, polisin mahalle halkına karşı düşmanca katliam yaptığı ortadayken, İstanbul Valisi Hayri KOZAKÇIOĞLU'nun 3 Nisan pazartesi günü yaptığı bir toplantıda Gazi mahallesi olaylarında

polisin hiçbir suçu olmadığını, pervasızca söylediğini hayret ve ibretle öğrenmiş bulunmaktayız.

Mahallede gözaltına alınan gençlerden, işçilerden, sıradan insanlar örgüt üyesi olarak basına çıkarılıp Gazi mahallesi olaylarının suçlusuymuş gibi gösterilerek kamuoyu yanıltılmak istenmektedir. Bizler mahalle sakinleri olarak yaşanan olayları işyerimizde, evimizde, sokaklarda yaşadık, gördük ve diyoruz ki,

- Kahveleri tarayan, halkımızı katleden, 17 kişinin ölümüne, 300'den fazla insanın yaralanmasına neden olan suçluların bir an önce kamuoyuna açıklanmasını istiyoruz.

- 21 Mart'ta Gazi mahallesi olaylarından dolayı gözaltına alındığı söylenen fakat gözaltında olduğu kabul edilmeyen Hasan OCAK'ın biran önce bulunmasını istiyoruz.

- İstanbul Valisini pervasız açıklamasından dolayı kınıyor ve görevden alınmasını istiyoruz.

- Olaylarda gerçek suçluların bulunması için tanıklık yapacağımızı kamuoyuna ve basına duyuruyoruz.

Hukukçulardan Suç Duyurusu:

"Katillerin Arkasında Devlet Var"

Gazi mahallesi halkının katillerin yargılanması için yaptığı basın toplantısı sonrasında devrimci-demokrat hukukçular da harekete geçerek KOZAKÇIOĞLU ve MENZİR için suç duyurusunda bulundular.

Gazi olayları sırasında polis kurşunlarıyla katledilen Sezgin ENGİN, Zeynep POYRAZ, Mümtaz KAYA'nın aileleriyle birlikte diğer şehit ailelerinin vekaletlerini verdiği Halkın Hukuk Bürosu, ÇHD ve İHD'li avukatların da aralarında bulunduğu hukukçular 11 Nisan günü Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurarak KOZAKÇIOĞLU ve MENZİR hakkında dava açılmasını istediler.

Avukatlar adına açıklama yapan Cemal YÜCEL, "İstanbul Valisi Hayri KOZAKÇIOĞLU ve İstanbul Emniyet Müdürü Necdet MENZİR hakkında suç duyurusunda bulunduk. Bunun yanısıra Gazi Mahallesi ve Ümraniye'de görev yapan polisler için de, kasten adam öldürmek, öldürmeye tam teşebbüsten yargılanmaları için suç duyurusunda bulunduk" dedikten sonra polislerin keyfi baskısının bugün de sürmekte olduğunu vurgulayarak şunları söyledi: "Suçluları bulamayanlar, katliama tepki gösteren Gazi halkı hakkında dava açarak suçlarını gizlemeye çalışmaktadırlar"

Yaptıkları suç duyurusundan ciddi bir sonuç çıkmasını beklemeyen şehit aileleri bu kaygılarını şöyle dile getirdiler: "Çocuklarımızı katledenler zaten polis, katil polislerin bulunup yargılanacağına inanmıyoruz. Çünkü katillerin arkasında devlet var. Bunu biliyoruz."

BÖLÜM XII

AYAKLANMANIN ÖĞRETTİKLERİ

GAZİ'DEN ÖĞRENMEK DEVİRİMİ İSTEMEKTİR

Gazi ayaklanması daha şimdiden devrim sürecimizde özel önemi olan bir aşama olarak yer almıştır. Halkımız için de, devrimciler için de büyük, çok yönlü bir tecrübedir. Bu bakımdan öğrettikleri-gösterdikleri de aynı zenginliktedir. Devrimciler her bir yönünü ayrı bir inceleme konusu yapmalıdırlar; tartışmalı, süzgeçlerden geçirmeli ve yine pratiğin mihenk taşına vurarak geliştirmeyi hedeflemelidirler.

Ama herşeyden ve herşeyden önce ayaklanmanın öğrettiği birşeyde net olunmalıdır. Bu da mücadelenin hiçbir ülkede, hiçbir koşulda şablonlarla yürümeyeceği gerçeğidir.

Gazi'nin İlk Dersi; Mücadele Şablonlara Hapsedilemez

Bunun kavranmadığı yerde ayaklanmadan çıkarılacak diğer "derslerin" de sağlıklı olacağını söylemek mümkün olmaz.

Farklı stratejileri anlatıyor görünse de çizgisinin asıl karakteristiği her dönem "şablonculuk" olan sol, yer yer tanık olunuyor ki, şimdi de Gazi'den bir şablon çıkarma gayretindedir. Ayaklanmanın dersleri bu yüzden bu sığ ve dar çerçeveye sıkıştırılarak adeta reçeteleştirilmeye çalışılmaktadır.

Gazi Ayaklanmasını olduğu gibi şablonlaştırmak yanlış yoldur. Gazi'leri çoğaltmaz, önünü tıkar. Halkın ve devrimin saflarına savaşı yayan bir devrimci insiyatifi değil, beklemeciliği hakim kılar.

Halkın savaşı, ayaklanmaları, talepleriyle de, biçimlenişiyle de, örgütlenişiyle de çok farklı şekillere bürünerek gelişecektir. Gazi'ler de çoğalacaktır ama çok çeşitli biçimlerde. Bunu görüp, devrimci iradeyi, taktikleri bunu hızlandırıp yaygınlaştıracak tarzda kullanmak gerekiyor. Değilse, Türkiye'nin bir yerlerinde yeni bir Gazi ortaya çıkmasını bekleyerek, şu ya da bu bölgede varolan potansiyeli bu biçimin içine sokmaya çalışarak siyaset de yapılamaz, halkın savaşı da geliştirilemez.

Bıçak Kemiğe Dayanmıştır

Gazi Ayaklanması, devletin emekçi kitleler üzerinde estirdiği terörün de artık para etmeyeceğini gösterdi. Halk, kontrgerilla saldırısına göğsünü siper ederken, ölümler, bedeller pahasına faşizme karşı koyarken "Artık Yeter" demiştir. "Ölümden öte yol yok" demiştir. Emekçiler çoktandır "artık yeter" diye düşünüyorlardı kafalarında. Yüzyılların ezilmişliğinin birikimi vardı bu düşünüşün temelinde. Ama esas olarak da son 15 yılın sonucuydu bu. Her gün daha fazla yoksullaştırılmışlardı, emeklerinden gayri onurlarını, vücutlarını satmaya zorlanıyorlardı. Ve işkenceler, gözaltılar, katliamlar hep onlaraydı. Gazi'liler bunları en yoğun yaşayanlardandı. Ama Gazi'lilerle özünde çok farklı koşullarda olmayan ülkemizin tüm emekçileri için geçerlidir aynı şey; bıçak kemiğe dayanmıştır çoktan.

Bu bıçağın acısını hissetmeyenler, emekçi halkın yoksulluğunu, acılarını, tasalarını, öfkelerini maddi olarak da manen de paylaşmayanlardır. Küçük-burjuvalar, bürokratlar, halka yabancılaşmış kesimlerdir. Bu acıyı duymak ya da duymamak herkesin önümüzdeki dönemdeki politikalarını da belirleyecektir.

Bu ülkede son 5-6 yılın seçimlerine emekçi halkın yarısı katılmamıştır. Düzenen, düzen partilerinden açıkça umudunu kesmiş, kopmuş bir halk vardır yani. Ama işbirlikçiler, icazetçiler, yalınlar, oportünistler hep bardağın henüz "boş" olan diğer yarısını görmüşlerdir. Gazi, bardağın dolu olan yarısından kabını bir yerlerden kırıp, taşan halktır. Boş görünen yarısı da taşacaktır. Elbistan da bu yarısından taşmıştır. Türkiye'de devrimci politika esas olarak halkın bu kesimleri üzerinde yükselecektir. Gazi, bunun açık anlatımıdır. Halkın sadece, kendi yalınlıklarına, pasifistliklerine, uzlaşmacılıklarına karşılık düşen geri kesimleri üzerine politika inşa edenler, yeni Gazi'ler karşısında yeni şaşkınlıklar yaşayacak ve giderek etkisizleşeceklerdir.

Evet, Anadolu kıraç değildir. Topraklarımız yeni isyanlara ve devrime gebedir. Devrimci Halk Kurtuluş Savaşı geliştikçe Gazi gibi ve de farklı ayaklanmaların, direnişlerin birbirine eklenmesiyle zafere yürünecektir. Bu tür ayaklanma ve direnişler dar bölgelerde, yöresel biçimde gelişeceği gibi, daha geniş alanları kapsayan tarzda da karşımıza çıkabilir. Bunu belirleyecek olan devletin krizinin ve ona karşı sürdürülen mücadelenin etki gücüdür.

Öyleyse devrimcilerin bu gelişmelere hazırlıklı olmaları gerekir. Hazırlıklı olmak, tek başına bu ayaklanmalar ortaya çıktığında bunlara müdahale edebilmek şeklinde de anlaşılmalıdır. Aslolan bunları iradi olarak yaratıp yaymaktır. Silahlı savaşı, gerilla vuruş tarzını, bu tür gelişmeleri de hesaba katarak düzenleyebilmektir. Ayaklanmalar, halk hareketinin radikalleşmesinde ve kitlelerin savaş içinde eğitilmesinde büyük roller oynayacaktır.

Gazi'yi Ayağa Kaldıran Direniş, Çatışma ve Savaş Ruhu

Katliama devrimcilerin önderliğinde, doğrudan devleti sorumlu tutarak ayaklanma ile karşılık veren emekçi Gazi halkı, faşizmin oyununu bozdu. Oyunu bozulan devlet, telaş içinde ve ne yapacağını bilemez halde çürümüşlüğü ve tükenmişliğini gizlemeye çalıştı. Faşizm şaşkındı. Hiç beklediği bir cevapla karşılaşmış ve halkın gücü karşısında bozguna uğramıştı. Yönetemediğini ve eskisi gibi yönetemeyeceğini bir kez daha kavramıştı.

Nasıl olmuştu bu?

"Artık yeter" diye düşünmek başka, "artık yeter" diye ayağa kalkmak başka şeydir. Birincisi, ikincisine nasıl dönüşmüştü?

Gazi'den birşeyler öğrenmeye çalışanların mutlaka cevaplaması gereken bir sorudur bu. 25 yıldır dişe diş sürdürülen silahlı mücadelenin; bu mücadele içinde gelenekleştirilen düşmana saldırma cesaretinin ya da kuşatıldığında ölümü sloganlarla kucaklayabilme kararlılığının, halkın bilincinde yarattığı derin sarsıntıların bu dönüşümde belirleyici payı vardır. Yüzlerce şehitle yaratılan ve DEVRİMCİ SOL'la, DHKP-C'yle özdeşleşen direniş ve savaş ruhu, yoksul konduların kapılarından girip onların bilincine ulaşmış, öfkelerini ayağa kaldırmıştır. Bunu görmek birşeylerin kanıtlanmış olup-olmaması meselesinin ötesindedir. Çünkü yarın da emekçi halkları faşizmin karşısına dikecek olan halkın silahlı savaşı, silahlı örgütlenmesidir.

Gazi halkı, savaş gerçeğini kavramakta ve bu gerçeğe karşılık vermekte solun bir çok kesimini sollamıştır. Solun yıllardır kadroları düzeyinde dahi taklit etme gücünü bile bulamadığı çatışma, kuşatma altında düşmana saldırma geleneği Gazi'de halklaşmıştır.

Direnişi, çatışmayı, savaşı, bedeller ödemeyi içselleştirmeden, bunların tekil olaylar değil, ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin asli özellikleri olduğu kabul edilmeden devrimi geliştirecek bir politikanın ve örgütlenmenin sahibi olmak da zordur.

Gazi, Halkın Kendi Gücünü Görmesidir

Gazi ayaklanmasıyla emekçiler kendi güçlerini gördüler. Kararlılık ve cesaret karşısında bir panzerin nasıl çaresizleştiğini, onbinlerin kararlılığı, cesareti ve dayanışması karşısında o "koskoca" devletin nasıl çaresizleştiğini gördüler. Kondularında bir başlarına olmadıklarını gördüler.

Yalnız Gazi'de ayaklanmanın içindekiler değil bunu görenler. Gazi ayaklanmasının düşmanı sarsan yönü kendisiyle sınırlı kalmayarak, ülkenin her tarafında dost güçlerin harekete geçmesini sağlayabilmesi olmuştur. Düşman, Gazi'yle başlayan direnişin en başta İstanbul'u sararak büyümesi karşısında gerek politik gerekse askeri olarak çaresiz kalmıştır. Ki Gazi ayaklanması süreci, kısa bir süreçtir. Daha uzun süreli direnişler ve ayaklanmaların yaygınlaştırılması durumunda devletin çaresizliği artacaktır.

Gazi halkını yalnız bırakmayan, bunu onuru ve halk gelenekleriyle bağdaştırmayan onlarca emekçi mahallesi Gazi'nin ateşini bir anda yükselterek büyük bir güç ortaya çıkarmışlar, tarihsel bir dayanışma örneği sergilemişlerdir. Bu, büyük bir moral yaratarak, DHKC'nin "Yeni Gazi'ler Yaratalım, Savaşı Yayalım" çağrısının ne derece isabetli olduğunu kanıtlamıştır. Ayaklanmanın gücü, Gazi halkının onurlu, şanlı direnişinin yanında bu dayanışma ve savaş yaygınlaştırma anlayışı ile büyümüştür. İlk gece Okmeydanı'ndan, Nurtepe'den ve çeşitli bölgelerden DHKC önderliğinde Gazi'ye akan halkın coşkusu ve öfkesi tüm Türkiye'yi sallamıştır. Düşmanın direnişi yalnızlaştırma ve sınırlandırma çabaları sonuçsuz kalmıştır. Birleştikçe güç olduklarını gören emekçiler buna izin vermemiştir.

Ama bu gücün farkına varılması yalnız dayanışma içinde olanlarla da sınırlı kalmamıştır. Dışarıdan da olsa ayaklanmayı izleyen tüm emekçiler şu ya da bu düzeyde görmüşlerdir bunu. Gazi'yi sayısız ayağa kalkışların izlemesi rastlantısal değildir.

Bunu tespit etmenin devrimci politika açısından önemi de şudur: Şimdi kendine daha çok güvenen, savaştığında, ayaklandığında neler yapabileceğini az çok gören, dayanışmanın çeşitli biçimlerine daha açık bir halk vardır karşımızda. Bunu kabul edip etmemek önümüzdeki süreçte atılacak adımların -doğru ya da yanlış- hangi zemine basacağını da belirleyecektir.

Halka güvenmeyenler, ona uzak olanlar, ayaklanmada kendi gücünü gören ve gösteren halk gerçeği karşısında, burjuvazinin ağızıyla "heyecanlı gençler" edebiyatı yapıp bu gerçekten kaçmaya çalışmaktadırlar. Bu gerçeği kabul ettikleri an, tespitlerini de gözden geçirmeleri gerekecektir çünkü. Gazi'de ayaklanan halktır ve ayaklanmayla ileriye doğru büyük bir adım atılmıştır. Gereken, bu adımı yok sayan değil, daha ileri götürmeyi hedefleyen politiklardır ve devrimci olan da budur.

Bu Güç Halk Meclisleriyle,
Halk Komiteleriyle Pekiştirilmelidir

Gazi Ayaklanması kendi görkemi içinde Halk Meclisleri, Halk Komiteleri, Mücadele ve Savunma Komiteleri ve benzeri örgütlülüklerin eksikliğini de göstermiştir. Bu tür örgütlenmelerin oluşturulması Gazi'yle bir kez daha kendini dayatmıştır. Ayaklanma içinde bu ihtiyaç karşılanmaya çalışılmışsa da yapılabilenler geridir, yetersizdir.

Ayaklanmada bu tür örgütlülüklerin olmaması, halk kitlelerinin daha geniş, daha aktif katılımının sağlanamamasına neden olurken, yine aynı eksiklikle halkın yaratıcılığı, olanakları yeterince kullanılamamış, yer yer karışıklıklar egemen olmuş, oportünizm küçük hesaplar yapabilmıştır. Alevi dernekleri, küçük burjuva aydınlar, hatta karşı-devrimci Aydınlikçılar yer yer sızmış, direnişi engellemeye çalışmışlardır.

Meclisler, Halk Komiteleri, Savunma-Saldırı Komiteleri, hem halkın faşizme karşı savunmasındaki, direniş ve ayaklanmalarındaki muhtemel boşluk ve karışıklıkları engelleyecek, hem de halkın devrime, kendi iktidarına yönelik bir tarzda politikleşmesinin platformları olacaktır.

Bu tür örgütlenmeler yaratılamazsa, kitlelere daha büyük baskılar yönelecektir. Çünkü kendi içinde örgütlü olmayışı halkın gücünün zayıf yanısıdır ve düşman bu zayıflığı değerlendirmektedir. Keza bunlar sağlanmadığında kitle hareketinin pasifize edilmesi tehlikesi de hep gündemde kalacak ve daha güçlü ayaklanmaların yapılacağı koşullar hazırlanamayacaktır.

Halkı örgütleme, savaşı şu ya da bu biçimde geliştirme iddiası taşıyan herkesin, öncelikle ele alması gereken sorunlardan biri budur.

"Halk potansiyelinin geri çekilmesinin, devrime doğru akan büyük halk ayaklanmalarının engellenmesinin önüne geçmek, devletin her türlü saldırısını püskürtmek ve bu alanlarda yaşamın getirdiği sorunların örgütlenmesi ve savaşın yayılması için bu örgütlenmeler kendini dayatmaktadır..."

"... Halkın sorunları sözkonusu olduğundan, halkın katılımı sağlanmadan uygulanabilir, sağlıklı kararlar alınmaz. Bu nedenle Halk Komiteleri halkın onay verdiği, desteklediği ve kararlarına uygun bir işlerliğe ve yapılanmaya sahip olmalıdır..."

"... Halk Komiteleri, Halk Meclisleri aynı zamanda sol yapıların, grupların, faşizme karşı olan herkesin birleşebileceği somut bir zemindir. Bu birliktelikler için çaba sarfedilmeden halk örgütlenmeleri sağlıklı olmaz. Hiç kimse kerameti kendinden menkul anlayışlarla ucuz yollu öncülük ve kendisi olmazsa olmaz iddiasında olmamalıdır. Kendine güvenenler, doğruluğuna inananlar, yaşanan savaşın içerisinde halkın nezdinde ve birlikte örgütlenme, birlikte mücadele düşüncesiyle doğruluğunu halka kanıtlamalıdır. Bunun dışındaki iddialar gerçeği yansıtmaz."

"... Halk Komiteleri, Halk Meclisleri Faşizme Karşı Mücadele Ve Savunma Komiteleri, yaşadığımız koşullarda halk örgütlenmelerini geliştirecek, halkı birleştirecek ve savaşı yükselterek yaymanın önemli araçları olacaktır. Bütün Marksist-Leninistler, devrimci, ilerici, anti-faşist güçler bu görevi başarmak için seferber olmalıdır." (M.Ali Baran, Kurtuluş Gazetesi, sayı:17)

Barikatların Siyasal ve Askeri Bilgisiyle Donanmalıyız

Çeşitli vesilelerle belirtildiği ve ülkemiz pratiğinde de görüldüğü gibi ülkemiz devrimi çok çeşitli mücadele biçimleri ve eylemleriyle gelişecektir. Devrimci önderlik asıl olanı gözden kaçırmadan bütün bu gelişmelere önderlik edebildiği ve tüm farklı mücadele biçimlerini bütünleştirebildiği ölçüde devrim gelişecektir.

Gazi ayaklanması, barikat savaşlarının hemen tüm özelliklerini, kurallarını farklı düzeylerde içinde taşımıştır. Görülmüştür ki, barikatın düşman karşısındaki gücü iç örgütlülüğüyle paraleldir. Politik anlamda iki tarafın, askeri anlamda da iki cephenin olduğu açık bir savaştır bu. Kurmayca savaşır savaştırmak ve Halk Komitelerinin çok çeşitli konulara yönelik alt komitelerle zenginleştirilmesi barikatların gücünün dayanakları olacaktır.

Alt komiteler sokak-sokak, ev-ev örgütlenerek, en fazla sayıda insana görevler vererek oluşturulduğunda herşeyden önce ayaklanmanın fiziki gücü büyük ölçüde artırılmış olacaktır.

İlk yardım, iaşenin sağlanıp dağıtımı, bölgeler, sokaklar arası koordinasyon ve haberleşme, güvenlik, barikat kurma, basını ve halkı bilgilendirme gibi daha da zenginleştir-

ilebilecek pek çok konuda devreye sokulacak komitelere ilişkin önceden düşünülüp gerekli düzenlemelerin yapılması, ihtiyaç olduğunda hızlı hareket edilebilmesini sağlayacaktır. Kimin ne zaman ne yapacağını bilmesi savaş anında önemli avantajlardan biri olarak değerlendirilmelidir. Aksi, karışıklıklara ve gereksiz enerji kaybına yol açacaktır.

Ön hazırlığın önemli bir başka bölümü de, düşmanla çatışmaların yaşanabileceği alanları iyi tanıtmaktır.

Bir halk ayaklanmasının önderliği, savaştığı alanı ve daha da önemlisi, elindeki güçleri iyi tanımalı ve bu güçleri nasıl değerlendireceğini bilmelidir. Bunu yaparken halka güven esas alınmalıdır. Emekçi halk, Gazi ayaklanması boyunca bu güvene fazlasıyla layık olduğunu göstermiştir. Barikatların oluşturulmasından, molotofların hazırlanmasına, yaralıların tedavisinden barikattakilerin karınlarının doyurulup, dinlendirilmesine kadar sayısız işte, kadını, çocuğu, yaşlısı, genciyle canla başla seferber olmuşlardır. Halkın yaratıcılığı çeşitli konularda ayaklanmanın hizmetine sokulmuştur. İlk kez böyle büyük bir eylemin, halk hareketinin içinde yer alanlar dahi, tüm enerjileriyle savaşa katılmış ve birçok görevi doğallığı içinde yerine getirmiştir. Emekçiler, yeri geldiğinde yetenekli birer savaşçı olabileceklerini kanıtlamışlardır.

Halkın sınırsız gücü ve yaratıcılığı savaş alanına yansıtılabilmelidir. Bu güce dayanarak savaş alanındaki bir meydan muharebesi komutanının askeri bakış açısına sahip olunmalıdır. Düşmana nasıl saldıracağız, nasıl geri çekileceğiz, en iyi pusuyu nereye atarız, sokak savaşını nasıl kazanacağız, elimizdeki askeri, lojistik güçleri nasıl istihdam edeceğiz, nerelerde konumlandıracağız... Tüm bunlar için koşullarımıza uygun planlarımız, taktiklerimiz olmalıdır. Şüphesiz tüm bunlar daha çok savaş içinde öğrenilip geliştirilecek konulardır. Ama bu, bizim savaşa ve ayaklanmalara hazırlık anlamında bir karargah faaliyeti sürdürmemizin önünde engel değildir.

Karşımızdaki düşmanın askeri-teknik gücüne karşı herşeyi bir silah olarak kullanma anlayışını hakim kılabilmeliyiz. Taştan sopaya, tüpten molotofa. Kömürden şekere kadar herşeyi düşmana karşı kullanabilmeliyiz. Gazi'de bunun örnekleri çokca vardır. Ayaklanmada yer almış bir savaşçının "bizim öfkemiz, bizim bedenlerimiz bile bir silahtır" deyişi öğreticidir; bir kitle ayaklanmasının askeri öğretisinin özetidir. Bu bakış açısını ve ruhu kitlelere yaymayı hedeflemeliyiz.

Barikatlardaki İktidar Perspektifi

Ya Da Perspektifsizliği

Gazi'yi, barikatları bizzat yaşayanlar tanıktır.

Gazi'deki Parti-Cephe savaşçıları, taraftarları, kontrgerilla saldırısının duyulduğu andan itibaren yapılacak olanda ve yapılması gerekende tereddütsüz ve net olmuşlardır. O anda doğallıkla her kafadan bir ses çıkmaktadır gerçekte. Ertesi gün için "birşeyler yapılması"nı ya da orada toplanıp protesto edilmesini düşünenler vardır. Parti-Cepheliler tereddütsüz karakolun yolunu, yani ayaklanmanın yolunu gösterirler. Aynı anda başka bölgelerdeki Parti-Cepheliler de Gazi'ye gitmek üzere yola çıkmışlardır. Ne Gazi'dekiler, ne de diğer bölgelerdekiler Parti'nin, Cephe'nin hiçbir kurumundan hiçbir talimat almamışlardır o anda. Ama ne yapacaklarını bilirler ve uygularlar. Bu, stratejik bir çizginin, kökleşen geleneklerin ifadesidir. Ve yine Gazi'yi yaşayanlar tanıktır; Parti-Cepheliler bu yaklaşım içinde ayaklanmayı örgütlemek, ayaklanmanın somut sorunlarını çözmek ve sonuç almak için çalışırken oportünizm basit reklamcılığın peşindedir.

Bu gelişim, iktidar bilincinin gelişmesidir. Bir muhalefet hareketi değil, iktidara talip bir hareketiz. Davranışlarımızı, hareket tarzımızı belirleyen budur.

Bunu yaymak, en sıradan ilişkimize kadar indirmek, en küçük eylemimize, faaliyetimize kadar herşeyi "iktidar"la birlikte düşünmek görevimizdir. Gazi ayaklanması ve ayaklanma içindeki misyonumuz, etkinliğimiz bunda sağlanan gelişmenin sonucudur. Gelişmeyi pekiştirmeliyiz.

Devletin faşist saldırıları karşısında inisiyatif sorunu tartışılacak birşey değildir. Böylesi tüm durumlarda Parti-Cephelilere ve tüm devrimcilere düşen görev, o ana uygun düşen ataklık ve cüretle halkın önünde savaşmak ve savaştırmaktır.

Sol açısından ise; sol, sözde iktidar iddialı, özde protesto hareketi olma çelişmesini aşmak

zorundadır. Ya o, ya bu olmalıdır. Bu tercih, halkın her türlü direnişini, ayaklanmasını güçlendireceği gibi, sol içindeki sorunları da önemli ölçüde azaltacaktır.

Direnişleri Birleştirmeli, Halkı Birleştirmeliyiz

Gazi'yi Gazi yapan, Gazi'li emekçilerin öfkesi, kararlılığı, savaşçılığı yanında, ayaklanmanın ülkemizin son yıllarının tanık olduğu en yaygın emekçi dayanışmasıyla, birliğiyle gerçekleşmiş olmasıdır. Gerçekten de Gazi ayaklanmasında, uzunca bir dönemdir herhangi bir yerdeki bir direnişe ilk kez bu kadar geniş kesimlerce ve pratik olarak destek verilmiştir.

Ancak halk hareketinin genelinde hala yoktur bu.

Türkiye'de son 3-4 yıldır, herhangi bir anda beş, on yerde birden işçi direnişinin olmadığı bir zaman kesiti yok gibidir.

Memurlar eksigi, gediğiyle 4 yıldır hareket halindedirler.

Gecekondularda da su-yol sorunlarından faşist teröre kadar değişik vesilelerle sürekli bir hareketlilik vardır.

Ancak herbiri adeta ayrı kanallardan akan nehirlere benzemekte, herbiri kendi dereciklerini bile toparlayamamakta ve hepsi bir türlü aynı denize akamamaktadırlar.

Gazi'yle gecekondu emekçilerinin dayanışmasında büyük bir adım atılmıştır. Gecekondu kendi dereciklerini büyük ölçüde toparlayarak daha güçlü akan bir nehir duruma gelmişlerdir.

Ancak Gazi ayaklanmasında da tüm emekçilerin birliği açısından bakıldığında, işçiler, memurlar genelde yine dışadırlar. Ayaklanma sırasında dayanışma içinde olmak bir yana, varolan eylem kararını bile iptal eden bir memur hareketine tanık olunmuştur.

Emekçi halk hareketini birleştirmenin gereği ve önemi Gazi'de hem olumlu yanıyla hem eksik yanlarıyla çok çarpıcı biçimlerde görülmüştür. Bundan dolayıdır ki, halkın arasında oluşturulmuş suni çelişkilerin ulusal, dinsel, bölgesel, kitlesel, mesleki vb. farklılıkların oligarşi tarafından kullanılıp zarar vermemesi için önemli bir çaba gerekmektedir. Düşmanın manevralarını bozmak, olası provakasyonları engellemek için, ilerici, gerici, falan partiden demeden düzenle çelişkinin ortaya çıktığı her zeminde bütün halkı birleştirecek şekilde hareket etmek önemlidir. Oligarşinin "bölme" çabalarına karşı, halkın birliğini siyasal olarak da, pratik olarak da ifade edecek biçimler geliştirilmelidir. Örneğin Gazi ayaklanmasında Alevi-Sünni çatışması demagojisini yıkmak için Sünni halkı daha geniş ölçüde direnişe katmak, en azından o bölgede oturan Sünni halka açıklamalar yaptırabilmek önemliydi.

Emekçi halkın, işçi, memur, gecekondu, köylü, herhangi bir kesimine, şu ya da bu bölgede yönelen bir saldırı, tüm halk kesimleri tarafından pekçok yerde cevaplandırıldığında, düşmanın saldırı gücü dağılacak, manevra alanı daralacak, halk hareketi bu birliktelik içinde iktidar bilincini kazanacaktır.

Sol güçlerin birlikteliği de işte bu çerçevede büyük önem taşımaktadır. Emekçi halk hareketinin bugünkü durumu, solun birlikteliğinin önünde engel olan "geleneksel" olumsuzlukların aşılmasını yakıcı hale getirmiştir. Bu konunun pekçok yanı vardır ve çok çeşitli vesilelerle de bunlar dile getirilmiştir. Çok kısa olarak söylemek gerekirse, herkes bu noktadaki davranışıyla bir yerde Gazi'den ne anladığını, ne çıkardığını da ortaya koymuş olmaktadır.

Gazi, "Tarih" Değil, Yaşanandır,

Dün Değil, Bugündür,

Öğrettikleri Bugünün Görevleridir

Gazi'nin öğrettiklerini, başka deyişle "derslerini" bunlarla sınırlamak mümkün değildir elbette. Biz asıl olanları ayırtırmaya çalıştık. Halk ve devrimciler ayaklanarak, savaşarak öğrenmeye ve öğretmeye devam edeceklerdir.

Asolan öğrenilenlere değer vermek, karşılıklar bulmaktır.

Gazi;

Örgütlenin diyor.

Savaşı yayın diyor.

Tüm devrimciler, tüm emekçiler birlikte olmalıyız diyor Gazi.

Silahlanmalıyız diyor.

Görevlerimiz büyük, kavgamız büyük, hedefimiz büyük, hesaplarımız da büyük olmalı diyor.
Gazi'ye kulak vermek halka karşı sorumluluktur.
Gazi'den öğrenmek devrimi istemektir.

SONUÇ YERİNE...

HAYAT BİZİ YANILTMADI... HALK KURTULUŞ SAVAŞIMIZ YÜKSELİYOR...

Gazi'nin emekçi halkı nasıl ayaklandı? Binlerce insan, karşısındaki panzerlere, polislere, askerlere rağmen nasıl oldu da günler ve geceler boyunca haykırabildi öfkesini? Devletin koyduğu sokağa çıkma yasağını insanlar nasıl oldu da dinlemedi ve kurdukları barikatlarla Gazi'yi nasıl özgürleştirdiler? Hepsinden önemlisi de, faşist katillerin yağdırdığı binlerce mermi ve onlarca insanın katledilmesi halkı neden durduramadı?..

Bu sorular emperyalizmin, emperyalizme uşaklık eden işbirlikçi faşist iktidar sahiplerinin, düzen partilerinin, aydınların, sol grupların cevap aradığı sorulardır. Herkes kendi cephesinden cevaplar veriyor. Ve başta emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi olmak üzere birçok kesim bu soruların cevabından korkuyor. Cevap bulamayanlar ise ya şaşkınlıkla ya da rahatlarının bozulmasının verdiği tedirginlikle olan biteni izlemeye devam ediyorlar. Gazi ayaklanmasının ardından onbinlerin DHKC pankartlarının arkasında kortejler oluşturarak ve savaş sloganları atarak 1 Mayıs kutlamalarına katılması korkuyu ve şaşkınlığı artırıyor.

Evet, bütün soruların cevabı net ve yalındır. Bugün halk, militan kitle gösterileri ve bölgesel ayaklanmalar gerçekleştiriyorsa bunda 25 yıllık savaş tarihimizin doğrudan ve belirleyici etkisi vardır. Mahir Çayan önderliğindeki THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan bugün Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'ne uzanan silahlı mücadele bir yandan düzen sahiplerinin gerçek yüzünü ortaya koyarken, bir yandan halka kurtuluşa geçtiğini göstermiş. Bedeller ödeyerek ve kan-can vererek her koşulda sürdürdüğümüz mücadelemiz emekçilerin bilincine kazınarak kendi kurtuluşları için devrimcilerin öncülüğünde kavga azmini geliştirmiştir. Bugün, halkın "artık yeter" diyerek ayağa kalkması ve bir bütün olarak tüm emekçi kesimlerin yeni patlamalara gebe olması, verdiğimiz şehitlerin ve ödenen bedellerin boşuna olmadığını bir kez daha ve çarpıcı bir biçimde göstermiştir.

Yıllardır hiçbir taviz vermeden savunduğumuz politikalarımız bugün bir bir kanıtlanıyor. İlk söylediğimizde birçoklarınca anlaşılmayan, burun kıvrılan gerçekler, zaman ilerledikçe yerli yerine oturuyor. Yaşam bizi doğruluyor. Biz, herşeye ve herkese rağmen devrimimizi güçlendirmeye, hedefe hergün, her saat bir adım daha yaklaşmaya devam ediyoruz.

Yüzlerce şehit verdik. Binlerce tutsak yoldaşımız, yaralılarımız, sakat kalanlarımızla, yürekleri acılı şehit analarımız, babalarımızla, genç kızlarımız, gelinlerimizle, öksüz, yetim kalan binlerce çocuğumuzla yürüdü. Daha da bedeller ödeyeceğiz. Büyük acılar içinden halkın büyük zaferlerini çekip çıkarmayı bileceğiz. Çünkü bu yürüyüş, devrim yürüyüşüdür. Böylesine büyük bir dava uğruna yola çıkanlar büyük bedelleri göze almak zorundadır. Kurtuluşun kolayca gerçekleşeceğini sananlar, bugünden yanılmaya mahkumdurlar.

Dünyanın tüm zalim emperyalist güçleri, sömürdükleri ülkelerdeki halkların kurtuluş savaşlarını ezmek için tüm silahlı güçleriyle ve milyarlarca dolara varan maddi destekleriyle faşist iktidarlara yaşatmaya uğraşıyorlar.

Emperyalizmi de, faşizmi de tanıyoruz. Bugün, bütün güçlü görüntülerine rağmen, milyarlarca yoksul halkın gücü karşısında güçsüzdürler, yenilmeye mahkumdurlar. Bu güçsüzlükleri nedeniyle sömürülerini vahşet boyutundaki baskılara dayanarak sürdürmek zorundadırlar. Halklar üzerinde azgın bir terör estirmekten, işkencelerden ve katliamlardan başka yapabilecekleri birşeyleri yoktur. İşte bu yüzden kansız bir şekilde veya az bir acıyla kurtuluşu istemek, kolay bir kurtuluşun olabileceğini düşlemek, faşizmden birşey anlamamaktır. Her onurlu ve güzel amaç gibi devrim de zorlu, sabırlı, fedakarlık isteyen ve bedel ödenen bir mücadelenin sonucu kazanılacaktır. Ezilen halklarımızın özgür ve sömürsüz bir gelecek özlemi bu sabır ve fedakârlığı gösterebilecek kadar büyüktür.

Düşmanlarımızın katliam politikaları karşısında esas gücümüz, hiçbir güçle değişilemeyecek olan devrimci irademizdir; bu iradeyi yaratan ideolojimizdir. Bugün, inançlı, bilinçli, moral üstünlüğü elinden bırakmayan, yüzlerce katile karşı bir başına çatışma kararlılığını gösteren savaşçılar, bu ideolojiyle yaratılmıştır.

Faşizm, ona defalarca tattırdığımız yenilgilerden ötürü bu gücümüzün farkındadır. Bütün korkusu bu gücün yayılmasındandır. Son süreçte halkta hızla açığa çıkan savaşçı potansiyel ve gittikçe radikalleşen halk hareketi, oligarşinin bu korkusunu kabusa çeviriyor. Bu yüzden her kesime yönelen hak gasplarıyla, gözaltı terörüyle, işkencede katletmeleriyle, adam kaçırmalarıyla korkusunu bastırmaya çalışıyor. Bir gün daha fazla yaşamak için elinden geleni yapıyor. Ancak ne yaparsa yapsın halkın kitlesel kabarışının önüne geçemiyor.

Artık kitle hareketi Gazi ayaklanmasından itibaren keskin bir virajı başarıyla dönmüş, yeni bir yola, yeni bir sürece girmiştir. Ve hiç kuşkusuz bu, derinleşerek sürecektir. Silahlı savaş kendi sonuçlarını daha güçlü ve çarpıcı tarzda ifade etmeye devam edecektir. Halkın iktidar bilincini ve isyan duygularını harekete geçiren gerillanın fedakarlığını, ölüme gidişini anlamayıp, yüzlerce şehidimize hayret, şaşkınlık ve korkuyla bakarak, örgütlenmek için yaptıkları propagandada savaşımızı suçlayanlar, boşuna öldüğümüzü söyleyenler, Gazi'de yaşlı, kadın, çocuk binlerin kurşunların üstüne yürümelerini anlayamazlar.

Anlaşılmalıdır; herkes, bugün vatan topraklarında yaşanan gelişmeleri anlamaya çalışmalıdır. Geleceği göremeyenler, hiç olmazsa yaşananlardan ders çıkarmayı öğrenmelidir. Olaylar yaşanıp geçtikten sonra kendine gelmeye ve yeni teoriler keşfetmeye çalışmak, ülkemizde devrim mücadelesi verdiğini iddia edenlerin kaderi olmamalıdır.

Çok geniş kesimlerin, kitle mücadelesindeki durgunluktan yola çıkarak, utangaç bir şekilde devrimin gerilediğinden bahsettiği; bizim için ise "bittiler" denilen süreçte biz, önümüzdeki sürecin daha güçlü, daha radikal ve daha siyasal kitle kabarmalarına, hatta devrime gebe olduğunu ifade ettik. Kendi karamsarlıklarını halka maletmeye çalışanlar bu söylediklerimizi hayretle dinliyordu. Biz kitle kabarmalarına ve devrime öncülük edecek güç ve kapasiteye her zamankinden daha fazla sahip olduğumuzu söylediğimizde ise belki ciddiye bile almadılar. Ama biz, herkes susmuş, sessizliğe gömülmüşken konuşmaya devam ettik. Geleceğe ilişkin şaşmaz öngörülerimizi dile getirdik, hayatın bizi yanıltmayacağını söyledik.

Tüm bunları bize söyleten kendimize ve halklarımıza duyduğumuz güvendi. Bu güveni ideolojimizden, irademizden ve onlara dayanarak yükselttiğimiz silahlı savaşımızdan alıyoruz. İddialıyız. İddiamızı tekrarlıyoruz. Hayatın bizi yanıltmadığını, yanıltmayacağını emekçi halklarımız görüyor, gerçek ve sahte dostlarımız ve düşmanlarımız da bir daha, bir daha görecektir. Gazi ayaklanması gibi onlarcasını ve daha büyüklerini yaratacağız. Bugün görev budur; görevlerimizi yerine getireceğiz.

Evet, bugün görev; radikalleşerek yükselen halk hareketini ülkenin bütününe yaymak, geliştirmek ve iktidara yöneltmektir. Bunu yaparken, kitle hareketlerini küçümseme veya abartma yanılışına düşülmemelidir.

Ülkemizin kırlarında ve şehirlerinde yükselteceğimiz savaşımız basitten karmaşığa doğru bir seyir izleyecektir. Her ulustan, milliyetten, dinden, mezhepten halkımızı Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi saflarında birleştirerek zaferi kazanacağız. Bunun için silahlı mücadele temelinde gerilla, yarı-gerilla ve kitle örgütlenmelerimizle mücadelenin değişik biçim ve araçlarını yaşama geçirmeliyiz. Devrim mücadelesi, birbiriyle içiçe geçmiş olan halkaların oluşturacağı savaş zincirinin vatan topraklarını sarmasıyla zafere ulaşacaktır.

ZAFERİN YOLU PARTİ-CEPHE'NİN YOLUDUR!..

İÇİNDEKİLER

* ÖNSÖZ	7	
* BÖLÜM I	19	
KATLIAM, ÖFKE, AYAKLANMA		
* BÖLÜM II	61	
AYAKLANMANIN İÇİNDEN		
*Barikat Savaşçıları Anlatıyor	63	
"Hedef Karakol"	64	
"... Samimi Olan Herkesle Birşeyler Yapılabilir"	66	
"Panzerde Polis Pişirmek..."		69
"Savaşmak Gerektiğini Biliyorduk, ..."	72	
"Silahını Üzerime Doğrultmuştu, Dinlemedim"	74	
"Barikatın Arkasında... Tüm Gazi Halkı Vardı"	77	
"Vatan İşte Burası"	80	
*İstanbul Kondularından ... Gazi'ye Akan		
DHKP-C Savaşçıları ve Taraftarları Anlatıyor:	83	
"Bizim Öfkemiz Bile Bir Silahtı"	84	

"Bir DHKP-C'li Panzerin Karşısında ..."	94	
"Buraya Ölümüne Geldik, Kimse Bizi Geri Döndüremez"	95	
"Daha Hızlı, Daha Hızlı Yürümeliyiz Arkadaşlar"	97	
"Yaşlı Bir Ana Yaşasın DHKP-C Sloganı Atıyordu"	102	
*Çocuk, Genç, Yaşlı, Kadın, Erkek, İşçi, Esnaf HALK anlatıyor:	103	
"Saldırı Gazi'nin İlerici-Demokrat Yapısındaydı"	104	
"30 Yaşında Konfeksiyon İşçisi Bir Kadın Anlatıyor"	105	
"Bağcılar'dan ... Konfeksiyon İşçisi Anlatıyor"	109	
"14 Yaşındaki Bir Konfeksiyon İşçisi Anlatıyor"	110	
"23 Yaşındaki Bir Konfeksiyon İşçisi Anlatıyor"	111	
"Bir İşçi Anlatıyor"	113	
"Bir Ev Kadını Anlatıyor"	114	
"41 Yaşındaki Bir Ev Kadını Anlatıyor"	117	
"20 Yaşında Bir Esnaf Anlatıyor"	121	
"Esenler'den 68 Yaşındaki Bir Esnaf Anlatıyor"	122	
"Esenler'den Gazi'ye Giden Bir Pazarcı Anlatıyor"	124	
"Bir Emekçi Anlatıyor"	125	
"Cemevi Üyesi Anlatıyor"	127	
BÖLÜM III	131	
EMEKLE VE ŞEHİTLERİN KANIYLA YARATILAN BİR MEVZİ: GAZİ		
* Gecekonduardan Geliyor Halk	136	
* Gazi'den 1 Mayıs Alanı'na	139	
* Gazi'nin Mücadelesinde Bir Köşetaşı: GOPKAD	140	
* Gazi'nin Büyük Çocukları ...	141	
* Devrimci Sol'un Atılım Yılları ...	142	
* Gazi'nin Yüreğindeki Öfke, ...	143	
* Gazi Halkın Bağrıdır	147	
* Gazi ...Kontngerilla Saldırılarının Öncelikli Hedefi	153	
* Gazi'nin Onuru Devrimci Sol ve Parti-Cephe Şehitleri	155	
* Gazi'nin Her Sokağında Bizim İzimiz Var	169	
BÖLÜM IV	175	
GAZİ'NİN ATEŞİ 1 MAYIS MAHALLESİNDE		
BÖLÜM V	185	
AYAKLANMA ŞEHİTLERİ "Bu Vatan Onları Unutmayacak"		
BÖLÜM VI	245	
KAVGANIN ATEŞİ YAYILIYOR		
*Gazi İstanbul...	247	
*Gazi Türkiye... Gazi Kürdistan	252	
*Ateş Ülke Sınırlarını Aştı	258	
BÖLÜM VII	263	
AYAKLANMA VE ALEVİLER Pir Sultanca Savaşıp Direnenler ve Hızır Paşa'ların İşbirlikçileri, Alevilerin Yüz Karaları		
BÖLÜM VIII	275	
DEVLET HALKA DÜŞMAN YÜZÜNÜ GİZLEYEMEDİ		

* Devlet Çaresiz	277	
* MHP, Halkın Şiddetinden Kaçma Gayretinde	280	
* Kötü Polis, "İyi" Asker	280	
* Katleden Devlet	281	
* Otopsi Raporları:		282
Hedef Gözeterek Ateş, Tek Kurşunla Ölüm		
* Devletin Kaybolan Meşruluğu ve		
Kaybeden Devlet		285
* Katliamın Sorumluları	286	
* Devlet Alevileri Keşfediyor		287
BÖLÜM IX	291	
AYAKLANMA VE BURJUVA BASIN		
Satılmış Kalemler,		
Yalanın Ekranları ve Aydınlık Hainleri...		
BÖLÜM X	299	
AYAKLANMA VE SOL		
* Barikatın Dışındaki Sol:		
DEVİRİM KAÇKINLARI	301	
* Barikatın İçindeki Sol	304	
- MLKP-K	305	
- TİKB	310	
- Ayaklanmacılar Ayaklanmayı Kavrayamamışlardır		313
- TKP/ML	318	
- TDKP	320	
* Ayaklanmalar; Şablonlarla Değil,		
Halk ve Ülke Gerçeğimizle, Sol İçi Rekabetçilikle		
Değil, Devrimci Birlikteliklerle Çoğalacaktır.		322
BÖLÜM XI	325	
TEPKİLER-EYLEMLİLİKLER		
BÖLÜM XII	335	
AYAKLANMANIN ÖĞRETTİKLERİ		
SONUÇ YERİNE...	349	
HAYAT BİZİ YANILTMADI...		
HALK KURTULUŞ SAVAŞIMIZ YÜKSELİYOR.		